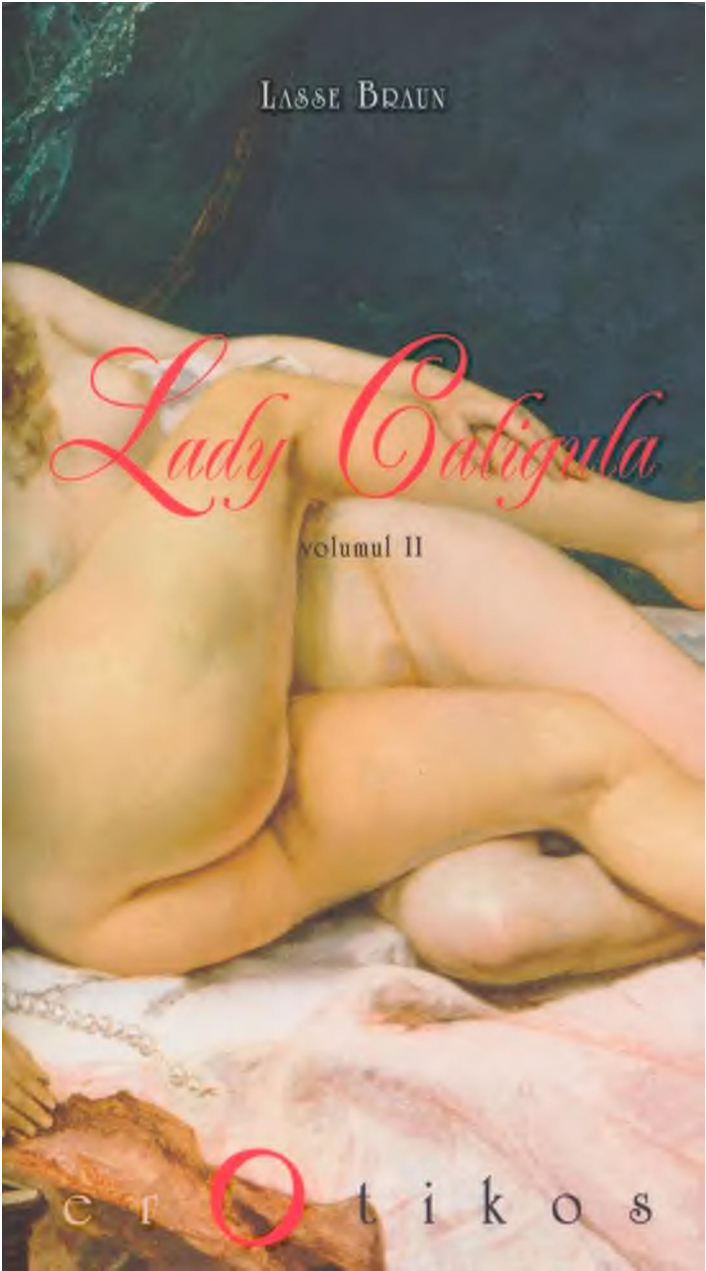

LASSE BRAUN

Lady Caligula

volumul II

c r **O** t i k o s

LASSE BRAUN

LADY CALIGULA

Volumul II

Traducere din limba engleză de
Iris Manuela Gâtlan-Anghel
EDITURA NEMIRA
2008

Lasse Braun
LADY CALIGULA
1999

© Registred by the author with Writers Guild of America,
west #757103 and #762756, August/September 1999. All
rights reserved.

© Editura Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-275-5

Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Pierre-Narcisse GUERIN, *Jeune fille en
buste*

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRAUN, LASSE

Lady Caligula / Lasse Braun;

trad.: Iris Manuela Gâtlan-Anghel.

București: Nemira & Co., 2008

ISBN 978-973-143-275-5

I. Gâtlan-Anghel, Iris Manuela (trad.)

821.111-31=135.1

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lasse Braun (pseudonimul lui Alberto Ferro) s-a născut în Algeria în 1936 și este scriitor și realizator franco-italian de filme pentru adulți. Braun a absolvit dreptul la Universitatea de Stat din Milano și și-a susținut doctoratul în drept internațional cu lucrarea *The Judiciary Censorship in the Western World*, care a stârnit numeroase controverse și a fost cenzurată. Supranumit „Părintele pornografiei moderne” de către revista *Escapade* în 1981, Braun s-a folosit de imunitatea oferită de apartenența sa la corpul diplomatic austriac pentru a deveni una dintre principalele figuri ale revoluției sexuale ale anilor '60-'70. Cel mai important militant pentru legalizarea pornografiei în Europa, regizor și scenarist de filme pentru adulți, a fost primul cineast care a proiectat o peliculă cu caracter sexual explicit la Festivalul Filmului de la Cannes, în 1974. În 1998, renunță la cariera de cineast, dedicându-se în întregime scrisului.

În ziua aceea, lui Cathegus i-a trebuit mai mult ca de obicei să se trezească, încă somnoros, a simțit parfumul amețitor al tinerei femei care dormea alături de el. A deschis încet ochii și și-a ațintit privirea asupra spatelui ei curbat.

Drusilla stătea pe o parte. Pătura îi acoperea umerii, dar îi lăsa fundul descoperit, lucru care îi oferea lui Cathegus o priveliște de vis. S-a ridicat puțin deasupra ei ca să vadă dacă încă mai dormea.

— Ești atât de frumoasă! i-a murmurat el la ureche, oftând.

Apoi, și-a fluturat mâna prin fața ochilor ei. În zadar însă – nu dădea semne că s-ar fi trezit.

Stăvilindu-și dorința de a o lua în brațe, tânărul senator a făcut o baie rapidă, a băut un litru de apă (practică obișnuită a romanilor înainte de micul dejun) și și-a recuperat tunica brodată de pe podeaua din atrium. Clepsidra arăta că mai erau două ore înainte de amiază – prea devreme, firește, ca prințesa să se trezească după o noapte intensă de dragoste și plăceri inimaginabile. Înapoi în dormitor, Cathegus s-a îmbrăcat cu o tunică curată, apoi a deschis sertarul noptierei sale și a verificat medalionul. Nimic nu indica faptul că cineva ar fi umblat la el – era la locul lui, iar clema care susținea capacul era bine închisă. S-a îndreptat apoi spre biroul lui.

Perspectiva de a o atrage pe Drusilla de partea republicanilor era extrem de atractivă pentru Cathegus. Ea realiza acum, fără îndoială, că era deosebit de periculos ca un singur om să dețină *qqq imperiumtd* și asta deoarece îndura pe propria piele consecințele domniei tiranice a împăratului. Tânărul senator știa din surse sigure că

afecțiunea lui Caligula pentru ea scăzuse dramatic. Conflictele dintre ea și soția lui britană erau inevitabile, iar ea risca să fie exilată în scurt timp doar pentru că împăratul s-a îndrăgostit de mireasa lui. Nu știa oare că prea puțini bărbați din lume ar fi plasat afecțiunea pentru surorile lor mai presus de dorințele femeii pe care o iubeau?

Cathegus a început să cocheteze cu ideea de a o salva pe Drusilla din ghearele dizgrației și exilului și de a se căsători cu ea. Dar gândurile i-au zburat apoi la complotul stabilit pentru Idele lui martie, care avea drept scop asasinarea împăratului, și a ajuns la concluzia că rolul Drusillei în această intrigă s-ar dovedi mult mai benefic dacă i-ar oferi informații valoroase din culisele palatului decât dacă ar fi exilată în insulele Lyparis, unde ar deveni târfă. Chiar dacă ar reuși s-o salveze înainte de a ajunge la destinație, o asemenea operațiune ar pune în pericol întreaga organizare a conspirației, pe care o pregătea cu atâta minuțiozitate încă din ziua morții lui Tiberius, cu zece luni înainte.

Concluzia era următoarea: în primul rând, trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să-l împiedice pe Caligula să-și exileze sora, și în al doilea rând, nu trebuia să-i dezvăluie absolut nimic Drusillei despre existența complotului. Deși știa în adâncul sufletului că ea se îndrăgostise de el – așa cum și el s-a îndrăgostit de ea –, mai știa, de asemenea, că starea de spirit a femeilor este schimbătoare.

„Nu-i spune nimic despre complot!” și-a spus Cathegus. Aceste gânduri l-au făcut să se simtă ca un trădător. Nu al imperiului, căci nu punea nicio clipă sub semnul îndoielii cauza republicană, ci al acestei prințese fascinante, care l-a lăsat să-i radă părul pubian și să-i prindă inelele de sfârcuri și de gluga clitoridiană. Nu era aceasta o

declarație clară de iubire? Nu i-a oferit ea cel mai prețios trofeu pe care o femeie poate să-l dăruiască unui bărbat? Nu era firesc și minunat ca un bărbat să-și împărtășească gândurile și planurile cu femeia iubită?

Dar acum... acum... acum trebuia să-și ascundă gândurile ca să protejeze acest proiect de anvergură, dar și pe tovarășii lui, care au jurat cu toții să păstreze secretul. Nu-și puneau deja viața în pericol doar pentru că urzeau să-l detroneze pe tiran? Avea oare dreptul să periclitizeze viața atâtor oameni doar pentru că voia să fie sincer cu sora celui pe care n-ar ezita să-l străpungă cu pumnalul de douăzeci și trei de ori așa cum au făcut predecesorii lor republicani când l-au înjunghiat pe Iuliu Cezar în holul Senatului, lângă statuia lui Pompei cel Mare, de Idele lui martie în anul 709 după întemeierea Romei?

O, ce chin i-a destinat soarta ca să-i pună la încercare fermitatea, sentimentele și simțul onoarei! Cum ar putea să ignore vreodată învățăturile stoice ale tatălui său: *îndepărtează din gândurile tale toate lucrurile care – deși îți oferă un avantaj – te determină să-ți încâlci cuvântul sau să-ți pierzi respectul de sine?* Cum îi sfâșia sufletul tânărului senator lupta între loialitate și dragoste! Între onoare și minciună! Își va mai putea ține vreodată în brațe flacăra pasiunii dacă inima îi zvâcnea de iubire, dar mintea îi era cotropită de minciuni?

„Liniștește-te, Cathegus! și-a spus el, afișând un zâmbet răutăcios. Fii bărbat! Uită de iubire! Nu-i spune vreodată lucruri ca acestea lipsite de sens! Fă sex cu ea! Folosește-o ca pe o târfă! Îmbrobodește-o în minciuni! Amăgește-o fără regrete! Da... Nu-ți încâlci cuvântul, căci orice i-ai spune unei târfe este lipsit de importanță și nu nesocotești jurământul pe care l-ai făcut tatălui tău.”

Domolindu-și astfel conflictul lăuntric, obsesia pentru Drusilla a pus definitiv stăpânire pe Cathegus, spulberând

orice urmă de rațiune. S-a năpustit astfel în baia ascunsă de *lectus medius* din sufragerie și a luat din cutia de marmură, unde își ținea instrumentele de perforare, săculețul din în, în care pusese părul pubian al Drusillei. Sărutând săculețul și mângâindu-și fața de el, s-a dus în bucătărie și a făcut o infuzie.

La prânz, servitorii și sclavii s-au întors. Cathegus le-a poruncit să facă repede curățenie în casă, cu excepția dormitorului, și apoi să plece imediat. După aceea, a băut infuzia, a luat cutia de marmură și s-a strecurat în dormitor în vârful picioarelor, încercând să-și potolească bătăile nebunești ale inimii. Drusilla dormea încă. El a pus cutia pe noptieră, s-a așezat lângă ea și a privit-o îndelung. După un timp însă, s-a întrebat:

„De ce să aștept ca târfa asta să se trezească?” Apoi, s-a aplecat deasupra ei. Îl durea... Ce suferință cumplită îi mistuia sufletul când o numea târfă pe această prințesă uluitoare, de nouăsprezece ani! Ca și când sentimentele lui contradictorii ar fi avut rezonanță în cameră, Drusilla a deschis ochii și l-a văzut privind-o de sus.

Un gând înspăimântător a străfulgerat-o. Se simțea rău din cauza narcoticului pe care i l-a turnat în vin cu o seară înainte? A descoperit prima lovitură a „calului troian” – violarea documentelor din seiful lui secret? Ea și-a atins inelul cu topaz bine fixat pe degetul mâinii stângi și s-a simțit ușurată.

— Te simți rău, Cathegus? l-a întrebat ea, simulând inocența ca o actriță desăvârșită și observând că el purta la gât un lanț din aur similar cu cel atașat de medalion.

— Nu... Sunt un pic cam agitat, a răspuns el.

— Vino la mine!

Senatorul s-a apropiat de ea. Când și-a întins brațele și s-a mișcat puțin în pat, a simțit o senzație de gădilară provocată de cele trei inele fixate în zonele cele mai

sensibile.

— O, Cathegus! a șoptit ea.

— Ce e, iubirea mea? a întrebat-o el, așezându-se lângă ea și sărutând-o pe buze, uitând cu totul de conflictele care i-au măcinat sufletul până atunci.

— Sunt la fel de agitată ca tine... a spus ea, mângâindu-i pieptul și simțindu-i medalionul ascuns sub tunică.

— Din cauza inelelor? a întrebat el, ținându-și răsuflarea.

— Da, mă gâdilă, a gemut ea.

Apoi, a dat pătura la o parte și și-a depărtat picioarele, unduindu-și umerii și șoldurile și etalându-și cele trei bijuterii, care îi confereau trupului ei gol o frumusețe ieșită din comun.

— Atinge-le acum! I-a rugat ea.

Captivat de frumusețea ei răpitoare și de senzualitatea pe care o emana prin fiecare por al corpului, Cathegus a sărutat-o pe gură, savurând gustul minunat al limbii ei, i-a dezmiardat pubisul fin ca mătasea și i-a gâdilă inelușul atașat de gluga clitoridiană. Efectul a fost irezistibil. Iar poftele carnale i-au fost și mai mult stimulate în clipa în care sărutările lui au ajuns în zona genitală.

— O, da, sărută-mă acolo! a șoptit ea, ridicându-și picioarele lungi și dăruindu-i vulva în timp ce el îi ronțăia cu poftă muntele lui Venus.

Nu se mai putea gândi la altceva. Nu mai avea nicio importanță în clipele acelea faptul că omul care îi poseda simțurile era implicat în complotul care urmărea asasinarea fratelui ei. Percepția realității nu trebuia să se amestece cu dorința ei imediată. De ce-ar fi refuzat o altă partidă de dragoste și de ce-ar fi respins îmbrățișările unui bărbat care nu voia altceva decât satisfacerea pasiunii ei carnale?

— Inelul de acolo mă gâdilă cumplit... a gemut irezistibilă prințesă, mișcându-și pelvisul.

Cathegus știa ce senzații îi provoca atingerea inelului prins de gluga clitoridiană, așa că a început să-l miște cu vârful limbii. O, da!... Ce spasm extraordinar a simțit în zona genitală pe când el îi absorbea vulva și îi agita inelușul cu limba! Ce senzație uluitoare a simțit în clipa în care Cathegus și-a strecurat degetele în vulva ei udă și a început să-i stimuleze punctul sensibil din zona inelușului! Și când și-a dat seama că nu-și mai putea controla *gaudiumul*, ea a început să se joace cu inelușele prinse de sfârcuri, stârnind noi valuri de excitație în tot corpul.

— Hai, Cathegus! Ia-mă acum! a îngăimat ea. Vreau să ating orgasmul simțindu-te în adâncurile mele.

— Nu, Drusilla... Vreau să te învăț să atingi plăcerea supremă jucându-te cu inelușele.

— De ce? De ce? a șoptit ea. Am cunoscut deja plăcerea în acest fel... nu o simți?

Cathegus s-a mai jucat câteva clipe cu cele trei inelușe înainte ca Drusilla să atingă culmile extazului. Tremurând ca flacăra unei lumânări bătute de vânt, ea se zvârcolea și gemea copleșită de vârtejul de senzații și dorințe care îi mistuiau fără milă trupul și sufletul. Mai bine de o oră, Cathegus a ținut-o pe Drusilla în brațe, stârnindu-i reacții orgasmice doar prin simpla stimulare a inelușelor.

— Acum o să-ți mai fixez un ineluș, a spus el pe când ea se pregătea pentru un alt nivel al desăvârșirii sale în arta sexuală.

— Bine... Unde vrei să-l fixezi?

— În zona perineului.

— Ooo, dar mă va gădila de fiecare dată când mă voi așeza pe scaun, a spus ea, îngrijorată, dar și excitată în egală măsură.

— Firește. Doar printr-o simplă mișcare, vei putea să atingi *gaudiumul* fără să-ți folosești mâinile. Dar efectul va fi cu adevărat uluitor în timpul actului sexual când faci

dragoste cu doi bărbați în același timp.

— De ce crezi că aș face asta?

— Pentru că ești o târfă, de-aia!

— Hmm... îmi place ideea... a șoptit ea. N-am de gând să-ți accept bijuteriile, dar poți să mă plătești cu o monedă din aur ca să joc rolul unei târfe.

— Prea bine, a spus el.

Apoi, a luat o monedă de aur din sertarul noptierei și i-a oferit-o. Ea a clătinat din cap și i-a indicat inelușele.

— Trebuie s-o folosești acolo... i-a sugerat frumoasa prințesă.

Cu un zâmbet ironic, i-a atins cu moneda inelele prinse de sfârcuri și apoi pe' cel fixat în zona clitoridiană, oprindu-se înainte ca ea să atingă din nou orgasmul. I-a stimulat apoi labiile cu moneda și, în final, i-a strecurat-o în vagin.

— Hmm, îmi place, Cathegus... Spune-mi din nou că sunt o târfă! I-a rugat ea, atingându-și inelul cu topaz.

— Ești o târfă! i-a șoptit el. Știi asta?

— Da... Și ce-ai vrea să-ți fac?

— Întoarce-te pe burtă!

Cathegus i-a așezat sub abdomen două perne mari și i-a depărtat coapsele. Apoi, a început s-o pregătească pentru noul proces de perforare, ungându-i perineul cu cremă – exact la jumătatea distanței dintre capătul labiilor ude și primele încrețituri ale areolei. Era o zonă extrem de sensibilă, plină de nervi erogeni, care – în timpul procesului de perforare – trebuiauocoliți pentru a nu fi răniți.

Drusilla a strâns cu dinții colțul unei perne atunci când el a început să stimuleze locul potrivit perforării. Apoi, a tresărit când a simțit cum acul îi străpunge carnea, dar în câteva clipe, cele două biluțe ale celui de al patrulea ineluș au fost bine fixate una de alta astfel încât să nu existe spațiu între inel și pielea perineului.

În timp ce balsamul care vindeca rapid rănille îi făcea efectul, ei au luat o masă frugală, pe care le-o pregătise sclava însărcinată cu treburile gospodărești. În ciuda fiorilor pe care îi simțea în zona inelușului nou atașat, a reușit să-și relaxeze mușchii pelvieni antrenându-l pe senator într-o discuție politică. El a profitat de această ocazie ca să-i explice că republica trebuia reinstaurată – fără vărsare de sânge, a mințit el – prin emiterea unui set de decrete senatoriale, care să limiteze *imperiumul* împăratului.

Cu o seară înainte, în timp ce copia sulurile de pergament ale lui Cathegus, Drusilla nu a avut timp să analizeze informațiile și datele preluate din dosarele lui, dar era evident că senatorul și ceilalți *boni* complotau să-l omoare pe fratele ei și făcuseră deja o listă lungă cu susținătorii lui Caligula, care aveau să fie uciși sau proscrși imediat după asasinarea împăratului. Cât de sincer părea senatorul în timp ce pleda pentru nonviolență în politică! Cât de ușor ar fi păcălit-o dacă n-ar fi știut că mințea cu nerușinare! Dar cunoscându-i intențiile și știind că el nu avea de unde să afle că ea descoperise adevărul, Drusilla se situa într-o poziție avantajoasă față de Cathegus.

— O să-l omor pe monstrul ăla cu mâinile mele dacă îndrăznește să mă exileze! a mârâit prințesa Iuliană, jucându-și convingătoare rolul de victimă a fratelui ei autocrat.

— O, nu, te rog! a exclamat senatorul republican, îngrijorat de faptul că mânia ei îndreptată împotriva lui Caligula ar putea să-i pună în pericol siguranța, iar el ar putea să piardă un pion prețios în strategia conspirației. Nu-ți manifesta fățiș ura pentru el! Joacă în continuare rolul de soră iubitoare și poartă-te frumos cu Ladyssa! Vom da în curând o lege prin care Senatul va trebui să

aprobe orice decret de exilare semnat de împărat.

— O, Cathegus! Asta e o idee minunată! a spus Drusilla, îmbrățișându-l. Când o să faceți asta?

— Înainte de Idele lui martie. Dar dacă fratele tău te va exila, o vom supune imediat la vot. Și vom câștiga!

— O, da! Vom câștiga, Cathegus! N-ar fi minunat ca reinstaurarea republicii să fie consecința iubirii noastre?

Copleșit de sărutările ei, Cathegus și-a simțit inima debordând de pasiune ca apoi să i se strângă de emoție și rușine la gândul că trebuia să joace un rol dublu. Cuvintele ei păreau să susțină însă cu atâta convingere cauza republicană, încât el trebuia să depună un efort considerabil ca să-și reprime dorința de a-i dezvălui secretul.

— Ar fi fantastic, Drusilla! a spus el, răspunzând cu aceeași pasiune sărutărilor ei.

— Nu, „fantastic” nu e cuvântul potrivit! Căci – atât timp cât uniunea de aseară a marcat un moment de cotitură în viața noastră – un moment *adevărat*, ne vom dedica de acum înainte misiunii de a conduce imperiul pe făgașul corect, a spus ea, conștientă de lupta care se dădea între rațiunea și sentimentele lui.

— O, iubito! i-a șoptit el. Într-o bună zi, o să-ți spun...

— Ce anume? I-a întrebat ea pe un ton încurajator.

— Că ești totul pentru mine, a răspuns el, strângând-o în brațe.

— Și tu ești totul pentru mine, Cathegus, a spus ea oftând.

Apoi, l-a sărutat și i-a călăuzit mâinile spre inelușele prinse în punctele atât de sensibile. Pentru că era o adevărată prințesă Iuliană, Drusilla știa cum să separe problemele politice de relațiile intime. Fie că era vorba de dușmani sau de prieteni, partidele sexuale îi ofereau întotdeauna satisfacție și plăcere, dar – din motive

necunoscute – aventurile periculoase cu dușmanii politici se vedeau mult mai incitate și palpitante.

Timp de încă două ore, Drusilla și Cathegus și-au descătușat pasiunea nebună pe care o simțeau unul pentru celălalt. Înăbușindu-și țipetele, ea a trăit senzații uluitoare provocate de inelușul fixat în zona perineului și a atins tărâmul micuței morți atunci când senatorul a recurs la metoda asfixierii lente. Spunându-i că era o târfă sau cerându-i să recunoască faptul că era o desfrânată ca să-i stimuleze și mai tare dorința carnală, el i-a posedat fără limite și opreliști trupul lasciv, aducând-o în pragul freneziei și bucurându-se în aceeași măsură de reacțiile ei fantastice.

Apoi, pentru că razele soarelui scăldau acum camera într-o nuanță roșiatică, semn că amurgul avea să pogoare asupra lor, Cathegus a atins și el punctul culminant, revărsându-și sămânța în gura sau pe sânii ei, apoi i-a oferit o partidă sexuală anală extrem de pasională, atingând amândoi culmea extazului suprem în clipa în care i-a invadat trupul cu jeturile sale calde de spermă și urină. La fel ca noaptea trecută, Drusilla s-a delectat pe săturate cu torentul lui răvășitor, iar plăcerea supremă pe care au simțit-o amândoi i-a învăluit ca într-o lagună a fericirii, unde îndrăgostiții nu au nime și nici nu cunosc opreliști fizice, ci plutesc ca niște nuferi albi pe valurile împlinirii sufletești.

— Îți mulțumesc pentru o noapte de neuitat, Cathegus, a spus ea, cu vocea ei seducătoare și irezistibilă.

— Vrei să pleci?

— Da, trebuie. Nu vrei să-mi îndeplinesc rolul în intrigile de la palat? I-a întrebat ea, jucându-se cu inelușele.

— Nu este aceasta cea mai înțeleaptă decizie pe care o putem lua? i-a răspuns el cu o altă întrebare.

— Ba da, firește. Cum vom lua legătura?

— Ai un mesager de încredere?

— N-aș putea spune asta cu certitudine, a mințit ea. În situația mea, toți cei în care am avut cândva încredere s-ar putea întoarce oricând împotriva mea fără teama unor eventuale pedepse.

— O să găsim o soluție!

— Foarte bine. Cheamă o litieră publică până fac baie!

— Nu vrei să pleci cu litiera mea? i-a propus el.

— Nu. Nu vreau să aflu nimeni unde am fost toată ziua, a spus ea, sugerând pericolul care plana asupra relației lor.

Când s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre baie, Drusilla a realizat că simțea în zona perineului o senzație de mâncărime la fiecare pas pe care îl făcea, iar fricțiunea inelușului îi provoca fiori în tot corpul. După ce-a făcut baie, s-a privit în oglindă și a zâmbit. Ce surpriză îi va provoca fratelui ei când își va da jos tunica și îi va arăta pubisul lipsit de păr și cele trei inelușe care formau un triunghi magic pe trupul ei!

— Am un spion republican infiltrat la palat, care ar putea să-mi aducă mesajele tale, i-a propus Cathegus Drusillei în timp ce se îmbrăca cu rochia ei neagră.

— Ar fi minunat, i-a răspuns ea, ascunzându-și uimirea. Cine este?

— Il cheamă Chorea și este tapițer. După ce termină munca, pleacă de acolo cam pe la apusul soarelui. Diseară, o să-i spun să ia legătura cu tine în fiecare zi. Mă va anunța dacă vei fi exilată. Dacă vrei să-mi transmiți ceva important, scrie-mi mesaje scurte în greacă!

— Bănuiesc că nu cunoaște niciun cuvânt în greacă, nu?

— Exact. Așa vom ține legătura.

— Minunat! a spus Drusilla.

Misiunea ei se dovedise un succes din toate punctele de vedere. Cathegus se îndrăgostise de ea, credea în

aderarea ei la cauza republicană și avea atâta încredere în ea încât i-a dezvăluit până și numele unuia dintre spionii lui infiltrați la palat.

— Trebuie să fim foarte atenți, Drudi. Voi găsi o soluție ca să ne mai întâlnim, dar nu la mine acasă.

— Înțeleg. Vreau să-ți dăruiesc asta... a spus ea, dându-i ca suvenir *chiloțeei* cei negri.

S-au sărutat. Urmând sfaturile fratelui ei, l-a făcut să-i mângâie trupul acoperit doar de rochia ei mătăsoasă ca să-i dovedească faptul că nu a luat nimic din casa lui.

— Cele patru inelușe pe care le-ai fixat cu atâta grijă în trupul meu mă leagă de tine pentru totdeauna, i-a spus ea pe un ton mieros. Cu atât mai mult cu cât nu ne vom vedea prea curând. Mă crezi?

Cât de frumoasă și inocentă părea în ochii lui Cathegus! Iar după ce a plecat, și-a mângâiat chipul de *mutandolele* ei și a sărutat materialul șifonat care păstra atât de mult din parfumul ei. Câte lucruri extraordinare i s-au întâmplat în ultimele douăzeci și patru de ore! A câștigat nu doar dragostea prințesei Iuliene, ci și un aliat important în lupta împotriva autorității imperiale.

Fără să știe că situația era exact invers, Cathegus s-a întors în dormitor și a pus *mutandolele* pe noptieră ca să-i aibă la îndemână ori de câte ori se va gândi la ea. Apoi, s-a pregătit să plece la întâlnirea cu cei implicați în complotul de asasinare a împăratului.

În seara aceea, Briseis a întâmpinat-o pe Drusilla vădit ușurată.

— Eram îngrijorată, *domina*, a spus sclava galică, sărutându-i mâinile. Vi s-a întâmplat ceva rău de ați venit atât de târziu?

— Liniștește-te! a răspuns Drusilla, îndreptându-se spre garderoba ei în timp ce Briseis i-a luat pelerina albastră. Prințesa și-a scos broșele din păr și și-a înfocat buclele

roșcate în fața unei oglinzi mici. Lupul a fost atât de lacom, iar eu atât de neastâmpărată, încât n-am putut să-i părăsesc vizuina până nu și-a domolit poftele nesățioase.

Briseis a privit admirativ rochia lungă și neagră a Drusillei, fără să observe însă inelușele din sfârcuri ascunse între lăntișoarele de aur care îi acopereau sânii.

— Vi le-ați domolit și pe ale voastre? a întrebat Briseis cu ochii plini de dorință.

Prințesa s-a așezat pe un scaun.

— Scoate-mi cizmulițele! a spus ea, simțind cum inelușul din zona perineului îi provoca din nou o senzație de mâncărime.

Briseis a îngenuncheat în fața Drusillei și a început să-i mângâie cizmulițele albastre cu tocuri înalte. Prințesa a mutat încet spre șolduri crăpătura rochiei și - în timp ce Briseis îi admira picioarele lungi și frumoase - și le-a depărtat.

Sclava galică a rămas fără suflare când a văzut pubisul complet ras.

— *Domina...* a îngăimat ea. Apoi, a făcut ochii mari, vădit șocată, când a observat inelușul din aur prins de gluga clitoridiană a Drusillei: Ce e ăla...?

Prințesa și-a ridicat pelvisul și și-a așezat picioarele pe umerii sclavei, arătându-i astfel vulva fină ca mătasea și inelușul din zona perineului.

— Mai aveți unul aici... a murmurat Briseis, cu răsuflarea tăiată.

— Da, iubito, ele fac minuni împreună.

— Dar sunt fixate în carne...

— Da...

— Cine v-a supus la chinul ăsta?

— Lupul cel rău.

— A fost dureros, fără îndoială.

— Nu foarte dureros. A lucrat cu multă atenție.

— De ce a făcut asta?

— Ca să-mi intensifice plăcerile carnale.

— Cum așa?

— Simt fixate în zona nervilor celor mai sensibili și îmi provoacă mereu o senzație de gădilat, a răspuns Drusilla.

Apoi, s-a ridicat în picioare și și-a scos rochia și lănțișoarele din aur care îi acopereau sânii.

— Uite!

Briseis i-a privit sfârcurile.

— OooL. Încă două! Câte inelușe v-a fixat!

— Patru. Două pe sfârcuri și celelalte două în zona genitală.

Sclava galică s-a ridicat în picioare.

— Pot să le ating?

Complet goală, cu excepția cizmulitelor cu tocuri înalte, Drusilla s-a îndreptat spre o oglindă mai mare. Îmbrăcată cu un *chiton* scurt și încălțată cu sandale cu tocuri joase, Briseis a urmat-o pe *domina* ei și a început s-o mângâie pe umeri, admirându-i în oglindă trupul statuar. Drusilla și-a ridicat brațele, etalându-și axilele lipsite complet de păr.

— Hmm, sunt atât de fine, a spus sclava, mângâind subsuorii stăpânei sale.

Drusilla continua să se privească în oglindă ca să se obișnuiască cu noua ei înfățișare în timp ce Briseis își freca nasul de axilele ei ca să se îmbete cu mirosul lor. Apoi, s-a jucat ușor cu inelușele prinse de sfârcuri.

— Cum vă simțiți? a întrebat ea, ținându-și răsuflarea.

— Bine...

Și era bine într-adevăr și poate chiar mai mult decât atât, deoarece sclava galică, puțin mai scundă decât *domina* ei, a început să-i mângâie pubisul mățos, jucându-se cu inelușul fixat de gluga clitoridiană, lucru care i-a provocat fiori în tot corpul și i-a făcut pielea de găină, mai ales pe fundul ei seducător, pe care Briseis îl

mângâia cu cealaltă mână în timp ce Drusilla își unduia soldurile, fără să-și poată reprima un zâmbet din cauza faptului că mângâierile sclavei o gâdilau peste măsură.

— Dar dacă îl ating și pe acesta de aici? a șoptit Briseis, strecurându-și degetele între fesele Drusillei.

— Încerci să mă exciți? a întrebat-o prințesa, depărtându-și puțin coapsele.

— Firește, *domina*, a șoptit Briseis în urechea Drusillei, invadând-o cu respirația ei caldă. Sunteți atât de nobilă când vă lăsați purtată pe aripile plăcerii!

Cu câtă pasiune își dorea Drusilla să simtă atingerea unei femei! Cu câtă ardoare își dorea Briseis să dăruiască fără să ceară nimic în schimb!

Stimularea simultană a clitorisului și perineului, provocată de atingerea inelușelor, i-a stârnit Drusillei un vârtej de senzații, pe care nu putea și nu dorea să le reprime.

Briseis și-a scos *chitonul* și a început să-și mângâie sânii de spatele *dominei* sale. Cuprinzând-o cu brațele, și-a reluat jocul cu inelușele, rugând-o să-i descrie circumstanțele în care senatorul a convins-o să-i fixeze inelușele și înțelegând din răspunsurile ei că „lupul cel rău” concepuse și dusesse la bun sfârșit un plan laborios ca să-i creeze prințesei o stare permanentă de excitație.

S-au jucat astfel un timp și s-au sărutat cu pasiune, mărturisindu-și în fața oglinzii dragostea pe care o simțeau una pentru cealaltă. Briseis i-a spus apoi

Drusillei că a avut o aventură cu Publius Certicus în dimineața aceea.

— Știi că te-aș putea pedepsi pentru că ai făcut dragoste fără să-mi ceri voie? a spus Drusilla, sărutându-și sclava și întorcându-i mângâierile senzuale.

— N-am vrut, a șoptit Briseis. M-a siluit.

— Aha... dar a fost frumos, nu-i așa? a gemut prințesa.

— Da, îmi place să fiu siluită. Dar îmi place altceva și mai mult.

— Și anume?

— Să fac dragoste cu voi, *domina* mea frumoasă.

— De ce? Pentru că sunt frumoasă?

— Nu doar pentru asta. Vă admir pentru curajul vostru.

— Pentru că am acceptat inelușele?

— Da... pentru că ați acceptat să vă epilați, pentru că ați acceptat inelușele, dar mai ales pentru mintea voastră desfrânată.

Apoi s-au sărutat din nou; în final, Drusilla a dus-o pe sclava galică în dormitorul ei și a lăsat-o să profite de firea ei desfrânată.

A doua zi de dimineață, Macro a venit la palat îmbrăcat în uniformă de *depraefectus praetorium*, însoțit de patru soldați din gărzile pretoriene.

După ce-au trecut de poarta principală, au fost opriți de soldații din gărzile batave. Aceștia i-au impus lui Macro să renunțe la escorta sa, care nu avea voie să pătrundă în interiorul palatului și avea să rămână afară, alături de alți soldați din gărzile pretoriene însărcinați cu paza zidurilor.

Herbertus, comandantul gărzilor batavo-germanice, i-a spus lui Macro că împăratul a interzis accesul soldaților înarmați în curtea interioară a palatului. Prefectul a observat câțiva muncitori și tâmplari care cărau diverse materiale în aripa dreaptă a palatului. Apoi, în timp ce îl urma pe Herbertus pe scările din marmură și pe coridoarele care duceau spre apartamentele lui Caligula, Macro a numărat cel puțin o sută de soldați batavi, care stăteau de pază la zece pași unul de altul.

— Ave, Cezar! I-a salutat Macro în clipa în care șambelanul l-a invitat în biroul împăratului.

Stând la birou, Caligula citea diverse depeșe și rapoarte și lua notițe. L-a lăsat pe comandantul gărzilor pretoriene

să aștepte câteva momente, apoi și-a ridicat privirea spre el și s-a încruntat.

— Bună, Macro. De ce ești îmbrăcat în uniformă?

— Cam peste o oră, în Templul Sacru din Armilustrum, vom asista la un ritual de sacrificare în cinstea veteranilor noștri lăsați la vatră. Vrei să ne însoțești?

— Sunt foarte ocupat, prietene. Spune-le veteranilor noștri că mă gândesc la ei și le sunt recunoscător pentru faptele lor glorioase! Acum stai jos și spune-mi noutățile!

— Am dat sfoară-n țară că angajez o sută de scribi care să se ocupe de documentele necesare pentru acordarea sumelor de bani lăsate ca moștenire soldaților romani de împăratul Tiberius. O duzină sunt deja la treabă. Voi începe cu legiunile a XIII-a și a XTV-a staționate în Colonia Agrippina. Ești de acord, Cezar?

Un lucru interesant, și-a spus Caligula în sinea lui, prefăcându-se că citea depeșele în timp ce se gândea la motivul pentru care Macro a ales, pentru început, tocmai aceste două legiuni - a XIII-a fiind cea în care Marcus Vinicius servea ca *primus pilus*. Putea să fie o pură coincidență, deși Caligula nu prea credea în coincidențe.

— Aș prefera să începi cu cele trei legiuni staționate în Capua (oraș în apropiere de Napoli). S-ar putea ca una sau două dintre ele să plece în Armenia ca să-i țină la distanță pe părți. De ce ai ales legiunile de la frontiera de nord?

— Triburile *Chatti* intenționează să ne atace în primăvară orașele de pe Rin și m-am gândit să ridic moralul trupelor care le vor înfrunta.

— Aha... înțeleg. Dar mai sunt cel puțin patru luni până la atac, iar campania va dura probabil toată vara. Trimite-i un mesaj lui Galba în care să-l anunți că împăratul va plăti sumele alocate de Tiberius soldaților din aceste două legiuni de Idele lui martie, când vom comemora și moartea lui Iuliu Cezar. Între timp, poți să plătești legiunilor din

Capua sumele cuvenite.

— Voi face tot ce-mi va sta în putință, Cezar, a spus Macro.

— Ce-ai făcut cu cele o mie două sute de piei de leopard destinate Ghildei Prostituatelor?

— Am cumpărat până acum opt sute de bucăți de la tăbăcăriile din sudul Italiei. Am trimis câțiva agenți în provinciile din Africa și Mauritania. Cred că vor aduce restul de patru sute de piei până la Calendele lui februarie.

— Cumpără încă o duzină în plus! Vreau să mă asigur că pieile pe care le voi dăruî ghildei sunt de cea mai bună calitate. Ai grijă să le verifici și să le alegi pe cele mai bune! Trebuie să ne parvină la timp pentru sărbătoarea Lupercaliilor. Cum ai justificat în buget costul pieilor?

— Le-am încadrat deocamdată în „provizii de urgență” ca să evit investigațiile Senatului, dar cred că ar trebui să înregistrezi toate cheltuielile ca fiind achitate din vistieria personală a împăratului.

— De ce? Serviciile acestor femei minunate nu sunt puse oare în slujba tuturor cetățenilor noștri? Nu oferă ele plăceri uluitoare și experiențe sexuale diverse tuturor romanilor – tineri sau bătrâni?

— Dar sunt plătite pentru asta.

— Macro, Macro... Ce înseamnă câteva monede din aur în schimbul unei nopți nebune de iubire? Pretențiile lor nu se compară cu plăcerile pe care le dăruiesc oamenilor noștri. Nu-ți dai seama ce importantă este misiunea lor? Oare S.P.Q.R. (statul roman) n-ar trebui să le recompenseze pentru timpul pe care îl petrec în școlile de prostituție ca să obțină o diplomă sau ca să învețe noile tehnici erotice, care provin din alte țări sau sunt rodul imaginației romanilor?

— Știu, Cezar. Dar mă îngrijorează faptul că *bonii* s-ar putea opune. Ei nu sunt de acord cu încălcarea moralității

noastre.

— Moralitate, moralitate... Ar fi mai bine să se gândească la *moralul* cetățenilor noștri – forța aceea lăuntrică ce-i ajută să cucerească și să civilizeze lumea. Nu știi că atunci când moralitatea scade, crește *moralul*?

— Eu înțeleg foarte bine acest lucru, dar ei nu. Încearcă să obțină sprijinul Colegiului Pontifilor ca să organizeze o campanie prin care să reducă numărul bordelurilor și să impună o vârstă minimă fetelor care vor să urmeze această profesie, ca și proprietarilor *lupanarelor*.

— Poftim?! a mârâit Caligula, scos din sărite. Și care ar fi această vârstă minimă?

— Optsprezece ani.

Împăratul și-a mijit ochii și s-a strâmbat vădit dezgustat.

— Ce-au în capul ăla al lor? Bălegar de cal? Sau excremente de crocodil? Oare idioții ăștia nu știu că trupul și sufletul unui tânăr ajuns la pubertate debordează de dorințe carnale? Nu știu oare că la această vârstă trebuie să-și domolească poftele nesățioase și să se bucure de plăcerile pe care zeii și zeițele dragostei le-au dăruit tuturor muritorilor?

— Da, așa este... dar ei susțin că partidele sexuale cu *lupaele* reduc atracția bărbaților față de soțiile lor.

— Spune-le să-și înscrie soțiile în școlile de prostituție! Așa vor învăța cum să excite *mentulaele* flasce și mințile înguste ale partenerilor lor lipsiți de viață.

Macro a zâmbit, amuzat de propunerea provocatoare a lui Caligula.

— Crezi că glumesc, Macro?

— Nu, nu, Cezar. Știu foarte bine că nu arunci cu vorbe în vânt. Mă lupt doar ca situația să nu scape de sub control.

Pentru o clipă, Caligula a cochetat cu ideea de a-i dezvălui comandantului gărzilor pretoriene scopul

lucrărilor de construcție efectuate în aripa dreaptă a palatului, dar s-a hotărât să mai aștepte.

— Ai rezolvat disensiunile cu Drusilla? a întrebat Macro.

Pentru că își petrecuse toată noaptea făcând dragoste cu Lady în templul lui Incitatus, Caligula nu a văzut-o pe sora lui când aceasta a revenit la palat, după întâlnirea cu Cathegus, dar - înainte de vizita lui Macro - a aflat că ea s-a întors după apusul soarelui și acum dormea în camerele ei.

— Nu-mi pomeni de târfa aia! a spus Caligula, continuându-și campania de dezinformare. Nu știu unde se duce în fiecare seară, dar știu ce măsuri o să iau - o voi exila pe vaca aia idioată...

— O, Cezar! Nu face asta, te rog! O să apari într-o lumină proastă dacă vei lua niște măsuri atât de drastice împotriva surorii tale. Romanii o iubesc. A fost întotdeauna de partea ta în ocaziile oficiale și și-a folosit inteligența extraordinară ca să-ți pună în practică ideile politice. O să-i simți lipsa.

Oare de ce, s-a întrebat Caligula, o apără Macro pe Drusilla cu atâta ardoare?

— Te-ai îndrăgostit cumva de ea? l-a întrebat el.

— Nu... a spus Macro. Încerc doar să vă întind amândurora o mână de ajutor. Înțeleg că te-ai săturat de conflictele permanente din palat stârnite de iubitele tale, dar Drusilla ți-a fost întotdeauna o confidentă de încredere încă din copilărie și n-ar fi de bun augur s-o transformi într-o adversară. Politica ta ar putea să aibă de suferit dacă va începe să răspândească anumite zvonuri despre tine.

— Nu mă interesează zvonurile. Numai idioții apleacă urechea la calomnii.

— Liniștește-te, Cezar! Acordă-i puțin timp ca s-o cunoască mai bine pe soția ta. Știi cum sunt femeile... Vorbește-i cu blândețe și ajut-o să se împrietenească cu

Ladyssa. Sunt convins că Drusilla va fi din nou de partea ta, că va redeveni susținătoarea ta necondiționată.

Caligula și-a ațintit privirea asupra lui Macro; acesta trebuia să aibă un motiv bine întemeiat ca să susțină cauza Drusillei cu atâta fervoare. S-a hotărât astfel să adopte politica toleranței și a spus, ridicând arătătorul:

— O să-i mai dau o șansă, Macro. Una singură. Dacă se va mai purta însă urât cu soția mea, s-a terminat cu ea!

— Bine, Cezar. Sunt convins că vei rezolva această problemă cu diplomația care te caracterizează.

Caligula a încuviințat din cap, apoi a citit însemnările pe care le-a făcut referitoare la ultima lui întâlnire cu comandantul suprem.

— Ai făcut recensământul populației în orașele unde vom impune noua lege a căsătoriei libere?

— Da. Îți sugerez să începem cu Mazaca, în Cappadocia.

— Mazaca? Orașelul acela din centrul peninsulei asiatice (Turcia de astăzi) unde Cezar a ridicat tabăra înainte de bătălia de la Zela?

— Da. Balanța populației romano-asiatice este bine echilibrată acolo.

— Nu, nu, Macro... Este un orașel nesemnificativ. Ar fi bine să începem cu orașe mari ca Tarsus și Antiohia.

— Cezar! Acestea sunt orașe importante cu tradiții adânc înrădăcinate în cultura și civilizația lor!

— Dar nu ne amestecăm în tradițiile acestor oameni, Macro. Toți cetățenii sunt liberi să respecte tradițiile căsătoriei lor, dar imperiul le oferă protecție legală celor care doresc să se căsătorească după bunul lor plac. Caesar Caligula nu impune nimic nimănui. El este adeptul libertății absolute! Vrea să dăruiască libertate tuturor supușilor lui! Ai înțeles?

— Vei comite un sacrilegiu – asta vor striga preoții care slujesc cultul *Magna Mater* (zeița mamă din religia

asiatică). Nunta a fost întotdeauna o ceremonie religioasă, care unește un bărbat și o femeie.

— Știi foarte bine asta! De aceea, am creat un nou cult dedicat zeiței *Mater Libertas* (Mama Libertate). Douăzeci și patru de preoți scriu acum legile sacre. Îi voi trimite în Tarsus și Antiohia în decurs de o lună ca să cumpere două temple în fiecare oraș și să le decoreze cu statuile zeiței. Cei care doresc să se căsătorească după bunul lor plac, în funcție de imaginația și fanteziile sale, sub auspiciile Mamei Libertății, pot să aleagă dintr-o varietate de ritualuri nuptiale.

Macro îl asculta uimit pe Caligula. Când a avut împăratul timp să elaboreze un nou cult revoluționar? Când va pune capăt reformelor sale nebunești? Cine și-ar fi imaginat vreodată că va crea acest cult nou, care va schimba dramatic viața tuturor oamenilor din imperiu?

— Ești surprins? I-a întrebat Caligula pe comandantul lui suprem.

— Pot să spun că te miști repede...

— Viteza este esențială pentru obținerea victoriei, Macro. Spune-le guvernatorilor din Cilicia și Siria să-i sprijine în misiunea lor pe preoții care promovează cultul bătrânei noastre zeițe!

— *Mater Libertas* este o zeiță bătrână?

— Firește. Este la fel de bătrână ca Jupiter.

Macro nu auzise niciodată de Mama Libertate, dar a acceptat să trimită mesaje guvernatorilor, așa cum îi ceruse împăratul.

— Mai dorești ceva, Cezar?

Caligula și-a verificat notițele. Numele Enniei era ultimul pe listă. Metellus Gabinius îi relatase cu lux de amănunte festa pe care i-o jucase Enniei, la sugestia împăratului, în timpul petrecerii organizate de echipa Verzilor în templul lui *Hercules Invictus* cu două nopți în urmă și era curios să

afle ce știa Macro despre această poveste.

— Ce face frumoasa ta soție? I-a întrebat el.

— Am văzut-o doar în treacăt ieri-seară, a răspuns Macro pe un ton neutru. Stă la mama ei câteva zile. Ai cunoscut-o pe Fulvia Sabina?

— Femeia aceea grasă, care se îmbracă întotdeauna ostentativ?

— Da, este o femeie veselă, mereu fericită. Ennia mi-a spus că au fost împreună la o petrecere cu o seară înainte, unde s-au simțit foarte bine.

— Au fost cumva la petrecerea organizată de echipa Verzilor?

— Nu-mi amintesc să fi pomenit ceva de petrecerea Verzilor. Dar mi-a spus că se gândește mult la tine, a răspuns Macro, insinuând astfel că Ennia era încă îndrăgostită de Caligula.

— Frumos din partea ei! O s-o invit într-o zi la curte - împreună cu tine, firește.

— Mi-ai face o favoare dacă ai invita-o singură. Sunt foarte ocupat și, întâmplător, prefer compania băiatului meu grec, a spus Macro, zâmbind.

După ce Macro a plecat, gândurile lui Caligula s-au îndreptat spre Ennia. Era încântat de faptul că nu i-a spus nimic soțului ei. Era o pisicuță atât de sexy, iar mama ei... O, Metellus i-a povestit ce i-au făcut în baie și - deși Caligula prefera fetele zvelte - s-a simțit oarecum atras de trupul durduliu al sabinei.

Apoi, a citit notițele pe care le-a scris în timpul întâlnirii cu Macro. Una dintre ele i-a atras atenția: „*Bonii* apelează la Coleg. Pontif... cer reduc. Nr. De bordel, vârsta minim, pentru *lupae* și pentru proprietarii *lupanarelor* - optsprezece ani.”

Era oare adevărat că membrii *boni* încercau să obțină sprijinul Colegiului Pontifilor ca să promulge această lege

care nu se bucura deloc de simpatia poporului? Cum îndrăzneau să-și impună principiile morale asupra altor oameni, dând legi restrictive prin care încercau să reprime dorința firească a tinerilor de a face sex după bunul lor plac? De ce erau *banii* atât de obsedați de aventurile sexuale ale semenilor lor?

În timp ce Caligula asculta glasul zeilor, care îi cereau să scape o dată pentru totdeauna de acești ticăloși, Ladyssa a intrat în birou pe ușa din sticlă a terasei, îmbrăcată în costumul ei simplu din piele, alcătuit dintr-un corset, o fustă foarte scurtă și încălțăminte din piei de animale.

— Întotdeauna lucrezi atât de mult, iubirea mea? I-a întrebat ea cu accentul ei celtic atât de atrăgător.

Caligula s-a ridicat în picioare și a luat-o în brațe pe mireasa lui de optsprezece ani, mângându-i părul blond, prins în coadă de cal.

— Tot timpul au loc evenimente surprinzătoare în imperiu, i-a șoptit el la ureche, sărutându-i-o. Dar nimic nu este mai surprinzător decât povestea de dragoste pe care o trăim în fiecare seară.

— Asta pentru că te iubesc, Cal.

S-au sărutat cu pasiune de parcă nu se mai sărutaseră de foarte mult timp. El și-a strecurat mâna pe sub fustița ei, căutându-i vulva încântătoare.

— Cum se simte mica mea comoară astăzi? a întrebat-o el.

— Hmm... Se simte bine, dar nu trebuie să mă ispitești acum. Vreau să-l scot pe Incitatus la plimbare.

Caligula și-a retras degetul din adâncurile ei ude și l-a băgat în gura amândurora. L-au lins împreună, apoi s-au sărutat din nou cu o pasiune tinerească.

— Te duci singură să călărești? a întrebat-o Caligula.

— Nu, voi fi însoțită de Arkana și Kardixa.

— Când te întorci, faci cumva niște cumpărături?

— Hmm... răutăciosule ce ești! Vrei să mai am mici aventuri cu străinii?

— De ce nu? Nu te simți atrăgătoare și seducătoare după asta?

— Poate că da, dar numai dacă îmi promiți că vei fi foarte gelos.

— Voi fi gelos ca un taur, iubita mea.

— Dar dacă n-am de gând să-ți spun dacă am făcut-o sau nu, lăsându-te pe tine să ghicești?

— O, Lady, nu-mi plac ghicitorile.

— Atunci, n-am de gând să mai cumpăr nimic.

— Nu ești prea dură cu mine? i-a șoptit Caligula la ureche.

— *Nuuu...* O să fii tu foarte „dur” în zona asta dacă n-o să știi cu exactitate ce-am făcut când m-am plimbat de una singură, a spus ea, strângându-i penisul prin toga purpurie.

— Mă cunoști chiar atât de bine?

— Da, te cunosc foarte bine. De aceea, te iubesc atât de mult.

— Hai să... a spus el, încercând s-o întindă pe birou.

— Nu, Cal! s-a împotrivit ea. Trebuie să plec chiar acum.

— N-ai timp nici măcar pentru o partidă foarte, foarte scurtă?

— Nu!

— Leului îi este foame, nu-l auzi cum rage?

— Ba da, a spus Lady, dăruindu-i sărutări frugale. Dar leul trebuie să mai aștepte sau să le oblige pe alte leoaice să vâneze în locul lui, iar el să-și ia partea ce i se cuvine.

— Nu ești geloasă dacă o altă leoaică îmi oferă partea leului?

— Poate că da, poate că nu, a spus ea, sărutându-i și mușcându-i buzele.

Rusilla a întredeschis ușa biroului împăratului și a

aruncat o privire înăuntru. Deoarece Caligula stătea cu spatele la ușă în timp ce încerca s-o urce pe mireasa lui pe birou, nu a văzut-o pe sora lui, dar Ladyssa a zărit-o și i-a făcut semn să se apropie.

— Dar dacă aş face o vrajă și ți-aş oferi-o pe cea mai frumoasă leoaică din imperiu? i-a șoptit Lady lui Caligula, strângându-l în brațe ca să-l împiedice să se întoarcă spre Drusilla, care se apropia pe la spate, îmbrăcată cu o tunică albă, din trei straturi de mătase, brodată cu fir din aur și încinsă cu o curea din același material. Buclele roșcate îi erau prinse cu o bentiță aurie.

— Hai, fă o vrajă, iubito! a spus Caligula. Dar dacă nu dă rezultate în câteva clipe, nu o să mai intru niciodată în jocul tău. Bine?

Lady i-a făcut cu ochiul Drusillei și a început să-l mângâie pe Caligula pe ceafă, făcându-i semn surorii lui să i se alăture. Prințesa a început să-l mângâie și ea pe ceafă, urmând degetele cumnatei ei.

— Cum te simți? I-a întrebat Lady pe împărat, care încă nu și-a dat seama că nu mai erau singuri în cameră.

— Nu văd rezultatul magiei, a spus el.

Ladyssa i-a cuprins penisul cu o mână și a continuat să-l mângâie pe gât cu cealaltă, însoțită de degetele Drusillei. Pentru că mângâierile celor două femei au început să-i creeze senzații distincte, Caligula și-a ațintit privirea asupra mâinii cu care Lady îi ținea penisul și a încremenit când și-a dat seama că prea multe degete se plimbau pe gâtul lui.

— Mi-e teamă că va trebui să mai joci mult timp de acum încolo „Ghici ghicitoarea mea!”, i-a spus Lady, zâmbind ironică, în timp ce și-a delimitat traseul de cel pe care îl urmau degetele Drusillei.

Fără să-și întoarcă privirea, Caligula a închis ochii și a simțit parfumul surorii sale.

— Crezi acum în vraja mea druidă? I-a întrebat Lady, zâmbindu-i Drusillei.

El a încuviințat din cap. Apoi s-a întors și a întâlnit privirea surorii lui.

— Drusilla! Drusilla! Complotezi împreună cu mireasa mea răutăcioasă ca să mă aduceți în pragul nebuniei?

— Cine, noi? a întrebat ea. Dar nu e nevoie să conspirăm, Cal.

— Ai depășit deja pragul nebuniei! a adăugat Ladyssa, îmbrățișându-i pe cei doi frați și sărutând-o pe Drusilla pe obraz.

Caligula le-a strâns în brațe cu aceeași pasiune pe iubitele sale, contopindu-și toți trei buzele și limbile.

— Ai o tunică minunată, Drudi! a exclamat Lady, determinând-o pe prințesa Iuliană să facă o piruetă și să-și ridice puțin tunica pentru a-și etala sandalele aurite, cu tocuri joase.

— Iar tu arăți ca Artemis, pregătită pentru o partidă de vânătoare în pădure, a spus Drusilla, admirând înfățișarea barbară a lui Lady.

— Exact asta aveam de gând să fac dacă împăratul cel *nebun* nu m-ar fi prins în jocul „Ghici ghicitoarea mea!”

— Nu o asculta pe mireasa *nebună* a împăratului *nebun*, Drudi! Doar știi foarte bine că nu-mi plac ghicitorile! a spus Caligula.

— Nu-i plac pentru că pierde tot timpul, i-a răspuns Lady Drusillei, strâmbându-se la Caligula.

Apoi, a sărutat-o pe cumnata ei, cerându-i iertare pentru că nu mai putea să stea și l-a îmbrățișat în fugă pe soțul ei. S-a îndreptat apoi spre ușă, dar înainte de a pleca, le-a trimis bezele celor doi frați imperiali.

— E atât de drăguță, Cal! a spus Drusilla, după plecarea Ladyssei. Și pare atât de îndrăgostită de tine, încât încep să cred că ești într-adevăr un om foarte norocos, frățioare.

— Dacă tu crezi că am avut noroc pentru că am găsit-o pe Ladyssa, cum se numește atunci darul pe care mi l-au făcut zeii atunci când mi te-au sortit drept soră? Îți dai seama ce informații extraordinare ai copiat din dosarele lui Cathegus? a spus Caligula, năpustindu-se la biroul său și scoțând dintr-un sertar sulul de pergament al Drusillei.

Ea l-a însoțit la birou.

— Știu că am copiat numeroase nume, date, sume de bani și misiuni, dar nu am avut timp să memorez informațiile și le-am uitat aproape pe toate. Știu doar că o șleahță de trădători încearcă să te ucidă și asta mă îngrijorează cumplit.

— Nu e cazul să-ți faci griji, Drudi! Am pus mâna pe planul detaliat al conspirației lor. Știm acum ce pun la cale și cunoaștem chiar și ziua asasinării mele. Ai reținut data pe care au ales-o ca să-mi dea lovitura de grație?

— Da... Cred că am reținut-o... Idele lui martie?

— Exact! Și știi ce înseamnă asta?

— Îi vom aștepta la cotitură și le vom întinde o cursă.

— Corect, sora mea deșteaptă! Dar nu numai atât... Avem două luni de libertate deplină! Două luni în care știm sigur că nimeni nu ne va ataca pe la spate! Și în tot acest timp, ne vom distra de minune și vom pregăti capcana în care vor cădea cu toții o dată pentru totdeauna!

— Minunat, Cal! O dată pentru totdeauna!

— Așadar, planul meu a funcționat perfect, nu?

— O, da! l-am pus cristalele în vin și a adormit într-un sfert de oră, așa cum am plănuț. Totul s-a desfășurat cu precizia curgerii unei clepsidre. Am găsit medalionul lui Cathegus, în care se afla cheia de la seif. Cercetașul pe care l-ai pus să aștepte afară mi-a dat instrumentele de scris, dar mi-au trebuit două ore ca să verific dosarele lui Cathegus, să selectez și să copiez pe sulul de pergament datele cele mai importante. Apoi, i-am dat totul lui Publius

Certicus. Apropo, am auzit că i-ai oferit o baie în compania *ancillaelor* mele.

— Da, urma să-l trimit la Irod Agrippa și trebuia să fie într-o condiție fizică excelentă. Te deranjează?

— Nu, nu... Ai făcut foarte bine. Băiatul ăla a stat ascuns în tufișurile din fața ferestrei lui Cathegus mai bine de cinci ore.

Înainte de a-i cere să-i povestească cu lux de amănunte cum l-a sedus pe Cathegus, Caligula a invitat-o să revizuiască împreună toate informațiile abreviate din pergament. I-a mărturisit că descoperise scandalul în care membrii *boni* voiau să-l implice pe Irod Agrippa pentru așa-zisa „răpire” a loveniei Marotia, soția lui Marcus Vinicius, un centurion roman din legiunea a XIII-a, decorat pentru faptele sale glorioase din timpul războaielor.

— Agrippa nu ar răpi niciodată o femeie, a spus Drusilla. S-ar mulțumi doar s-o seducă - asta dacă nu l-a sedus ea mai întâi.

— Desigur, dar majoritatea *bonilor* cred că o femeie care se culcă cu un bărbat fără să fie căsătorită cu acesta este invariabil victima violenței masculine.

— E ridicol! a exclamat ea. Am întâlnit-o pe lovenia o dată sau de două ori, dar am analizat-o cu atenție. Este o persoană austeră și serioasă, trăsături tipice unei dăscălițe, care ascunde adesea pasiuni puternice. Aceste caracteristici, combinate cu o înfățișare atrăgătoare și cu simțul exacerbat al onoarei, l-au atras probabil pe Agrippa, căruia i-a dăruit inima necondiționat. Și acest lucru este extrem de important pentru un om ca Agrippa, înconjurat doar de concubine și femei ahtiate numai după bani.

Caligula a încuviințat din cap. Apoi, i-a povestit Drusillei cum l-a convins pe cel mai bun prieten al său să plece - în calitate de trimis special - în Alexandria ca să rezolve o dispută între cărturarii greci și iudei, fără să-i dezvăluie

însă adevăratul motiv pentru care a luat această decizie.

— Crezi că știe de existența lui Marcus Vinicius? a întrebat Drusilla.

— Dacă Iovenia este atât de sinceră cum crezi tu, i-a spus, fără îndoială, că este căsătorită.

— Da, sunt convinsă că știe asta, a spus ea. Probabil că a sfătuit-o să ceară divorțul fără să știe că soțul ei este erou de război și fără să-și dea seama că *bonii* ar exploata scandalul ca să te pună într-o lumină proastă în fața armatei.

— Oricum, a continuat Caligula, chiar dacă *bonii* vor reuși să-l aducă pe Vinicius înapoi la Roma de Idele lui februarie, așa cum a scris Cathegus în însemnările sale, nu vor reuși să pună mâna pe Agrippa și Iovenia, care se vor bucura între timp de frumusețile Egiptului pe cheltuiala vistieriei romane, fără să aibă nici cea mai vagă idee de nebunia pe care au declanșat-o.

— Nu cred că aventura dintre Agrippa și Iovenia ar fi avut consecințe atât de dramatice, dar ai făcut bine că i-ai trimis în Egipt și ai încercat să-l împiedici pe Vinicius să vină la Roma.

— Scrisorile pe care le-am trimis lui Galba și Rufus au dublu rol. Nu am urmărit în primul rând să-l împiedic pe Vinicius să vină la Roma, ci să evaluez influența *bonilor* în rândurile armatei. Dacă Vinicius poate să obțină o permisie, în ciuda celor două scrisori ale mele, atunci voi avea șansa să fac o anchetă și să-i elimin pe comandanții militari care i-au acordat permisia, pentru că asta ar fi o dovadă clară că sunt implicați în conspirația republicană a *bonilor*.

— Extraordinar! Mintea ta funcționează brici ca întotdeauna! Iar faptul că nu faci niciodată un pas fără să privești lucrurile din mai multe perspective dovedește că ești într-adevăr genial. Ce-ai mai descoperit, micule geniu?

Caligula și-a concentrat atenția asupra paragrafului din pergament unde Drusilla a scris: „Idele lui mar. I) Unit. Mare adună forțe, înconj. Și distr. Găr. Bat. Înain. De mz. Npt. II) Repub. Înjung. C. M) UM ales dictr. Timp de 6 În” și a rugat-o să-și spună părerea.

— Totul este cât se poate de evident, a spus ea. De Idele lui martie, această Unitate Mare strânge forțele necesare ca să distrugă gărzile batave înainte de miezul nopții. Republicanii te vor înjunghia așa cum au făcut și cu Cezar, iar Unitatea va fi ales dictator timp de șase luni, așa cum prevăd legile republicii.

— Așadar, această Unitate misterioasă este un individ, nu o unitate militară, nu-i așa?

— Da, ai dreptate. O unitate militară nu poate să devină dictator... Cine ar putea să fie individul respectiv?

Caligula a zâmbit cu subînțeles.

— Doar nu te gândești la... a spus Drusilla cu o privire neîncrezătoare.

— Ei, bine... el poate să strângă forțele necesare.

— Dar dacă *bonii* completează să-l aleagă dictator după uciderea ta, asta înseamnă că el este capul conspirației. Ar putea să fie posibil acest lucru?

— Orice este posibil. Puterea nelimitată a dictatorului reprezintă o perspectivă extrem de atrăgătoare pentru orice individ ambițios.

— Mai ai și alți suspecti? I-a întrebat ea.

— Mai este un om care ar putea să strângă forțele necesare, dar este o variantă puțin probabilă.

— La cine te referi?

— La legatul Gaius Aemilius Paullus, comandantul *castrumului* nostru situat la sud de Antium.

Drusilla s-a încruntat, apoi a clătinat din cap.

— N-am auzit niciodată de el, a spus ea. Are vreun motiv să completeze împotriva ta?

— S-ar putea să aibă... În urmă cu câteva luni, m-a rugat să-l numesc guvernator al Bithyniei, dar a trebuit să-l refuz în favoarea lui Vitellius Consulatus. Apoi, m-a rugat să-i încredințez postul de comandant al unei legiuni de la frontiera dacică, la sud de Dunăre. Pentru că nu era niciun post vacant, l-am rugat să rămână încă un an comandantul *castrumului* de la sud de Antium, justificându-mi decizia prin faptul că îi apreciez rezultatele pe care le obținuse în munca de instrucție a soldaților.

— De câți oameni dispune?

— O legiune de aproape trei mii de oameni, cinci sute de cai, trei sute de soldați care se ocupă de artilerie și o sută de arcași.

— Vrei să fac o mică anchetă?

— Nu, n-ar fi prudent... Am auzit că Messalina a vizitat *castrumul* chiar înainte de Anul Nou și s-a culcat cu el. Știi ceva de asta?

— Nu. Missi a plecat într-o călătorie în provinciile din Est și se întoarce peste o lună sau două. De ce crezi că ar fi periculos dacă m-aș duce acolo?

— Tu concentrează-te numai asupra lui Cathegus! A crezut povestea cu exilul?

— Bineînțeles. Este convins că Ladyssa te-a convins să te întorci împotriva mea, iar eu sunt atât de furioasă pe amândoi, încât m-am hotărât să-l ajut să reinstaureze republica.

— Foarte bine, Drudi. Când crede că te voi exila?

Drusilla a zâmbit cu subînțeles.

— Nu-ți face probleme, Cal, în privința asta! Cathegus m-a rugat să joc rolul surioarei cuminți și supuse ca să evit exilul până când vor vota un decret prin care vor cere Senatului să aprobe orice condamnare la exil pe care o vei semna pe baza *imperiumului* tău.

Caligula a clătinat din cap.

— Au înnebunit cu toții! Senatul mi-a conferit *imperiumul* pentru totdeauna și nu poate fi limitat. În plus, *bonii* sunt doar o minoritate al cărei număr de membri nu îl depășește nici pe cel al oamenilor *aedilului* care curăță în fiecare zi bălegarul de cal de pe străzile Romei.

— Apropo! Cathegus are un spion infiltrat în palat!

— Mi-e teamă că are mai mulți, nu doar unul.

— Dar măcar pe acesta știm cum îl cheamă, a spus Drusilla cu un zâmbet provocator.

— Da? Și cum îl cheamă?

— Choreia, un muncitor care poate să-i transmită mesajele mele în cea mai deplină taină și siguranță. Lucrează ca tapițer.

Caligula a tras adânc aer în piept. Habar nu avea cine era acest Choreia, dar îl dezgusta gândul că palatul colcăia de șerpi și trădători.

— Sper că n-ai de gând să-l elimini... a spus ea, observând grimasa de pe chipul fratelui ei.

— Firește că nu. La timpul potrivit, îi vom transmite lui Cathegus, prin intermediul lui, mesajele „corespunzătoare”.

— Minunat! Exact la asta m-am gândit și eu când senatorul mi-a dezvăluit numele spionului.

— Cred că l-ai scos din minți pe Cathegus dacă l-ai făcut să-ți dezvăluie un secret atât de important precum identitatea informatorului său.

Drusilla i-a aruncat fratelui ei un zâmbet seducător. Apoi, s-a îndreptat spre mijlocul camerei în timp ce Caligula a rămas pe scaunul de la birou.

— Vrei să vezi ce „arme” am folosit? I-a întrebat ea, ondulându-și senzuală trupul ascuns de tunica albă.

— Bine... Arată-mi!

Drusilla a încuiat ușa. Caligula a înghițit în sec. „Oare ce pune la cale?” s-a întrebat el.

— Lasă capul jos și închide ochii! a spus ea.

Când a fost convinsă că nu trăgea cu ochiul, și-a scos tunică și a rămas goală în mijlocul camerei. Și-a acoperit sfârcurile cu brațul drept și pubisul cu mâna stângă.

— Poți să te uiți acum.

Caligula și-a ridicat capul și a privit-o. Trupul ei statuar strălucea în plenitudinea frumuseții lui divine.

— Ești minunată... Acestea sunt „arme” pe care le-ai folosit?

Fără să se grăbească, Drusilla a coborât brațul. Inelușele prinse de sfârcuri au captat imediat razele soarelui care pătrundeau în cameră prin ușile de sticlă ale terasei.

— OooL. Ai două inelușe acolo.

— Îți plac? a întrebat ea, punându-și mâna dreaptă peste cea stângă deasupra pubisului.

— Da, sunt drăguțe... Sunt lipite de sfârcuri?

— Nu, Cal, nu sunt lipite, a spus ea, mișcându-și sânii ca să-i arate că inelușele nu cădeau. Sunt fixate în carne.

Excitat, dar nu pe deplin convins, Caligula a vrut să se ridice în picioare, dar Drusilla l-a împiedicat.

— Stai acolo, frățioare! i-a poruncit ea. N-ai văzut încă totul.

Cu ochii ațintiți asupra lui, și-a ridicat senzuală mâinile, dezvăluindu-și pubisul ras, dar ținându-și încă vârful degetului mijlociu peste inelușul prins de gluga clitoridiană pentru a-l ascunde privirilor lui Iacome.

— O, ți-ai ras părul pubian atât de luxuriant!... a spus el, surprins.

— Nu eu... el l-a ras, a spus Drusilla, frecându-și inelușul. Caligula i-a urmărit gestul și a zărit ceva strălucitor.

— Ce ai acolo? a întrebat el.

— Ia ghici!

— Un alt ineluș?

— Hmm... se pare că te pricepi la ghicitori, a spus ea,

arătându-i inelul prins de gluga clitoridiană.

— *Vaaa!*... L-ai lăsat să-ți facă așa ceva?

— Da, a murmurat Drusilla, ridicându-și brațele și aruncându-i o privire mândră.

Caligula s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de ea. I-a examinat cu atenție pubisul ras. Apoi a început să-l mângâie, ocolind ușor inelul și apăsându-i cu degetele osul pubian.

— E fin ca mătasea. Trebuie să-l razi în fiecare zi ca să rămână la fel de fin?

— Da. Azi de dimineață, l-a ras Briseis, a răspuns ea, unduindu-și șoldurile.

— Mâine va fi rândul meu, a spus el, umezindu-și buzele.

— Să nu ne gândim la ziua de mâine! a șoptit ea.

— Ai dreptate. Pot să frec inelușul?

— Da, dar ai grijă să nu tragi de el!

Înfruptându-se acum din pubisul ei lipsit complet de păr, Caligula a început să-i mângâie cu pasiune inelul clitoridian. Ea a gemut.

— Îți place, nu-i așa? Hai, spune-mi! a rugat-o el.

— O, da! Mă aduce în pragul nebuniei pentru că stimulează toți nervii din jur, a răspuns ea cu respirația tăiată.

— Ești deja udă flească, a murmurat el, mângâindu-i inelul și carnea de care era fixat, depărtându-i labiile și masturbându-i clitorisul.

— Da, intensifică procesul de lubrifiere... Dar te rog să nu te grăbești! a îngăimat ea, lăsându-se puțin pe vine. Clitorisul meu a avut parte de atâta stimulare în aceste două nopți, încât fiecare atingere îmi provoacă imediat orgasmul.

Se priveau hipnotizați de fiorii iubirii ce le mistuiau trupul și sufletul.

— Ești o târfă, Drudi! a spus Caligula, înfigându-și degetele în adâncurile ei.

— Da, știu, așa mi-a spus și Cathegus tot timpul.

— I te-ai dăruit cu totul, nu?

— O, da! Nu se mai sătura să mă posede, a gemut ea, strângându-i capul între sâni, obligându-l astfel să-i muște sfârcurile.

— Te-a făcut să țipi? a întrebat-o el.

— O, Cal! Da, a îngăimat ea, în pragul orgasmului. A trebuit să țip pentru că m-a posedat cu furie, cu violență, cu pasiune... Iar eu m-am abandonat cu totul în mâinile lui, căci m-a înnebunit, m-a purtat pe culmile freneziei...

— N-ați cunoscut limite, nu-i așa? a spus el, cu un rânet răutăcios, dezmiardându-i cu mâna muntele lui Venus atât de mătăsos.

— Nu... n-am cunoscut limite, Cal! Așa cum mi-ai spus întotdeauna.

Îmbătat de parfumul și de cuvintele ei, o vedea depășind orice limită, uitând cu totul că cel care revărsa asupra ei puterea divină a zeilor nemuritori era cel mai aprig dușman al lor. Și asta îl stimula pe Caligula, deoarece – când vine momentul adevărului – statutul și preocupările individuale dispar, iar trupurile îndrăgostiților devin simbolurile carnale ale energiei universale.

Când el a început să tragă cu dinții de inelușele prinse de sfârcuri, acestea s-au trezit complet la viață, stârnindu-i fiori Drusillei și determinând-o să-i descrie cu lux de amănunte partida sexuală cu Cathegus. Gemând, s-a rezemat de un perete și și-a strecurat mâinile pe sub tunica lui, strângându-i sfârcurile cu unghiile, pentru că știa cât de tare îl excita acest lucru, cu atât mai mult cu cât și el îi aplica ei același gen de stimulare. Ea s-a lăsat și mai mult pe vine. El a continuat să-i excite vulva fină ca mătasea, împrăștiindu-i peste tot sucurile delicioase. Iar în

clipa în care a ajuns la orificiul anal, i-a descoperit inelușul prins în zona perineului.

— O, uite încă unul! L-ai lăsat să-ți fixeze inelușe peste tot, nu? a spus el, atingând inelul cu degete tremurătoare.

— Da, da... acela de acolo pare că-mi transmite scânteii din pântec până în creier, a gemut ea, scoțându-i tunica, îmbrățișându-i trupul gol, atingându-și coapsele de penisul lui și mângâindu-și inelul de el.

Posedat de senzualitatea explozivă a surorii sale, Caligula a sărutat-o cu pasiune pe gură și s-au abandonat amândoi unul în brațele celuilalt. Nimic nu mai avea importanță în lume decât obsesia pe care o nutreau unul pentru celălalt și simțurile excitate ce nu le mai dădeau pace. În timp ce impulsurile lui Eros au pus cu totul stăpânire pe ei, s-au lăsat purtați de aceeași dorință irezistibilă care i-a copleșit cu mulți ani în urmă când jocurile naive de copii s-au transformat într-o pasiune răvășitoare.

Împăratul a dus-o pe Drusilla în dormitorul lui și timp de câteva ore au rămas ferecați acolo, uitând cu totul de intrigile de la palat și de dușmanii perfizi, care complotau – undeva în Orașul Etern – să-l asasineze pe Caligula. Pentru că trecuse ceva timp de când nu se mai înfruptase din trupul fabulos al Drusillei și din senzualitatea ei uluitoare, Caligula s-a aruncat practic în acest ocean al pasiunii, iar ea i-a răspuns cu aceeași frenezie, stimulată de mușcăturile lui lacome și de mângâierile inelușelor, care aveau nevoie doar de câteva atingeri ca să-i provoace noi valuri de dorințe carnale.

Și, firește, nu mai exista o altă femeie în lume care gema, găfâia și vorbea cu atâta libertate și încredere despre sentimentele ei intime, despre fanteziile ei imorale și despre actele ei de desfrânare așa cum o făcea sora lui roșcată în timp ce își descătușau pasiunea în pat.

Inteligența, curajul și iubirea ei se reflectau în cameră de parcă aceste trăsături nobile erau „dăltuite” în cuvintele ei senzuale; și chiar și atunci când a atins culmile extazului suprem după o partidă nebună de amor cu fratele ei însetat de sex, reacțiile ei impetuoase au propagat aceleași trăsături nobile, caracteristice tuturor prințeselor din dinastia Iulia, căci ele s-au născut în pântecul zeiței Venus.

A doua zi, Mutius Regulatus a venit la palat ca să afle de la libertul Drusillei, Domitius Labo, ce s-a întâmplat cu autorizația de funcționare a parcului babilonian, ale cărui lucrări de construcție trebuiau să înceapă pe Colina Vaticanului de Idele lui februarie.

Mijlocitorul bizantin era, de asemenea, îngrijorat din cauza Drusillei, pe care nu o mai văzuse între patru ochi de aproape nouă zile. Cu o noapte în urmă, agenții din rețeaua de spionaj bine organizată de mijlocitorii romani, alcătuită din prostituate și curtezane, auziseră zvonul conform căruia prințesa imperială avea o relație furtunoasă cu soția britană a împăratului, iar Caligula plănuia s-o exileze pe sora lui ca să-i facă pe plac soției.

În timp ce aștepta în atrium, îmbrăcat cu roba lui lungă, în stil bizantin, și cu pălăria lui rotundă și mare, și vorbea cu niște cunoștințe, amestecându-se în lumea pestriță a cavalerilor, bancherilor, clienților, furnizorilor, matroanelor, senatorilor, actorilor și curtezanelor, Mutius a fost la un moment abordat de

Callistus Primus, un libert foarte bogat, în vârstă de patruzeci și ceva de ani. Acesta era tatăl Nymphidiei, o fată fermecătoare, de șaptesprezece ani, pe care i-o dăruise lui Caligula după ce ea se îndrăgostise de tânărul împărat în timpul banchetului organizat de *Ordo Equester* în luna aprilie a anului trecut în onoarea succeselor raportate de Caligula în drumul lui spre obținerea puterii

imperiale.

Callistus l-a întrebat pe Mutius dacă avea vreo veste despre fiica lui.

— Cred că împăratul i-a dăruit-o prietenului său, Irod Agrippa, a spus mijlocitorul.

— Știu asta, a răspuns Callistus cu o privire tristă, dar, acum două zile, mi-a trimis un mesaj în care mi-a spus că pleacă din oraș o lună sau două, rugându-mă să nu-mi fac griji în privința ei.

— Și crezi că a venit la mine ca să devină una dintre curtezanele mele?

— Firește că nu, Mutius! Sunt convins că m-ai fi informat imediat dacă ar fi venit să-ți ceară ajutorul.

— Din păcate, nu a apelat la ajutorul meu, dar nu trebuie să subestimezi puterea de seducție a fiicei tale minunate, a spus Mutius. Fundulețul ei dulce ar fi meritat câteva mușcăături tandre înainte de a pleca.

— De unde știi că are un fund atât de frumos? a întrebat Callistus, înroșindu-se până în vârful urechilor. Te-ai întâlnit vreodată cu ea?

— Nu în intimitate, din păcate.

— Atunci, de unde știi asta?

— Am un ochi de profesionist, prietene. Pot să mă uit la o femeie și s-o dezbrac doar dintr-o simplă privire. Pot chiar să spun și cum ar reacționa la un moment dat în timpul unei partide de amor.

Callistus a tras adânc aer în piept.

— Înțeleg... Oricum, ieri-dimineață, după ce-am primit mesajul ei, am aflat că Agrippa a plecat din Roma cu toată suita lui, dar sclava care a rămas să aibă grijă de casă n-a știut să-mi spună nimic de Nymphidia și nici încotro a plecat prințul iudeu. Știi cumva sau ai putea să afli care este destinația acestuia și dacă a luat-o pe Nymphidia cu el?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Îți dau o mie de monede din aur dacă poți să afli acest lucru.

Erau foarte mulți bani pentru o simplă informație. Callistus era într-adevăr un om înstărit, dar nu arunca banii pe fereastră și nici nu nutrea o dragoste părintească extrem de puternică față de Nymphidia. Mutius a ajuns astfel la concluzia că nu doar afecțiunea pentru fiica lui îl determina pe Callistus să-i ofere o sumă atât de mare de bani.

— Ești foarte generos, prietene, a spus el, luându-l cu mâna de după umeri și îndreptându-se împreună spre un loc mai liniștit. Cine crezi că ar putea să-mi dea această informație?

— Ce zici de Drusilla? Doar o cunoști destul de bine, nu?

Era o propunere periculoasă. De unde știa Callistus că o cunoștea pe prințesa imperială atât de bine?

— Nu știu cine ți-a spus asta, dar am întâlnit-o în treacăt pe prințesă, o singură dată, și nu cred că își mai amintește de mine, a răspuns Mutius, care nu era dispus să dezvăluie legătura sa cu Drusilla.

— N-ai rugat-o să te ajute să obții autorizația pentru parcul babilonian? a întrebat Callistus, dându-i astfel de înțeleles faptul că era la curent cu această afacere.

— N-am rugat-o niciodată nimic și în plus, mă îndoiesc că m-ar putea ajuta în această privință.

Callistus a înțeleles și a acceptat discreția lui Mutius. Acesta, pe de altă parte, cunoștea zvonurile despre așa-zisa cădere în dizgrație a Drusillei și bănuia că tatăl Nymphidiei era unul dintre agenții lui Caligula, care încerca să afle numele asociaților surorii lui ca să-i persecute în viitor.

— Bine, Mutius. Oferta mea rămâne valabilă până mâine la amiază. Dacă afli ceva de soarta fiicei mele, vino la

mine acasă pe Colina Aventină, pe Clivus Publicius, lângă templul Lunii!

Mutius nu i-a dat prea multe speranțe lui Callistus, apoi și-a văzut de drum gândindu-se că oferta lui (cele o mie de monede de aur) reprezenta doar un pretext ca să-l atragă într-o intrigă periculoasă. A început să-i privească cu suspiciune pe toți cei aflați în atrium, întrebându-se dacă era o idee bună să se întâlnească cu Domitius Labo. Era oare posibil ca tocmai libertul Drusillei să-i fi furnizat lui Callistus informația despre autorizația lui? „Cine altcineva?” s-a întrebat Mutius. Asta nu însemna neapărat că Domitius o trăda pe Drusilla; s-ar putea - ca din anumite motive legate de afaceri - să-l fi informat pe Callistus Primus, un om bogat, despre autorizația de construcție, care implica sume mari de bani.

În orice caz, Mutius trebuia să găsească o modalitate prin care să se întâlnească cu Drusilla ca s-o întrebe dacă zvonurile legate de exilul ei aveau vreun sâmbure de adevăr. S-a îndreptat apoi cu nonșalanță spre *vestibulum*. O femeie bătrână l-a ajutat să-și scoată roba roșie din brocart și pălăria. Rămas doar într-o tunică albă, în stil grecesc, și-a pieptănat părul negru și a plecat. Odată ieșit pe ușă, s-a întors rapid în direcția opusă celei din care a venit și a străbătut un coridor care ducea în zona privată a palatului. Pentru că patru soldați germanici stăteau de pază în fața unei arcade, s-a îndreptat spre o fereastră încadrată de două coloane mari, care dădea spre unul dintre peristilurile palatului. S-a oprit acolo și i-a privit cu un ochi pe muncitorii care construiau aripa dreaptă a palatului, iar cu celălalt arcada în speranța că le va zări pe *anciliaele* Drusillei.

De cealaltă parte a peristilului, discul solar indica faptul că mai erau două ore până la amiază. Diversi însoțitori îi escortau pe vizitatori în timp ce intrau sau ieșeau din

apartamentele private, dar Mutius nu îndrăznea să li se alăture de teamă că ar putea fi oprit de gărzile batave. O jumătate de oră mai târziu, în timp ce stătea încă ascuns între fereastră și una dintre coloane, chipul i s-a luminat de bucurie. Cu mersul ei elegant, în stilul manechinelor, Briseis se îndrepta spre arcadă, îmbrăcată într-un *chiton* scurt, care îi scotea în evidență picioarele lungi și frumoase, purtând pe umăr o gentuță. Când a ajuns în dreptul lui Mutius, acesta a strigat-o. Ea l-a recunoscut pe mijlocitor și s-a apropiat de el.

— Ave, Mutius! Ce faci aici îmbrăcat într-o ținută atât de lejeră? l-a întrebat ea, observând că mijlocitorul purta doar o tunică scurtă, grecească, fără *boltusul* lui obișnuit.

— Trebuie s-o văd pe prințesă între patru ochi.

— Te-așteaptă?

— Nu, dar este foarte urgent. Nu mă conduci tu?

— Nu pot. Am o zi liberă și mă așteaptă niște prieteni la ieșirea din palat.

— Hai, Briseis! Nu-ți amintești ce bine te-ai simțit în casa mea de jocuri?

— Ba da, dar mă grăbesc acum.

— Tot ahtiată după sex sălbatic ai rămas, nu? a spus el cu o privire hipnotică, strecurându-și mâna pe sub *chitonul* ei și simțindu-i vulva seducătoare, acoperită de o pereche de *mutandole*.

— Nu, nu chiar... a șoptit ea, fără să-i dea mâna la o parte, incapabilă să reziste privirii lui în timp ce re trăia momentele și senzațiile experienței sale sexuale tumultuoase.

— Nu chiar...? a spus el, croindu-și drum cu degetele sale încărcate de inele printre lenjeria intimă spre vulva ei umedă.

— Mă gândesc la clipele acelea... a îngăimat ea în timp ce el o atrăgea spre pervazul ferestrei.

— Foarte bine. Așa este firea ta, i-a spus el sclavei galice, mai înalte cu două capete ca el, apropiindu-și burta de coapsele ei.

— Te rog, Mutius! Mă așteaptă, a gemut ea, depărtându-și picioarele.

— Cine te așteaptă? Niște tineri răutăcioși de genul lui Mamercus?

— Da, a răspuns ea, venind cu osul pubian în întâmpinarea lui.

— Și ce-or să-ți facă? a întrebat el, masturbând-o din ce în ce mai tare pe sub *mutandole*.

— Păi... nu știu.

— Hai să scoatem cheștiile astea până nu ți le vor sfâșia ei!

— Bine, a spus ea, cu respirația înțetăiată, ajutându-l să-i scoată lenjeria intimă, care i-a alunecat la picioare.

— Nu te simți mai bine așa, goală? a șoptit el, înfigându-și degetele în adâncurile ei și simțind cum procesul de lubrifiere se intensifică.

— Ba da... Penetrează-mă cu toată mâna!

— Ahtiată în continuare după sex sălbatic, nu? a observat el, strecurându-și toate cele cinci degete în vaginul ei.

— Nu știu de ce-mi place asta, dar... așa e, ai dreptate! Împinge tot pumnul!

Iar el s-a supus, introducându-și mâna până la încheietură în vulva ei.

— O simți? a întrebat-o el.

— Da, a șoptit ea. Stimulează-o acum cu degetele!

— Când o să vii din nou la casa mea de jocuri?

— În curând...

— Astăzi?

— Nu, nu astăzi. Trebuie să mă întorc la palat la apusul soarelui.

— Atunci când? a întrebat-o el, stimulând-o și mai tare.

— De Lupercalii.

— Promiți?

— Da, da, promit... a îngăimat ea.

L-a luat apoi în brațe și și-a mișcat pelvisul ca să-i simtă mâna în adâncurile ei, mușcându-l de umăr și gemând.

— Vreau să mă conduci la Drusilla, ai înțeles?

— Bine, dar nu te opri! l-a implorat ea.

Apoi, l-a sărutat pe gură ca un vampir. Dar în ciuda orgasmului ei iminent, el și-a retras încet mâna.

— Nuuu... De ce faci asta? l-a întrebat ea, gemând și strângându-și coapsele ca să-l împiedice să-și retragă mâna.

— Nu vreau să-ți provoc acum orgasmul. Le las prietenilor tăi plăcerea asta. Sper să te aducă în pragul nebuniei și să te facă să țipi ca din gură de șarpe.

— O, da, fii sigur de asta! a șoptit ea, tremurând din tot corpul și încercând să-și stăvilească spasmele orgasmice în timp ce Mutius și-a retras toată mâna din comoara ei.

— Relaxează-te acum! a spus el, zgâriindu-i fără milă labiile excitate ca să-i provoace contracții la nivelul mușchilor pelvieni și tractului vaginal. Unde i-ai cunoscut pe indivizii care te așteaptă? a întrebat-o mijlocitorul când a simțit că Briseis s-a mai liniștit.

— L-am cunoscut doar pe unul dintre ei aici, la palat, a spus ea, punându-și din nou *mutandole* în timp ce Mutius a rămas în fața ei, ascunzând-o de ochii indiscreți ai vizitatorilor.

— Și astăzi și-a adus prietenii ca să te siluiască în grup?

— Da, dar nu-ți lăsa imaginația să ți-o ia razna, bine? a spus ea, aruncându-i o privire de gheață.

Apoi, l-a escortat, adoptând ținuta ei demnă, până au trecut împreună de gărzile batave. La jumătatea treptelor de marmură, Briseis și-a luat la revedere de la el și l-a

lăsat să intre singur în apartamentele Drusillei. S-a întors și a coborât apoi treptele, cu mersul ei elegant, ascunzându-și sub masca gravității și a mândriei încântarea pe care o simțea gândindu-se la experiența pe care avea să o trăiască în brațele lui Publius Certicus și ale prietenilor lui adolescenți.

Drusilla a privit amuzată ținuta neobișnuită a lui Mutius atunci când secretarul ei l-a condus în biroul ei privat. Apoi, în timp ce mijlocitorul s-a înclinat în fața ei și a salutat-o, ea a izbucnit în râs.

— Ha! Ha! Ha! În tunică asta caraghioasă, semeni cu Diogene când le urmărea pe frumoasele curtezane în *agora* din Atena și se masturba în urma lor, strigându-le că nu are bani să le cumpere favorurile.

— Aceasta este *adevărata* putere - susținea marele filosof cinic - pe care femeile o au asupra bărbaților.

Și doar privindu-vă, Alteță, trebuie să recunosc că Diogene avea dreptate.

— Știi de ce îl numim cinic? a întrebat Drusilla.

— Firește. Deoarece filosofii cinici consideră că inteligența este apanajul câinilor (*cynos* în greacă), nu al bărbaților.

— Foarte bine, Mutius. Mă întreb dacă împărtășesc aceeași părere și în privința femeilor.

— Femeile reprezintă un mister universal și ar fi mai bine să rămână așa.

Prințesa s-a ridicat în picioare și l-a îmbrățișat pe Mutius cu multă dragoste.

— Dacă Diogene te-ar fi cunoscut, n-ar mai fi avut o părere atât de proastă despre inteligența bărbaților, a spus ea.

— Mă bucur să văd că sunteți într-o formă excelentă, Alteță, a spus Mutius, admirând tunică albastră a Drusillei, de o eleganță desăvârșită, și sandalele aurii, cu tocuri

înalte, care confereau cel puțin șapte centimetri în plus staturii ei înalte și impunătoare.

— Nu ți-am permis să-mi spui pe nume?

— Nu știam dacă mă mai bucur de favorurile tale, a spus el, sărutându-i mâinile.

— Ocupi un loc aparte în inima mea, broscuile gras ce ești! Ce te-a făcut să dispari atâta amar de vreme?

— Prudența, Drusilla. Vizitele mele la palat nu trebuie să stârnească suspiciuni.

— Ai vreun motiv anume?

— Ei, bine, după uciderea lui Servilius, agenții Cohortei Urbane m-au cam hăituit, iar acum circulă zvonuri ciudate că între tine și Lady Caligula există dispute aprige.

— Într-adevăr? De la cine ai auzit zvonurile astea?

— De la curtezane, prostituate, clienți... Dar e ceva adevărat în toate astea?

— Ei, bine, am mai avut niște neînțelegeri... a recunoscut Drusilla, aplicând în continuare planul pus la cale împreună cu fratele ei. Nu pot să neg asta, dar ieri eu și Lady am avut o discuție lungă cu împăratul, iar astăzi pot să-ți spun că am reinstaurat pacea la palat.

— Minunat, Drusilla! Zvonurile nu erau deloc încurajatoare. Au existat chiar voci care susțineau cu tărie că vei fi exilată pe insulele Lyparis înainte de Lupercalii.

— Acestor voci le-ar fi plăcut să mă oblige să lucrez într-un bordel ordinar așa cum ai făcut cu verișoarea mea Messalina? I-a întrebat ea, ciupindu-l de obraz.

— Missi m-a rugat personal s-o ajut să lucreze timp de câteva zile într-un bordel de cea mai joasă speță, dar în Lyparis te-aș putea plasa într-un bordel mult mai elegant, a tachinat-o Mutius, umezindu-și cu limba buza de sus. Dormitoare din pluș, dotate cu fresce minunate și serviciu privat.

— Ai un bordel pe insulă?

— De fapt, chiar două. Pe cel mai elegant și pe cel mai ordinar.

— Ce-ai face, așadar, dacă fratele meu m-ar exila acolo? I-a întrebat Drusilla, continuând jocul de tachinare, fără să-i spună însă că Lesbia era deja exilată pe insulele Lyparis și poate chiar lucra incognito într-unul din bordelurile sale sub numele de Marililla.

— Aș traversa înot marea ca să te pun la încercare, a spus el, mângâindu-i șoldurile.

— Și cum ai proceda? I-a întrebat ea, simțind fiorii pe care îi provocau inelușele.

— Ți-aș ridica tunică, a spus el, exemplificându-i prin gesturi elocvente, ca să-mi strecor mâinile pe sub ea și să-ți mângâi picioarele.

— Ești un porc, Mutius, i-a șoptit ea, în timp ce el își plimba mâinile pe sub tunică ei, zgâriindu-i picioarele cu unghiile și făcându-i pielea de găină.

— Asta pentru că tu ești reîncarnarea vrăjitoarei Circe, care i-a transformat în porci pe Ulise și pe marinarii săi, a spus el, ajungând la șoldurile ei goale și apoi la fundul ei rotund, jucându-se cu fesele apetisante și împăștiindu-i fiori în tot corpul.

— Nu este asta dovada adevăratei puteri pe care femeile frumoase o exercită asupra tuturor bărbaților, fie chipeși ca Adonis sau urâți ca niște broaște? a întrebat ea, cu o voce răgușită, în timp ce el i-a strâns fesele cu putere și și-a ascuns capul în decolteul tunicii.

Ea s-a lăsat puțin pe vine. El i-a zgâriat coapsele și a ajuns la pelvisul lipsit complet de păr.

— O, te-ai ras...

— Dar nu este fin și senzual?

— O, ba da, îmi place... și ai niște inelușe aici, a spus mijlocitorul.

— Ești surprins?

Mutius a înghițit în sec, apoi a început să se joace cu inelușul din gluga clitoridiană.

— Atinge-le pe amândouă în același timp! i-a șoptit ea.

El i-a mângâiat cele două inelușe cu degetul mare și cu cel mic, stimulându-i labiile cu celelalte trei degete.

— O, Drusilla! Simt ce efect au asupra ta.

— Da, atingerea lor îmi trimite fiori direct în creier, a spus ea printre gemete, apucându-i penisul cu mâna dreaptă și strângându-i-l cu putere. Nu vrei să mă pui la încercare?

El i-a scos repede tunica și a făcut un pas înapoi ca să-i privească trupul gol, statuar, în timp ce ea și-a ridicat brațele ca să-i arate axilele rase.

— Pe Jupiter! a murmurat el, fascinat de pubisul ei strălucitor și de inelușele din aur. Dacă marele zeu te-ar vedea acum, s-ar transforma într-o caracatiță ca să te cuprindă și să te posedă cu toate cele opt brațe ale sale.

Drusilla a făcut grațioasă o piruetă și s-a îndreptat spre ușă ca s-o încuie.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci trebuie să instituim o atmosferă de intimitate, a spus ea, trăgând draperiile de la ferestrele terasei.

Mutius continua să o privească de parcă tocmai pogorâse din ceruri. Nicio femeie din lume nu-și etala goliciunea cu atâta nonșalanță și mândrie ca Drusilla. Ținuta ei degaja o aură divină, iar parfumul trupului ei era la fel de îmbătător precum cântecul sirenelor care l-au adus pe Ulise în pragul nebuniei, cerând să fie legat de catargul corabiei sale ca să nu le audă chemările dragostei pe când străbătea strâmtoarea dintre Scila și Caribda. Drusilla era cu atât mai captivantă în ziua aceea datorită nudității ei perfecte și inelușelor plasate simetric, ce-i puneau în valoare cele mai atrăgătoare părți ale corpului și îi sugereau că era pregătită să joace jocurile pe care

toate femeile le învățau de la zeii și zeițele mitologiei greco-romane.

Mutius nu trebuia să încerce să o hipnotizeze cu privirea. Drusilla nu avea nevoie de hipnoză. Nu trebuia să-și învingă inhibițiile, pentru că nu avea așa ceva. Personalitatea ei era mereu liberă și nu se lăsa influențată de opiniile altor oameni. În fiecare clipă a vieții sale, era propriul ei stăpân și făcea ce voia după bunul ei plac. Și chiar dacă își dăruise pentru totdeauna inima și sufletul fratelui său, era mereu dispusă să se abandoneze cu totul în mâinile iubiților ei când i se ivea ocazia, iar chemarea simțurilor era nestăvilită – o senzație care acum, datorită inelușelor, a devenit permanentă.

A continuat să-l privească pe broscoiul cel gras îl timp ce el s-a apropiat de ea și i-a mângâiat inelușele din sfârcuri, observând cum erau fixate în carne și întrebând-o ce senzații îi stârneau atingerea și stimularea lor.

Apoi, a început să-i lingă și să-i muște axilele lipsite complet de păr, strângând-o în brațe, sărutând-o, ronțăindu-i fiecare părticică a corpului și jucându-se cu cele patru inelușe. Radiind de fericire, Drusilla i-a smuls tunică și i-a cuprins testiculele cu mâinile, trăgând de ele ca să-i simtă izvorul potenței și strângându-i penisul tare ca fierul, care îi fremăta sub învelișul gras al pielii. Mutius a icnit.

Ooo!... Cu câtă putere îl strângea! Cât de intensă era energia pe care o transmitea în corpul și în mintea lui! Cât de irezistibilă a devenit pasiunea lor sexuală în clipa în care el și-a înfipt degetele în adâncurile ei umede ca să-i stârnească aceleași senzații uluitoare pe care și ea i le provoca la rândul ei! Gemetele ei intense i-au spus că dorința carnală era acum mai presus de rațiune, astfel că a prins-o de buclele ei bogate și roșcate și și-a introdus *verpa* în gura ei lacomă, tratând-o ca pe o prostituată în

timp ce își îndesa glandul cât mai adânc în gâtul ei.

Orbiți de pasiune, Mutius și Drusilla s-au lăsat pradă freneziei carnale. Mijlocitorul bizantin s-a întins pe podea, trăgând-o pe Drusilla deasupra lui, apoi i-a depărtat cu degetele fesele și labiile, jucându-se cu cele două inelușe, ronțăindu-i vulva și clitorisul sau mușcându-i anusul cu fervoarea unui satir grec. Îmbătată de senzațiile plăcerii ei, mintea lui s-a contopit cu trupul ei... O, Drusilla, Drusilla! Oare nu așa posedă un zeu sufletul celei mai frumoase femei din lume? Nu acesta este oare cel mai prețios dar al iubirii?

Copleșită de vitalitatea lui nesățioasă, prințesa și-a îndesat cât mai adânc în gât penisul lui puternic, intensificând *gaudiumul* prin incapacitatea de a-și descătușa țipetele de plăcere atunci când mușcăturile lui o aduceau în pragul nebuniei. Apoi, când el îi absorbea parfumul și îi savura sucurile delicioase, ea îi zgâria scrotul și intensifica ritmul felației pentru ca plăcerea să atingă culmile supreme.

În cele din urmă, când cascada senzualității ei nu mai putea fi stăvilită, Mutius s-a strecurat pe sub ea, s-a ghemuit între picioarele ei, a apucat-o de fundul apetisant, i-a depărtat fesele și și-a mângâiat penisul de vulva ei fină, frecându-i inelușele în timp ce se îmbăta cu gemetele și cuvintele ei de capitulare.

— Hai, Mutius! Posedă-mă! a gemut ea, întorcându-și capul ca să-l privească. Mă abandonez cu totul în mâinile tale. Nu te voi dezamăgi.

— O, Drusilla, te doresc atât de mult... a șoptit el, frecându-și glandul de anusul ei.

— Vrei să mă sodomizezi, nu-i așa? a îngăimat prințesa.

— Da, vreau! a mârâit el.

— Îți dorești din tot sufletul asta, nu?

— Da! Vreau să-l răzbun pe Diogene.

— Bine, fă-o în numele lui!

Beat de dorință, i-a dat câteva palme la fund ca să i-l înroșească, apoi a penetrat-o pe la spate și a făcut-o să țipe de plăcere, invocând spiritul marelui filosof grec, care nu a avut parte de această bucurie, și cerându-i să fie martorul capitulării depline a seducătoarei prințese romane. Răzbunarea lui Diogene a fost astfel desăvârșită. Cu câtă violență i-a transmis mânia marelui filosof! De câte ori loviturile puternice ale lui

Diogene nu au făcut-o să plutească pe aripile extazului suprem când el a descoperit cum să-i frece inelușele și cum să tragă de ele în același timp! În cele din urmă, mijlocitorul și filosoful și-au contopit sufletul cu trupul ei și și-au descătușat pasiunea în adâncurile trupului ei statuar.

— A fost minunat, Mutius! a spus ea după ce s-au mai liniștit. Spiritul lui Diogene îți va fi recunoscător.

— De ce mie? a întrebat mijlocitorul. Tu i-ai invocat numele când m-ai văzut intrând în biroul tău și tot tu i-ai oferit plăcerea de a te îmbrățișa și de a se îmbăta cu fiorii simțurilor tale.

— Bine, a spus Drusilla în timp ce se îmbrăcau. Îi voi cere ajutorul când voi dori să aflu ce urzesc dușmanii mei împotriva mea.

— Și pentru că ai adus vorba de comploturi, îl cunoști pe Callistus Primus?

— Tatăl Nymphidiei?

— Da. În timp ce îl așteptam pe Domitius Labo în atrium, m-a abordat Callistus. A aflat, se pare, că prințului Irod Agrippa a părăsit orașul și m-a întrebat dacă știu unde a plecat și dacă a luat-o pe Nymphidia cu el.

— Și ce i-ai răspuns? a întrebat Drusilla, ascunzându-și uimirea provocată de interesul lui Callistus față de destinația lui Agrippa, care trebuia să rămână strict secretă, conform planului lui Caligula.

— Că nu pot să-l ajut pentru că nu știu nimic în această privință. Apoi, mi-a oferit o mie de monede din aur dacă îi voi da informația dorită. Oferta este valabilă până mâine la amiază.

— O sumă frumoșică... A pierdut legătura cu Nymphidia? I-a întrebat Drusilla.

— Acum două zile, ea i-a trimis tatălui ei un mesaj scurt în care i-a spus că avea să plece din oraș o lună sau două, fără să-i ofere alte amănunte.

— Poate că vrea doar să știe unde a plecat.

— Posibil. Apoi, după ce i-am spus că nu aveam cum să-l ajut, mi-a sugerat să te întreb pe tine.

— De unde știe că suntem prieteni? a întrebat prințesa.

— Cu siguranță, nu de la mine. Nu vorbesc cu nimeni, nici măcar cu sora mea, despre afacerile mele personale. I-am spus, așadar, lui Callistus că te-am întâlnit în treacăt, o singură dată, și nu-mi stă în putință să te abordez și să-ți pun întrebări necuviincioase legate de prietenii familiei imperiale.

— Și ce ți-a spus?

— Mi-a spus că știe că ți-am cerut ajutorul în legătură cu autorizația de funcționare a parcului babilonian.

— A, interesant! I-ai confirmat asta?

— Firește că nu. I-am spus că nu este adevărat și am plecat. Dar pentru că este adevărat, m-am gândit că ar fi bine să știi întreaga poveste.

— Domitius Labo ți-a completat cererea pentru obținerea autorizației și i-a înmânat-o *aedilului* acum câteva zile. Probabil că așa s-a aflat...

— Înțeleg... Dar Callistus s-a folosit de informația asta ca să mă convingă să te văd și să te întreb de soarta lui Agrippa și a Nymphidiei. Acest lucru mi-a stârnit suspiciuni, pentru că am avut impresia că totul nu era decât un test. Voia să afle ce relație există între noi doi și

dacă pot să obțin informații din interiorul palatului.

Drusilla s-a îndreptat spre ferestre și a tras draperiile. Din informațiile pe care le avea ea din dosarele lui Cathegus, numele lui Callistus Primus nu era menționat printre conspiratori și nici printre susținătorii sau simpatizanții secreți. Poate că libertul bogat îi purta ranchiună fratelui ei pentru că acesta i-o dăruise pe Nymphidia lui Agrippa, dar pentru că împăratul era cel care i-a acordat în mod oficial statutul de om liber, îi era îndatorat lui Caligula și i-a oferit-o în dar pe fiica lui în semn de recunoștință. Ținând seama de toate aceste lucruri, poate că era bine ca Mutius să-i dezvăluie faptul că avea acces la informații confidențiale din cadrul familiei imperiale – cu atât mai mult cu cât Agrippa se afla deja în drum spre Alexandria, iar vestea va deveni în curând oficială.

— Dorința lui Callistus de a afla unde a plecat fiica lui mi se pare firească, a spus Drusilla, așezându-se la birou. Cred că în afară de cele o mie de monede din aur pe care Callistus ți le oferă în semn de recunoștință, ai putea să obții informații legate de afacerile lui, lucru care ne-ar avantaja pe amândoi.

— Prea bine, Drusilla. Ce-mi sugerezi să fac?

— Ia imediat legătura cu Callistus și spune-i că Agrippa se îndreaptă spre Palestina, însoțit de Nymphidia!

— Bine, a spus Mutius, oftând ușurat.

— Spune-i că s-ar putea să petreacă câteva zile în Alexandria și s-o ia pe Nymphidia într-o călătorie pe Nil!

— Minunat! Asta o să-l facă fericit pe tatăl ei!

— Cu toate astea... nu dezvălui sursa informațiilor tale și donează cele o mie de monede din aur Ghildei Prostituatelor ca să le susții programele școlare! Gestul tău te va pune într-o lumină bună și îți va îmbunătăți karma.

Mutius a zâmbit.

— Ce pot să mai spun, Drusilla? În afară de faptul că zeii ți-au dăruit o frumusețe răpitoare, care l-ar uide pe loc pe Diogene dacă te-ar vedea, te-au înzestrat și cu o inteligență ieșită din comun ca să manipulezi cu abilitate frâiele politicii.

— Gata, lingușitorule! Poți să pleci acum. Vei primi autorizația peste câteva zile.

Bizantinul a privit-o admirativ, apoi și-a împreunat mâinile încărcate de inele, a făcut o plecăciune în fața ei și a început să se retragă cu spatele spre ușă.

— Apropo, Mutius, a spus Drusilla în timp ce el descuia ușa. Trimite-i o scrisoare lui Missi și cere-i să se întoarcă la Roma până în ziua de *Nonae* ale lunii martie!

— Lui Missi? Dar nu am cum să...

Drusilla l-a întrerupt cu un zâmbet generos:

— Ba da, Mutius, te descurci tu!

— Voi face tot ce-mi va sta în putință, Alteță, i-a răspuns Mutius, zâmbindu-i.

Apoi, a făcut din nou o plecăciune, a deschis ușa și a plecat.

Mai târziu, escortată de doi soldați din gărzile batave, Drusilla a inspectat atelierul de tapiserie din palat. Doisprezece muncitori, bărbați și femei, coseau perdele, făceau saltele și perne, tapițau paturi și scaune, reparau covoare sau brodau tapiserii. Mai-marele atelierului, un decorator de interioare licențiat, Latertius Rubirio, i-a arătat prințesei lucrările destinate redecorării aripii drepte a palatului. Drusilla l-a felicitat pentru alegerea materialelor și pentru atenția acordată artefactelor încântătoare. Apoi, l-a rugat să-i prezinte meșteșugarii care lucrau în atelier.

Ea le-a spus, fiecăruia în parte, câteva cuvinte de încurajare, până când Latertius i l-a prezentat pe Chorea,

omul pe care îl căuta.

— Cu ce te ocupi, Choreia? I-a întrebat ea pe același ton pe care îl adoptase când li se adresase și celorlalți muncitori.

— Tapițez scaunele, divanele și canapelele, Alteța Voastră, a răspuns Choreia, un om simplu, în vârstă de patruzeci și ceva de ani.

— Exact asta căutam, Latertius, i-a spus ea mai-marelui atelierului. Divanul din garderobă trebuie retapițat.

Drusilla l-a rugat pe Latertius să-l trimită pe Choreia în apartamentele ei cu mostre de țesături înainte de apusul soarelui, apoi și-a încheiat inspecția, îndemnându-i pe meșteșugari să facă o treabă cât mai bună.

Pentru că tot se afla în zona aceea a palatului, prințesa s-a hotărât să arunce o privire și în celelalte ateliere, unde lucrau – sub strictă supraveghere – tâmplari, zidari, cioplitori în marmură, artiști care făceau lucrări de mozaic și stuc, pictori, instalatori, fierari, olari, croitori, vopsitori de piele, bijutieri etc.

A făcut apoi o vizită la atelierul de decorare. Marius Fortunatus, arhitectul însărcinat cu lucrările de construcție și remodelare, a fost onorat să primească vizita prințesei imperiale. El i l-a prezentat pe Garbus Manilius, un tânăr înalt, care se ocupa de lucrările de proiectare. Acesta nu reușea să-și ascundă atracția pe care o simțea față de ținuta ei seducătoare.

Înconjurat de o duzină de asistenți la fel de vrăjiți, Manilius a condus-o la o masă mare și scundă și a îndepărtat pânza neagră ce o acoperea.

— O, e minunat, Manilius! a spus ea, strângându-l de mână și privind cu admirație macheta aripii drepte a palatului, construită din marmură și lemn.

Purta pecetea împăratului – una datând din Idele lui decembrie ale anului trecut, iar cealaltă – de Calendele

lunii ianuarie. Flirtând cu chipeșul proiectant, ea a admirat mobila în miniatură, statuile, covoarele, draperiile și chiar plantele, fântânile și figurinele din lut, care confereau machetei un raport perfect al proporțiilor.

— Lucrăm în două schimburi, i-a spus arhitectul Drusillei, și vom continua să respectăm acest program solicitant și în următoarele zece zile, dar pot să vă spun cu mândrie că aripa dreaptă a palatului va fi gata la timp, fără încărcarea exagerată a bugetului, și asta pentru că noi fabricăm toate articolele, cu excepția țesăturilor, covoarelor, statuiilor și altor opere de artă, pe care le-am cumpărat de la furnizorii noștri din imperiu.

Manilius a vrut să-i arate macheta în detaliu Drusillei, dar ea a refuzat. Caligula nu i-a dezvăluit rolul acestei aripi noi a palatului, nu de teamă că l-ar fi criticat, ci pentru că dorea să-i facă o surpriză.

— Sper să te văd atunci când împăratul va inaugura noua aripă, i-a spus ea lui Manilius, întinzându-i mâna ca să i-o sărute.

— Îmi faceți inima să vibreze, prințesă, a răspuns el cu ochi scăpărători.

Când Drusilla s-a întors în apartamentele ei, Chorea o aștepta deja acolo. Ea l-a condus în garderobă și i-a arătat divanul.

— Ai vreun mesaj pentru mine? l-a întrebat ea, alegând un material în nuanțe deschise de albastru din mostrele de țesături pe care i le adusese.

— Da, Alteța Voastră.

Chorea a scos din buzunar o bucată de hârtie fanniană îndoită în cele patru colțuri, care purta în mijloc pecetea lui Cathegus.

În afară de câteva cuvinte de dragoste scrise în greacă, senatorul o întreba dacă știa unde plecase Irod Agrippa și cât avea să dureze călătoria lui.

Drusilla i-a spus lui Chorea s-o aștepte acolo și s-a dus într-un suflet să-l vadă pe fratele ei. Pentru că împăratul avea o întâlnire în biroul său, ea l-a rugat pe șambelan să-i transmită lui Caligula că îl aștepta pe terasă ca să discute o problemă urgentă.

Mai era o oră până la apusul soarelui. Deasupra Romei, cerul părea să fi luat foc. Ea a tras adânc aer în piept. Conspirația republicanilor prindea acum contur. Întâlnirea cu iscoada celui mai aprig dușman al lor în perimetrul interior al palatului imperial i-a creat o senzație de greață și mânie.

— Am luat legătura cu spionul, a spus Drusilla când Caligula și-a făcut apariția pe terasă.

— Foarte bine. Cum arată?

— Un om simplu, împuțit și tăcut – prototipul ticălosului obișnuit, a răspuns ea, dându-i mesajul lui Cathegus.

Apoi, în timp ce Caligula îl citea, i-a povestit că și tatăl Nymphidiei, Callistus, i-a pus aceeași întrebare lui Mutius referitoare la soarta lui Agrippa și a fiicei lui.

— Ce părere ai? a întrebat-o el.

— Strategia ta de a-l îndepărta pe Agrippa i-a luat prin surprindere pe *boni*, care acum încearcă cu disperare să-și pună cumva în aplicare planul de a-l implica pe prietenul tău, cu ajutorul lui Vinicius, în scandalul de răpire și adulter, a spus Drusilla în timp ce Caligula analiza situația.

— Foarte bine. Să le confirmăm atunci vestea cea proastă! Scrie-i imediat răspunsul! i-a sugerat Caligula. Spune-i lui Cathegus că Agrippa se îndreaptă spre Palestina, unde va rămâne două sau trei luni! în drum, se va opri puțin și în Alexandria. Asta va dovedi că îi ești loială lui Cathegus, confirmând în același timp și versiunea lui Mutius, lucru care îl va ajuta să câștige încrederea lui Callistus.

— Crezi că și Callistus este în cârdășie cu *boni*?

Caligula și-a ațintit privirea asupra cerului scăldat în nuanțele purpurii ale soarelui în amurg, de parcă ar fi încercat să găsească acolo răspunsul potrivit.

— Poate că face afaceri cu ei, a spus el, dar în niciun caz nu le îmbrățișează aberațiile moraliste referitoare la comportamentul femeilor. Este un om inteligent. Cred că vrea doar să afle vești despre fiica lui.

— Da, acesta este motivul cel mai plauzibil.

— Câtă încredere ai în mijlocitorul bizantin?

— Deplină. Dar nu îi împărtășesc problemele noastre.

— I-ai arătat inelușele?

— Firește. Este urât și gras ca o broască râioasă, dar are o minte brici și mă iubește mai presus de orice altceva în lume.

— Vrei să spui că eu nu te iubesc mai presus de orice altceva în lume? a întrebat Caligula cu un zâmbet tandru.

— Cal... Știu cât de mult mă iubești încă de când eram o fetiță pricăjită, dar n-am pretins niciodată să mă iubești mai presus de orice altceva. Doar ești împăratul Romei. *Ei*, Romei, trebuie să-i dăruiești toată dragostea ta - acestui oraș grandios, cu monumentele lui uluitoare, cu istoria lui fascinantă, cu eroii lui magnifici, cu zeii lui minunați și cu civilizația lui falnică, pe care o vor admira și cu care vor încerca să rivalizeze toate națiunile din lume, dar pe care niciuna dintre ele nu o va întrece vreodată. Trebuie să-i iubești oamenii, femeile și legiunile puternice. Trebuie, de asemenea, să-ți iubești soția britană - atât de fermecătoare și de uluitoare. Voi fi cea mai fericită femeie din imperiu dacă vei putea păstra și pentru mine un locșor în inima ta.

Cu lacrimi în ochi, Caligula și-a ațintit privirea asupra orașului care se întindea la picioarele lui, încercând să-și stăvilească emoțiile pe care cuvintele surorii lui i le-au stârnit în suflet. Inima i s-a strâns însă în piept și abia

reuşea să respire. Drusilla l-a cuprins cu braţul de după umeri şi şi-a ascuns faţa în ceafa lui.

— Voi fi întotdeauna alături de tine, Cal.

El s-a întors spre ea şi a sărutat-o cu o pasiune răvăşitoare.

— Ai grijă de tine în aceste două luni, bine? i-a şoptit el la ureche.

— Voi avea, Cal, a îngăimat ea, acoperindu-i chipul cu sărutări. Dar te voi apăra cu preţul vieţii dacă cineva va încerca vreodată să-ţi facă rău.

— Nu, Drudi, te rog! N-aş putea să trăiesc fără tine.

— *Tace*, frate! Nu mai fi pesimist şi păstrează-ţi încrederea în norocul familiei Iuliene!

Caligula şi-a stăvilit emoţiile şi şi-a mijit ochii.

— Hai, uriaşule! Scoate urletul leului din Africa!

El a mugit ca un leu şi a încercat să-i prindă sânii cu „ghearele”. Ea s-a ferit şi a fugit pe terasă. El a alergat după ea, încercând s-o sperie cu mugetele sale, făcând-o să ţipe şi să râdă cu poftă când a pus mâna pe ea. A încercat în joacă s-o siluiască, aşa cum a făcut de multe ori pe când era doar o fetiţă, jocuri la care ea participa cu tot sufletul. În seara aceea, însă, în ciuda ineluşelor care îi stârneau fiori în tot corpul, Drusilla i-a reamintit lui Caligula că spionul lui Cathegus o aştepta, iar ea trebuia să-i scrie mesajul, în care să-l asigure pe tânărul senator de dragostea şi loialitatea ei faţă de idealurile republicii.

În aceeaşi seară, Chorea i-a înmănat lui Cathegus răspunsul Drusillei, scris pe o foaie de hârtie fanniană, împăturită şi sigilată în acelaşi fel în care senatorul îi trimisese mesajul său, dar – spre deosebire de acesta – depeşa ei era mai lungă.

Iniţial, Cathegus a fost atât de fericit de răspunsul ei prompt încât a citit doar primele rânduri, în care Drusilla îşi exprima pasiunea şi disperarea pentru că nu putea să

scape de fratele ei „nebun” ca să rămână pentru totdeauna alături de senator. Cathegus i-a spus lui Chorea să se întoarcă a doua zi dis-de-dimineată ca să-i ducă prințesei un alt mesaj. Apoi, a citit continuarea misivei scrise în greacă. Urmând planul pus la cale împreună cu Cathegus, Drusilla îi spunea mai departe în epistola ei că adoptase o atitudine de supunere față de Ladyssa și Caligula și reușise să-i convingă de noua ei postură de „fetiță cuminte”. Deoarece credea că a înlăturat deocamdată pericolul exilului, i-a promis lui Cathegus că va spiona pentru el și îl va ajuta să reinstaureze republica.

Cât de extaziat s-a simțit iubitul ei, citind și sărutând cuvintele scrise de Drusilla, care dovedeau că prințesa i-a îmbrățișat cauza cu aceeași pasiune cu care i-a îmbrățișat trupul în noaptea care le-a schimbat viața pentru totdeauna! Dar cât de naiv era bărbatul care credea cuvintele unei femei doar pentru că i s-a dăruit cu totul într-o noapte de iubire! Ce imprudență comitea senatorul crezând că o prințesă Iuliană își va trăda vreodată neamul ca să-l ajute pe un individ complet străin să săvârșească o fărădelege împotriva unei rude de sânge!

Dar antidotul imprudenței și al naivității nu și-a făcut apariția în mintea senatorului orbit de iubire, care – înainte de a citi a doua parte a epistolei Drusillei – trebuia mai întâi să dea frâu liber pasiunii sale. Mai bine de o oră, îmbrățișând și penetrând aproape o pernă din dormitorul lui, închipuindu-și că era trupul seducător al prințesei imperiale, Cathegus s-a masturbat, descătușându-și fanteziile cele mai excentrice. Și-a stimulat sfârcurile de parcă erau ale ei; și-a ciupit scrotul și prepuțul de parcă erau labiile ei; și-a mângâiat frâul prepuțului de parcă era clitorisul ei; și apoi și-a provocat orgasmul printr-o masturbare intensă a penisului, gemând și strigând numele Drusillei în timp ce contracțiile puternice ale

organului său au culminat cu o succesiune de ejaculări izbăvitoare.

După ce și-a mai domolit puțin tensiunea sexuală, Cathegus s-a întins în pat, ștergând cu un prosop sperma care se revărsase pe trupul, perna și așternuturile sale. Atunci și-a dat seama că nu a citit răspunsul Drusillei referitor la problema cea mai spinoasă. Luând depeșa, s-a năpustit asupra cuvintelor pe care i le-a scris prințesa... și a făcut o grimasă.

Edepol! Nu i-a trimis deloc vești bune! Plecarea lui Agrippa era o lovitură sub centură dată planului său de a-l implica pe împărat în scandalul Agrippa/ Iovenia/Vinicius înainte de Idele lui martie. Blestemând zeii, s-a îndreptat spre biroul său și a lovit seiful cu pumnul. Era oare o coincidență faptul că prințul iudeu s-a hotărât tocmai acum, în acest moment crucial, să părăsească Roma? Oare Agrippa a făcut un pas atât de important fără aprobarea celui mai bun prieten al său? Sau poate chiar împăratul a fost cel care i-a sugerat să plece cât mai repede din oraș înainte de a fi adus în fața Tribunalului Militar din Roma sub acuzația că a răpit-o și a siluit-o pe soția unui erou de război?

Cathegus s-a așezat la birou. Nu credea în coincidențele în urma cărora un individ scapă de o soartă pecetluită. Firește, Caligula a aflat de la Iovenia sau de la soția lui britană că profesoara de istorie era soția unui centurion decorat pentru faptele sale de vitejie. Dar – ținând seama de toate proiectele monumentale în care era implicat – de ce și-ar fi bătut capul împăratul cu această problemă aparent nesemnificativă, analizându-i probabilele consecințe? Căutând eventualii vinovați, Cathegus i-a chemat pe cei doi spioni care au descoperit legătura dintre Iovenia și Vinicius când au ajuns, mergând pe urmele profesoarei, la casa soacrei ei și au vorbit cu bătrâna după

plecarea fetei ei.

Așteptând sosirea celor doi spioni, Cathegus le-a analizat dosarele ascunse în seiful său. Descoperirile pe care le-a făcut erau tulburătoare. Cei doi spioni au lucrat câțiva ani pentru cenzorul Publicola Tuditani, care i-a recomandat apoi lui Cathegus după ce a demisionat din funcția de magistrat și a renunțat la serviciile personalului său, plătindu-le onorarii substanțiale celor doi agenți.

Mai târziu, după ce i-a interogat separat pe cei doi spioni, Cathegus a observat câteva discrepanțe în relatările lor referitoare la relațiile cu Publicola. Acest lucru a fost suficient ca senatorul să tragă concluzia că cei doi mințeau. Credea că aceștia au vorbit despre Iovenia cu Publicola, care căuta o profesoară de istorie pentru fiii săi, care locuiau acum în Etruria împreună cu bunica lor și încercau, probabil, să mușamalizeze afacerea.

„Altă coincidență?” s-a întrebat Cathegus. De ce căuta Publicola o profesoară de istorie exact în perioada în care Iovenia s-a încurcat cu Agrippa? Ce pune cenzorul la cale? Dacă cei doi spioni i-au dezvăluit lui Publicola legătura dintre Iovenia și Vinicius, atunci probabil că acesta a pus faptele cap la cap și a descoperit toată intriga. Oare fostul magistrat a spus toate acestea cuiva, din greșeală sau poate chiar intenționat, iar povestea a ajuns la urechile lui Caligula prin rețeaua lui de cercetași? La urma urmei, cenzorul făcea parte din anturajul curții imperiale datorită rolurilor pe care le juca în piesele lui Caligula și, în plus, avea o aventură cu Octavia, frumoasa sclavă, care interpretase rolul principal feminin din piesa *Inocență versus răutate*. Dar Octavia era sclava Drusillei... Dacă ar fi spus ceva cuiva, atunci i-ar fi mărturisit totul *dominei* ei, nu? O, ce încurcătură!

A doua zi de dimineață, Cathegus i-a scris Drusillei un mesaj în greacă, pe care i l-a încredințat lui Chorea. A

rugat-o să afle dacă Publicola a vorbit cuiva din anturajul lui Caligula despre un oarecare Marcus Vinicius, centurion în legiunea a XIII-a, staționată în Colonia Agrippina. Nu i-a mai oferit alte detalii Drusillei, lăsând-o să deducă ce voia din depeșa lui scurtă și poate chiar să afle informații noi despre Vinicius.

Cathegus le-a trimis apoi mesaje lui Cato Nepos și Fabius Lentulus, cei doi capi, care – împreună cu el – formau triumviratul coaliției Eom/republicani, somându-i să vină de urgență la locuința lui de pe *Carinae*. Trebuiau să întreprindă o investigație detaliată în privința lui Publicola Tuditani ca să afle dacă acesta era încă loial cauzei lor sau dacă cenzorul îi trădase.

— Ați chemat, *domina*? a întrebat Briseis, intrând în cabinetul de lucru al Drusillei și rezemându-se de cadrul ușii.

La biroul ei, prințesa citea raportul trimis de căpitanul corabiei care a dus-o pe Lesbia în insulele Lyparis. În ciuda mării agitate, Lesbia și celelalte fete au îndurat cu optimism vremea nefavorabilă. S-au rugat zeului Neptun să aibă grijă de ele, iar zeul mării le-a ascultat, îndrumându-l pe căpitan spre ape mai liniștite, până au ajuns în portul din Lyparis, unde căpitanul a încredințat-o pe Lesbia în mâinile tânărului care a venit s-o ia.

Drusilla a lăsat deoparte pergamentul căpitanului, și-a întins brațele, s-a sprijinit de spătarul scaunului și și-a ațintit privirea asupra lui Briseis. Purtând o tunică lungă, sclava galică era la fel de mândră și de elegantă ca întotdeauna.

— Arăți bine, a spus Drusilla. Cum a fost ziua ta liberă?

— Cam sălbatică, a răspuns Briseis cu un zâmbet.

— Ai vânătați?

— Câteva, dar aseară le-am uns cu balsamul mijlocitorului bizantin și vor dispărea în scurt timp.

Drusilla s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de ea.

— Ia să vedem!

Briseis și-a desfăcut clamele tunicii și a lăsat-o să-i cadă la picioare. Purta o pereche de *mutandole* negri și un *mamillare*, care nu reușea să-i ascundă sfârcurile proeminente, ce încercau să iasă prin țesătura cupelor sânilor ei mici. Drusilla a observat câteva vânătăi pe umeri și în diverse părți ale corpului, în special pe coapse.

— De ce porți *mamillare*?

— Menține balsamul pe sfârcuri.

— Te-au rupt, după câte văd.

— Da, dar n-a fost nimic extraordinar.

— Nimic extraordinar? Ești atât de ahtiată după sexul sălbatic, încât nu simți nimic dacă... nu te bat ca niște barbari?

— Nu, *domina*, nu sunt ahtiată. Am vrut doar să spun că nu m-au rănit prea tare.

— Și vânătăile?

— Sunt urme de mușcături... și m-au strâns tare de mâini și de picioare.

— Nu te-au legat?

— Nu. Câțiva dintre ei m-au imobilizat, ținându-mă strâns de mâini și de picioare, în timp ce prietenii lor mă invadau cu toții.

— Câți au fost?

— Douăzeci sau treizeci.

— Toți flăcăi?

— Da.

— Îți plac adolescenții, nu?

— O, da... îmi place când își descătușează toată energia aceea primitivă...

— Și tu ești dispusă s-o absorbi pe toată, nu?

— Da. Este un sentiment puternic, pe care nu pot să-l controlez.

— Te-au plesnit peste fund?

— Puțin.

— Ridică-ți brațele!

Briséis s-a supus. Drusilla i-a scos bustiera și i-a examinat sfârcurile umflate.

— Ți le-au mușcat și ți le-au supt destul de mult timp, nu-i așa? a întrebat ea, gâdilându-i-le.

— Da, foarte mult timp... Au tras de ele și le-au stimulat ore în șir.

Drusilla i-a scos și *mutandole* și a observat câteva vânătăi pe fund.

— Se pare că te-au plesnit rău de tot, a spus prințesa, mângâindu-i fesele.

Briséis și-a întins brațele. A început să gâfâie în clipa în care Drusilla i-a lins axilele și și-a plimbat degetele pe vulva și labiile ei umflate.

— Ooo, sunt extrem de sensibilă în zona aceea... a gemut sclava galică, punându-și mâinile pe umerii Drusillei.

— Îmi place când ești extrem de sensibilă, a spus prințesa, dezmierdându-i clitorisul.

Briseis și-a îmbrățișat cu tandrețe stăpâna, plimbându-și gura pe gâtul și buzele ei. Apoi, prințesa a sărutat-o pătimaș pe gură.

— Spune-mi Drusilla! i-a șoptit ea, savurându-i reacția.

— O, Drusilla, Drusilla... îmi faci sufletul să vibreze când îmi vorbești așa! a îngăimat sclava, copleșită de iubire. Chiar îți place când mă arunc în brațele altor bărbați?

— Desigur, iubito. Îmi place să cred că îți confer libertate deplină ca să-ți descoperi adevărata personalitate.

— Da, da... a murmurat ea în timp ce Drusilla îi stimula ușor clitorisul. Dar cred că personalitatea mea se împlinește numai în brațele tale.

— De ce? Pentru că mă iubești?

— Da... Simt un fior aparte în inima mea.

— E frumos ce-mi spui, Brisi... Asta înseamnă că ai două personalități. Una tandră, destinată iubirii, și cealaltă sălbatică, pentru excesele carnale.

— Ai dreptate... Mi se pare că în trupul meu sălășluiesc două persoane diferite. Când mă las posedată de bărbați agresivi, am senzația că nu sunt eu cea care se dedă acestor orgii.

— Știi... Animalul din lăuntrul tău își cere drepturile...

— O, Drusilla! a spus ea, sărutând-o, mângâindu-i soldurile, croindu-și drum spre pubisul prințesei și simțindu-i inelușul din gluga clitoridiană prin țesătura fină a tunicii sale. Și tu ai două personalități?

— Am mai multe... Cunosc mai multe fațete ale dragostei și mă las dominată de multe impulsuri ale pasiunii carnale.

— De aceea i-ai permis lupului să-ți fixeze inelușele în carne și să-și lase amprenta asupra ta?

— Da. Îmi place să încerc tot felul de lucruri.

— L-ai iubit?

— Poate doar pentru câteva clipe când mă implora ca un copil.

— Eu nu-i iubesc pe indivizii cu care fac sex. Cred că, de fapt, îi urăsc și vreau ca și ei să mă urască, să fie răi și agresivi. Și cu cât această ură devine mai acerbă, cu atât pasiunea și simțurile mele explodează cu mai multă violență. Nu știu de ce, dar simt că partidele sexuale sunt mult mai satisfăcătoare și mai frenetice dacă nu sunt implicată afectiv. Greșesc?

— Firește că nu, a răspuns Drusilla. Ar fi îngrozitor dacă am face sex doar atunci când ne-am îndrăgosti de cineva... Ne-am supune unor frustrări inutile. Dragostea presupune dorință și rațiune, iar când devine obsesie, este

chiar enervantă și deprimantă. De aceea, zeii ne-au oferit bucuria de a face sex ori de câte ori simțim chemarea simțurilor, fără implicarea unor sentimente restrictive precum dragostea.

— Poate că în acest fel evităm ca inima să ne fie zdrobită de un singur sentiment, nu-i așa? a întrebat Briseis.

— Desigur! Este o modalitate prin care ne putem simți liberi ca animalele din sălbăticie, a spus

Drusilla, ajutând-o pe Briseis să-și scoată *mutandole* ca să-i poată mângâia vulva.

— O, Drusilla!... Sunt atât de tulburată! a îngăimat sclava îndrăgostită, îmbrățișându-și stăpâna și mângâindu-i ineluşul.

— Dacă te duc în dormitorul meu, o să-mi povestești ce ai făcut ieri cu toți tinerii aceia?

— O, da! Totul... a gemut ea. Te iubesc atât de mult, Drusilla.

Ele s-au sărutat din nou. Apoi, prințesa a luat-o de mână și a condus-o în dormitor.

În dimineața aceea, Ennia s-a îmbrăcat în costumul de călărie tipic portului sabinelor pe timp de iarnă: pantaloni din piele de mistreț strânși sub genunchi, cizme din piele cu tocuri joase, un pulover tricotat din lână și o vestă din blană de lup.

Îmbrăcată într-un halat roz, Fulvia a intrat în camera fiicei sale, ținând în mână o bonetă albă, tricotată, care se asorta cu puloverul.

— Pune-ți boneta! a spus mama Enniei.

— Nu, *mater*... Vreau să-mi las părul să fluture liber în vânt.

— Poți să-l lași să fluture și dacă îți pui boneta pe cap, a insistat Fulvia, și vei arăta mult mai elegantă cu ea decât cu capul gol ca o țărăncuță sabină care vânează bivoli.

— Bine, bine... a spus Ennia, privind-se în oglinda ovală din argint, care atârna pe perete.

— Ai de gând să călărești în fiecare zi de acum încolo? a întrebat Fulvia pe un ton ușor critic.

— Te rog, *mater*, dă-mi pace!

— De ce vrei să te întâlnești cu prințesa barbară în parc?

— Pentru că nu vreau să merg la curte să mă întâlnesc cu toți clevetitorii și lingușitorii de acolo.

— Soțul tău ți-a interzis să mai mergi la curte?

— Nu. Nu vorbesc cu Macro și nici măcar nu știu de ce vreau s-o cunosc pe soția lui Caligula. Sunt curioasă să văd ce fel de femeie este.

— Bine, iubito. Stăpânești arta călăriei la fel de bine ca și ea. Sunt convinsă că veți găsi subiecte comune de discuție, cum sunt caii, de exemplu, și veți avea ce să învățați una de la cealaltă.

Era a doua oară când Ennia se ducea să călărească în parcul ce înconjură templul *Fortuna Huiusce Dies* în compania scutierului ei, un bărbat chipeș, din neamul sabinilor, înzestrat cu un păr negru și ondulat, pe care îl chema Sextus. Auzise că Ladyssa obișnuia să călărească acolo în fiecare zi și vizita uneori templul zeiței Fortuna, unde s-a căsătorit cu împăratul Romei.

Ennia s-a aflat atunci printre oaspeții nunții imperiale și tot atunci Metellus Gabinius a convins-o să vină la petrecerea echipei Verzilor ca să se întâlnească cu Caligula, ajungând în final batjocura „Cezarilor” – amintire pe care voia să o uite chiar dacă trebuia să recunoască faptul că a avut parte de o partidă de sex memorabilă.

În ziua aceea, în timp ce călărea printr-o pădure aflată destul de departe de templu, Ennia a zărit silueta inconfundabilă a soției lui Caligula, care galopa pe un armăsar alb, însoțită de alte două persoane. Ennia și Sextus au pornit imediat pe urmele trioului până când

călăreții au ajuns într-un luminiș. Ennia a strunit calul și s-a apropiat de Ladyssa și de însoțitoarele ei.

— Ave, Lady Caligula! a salutat-o ea, scoțându-și boneta și fluturându-și în vânt părul negru ca pana corbului. Armăsarul tău este minunat. Este unul dintre campionii curselor de cai din Britania?

— Nu. Este din Etruscia, i-a răspuns Ladyssa în timp ce Arkana și Kardixa s-au apropiat, gata să-și apere stăpâna, de vreme ce era evident că nu o cunoștea pe bruneta italică.

— Nu-ți mai amintești de mine, nu-i așa? a întrebat-o Ennia, zâmbind.

— Mi-e teamă că nu, a răspuns Ladyssa.

— Sunt soția lui Macro.

— Makrio? a spus Lady, încruntându-se.

— Nu, Macro. Naevius Sutorius Macro. Este comandantul gărzilor pretoriene ale împăratului. Iar eu sunt soția lui, Ennia.

— O, îmi cer iertare, Ennia... Ne-am cunoscut în ziua nunții mele. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, Ladyssa. Și tu arăți de parcă ai fi cea mai fericită femeie din lume. Care este numele calului?

— Incitatus. Este un animal minunat din toate punctele de vedere. Mă bucur să văd că și tu călărești. Nu prea am văzut femei romane care să călărească.

— Nu sunt romană. Eu mă trag din neamul sabinelor.

— Aha! Ești sabină! La fel ca fetele pe care romanii le-au siluit când...

— Fii serioasă, Ladyssa! a întrerupt-o Ennia. Nu le-au siluit. Le-au „răpit”, cu acordul lor, din cauza atitudinii lor imorale - au flirtat cu romanii și s-au ascuns împreună într-o pădure în timpul unui festival cu mult timp în urmă, la câteva luni după întemeierea Romei. Apoi, s-au căsătorit

cu iubiții lor romani.

Lady a făcut o grimasă și și-a acoperit gura cu mâna ca să-și ascundă stânjeneala. Și-a amintit că lovenia îi spusese că fusese vorba despre o răpire, nu de o siluire.

— Îți cer iertare, Ennia. Nu cunosc prea bine tradițiile romane, dar mă bucur că sabinele călăresc la fel de bine ca bărbații. Nu-i așa?

— Unele dintre ele. E frumos aici chiar dacă ramurile copacilor sunt lipsite de frunziș.

— Da, așa e! Este un loc la fel de misterios ca pădurile din sudul Britaniei când iernile sunt blânde.

Ennia a coborât, agilă, de pe cal.

— Vino! a spus ea, întinzându-i brațele Ladysei ca s-o ajute să descalece. Povestește-mi câte ceva despre țara ta.

Ladyssa era fericită că se putea împrieteni cu o romană de rang înalt. În timp ce Arkana și Kardixa i s-au alăturat lui Sextus, așezându-se însă astfel încât să nu le piardă din priviri pe prințesă și pe noua ei prietenă, Ennia a luat o pătură de pe spatele calului și a întins-o pe pământ. Prințesa britană, blondă și înaltă, și sabina brunetă, mică de statură, se deosebeau mult una de cealaltă prin trăsăturile lor fizice atât de distincte, dar au găsit repede ceva în comun - lungimea părului, care era aproape identică. Lady i-a împărtășit Enniei câteva anectode din istoria Britaniei, apoi au râs împreună când Ennia i-a povestit lui Lady despre reputația pe care o au sabinele la Roma din cauza legendarei „siluiri”, în urma căreia s-a născut poporul roman. Ele s-au bucurat astfel de conversația și de încrederea pe care și-au dăruit-o reciproc. Ennia i-a mărturisit apoi Ladysei că s-a mutat înapoi în casa mamei ei, deoarece căsnicia ei cu Macro era practic încheiată.

— De aceea, aparițiile tale la curte sunt atât de rare? a

întrebat-o Ladyssa.

— Da. Macro este în continuare cel mai puternic om din imperiu, după soțul tău, împăratul, iar acesta îl apreciază foarte mult. Nu s-ar cuveni să vin la banchetele voastre... Mă refer la faptul că sunt cam... sălbatice.

— Da, dar Cal are viziuni liberale. Pe de altă parte, există o delimitare clară între comportamentul în public și cel extravagant din intimitate. În intimitate, totul este permis.

— Știi că le duce pe soțiile mesenilor în dormitorul lui și le supune la tot felul de jocuri erotice?

— Da, mi-a spus asta, a chicotit Ladyssa. Cred că nu greșește. În timpul banchetelor și petrecerilor, bărbații sunt liberi să aibă relații cu alte femei și să se bucure de senzații fizice cu totul diferite de cele pe care le trăiesc în compania soțiilor lor. Nu este aceasta o tradiție tipic romană?

— Îmi pare bine că o agreezi, Ladyssa, a spus Ennia, puțin dezamăgită că prințesa britană împărtășea vederile împăratului.

— Dacă vom deveni prietene, te-aș ruga să nu mai îmi spui Ladyssa, ci Lady, bine?

Ennia s-a simțit onorată. Au continuat apoi să vorbească despre cursele de cai, tradițiile britane și romane sau moda de la Roma, strecurând printre subiecte și câteva anecdote.

— Cum decurge relația ta cu Drusilla? a întrebat-o Ennia.

— Mai puțin tumultuos decât își imaginează oamenii, a spus Lady, simțind că Ennia făcea aluzie la așa-zisele probleme dintre ea și Drusilla. Lucrează din greu la agenda politică a soțului meu. Uneori, se mai supără pe ea din motive numai de ei știute, dar eu prefer să-i las să-și rezolve singuri problemele. Cât de bine o cunoști?

— Doar din vedere. Am auzit însă niște zvonuri că între voi ar exista neînțelegeri.

Lady a preferat în schimb să evite acest subiect și, în final, a insistat ca Ennia să-i facă o vizită la palat în următoarele zile. Sabina a promis că îi va onora în curând invitația. Lady s-a bucurat la auzul acestei vești, apoi a observat că Sextus, care se îndepărtase de Arkana și Kardixa, îl mângâia pe Incitatus, care era legat de un copac la marginea poienitei.

Drusilla a primit mesajul lui Cathegus în aceeași zi, atunci când Chorea i-a adus divanul retapițat.

Știa, din discuțiile purtate cu Caligula, că *bonii* intenționau să-l implice pe Agrippa într-un scandal de proporții, aducându-l pe soțul Ioveniei, Marcus Vinicius, la Roma. Legătura pe care Cathegus a făcut-o între Publicola și centurion era însă uluitoare.

— Minunat! i-a spus Caligula Drusillei când aceasta i-a arătat mesajul lui Cathegus. Plecarea lui Agrippa a încins spiritele!

— Suspectează oare că Publicola ar fi dezvăluit cuiva planurile lor?

— Au luat foc, Drudi. Suspectează pe oricine de orice.

— Dar de ce pe Publicola? Or exista niște conflicte între ei? a întrebat Drusilla.

— Posibil.

— Sau poate pentru că trăiește cu sclava mea, Octavia?

— Aha... Când ai lăsat-o să plece cu el?

— Imediat după ultimul act al piesei noastre. S-au îndrăgostit subit unul de celălalt.

— Subit, ai? Probabil că scena înfierării Octaviei le-a încis mințile amândurora, nu crezi?

— Cu siguranță.

— Octavia a mai venit de atunci la palat?

— Nu. Știu doar că Publicola a divorțat rapid de

Scribonia chiar a doua zi.

— Înțeleg... Cât de bine o cunoști pe târfa aia?

— Nu prea bine. I-am încredințat personajul Megaerei pentru că mi s-a părut potrivită pentru un rol de scorpie, dar nu am discutat niciodată între patru ochi.

Caligula și Drusilla au analizat toate aspectele situației. *Bortii* credeau, probabil, că în zilele de dinaintea spectacolului, Publicóla i-a povestit Scriboniei despre Vinicius, iar aceasta, după divorț, a încercat să se răzbune pe fostul ei soț, dezvăluind planurile conjurațiilor unei persoane din palat. Drusilla a scos în evidență faptul că, în opinia *bonilor*, Publicóla ar fi putut, de asemenea, să-i dezvăluie complotul Octaviei, care i-a mărturisit totul stăpânei sale.

— Indiferent cum stau lucrurile, Publicóla e terminat, a spus Caligula.

— Vrei să vorbesc cu el să văd ce se întâmplă?

— Nu. Mesajul lui Cathegus ar putea fi o capcană. Poate că Publicóla este în cârdășie cu el și vor să-ți pună loialitatea la încercare.

— Da, s-ar putea să ai dreptate, Cal. Ce să-i răspund atunci?

Caligula a căzut pe gânduri. Apoi, i-a sugerat să mai aștepte câteva zile doar ca să-i arate lui Cathegus că era încă în pericol de a fi exilată, iar împăratul era foarte suspicios. După aceea, a sfătuit-o să-i spună senatorului că nu a aflat nimic despre Publicóla și nici despre Marcus Vinicius. Drusilla a fost de acord.

Caligula i-a mai recomandat să verifice registrul vizitatorilor ca să vadă dacă Scribonia a fost la palat după divorț.

— Cum merg lucrările de construcție? a întrebat Drusilla, în timp ce prin fereastra care dădea spre aripa dreaptă a palatului răzbăteau bocănituri.

— Marius Fortunatus nu este doar un arhitect de excepție, ci și un om de cuvânt. Lucrările vor fi gata de Calende, iar petrecerea de inaugurare va fi... dar nu vreau să-ți stric surpriza, iubito.

Ea i-a surprins o sclipire ciudată în priviri pe când împăratul își acoperea gura cu mâna ca să-și ascundă un zâmbet malițios.

— Ce pui la cale, frățioare? Vrei *să fiu drăguță* cu cineva anume în timpul banchetului?

Caligula a clătinat din cap.

— Nu doar cu o persoană anume, a spus el.

— Cu vreun ambasador străin? a întrebat Drusilla, umezindu-și buza de sus.

Caligula a clătinat din nou din cap.

— Cu cine atunci? l-a întrebat ea.

El și-a dat mâna la o parte din fața gurii și a murmurat:

— Cu toată lumea.

Cuvintele lui au șocat-o o clipă chiar și pe Drusilla.

— Hai, Cal, fii serios! Ți-ai pierdut mințile?

Împăratul a făcut ochii mari, adoptând o mină caraghioasă și dând din cap în mod repetat ca pentru a-i întări spusele.

— Vrei să-mi etalez inelușele în public?

— Inelușele sunt doar un accesoriu, care îți pun însă și mai mult în valoare frumusețea, Drusilla. Le vom da tuturor un exemplu.

— La cine te referi când spui „noi”?

— La noi, cei puternici, cei tineri, cei bogați, cei frumoși... la noi, cei de la curte. Vrem să schimbăm lucrurile în bine și să-i eliberăm pe oameni din lanțurile ignoranței și fricii, nu ești de acord?

— Ba da...

— Totul pornește de la instinctul primar al atracției sexuale, care a apărut odată cu primele forme de viață.

Toți oamenii – bărbați și femei – simt această atracție, nu-i așa?

— Da, firește.

— Dorința de sex stimulează dorința de viață... Dacă dorința de sex este limitată, reprimată sau dominată, atunci dispare și dorința de viață, ceea ce provoacă nefericire, invidie, gelozie, mânie, ură și violență între vecini și apoi între diferitele clase sociale.

— Dar toate acestea nu fac parte din moștenirea cu care ne naștem?

— Poate că da... Dar dacă nu încercăm să descoperim cauza și să stăvilim abuzurile provocate de reprimarea sexuală, nu vom găsi niciodată răspunsul.

— Care este cauza, așadar?

— Puterea excesivă pe care bărbații o exercită asupra femeilor!

— Interesant!

— Iar eu vreau să anihilez această autoritate de care se folosesc bărbații ca să le țină pe femei în frâu.

Știm amândoi că, fără această putere, femeile ar fi mult mai libertine și ar accepta să aibă relații cu cât mai mulți bărbați.

— Dar nu așa stau lucrurile?

— Nici pe departe, iubita mea. Doar foarte puține femei – curtezane, adolescente sau femei cu totul deosebite – îndrăznesc să urmeze exemplul Cleopatrei și al bunicii noastre Iulia. Multe dintre ele se tem că vor fi părăsite, așa că rămân fidele unui singur bărbat. Unele se implică în cinci sau zece relații extraconjugale pe toată durata vieții lor, dar este insuficient. Nu au curajul să-și depășească limitele.

— Asta pentru că bărbații sunt mai puternici, au bani, sunt mai înzestrați de la natură, a spus Drusilla, și nu sunt obligați să stea în casă cel puțin trei luni din cauza unei

burți uriașe, așa cum li se întâmplă tuturor femeilor care aduc un copil pe lume.

— Ce reprezintă trei luni la intervale lungi de timp? Realitatea este cu totul alta: bărbații le-au obligat pe femei să rămână prizoniere între zidurile caselor, ca niște sclave, ca să le reprime dorințele sexuale.

— Femeile sunt fericite dacă au o casă pe care o pot îngriji.

— Dar dacă acesta este singurul lor vis, nu-și pot descătușa adevărata personalitate.

— Adevărata personalitate? a spus Drusilla, gândindu-se la Briseis.

— Da, adevărata lor personalitate... Cine știe ce idei magnifice ar zămisli mintea lor dacă s-ar bucura de libertatea de care te bucuri tu... Nu vezi că inteligența ta este net superioară față de cea a altor femei?

— Am avut șansa să cresc într-un mediu nonconformist, iar dragostea ta m-a ajutat mult.

— Corect... Dar îți mai amintești de câte ori a trebuit să te forțez să faci sex cu alți bărbați când tu voiai să stai numai lângă de mine și să-mi dăruiești totul numai mie?

— Da, îmi amintesc. L-ai convins chiar și pe unchiul Tiberius să mă exileze în insulele Lyparis ca să renunț la atitudinea mea rigidă. Acum mă întreb de ce eram adepta sexului exclusivist înainte de a ajunge în insulele Lyparis.

— Oamenii cu care femeile intră în contact încă din primele zile de viață și până în adolescență – părinți, profesori, consilieri etc. – le imprimă în suflet nenumărate temeri și restricții.

— Vrei să spui că, dacă au foarte mulți iubiți, femeile pot să devină mult mai inteligente?

— Da, iubito... Fiecare contact sexual cu parteneri diferiți încurajează actul gândirii și procesul de dezvoltare, căci fiecare experiență nouă stimulează o parte a

creierului. Nu sunt bărbații mult mai activi când vine vorba de sex? Nu satisfac ei dorințele carnale ale iubitelor lor?

— Și de aceea bărbații sunt mai întreprinzători?

— Exact! Prin reducerea numărului de contacte sexuale cu diverși bărbați sau chiar cu alte femei, creierul feminin se contractă în loc să se dezvolte. Gândește-te câtă putere și vitalitate absoarbe corpul tău din cel al fiecărui partener! Niciunul nu se aseamănă cu celălalt.

— Nu există nicio îndoială în privința asta.

— Gândește-te cât de bine te simți atingând trupul partenerului sau partenerei tale și cum plutiți amândoi sau amândouă pe culmile extazului suprem atunci când atingeți orgasmul împreună! Și chiar dacă nu-l atingi și te simți nesatisfăcută, orice experiență nouă este întotdeauna pozitivă, chiar și atunci când pare negativă.

— Aha! De ce?

— Deoarece te determină să cauți alta mai bună. Dar pentru că noțiunea de *mai bun* este întotdeauna relativă, te încurajează să cauți mereu alta. Și nu uita, Drudi, în ziua în care vom înceta să mai căutăm, atunci vom muri!

— O, replica asta este memorabilă. Repet-o, te rog!

— În ziua în care vom înceta să mai căutăm, atunci vom muri.

Drusilla i-a zâmbit fratelui ei și a încuviințat din cap. Il iubea din suflet pentru că vorbea cu atâta sinceritate și noblețe.

— Și vrei să știi de ce? a întrebat-o el.

— Desigur. Ador întrebările care încep cu *de ce*.

— Foarte bine... Nu putem să punem capăt căutărilor noastre deoarece nevoia de schimbare este vitală pentru toate formele de viață. Trebuie să schimbăm totul în jurul nostru și cea mai puternică este dorința de a schimba contactele sexuale, lucru care este cel mai ușor de realizat. Nu ne-au dat zeii această șansă? Nu ne îndeamnă

ei să le imităm intrigile amoroase? Bărbații nu trebuie oare să învețe din faptele lui Jupiter, iar femeile, din aventurile lui Venus? Nu caută ei alți iubiți sau iubite în fiecare zi?

— Dar bărbații ascultă învățăturile zeilor, nu crezi?

— Asta pentru că sunt obișnuiți să beneficieze de orice oportunitate care le apare în cale și să-și impună voința asupra oamenilor mai slabi, în special asupra femeilor.

— Și ce vrei, Cal? Să le acorzi femeilor dreptul de a vota?

— Firește! Asta va veni de la sine odată cu schimbările tradițiilor romane pe care le voi promova sau, dacă va fi nevoie, le voi impune tuturor cetățenilor. Peste doi ani, noua mea lege privind statutul privat al căsătoriei – care va anula puterile celor care îndeplinesc rolul de *pater familias* – va avea un impact covârșitor asupra întregului imperiu. Între timp, însă, vreau să lansez un program amplu de reeducare prin care să-i învățăm pe copii – băieți și fete – cum să respecte libertatea celui alt.

— Înainte de a pune în aplicare aceste schimbări radicale, trebuie mai întâi să scăpăm de *boni*.

— Da, *bonii* trebuie să dispară de pe fața pământului. Până nu va apărea o nouă generație de cetățeni iluminați, douăzeci și cinci de ani de acum încolo, orice opoziție este sinonimă cu trădarea. Voi avea grijă de asta!

— Cum? Ai de gând să-i omori pe toți?

— Îi voi executa doar pe cei care vor recurge la violență. Ceilalți vor fi reeducați, pe cheltuiala statului, în colegiile pe care le voi construi pe tot cuprinsul imperiului. Și în curând, toți se vor supune, pentru că reformele mele vor fi în avantajul tuturor.

— Care sunt, așadar, principiile fundamentale ale acestui program de reeducare?

— Libertatea de a cunoaște noi orizonturi ale imaginației și originalității. Libertate absolută pentru toată lumea, fără

îngrădirea libertății semenilor noștri.

— Oamenilor le este teamă de libertate, Cal. Libertatea te poate face să mori în sărăcie.

— Le este teamă de libertate pentru că nenorociții de boni răspândesc ideea că libertatea înseamnă mai mulți criminali și mai puțină dreptate, mai puțină siguranță pentru oameni și familiile lor. Trebuie să schimbăm această concepție. Vom pune la treabă mințile geniale ale timpului nostru. Vor scrie cântece și poeme și vor enunța principiile filosofiei de emancipare, care vor constitui temelia Marii Reforme Culturale.

— O, Cal, ador reformele! Împotriva cui vom lupta?

— În primul rând, împotriva rezistenței umane - a geloziei, invidiei și obișnuinței de a găsi mereu un *țap ispășitor*. Îi vom învăța pe iubiții sau iubitele noastre legea fundamentală a schimbării. Oamenii, bărbați și femei deopotrivă, trebuie să știe că au dreptul și datoria morală de a face tot ce le stă în putință să-și satisfacă oricând și în orice circumstanțe dorința de a avea contacte sexuale cu parteneri diferiți. Nimeni nu are dreptul să ceară cuiva să-și reprime nevoia de experimentare și să-i impună să-și reverse pasiunea carnală asupra unei singure persoane. Toată lumea trebuie să învețe să procedeze așa cum am procedat eu cu tine când erai doar o copilă. În loc să-ți reprim dorințele, te-am încurajat să cunoști cât mai mulți parteneri noi.

— Și mă obligai să-ți povestesc tot ce făceam pentru că astfel te excitam, nu-i așa? Cred că tu ești înzestrat cu această trăsătură unică de a-ți îndemna iubitele să facă sex cu străini.

Caligula s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre fereastră, uitându-se apoi afară.

— Nu, nu sunt singurul, a spus el. Am vorbit cu foarte mulți bărbați despre asta... Ei știu cu toții că după câteva

luni de relații intime exclusive, entuziasmul începe să dispară și, ca să menții aprins focul pasiunii, cel mai bine este să cauți noi aventuri în brațele unor parteneri noi... Chiar și indivizii contaminați de rezistența umană au recunoscut că se excită închipuindu-și că femeile lor se dedau la orgii sexuale în compania străinilor sau chiar a prietenilor lor.

Drusilla s-a apropiat de el și i-a cuprins umerii cu brațul.

— Știi ceva, Cal? Când am înțeles că procedai astfel pentru că mă iubeai, m-am îndrăgostit din ce în ce mai mult de tine.

— Știu... Nu este acesta un concept mult mai profund al dragostei? Legătura dintre noi nu este astfel mai puternică pentru că nu este nevoie să ne înșelăm și să ne mințim?

— O, ba da, a spus Drusilla. Minciuna distruge dragostea și, cu toate astea, oamenii trebuie să mintă și să înșele ca să se bucure de dreptul pe care l-au primit încă de la naștere.

— Când vom impune această lege nouă, oamenii nu vor mai fi obligați să mintă și să înșele. Cuplurile vor putea să-și împărtășească și să-și dăruiască dragostea după bunul lor plac. Vor putea să aibă câte aventuri extraconjugale vor dori. Acestea nu vor mai fi considerate un minus, ci un plus într-o relație.

— Oamenii se vor bucura de libertatea sexuală și vor înțelege că trebuie să se îndemne unii pe alții să aibă cât mai multe contacte sexuale, nu-i așa, frățioare?

— Și aici se ascunde un adevăr fundamental, Drudi. Tu l-ai înțeles foarte bine, pentru că ai acumulat energie din nenumăratele relații pe care le-ai avut până acum.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat ea.

— N-ai fi putut să înțelegi acest concept dacă nu l-ai fi pus mai întâi în aplicare. Nimeni nu ar putea să înțeleagă această nouă abordare a sexului și a dragostei fără s-o

testeze mai întâi. Oamenii trebuie s-o pună în practică. Înțelegerea conceptului este consecința lărgirii orizontului datorată punerii în aplicare a acestor principii. Nu poți obține acest lucru studiind doar teoria.

— Acesta este motivul pentru care susții că trebuie să le dăm un exemplu?

— Exact. Exemplul nostru este esențial.

— I-ai încredințat și lui Lady un rol în această „piesă”?

— Da, firește. Cum aș putea să par convingător dacă propria mea soție nu-mi sprijină ideile?

— La cine te-ai mai gândit?

— La Marcia. Ea va veni însoțită de câteva *lupae* proaspete, care vor termina cursurile școlii de sex exact de Lupercalii. Pyrallis și celelalte concubine ale mele vor fi și ele prezente. Îmi pare rău că nu le avem alături pe Missi, Nymphidia și Lesbia.

— Dar Agrippinilla?

— Nu am avut timp să vorbesc cu ea. N-ai vrea să faci tu asta?

— Bine. Cine vor fi invitații?

— Senatori, actori, participanți la cursele de care, patricieni, cavaleri, soldați, cercetași, birocrați, magistrați, meșteșugari, plebei... oameni din toate categoriile sociale, dar fiecare dintre ei este obligat să vină însoțit de soția, concubina, prietena sau chiar de partenerul masculin. Nu vreau ca cineva să le posede pe cele mai frumoase femei din imperiu fără să-și dăruiască, la rândul lor, comorile.

— Ție...?

— Mie și mulțimii, desigur.

— Minunat, Cal! Dar Macro și Ennia?

— Mă mai gândesc încă. S-ar putea s-o invit numai pe Ennia.

— Și Cathegus? Dacă o să mă vadă în brațele altor bărbați, s-ar putea să devină gelos și violent.

— Da, ai dreptate. Vom rezolva problema asta când vom trimite invitațiile oficiale.

— Știi ceva, Cal?

Caligula a privit-o pe sora lui de parcă era o parte din trupul, mintea și sufletul său.

— Ce, Drudi?

— Te iubesc, a spus ea, sărutându-l. Sunt atât de mândră de tine! i-a șoptit ea printre sărutări. Și cu cât mă simt mai mândră, cu atât te iubesc mai mult și le mulțumesc zeilor pentru că mi te-au dăruit ca frate.

Nicăieri în lume nu exista o relație mai tandră și mai armonioasă, bazată de dragoste, încredere și sprijin reciproc decât cea dintre cei doi frați imperiali. Trupurile lor păreau să emane o aură divină, învăluindu-i într-un spectru ireal de lumină și frumusețe – poate consecința stimulării mentale datorate Marii Reforme Culturale.

Părea că trupurile lor se contopeau într-o singură forță uluitoare, care s-a născut din măreția neamului lor nobil și care se hrănea din magnetismul lor unic. Se simțeau atât de puternici împreună! Iar credința lor era atât de profundă, încât credeau cu tărie că puteau să înlăture barierele rezistenței umane și să deschidă porțile unei noi ere a împlinirii trupești și spirituale.

Agrippinilla a închis cartea broșată a lui Claudius despre istoria etruscilor și s-a întins pe scaun, rotindu-și capul ca să-și dezmoștească gâtul.

— Ai obosit deja? a întrebat-o unchiul Claudius pe un ton muștrător.

— Nu adopta fața asta de profesor indignat!

— E atât de cumplit?

— Oricum, nu e nostim. Și în plus, etruscii tăi foloseau un alfabet atât de complicat, încât nu ați reușit nici până acum să le descifrați înscrisurile.

— Lucrăm încă la asta.

— Unde? a întrebat Agrippinilla, ducându-și mâna la ochi de parcă i-ar fi protejat de soare și uitându-se de jur-împrejurul *peristiliumului* ca și când ar fi căutat locul în care Claudius descifra documentele istorice ale etruscilor.

— Nu fi prostuță, Agri! Noi ținem toate documentele în templul lui Iuno Lucina.

— La Registrul Nașterilor Cetățenilor Romani?

— Nu doar acolo. Templul este alcătuit din trei secțiuni, iar analele noastre istorice sunt depozitate în celelalte două secțiuni printre teancuri de dosare prăfuite, care trebuie sortate și clasificate.

— Când ai fost ultima oară acolo ca să-ți masturbezi *verpa* bătrână peste analele regilor tăi etrusci? I-a întrebat ea cu un zâmbet sarcastic.

— Cu siguranță nu după ce ai început să stai aici cu mine zi și noapte.

Prințesa vicleană, de paisprezece ani, și-a ridicat un genunchi și l-a așezat pe brațul fotoliului, ridicându-și *chitonul* deasupra coapselor, oferindu-i astfel o priveliște de vis asupra vulvei ei acoperite de pânza îngustă de *bombyx*.

— Îmi reproșezi că ți-am distras atenția de la munca ta prețioasă de cercetare? I-a provocat Agrippinilla, unduindu-și seducătoare șoldurile.

Unchiul Claudius și-a ațintit privirea asupra pubisului ei și a înghițit în sec. În ciuda faptului că făcea dragoste cu ea de mai bine de nouă zile și nouă nopți, ori de câte ori Agrippinilla își mișca șoldurile, etalându-și comoara, mintea lui o lua razna.

— Așadar, îți distrag *mentula* de la studiile tale, unchiule?

— Ești îngrozitoare!

— De ce?

Unchiul Claudius, în vârstă de patruzeci și șapte de ani,

primul în linia succesorală a Imperiului Roman, a oftat ca un adolescent măcinat de dragoste, apoi a clătinat din cap.

— Vîno! a spus ea, chemându-l cu un deget.

Vrăjit ca întotdeauna, Claudius a îngenuncheat în fața ei și și-a ascuns capul în vulva ei, sărutându-i-o printre crăpăturile lenjeriei ei seducătoare.

— Ai fi mai fericit dacă aş sta cuminte la locul meu, unchiule? a șoptit nepoata lui inteligentă.

— Nu, iubito... Firește că nu, a răspuns Claudius, delectându-se cu carnea ei delicioasă.

— Cum te-ai simți dacă aş face asta?

— Mi-ai răpi zece ani din viață.

— Dar va trebui să plec mai devreme sau mai târziu.

— *Tace, Agri, tace!*

— Oprește-te acum! a spus ea, acoperindu-și vulva cu mâinile.

— De ce? a întrebat Claudius, bosumflându-se ca un copil.

— Vreau să-ți împlinești promisiunea.

— Care promisiune?

— Cea pe care mi-ai făcut-o prima dată când te-am lăsat să-mi săruți *porcella* (vulvă în argou), îți amintești?

— Da. Ce vrei să fac?

— Măine dimineață, vreau să te duci în templul lui Iuno Lucina și să schimbi data nașterii mele în Registrul Nașterilor Cetățenilor Romani.

— Dar asta este imposibil, iubito.

— Nu-mi vinde mie gogoși, unchiule! Nimic nu este imposibil pentru un om de rangul tău.

— Dar, Agri, iubito, de ce îmi ceri asta?

— Stai aici!

Unchiul Claudius a oftat, apoi s-a așezat pe scaunul din fața ei.

— Unchiule, nu sunt obligată să-ți dau vreo explicație, pentru că ai promis să faci ce-ți cer fără să pui nicio condiție, și acum trebuie să te ții de cuvânt. Ai înțeles?

— Bine.

— Dar pentru că ești unchiul meu iubit, îți voi spune adevărul.

Claudius a dat din cap.

— Îți dai seama că - în afară de pecetea dragostei noastre pe care o port pe fund - îți port în pântec și copilul?

— Da? E adevărat ce spui? a întrebat-o el, cu ochii mari cât cepele, copleșit de bucurie. De unde știi asta?

— Pentru că asta am și urmărit.

Claudius a revăzut atunci, într-o clipită, toate momentele minunate pe care le-au trăit împreună, toate partidele bune de amor, în care ea și-a exprimat, de fiecare dată, dorința ca el să ejaculeze în adâncurile ei.

— Ești atât de frumoasă, Agri, i-a spus el, cu ochii scânteietori, plini de iubire.

Ea și-a pocnit degetele în fața lui.

— Trezește-te acum! Vreau să mă asculți cu foarte multă atenție. O cunoști pe sibila din Cumae?

— Amalthea?

— Da. Înainte de sfârșitul anului trecut, am stat la verișoarele mele din Campania și i-am făcut o vizită...

Agrippinilla i-a povestit lui Claudius despre destinul copilului ei, sortit să ajungă împărat, dar și despre condiția pe care sibila i-a cerut s-o îndeplinească.

— Ai înțeles bine din cuvintele ei că trebuie să-ți schimbi data nașterii? a întrebat Claudius gânditor, care știa că predicțiile sibilei se împlineau întotdeauna.

— Bineînțeles. Numai dacă îți schimbi data nașterii... fiul tău va ajunge împărat! Dar trebuie să se nască înainte de sfârșitul anului viitor. Acestea au fost cuvintele ei, a spus

Agrippinilla, fără să-i mărturisească însă întreaga profeție a Amaltheei... doisprezece ani de acum înainte, cel de al treilea soț al tău va deveni împăratul Romei.

— Înțeleg, a spus Claudius. Mi se pare cam greu de crezut, dar dinastia Iulio-Claudică va dăinui probabil mult timp de acum înainte, iar mai devreme sau mai târziu, fiul nostru ar putea să...

— Oprește-te, unchiule!

— Poftim?

— Nimeni nu trebuie să afle vreodată că fiul meu este rodul iubirii noastre. Ai înțeles? Va moșteni de la mine destul sânge nobil ca să-și împlinească destinul fără să fie nevoie ca tu să pretinzi paternitatea. Între noi există o legătură prea strânsă de rudenie, iar poporul Romei nu-l va accepta niciodată ca împărat dacă s-ar afla că tu ești tatăl lui. Iar viața nu-i va fi pusă în pericol dacă nimeni nu-și va imagina vreodată că într-o bună zi, se va urca pe tronul celui mai mare imperiu din lume.

Claudius s-a ridicat în picioare și s-a plimbat un timp prin *peristilium*. Agrippinilla avea dreptate. Ideea de a se căsători cu nepoata lui nici nu intra în discuție. Caligula nu-și va da niciodată consimțământul, iar din punct de vedere politic, uniunea nu ar fi adus niciun beneficiu. Chiar dacă legătura lor de rudenie nu era chiar atât de strânsă cum credea ea, Agrippinilla fiindu-i doar nepoată vitregă, nimeni nu știa asta, iar el ar fi fost nevoit să dezvăluie un secret ce nu trebuia niciodată divulgat din motive personale.

Agrippinilla și-a scos sandalele și l-a urmat desculță pe pajiște.

— Cred că zeii te-au înzestrat cu multe haruri, unchiule, a spus ea, îmbrățișându-l cu multă tandrețe. Mi-am dorit cu adevărat să fii tatăl fiului meu, pentru că ești cel mai aristocrat, mai sensibil și mai erudit om din lume. Și mi-ai

stârnit simțurile de fiecare dată când mi-ai sorbit comoara din priviri.

— După ce vei pleca, vei uita cu totul de mine?

— Nu voi uita niciodată ce s-a întâmplat între noi. Nu va trebui decât să privesc tatuajul pe care mi l-ai făcut și voi simți prin tot corpul un fior cald, iar inima va începe să-mi bată cu putere... i-a șoptit ea. L-a sărutat atunci cu pasiune și l-a făcut din nou să se simtă ca un adolescent. L-a luat apoi mâna și i-a călăuzit-o spre comoara ei. Nu crezi că îmi vor prinde întotdeauna bine niște lecții de istorie a etruscilor predate de *verpa* ta bătrână?

Ei au râs și au dansat împreună prin *peristilium*, iar mai târziu au făcut din nou dragoste, savurând fiecare clipă din partida de amor.

A doua zi de dimineață, în timp ce Agrippinilla dormea încă în patul lui, Claudius s-a urcat în lectica sa și le-a poruncit celor doi sclavi să-l ducă la templul lui Iuno Lucina de pe *Mons Cispius*. Jucând rolul de *paterfamilias* pentru Caligula și Agrippinilla, nimeni nu putea să investigheze vârsta exactă a unei prințese Iuliene fără știrea lui. Dosarele păstrate în Registrul Nașterilor Cetățenilor Romani puteau fi examinate doar la cererea unui magistrat în cazul existenței unor dispute legate de cetățenia romană sau de anumite moșteniri atunci când membrii unei familii atacau în tribunal linia succesorală. Și aceste aspecte ieșeau din discuție de vreme ce nimeni nu pune sub semnul îndoielii cetățenia romană a prințesei Iuliene și nici autoritatea de *paterfamilias* a lui Caligula în fruntea familiei Iuliene sau a lui Claudius în fruntea familiei Claudiene.

Având acces deplin la toate secțiunile templului, fără ca nimeni să îndrăznească să ceară socoteală unui patrician atât de important, Claudius a falsificat data de naștere a Agrippinillei. A adăugat opt ani vârstei sale reale, stabilind

locul nașterii în *Oppidum Ubiorum*, unde Germanicus (și familia lui) și-a făcut tabăra, împreună cu legiunile lui, în timpul campaniei împotriva triburilor germanice. Apoi, a potrivit și vârsta Lesbiei în funcție de cea a surorii ei, stabilindu-i data de naștere cu un an înainte de moartea lui Germanicus. A adăugat apoi încă patru ani vârstei reale a Drusillei ca să mențină un echilibru între vârsta ei și cea a surorilor ei mai mici.

După ce și-a încheiat misiunea, Claudius s-a gândit la predicția uluitoare a sibilei Amalthea. Oare simpla falsificare a datei de naștere a Agrippinillei avea să dea curs destinului, iar fiul lui va deveni împăratul Romei? Oare i-a făcut o favoare fiului său sau l-a aruncat în ape tulburi? Stai mai întâi să vedem, și-a spus el chicotind, dacă va fi băiat sau dacă – în locul talentului de conducător, preocupat de războaie, conspirații, calomnii, clevetiri sau administrații ineficiente tipice unui imperiu, nu va manifesta cumva înclinații artistice!

În după-amiaza aceea, Drusilla s-a dus să-l vadă pe *aedilul* Marcus Terentius Cotta în biroul său de la etajul al treilea al basilicii Opimia din Forum.

Secretarul său – un tânăr care s-a prezentat ca fiind Tullius Perusius – a invitat-o pe Drusilla într-un *vestibulum* mic, rezervat vizitatorilor importanți, și a ajutat-o să-și scoata haina lungă din velur și mătase aurită.

— Am avut onoarea să vă văd împreună cu *aedilul* la amfiteatrul Flaminus, a spus Perusius, agățându-i haina în cuier și apoi privind-o cum își aranja în fața unei oglinzi din alamă bentița aurie de pe cap, ce-i prindea buclele roșcate. Dar am stat prea departe de loja imperială ca să vă admir în deplina voastră frumusețe.

Drusilla a zâmbit, vădit măgulită de complimentul lui. Încălțată cu niște cizmulițe gri, cu tocuri înalte, purtând o tunică lungă până la genunchi, în aceeași nuanță de gri și

încinsă în talie cu o cingătoare din aur, era elegantă și seducătoare ca întotdeauna.

— Ce-ți place mai mult... a întrebat ea, ridicându-și tunica pentru ca tânărul s-o vadă mai bine în oglindă, picioarele sau tunica mea?

Perusius a rămas fără suflare.

— Nu te poți hotărî, nu-i așa? a întrebat Drusilla, ridicându-și și mai mult tunica.

— Nu, nu cred că pot, prințesă, a răspuns Perusius cu respirația întretăiată.

Ea și-a ridicat tunica până la șolduri.

Tânărul o privea cu ochii mari cât cepele. Drusilla nu purta lenjerie intimă.

— Probabil că visez, a spus el, cu un glas pierit, privindu-i în oglindă pubisul ras și inelușul care i se ivea printre labii.

— Firește că visezi, a spus Drusilla, lăsându-și tunica să-i alunece până la genunchi.

Tânărul a clătinat din cap, uluit. Drusilla și-a fixat mai bine acele în părul pe care Briseis i-l legase la spate, după moda conservatoare, lăsându-i însă libere câteva șuvițe, prinse de bentiță.

— I-ai spus *aedilului* că sunt aici? I-a întrebat ea.

Perusius și-a plimbat două degete pe frunte de parcă ar fi încercat să se elibereze de o viziune ireală, care era, fără îndoială, rodul imaginației sale - o femeie goală de o frumusețe uluitoare.

— Ce-ai pățit, Perusius? Ai amețit?

— Îmi cer iertare, Alteță. M-ați întrebat ceva?

— *Aedilul* mă așteaptă? a spus ea, zâmbind.

— Da, firește, a răspuns el, vădit tulburat.

Apoi, a ieșit în grabă din *vestibulum*. A bătut la o ușă învecinată, a intrat și i-a anunțat lui Marcus Terentius Cotta sosirea prințesei imperiale. În timp ce Perusius s-a

dat la o parte, *aedilul* s-a ridicat de la birou și a întâmpinat-o pe Drusilla, înclinându-se în fața ei și sărutându-i mâna.

Cotta a închis ușa. I-a mulțumit apoi pentru fondurile destinate bugetului său, obținute din partea Comitetului Senatului pentru Alocarea Fondurilor, și a revărsat asupra ei o cascadă de complimente, pe care ea i le-a returnat cu generozitate, admirându-i biroul spațios, frumos mobilat, care dădea - printr-o fereastră mare, ovală și orizontală - spre Fântâna *Comitiei*. Ea s-a așezat în bătaia razelor puternice de soare, care pătrundeau prin fereastră, conștientă că silueta ei goală devenea astfel vizibilă prin tunică ei elegantă.

— Nu vrei să iei loc, Drusilla? a întrebat-o el, arătându-i două scaune așezate în fața biroului solid, fabricat din lemn masiv de stejar și încadrat cu ornamente din bronz.

— Îți mulțumesc, Terentius. În drum spre tine, am stat cam mult în lectică, așa că acum aș prefera să rămân în picioare. Dar te rog să te așezi la birou și să-mi spui cum ai reușit să ne „asiguri” această iarnă blândă de care ne bucurăm cu toții la Roma?

După o scurtă discuție despre vreme și rubedenii, pe care Cotta a purtat-o stând la birou și admirându-i trupul, reușind însă să-și ascundă starea de excitație, Drusilla l-a întrebat de autorizația de funcționare a parcului babilonian. Cotta a oftat, apoi a deschis un dosar voluminos.

— Am studiat cu multă atenție proiectul lui Mutius Regulatus, Drusilla, a spus Cotta, pe un ton care anunță de obicei un răspuns negativ. Apoi, a început să analizeze diverse aspecte: Planul arhitectural este bine conceput, punctele de atracție sunt proiectate cu profesionalism, clădirile sunt distanțate corect prin alei spațioase, iar parcul este dotat cu latrine, *cubacula*, instalații sanitare,

grădini, puncte de prim ajutor, băi, camere private, porți la intrare, ziduri de jur-împrejur. Per ansamblu, totul arată perfect.

— Ai semnat, aşadar, autorizaţia?

— Ne confruntăm cu o singură problemă, Drusilla.

— Şi care ar fi aceasta?

— Locurile din împrejurimi destinate lecticilor, carelor, trăsurilor, cailor şi vizitiilor sunt insuficiente. Gândeşte-te că vizitatorii vor veni în număr mare la Colina Vaticanului!

— Arată-mi harta! a spus ea, apropiindu-se de el şi aplecându-se deasupra biroului ca să examineze cu mai multă atenţie proiectul minuţios al parcului bizantin, realizat de Mutius, care cuprindea şi harta Colinei Vaticanului. Uite – aici, aici şi aici! Nu sunt suficiente locurile rezervate mijloacelor de transport din faţa celor trei porţi de la intrare?

— Sunt prea mici, Drudi. Parcul va deveni o adevărată senzaţie pe tot cuprinsul *Italiei* de la *Rubicon* până în Sicilia. Peste o sută de mii de oameni din Roma şi zonele învecinate vor bloca practic în fiecare zi drumurile de acces.

Drusilla a luat harta şi s-a aşezat pe birou în faţa lui.

— Dar în timpul curselor, forţele tale de poliţie nu le direcţionează pe cele două sute de mii de oameni spre Circus Maximus? I-a provocat ea, ridicându-şi genunchiul drept şi aşezându-şi piciorul încălţat în botină pe scaunul din stânga lui.

— Sunt pregătiţi să... a spus el, dar s-a oprit cu privirea aţintită între picioarele ei. În timp ce studia harta, Drusilla îşi mişca nonşalantă genunchiul, ridicându-şi astfel tunica până la coapse. Doar câteva litiere şi care... a continuat Cotta, dar s-a oprit din nou, fascinat de pubisul ei ras, descoperit acum în totalitate ochilor lui Iacomî.

În timp ce ea ţinea în continuare harta în mâini, el şi-a

aplecat capul ca să aibă o priveliște mai bună și i-a observat inelușul fixat de gluga clitoridiană.

Prințesa Iuliană apela acum la armele sale preferate de seducție, bazate pe exhibiționism – stimulată de instinctul puternic de a șoca și cuceri, instinct ce o caracteriza și pe sora ei Agrippinilla. Toate prințesele din dinastia Iulia erau posedate de dorința irezistibilă de a atrage privirile bărbaților (și uneori și pe cele ale femeilor) spre zonele lor intime și niciun bărbat nu rezista impulsului trimis de Eros de a le săruta și penetra comorile pentru a împlini dorințele zeului vieții și al iubirii.

Drusilla a tras cu ochiul pe sub hartă și l-a surprins holbându-se la tezaurul ei prețios. Cum ar fi putut *aedilul* Marcus Terentius Cotta să nu se îmbete – ca atâția alți bărbați – cu parfumul și puterea magică pe care Venus le-a turnat în fiecare fibră a trupului prințesei Iuliene? Ea a zâmbit. El nu-și putea desprinde ochii de la priveliștea aceea de vis.

— La ce te uiți, Terentius? a întrebat ea, ridicând harta și adoptând – cu talentul unei actrițe desăvârșite – o expresie de o inocență covârșitoare.

— La ceva... cu totul inexplicabil, a îngăimat el.

Ea s-a așezat și mai comod pe birou.

— Ai nevoie de explicații? l-a întrebat ea, așezându-și piciorul stâng pe scaunul din dreapta lui ca să-i ofere un cadru și mai spectaculos.

Aedilul a clătinat din cap. El și-a plimbat mâinile pe gambele și genunchii ei, depărtându-i puțin. Apoi, a privit-o direct în ochi.

Fără să clipească, Drusilla a deschis puțin gura, iar ritmul respirației a devenit mai alert. El și-a plimbat mâinile pe coapsele ei, făcându-i pielea de găină și stârnindu-i fiori prin tot corpul în clipa în care a ajuns la vulva fină ca mătasea și a început să-i mângâie cu

degetele zona din jurul ineluşului clitoridian.

Senzaţiile pe care le simţea întotdeauna înainte de capitularea prăzii ei erau acum şi mai puternice, stimulate de ineluşele fixate în carne.

— Îţi doreşti ceva anume înainte de a semna autorizaţia? i-a şoptit ea, ştiind că nu va mai putea rezista prea mult farmecelor ei.

— Ooo. J a oftat el. Acesta este motivul pentru care m-ai prins în mrejele tale?

— Dar nu crezi că ne-am putea bucura amândoi de această situaţie?

— Ba da, am putea, a spus el, ridicându-i picioarele lungi.

Drusilla s-a întins pe spate. Ținându-i genunchii depărtați, a făcut ochii mari când i-a descoperit ineluşul din zona perineului, apoi a început să-şi mângâie gura de vulva ei proaspăt epilată şi să-i ronţăie *cu. Nnu. Sul*, stimulându-i ineluşele cu dinţii şi cu limba înainte de a savura nectarul delicios al florii ei.

Gemând şi unduindu-şi şoldurile pe birou, s-a lăsat posedată de gura lui lacomă în timp ce el se înfrupta cu poftă din ea, îi absorbea clitorisul sau îi muşca coapsele, dar chiar dacă era gata să atingă orgasmul, a pus capăt stimulării sexuale.

— Opreşte-te acum! i-a şoptit ea, ridicându-se în capul oaselor pe birou. Nu avem timp să ne dăruim mai mult decât am făcut-o deja.

— Da... Ai dreptate, Drusilla. Probabil că foarte mulţi oameni aşteaptă în anticameră.

Prinţesa s-a dat jos de pe birou şi s-a îndreptat spre fereastra ovală, aranjându-şi tunica în reflexia sticlei. Dar pentru că şi-a reprimat orgasmul, muşchii pelvieni îi tremurau încă, iar senzaţiile pe care i le provocau ineluşele erau aproape insuportabile. A tras adânc aer în piept,

încercând să se liniștească în timp ce *aedilul* a semnat autorizația și a pecetluit-o cu sigiliul său.

— Cred că asta așteptai de la mine, nu-i așa? a spus Cotta, dându-i documentul.

— Desigur, Terentius. Dar nu-i uit niciodată pe cei care mi-au făcut o favoare, iar prietenii se bucură întotdeauna de recunoștința mea. Între timp, îi voi spune lui Regulatus să lărgască locurile destinate mijloacelor de transport și drumurile de acces spre parc.

Ei și-au dăruit reciproc zâmbete de apreciere. Apoi, ea l-a invitat la palat pentru o altă întâlnire. El a condus-o la ușă și l-a chemat pe Perusius s-o ajute să se îmbrace. O secretară s-a năpustit în biroul *aedilului*, cu un vraf de dosare în brațe, lucru care l-a obligat pe Cotta să se întoarcă la treabă.

Bucuroasă de rezultatul vizitei sale, dar stimulată încă de inelușe, Drusilla se afla în culmea excitației. Ea l-a urmat pe Perusius în *vestibulumul* privat al lui

Cotta și a închis ușa în urma ei, rezemându-se cu spatele de ea.

— Hai, desfă-mi cingătoarea! a îngăimat ea.

Perusius a scăpat haina pe podea și s-a năpustit spre ea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el fără suflare în timp ce îi dezlega cingătoarea. Vă este rău?

Ea l-a îmbrățișat cu putere, cutremurându-se înfiorată. Perusius, uluit, mai scund decât ea cu câțiva centimetri, a apucat-o de coapse și și-a lovit pelvisul de al ei. O, da!... îi plăcea tânărul acela și l-a sărutat cu pasiune pe gură în timp ce și-a smuls tunica, lăsând-o să-i cadă la picioare. Cuprins de frenezie, abia a realizat că ea stătea goală în brațele lui și îl îndemna s-o mângâie peste tot. Nu-i venea să-și creadă ochilor!

Inelușele acelea prinse de sfârcuri... Atinge-le! Trage de ele! Mângâie-i sânii uriași! Și acum, mugind ca o tigroaică

În cușcă, ea își depărta genunchii și își lovea osul pubian de penisul lui... Era un vis? Nu se poate! Iar? *O, prințesă!*... Lumea începea să se învârtă în jurul lui ca un carusel... Îi mângâia în același timp vulva fină, inelușele și labiile ude. Apucându-i penisul cu mâinile, ea s-a lăsat pe vine, mișcându-și șoldurile ca să-i simtă degetele cât mai adânc în interiorul ei. Hai! Penetreză-mă! Repede! *O, da!* A penetrat-o. Ia-mă! Posedă-mă! ținută pe podea, cu genunchii ridicați spre umeri, în timp ce „dansa” din pelvis, iar inelușele îi generau fiori în tot corpul, stimulate de loviturile lui violente, Drusilla a atins orgasmul în mai puțin de un minut. Dar a fost profund și exploziv, căci Perusius făcea dragoste cu ea cu puterea unui cerb tânăr care se împerechează cu o căprioară în călduri și care știe din instinct că trebuie să termine repede ca să nu fie descoperit și alungat de masculul dominant.

În noaptea aceea, stând în patul din templu, Ladyssa se odihnea în brațele soțului ei după o altă partidă fierbinte cu Incitatus, urmată de alte runde de amor cu cel care i-a cucerit inima.

— Spune-mi, Cal! De ce vrei ca oaspeții să mă vadă făcând sex cu Incitatus și cu toți cei care se apropie de mine la banchet?

— Te preocupă părerea celorlalți oameni?

— Nu neapărat. Dar cred că spectacolul pe care soția împăratului îl va da în public îi va știrbi acestuia statutul de cel mai puternic om din imperiu.

— Banchetul nu va fi public, a specificat Caligula.

— Dar, iubitele... Nu inviți peste două mii de persoane din toate categoriile sociale și chiar ambasadori din țări străine?

— Vor veni doar o mie de bărbați, însoțiți obligatoriu de partenerile lor – soții, rude, concubine sau prietene.

— De ce? a întrebat Lady, întorcându-se pe burtă.

— Pentru că toate femeile, inclusiv surorile și concubinele mele, vor face sex – ca și tine, de altfel – cu toți oaspeții și poate nu doar cu ei, a spus Caligula, mângâindu-i fundul.

Ladyssa l-a privit cu ochii pe jumătate închiși.

— Nu cu Incitatus, sper.

— Nu, iubito. Inci va fi doar al tău.

— Bine... Eu voi fi singura ca va face dragoste cu un animal?

— Nici pe departe. Avem un măgar dresat pentru asta, dar și câini, șerpi, găște, o lebadă splendidă și chiar două oi, femele, destinate bărbaților.

— Înțeleg... Oare contactele sexuale cu străinii sunt benefice unei relații?

— Fără îndoială. Relațiile sunt frumoase atât timp cât nu devin despotice, lucru care se întâmplă atunci când femeile le permit bărbaților să le domine impulsurile sexuale.

— Este atât de rău acest lucru, iubito?

— Foarte rău. Îți voi expune motivele, dar trebuie să mă asculți cu foarte multă atenție... Apropo, știi ce înseamnă un procent?

— Firește, Cal! L-am studiat pe Pitagora, ce credeai? a răspuns Ladyssa, simțindu-se puțin jignită de întrebarea lui.

— Atunci, spune-mi ce înseamnă... cincizeci și cinci la sută!

— N-ai încredere în mine, nu-i așa?

— Ba da, dar trebuie să fiu sigur.

— Înseamnă că, dacă am o sută de mere, iar un negustor vrea să cumpere cincizeci și cinci la sută din fructele mele, îi voi vinde cincizeci și cinci de mere.

— Dar dacă ai o mie de mere?

— Îi voi vinde cinci sute cincizeci de mere.

— Dacă ai doar zece mere?

— Îi voi vinde cinci mere întregi și încă o jumătate de măr.

— Bun. Ce faci dacă vrei să cumperi cincizeci și cinci la sută din cele cinci sute cincizeci de mere pe care tocmai i le-ai vândut?

Ladyssa și-a mijit ochii, concentrată. Îi plăcea să-i arate că se pricepea la *calculus*.

— Este foarte simplu, Cal. Va trebui să-mi vândă trei sute cinci mere întregi și un sfert dintr-un alt măr.

— Foarte bine, iubito! a exclamat el, sărutând-o pe vârful nasului. N-am știut că m-am căsătorit cu un geniu!

— Nu asta așteptai de la o prințesă britană? I-a întrebat ea, sărutându-l pe umăr.

— N-am căutat neapărat un geniu în matematică, dar mă bucur că - în afară de un trup seducător și o personalitate extraordinară - zeii te-au înzestrat și cu o inteligență uluitoare.

— Mă pricep la tot felul de calcule matematice, să știi!

— Foarte bine. Să ne întoarcem acum la oile noastre! Ești de acord că vârsta ideală a femeilor pentru sex este cea cuprinsă între pubertate și douăzeci și cinci de ani?

— Asta cred bărbații romani?

— Nu spun că femeile peste douăzeci și cinci de ani nu reprezintă o partidă la fel de atrăgătoare, dar dacă i-ai întreba pe bărbați care este vârsta ideală pentru sex a femeilor, nouăzeci și opt la sută dintre romani ar indica acest interval fără nicio umbră de ezitare.

— Bine. Continuă!

— Câte femei crezi că se încadrează în această categorie pe tot cuprinsul imperiului?

— Aș spune... douăzeci și cinci la sută, a răspuns Lady, gândindu-se că femeile trăiau în medie cam șaiszeci de ani, iar intervalul în care se încadrau femeile atrăgătoare din

punct de vedere sexual era de cincisprezece ani.

— Poate și mai puțin, dar hai să spunem douăzeci și cinci la sută! Câte femei frumoase crezi că fac parte din această categorie?

— Hmm... cincizeci la sută?

— Poate și mai puțin, dar să spunem că sunt cincizeci la sută din douăzeci și cinci la sută! Câte femei atrăgătoare consideri tu că există în această categorie privilegiată?

— Doisprezece virgulă cinci la sută.

— Bine... Câți bărbați încearcă să se culce cu aceste femei sau măcar visează să o facă?

— Dacă includem visele, atunci putem spune că este vorba de un procent de sută la sută.

— Corect... Așadar, dacă fiecare dintre aceste femei se culcă cu un singur bărbat în intervalul privilegiat al vârstei lor, câți bărbați vor reuși să satisfacă?

— Unul din opt, a răspuns Lady, care a înțeles deja unde voia soțul ei să ajungă.

— Asta înseamnă că șapte bărbați din opt se vor mulțumi cu femei neatrăgătoare sau mai în vârstă în timp ce visează că fac dragoste cu cele mai frumoase sau mai tinere femei. Am dreptate?

— Da.

— Care este atunci procentul bărbaților nesatisfăcuți? a întrebat-o el.

— Aproape nouăzeci la sută, a răspuns Lady pe loc. Apoi, s-a încruntat. Dar *lupaele*? Nu există la Roma, dar și în întregul imperiu, nenumărate prostituate tinere și frumoase?

— Grație lui Venus Pandemon și Ghildei Prostituatelor, o treime din acest procent de aproximativ treisprezece la sută din femeile atrăgătoare și tinere oferă servicii sfexuale pentru, cel puțin, o jumătate din acești bărbați nesatisfăcuți. Altfel, ne-am confrunta cu răzmerițe, crime

și probleme grave pe tot întinsul imperiului. Dar în ciuda respectului și admirației pe care le nutrim față de *lupaele* noastre pentru rolul vital pe care îl joacă în societate, nu trebuie să uităm că majoritatea bărbaților nu-și permit să facă sex cu ele de mai mult de două ori pe lună, ceea ce este insuficient.

— Dar curtezanele, concubinele și femeile frumoase, care fac sex cu nenumărați parteneri doar de dragul sexului?

— Curtezanele oferă favoruri sexuale doar bărbaților foarte bogați, al căror procent este mai mic de cinci la sută, iar majoritatea au alături de ei – ca soții sau concubine – femei tinere și foarte frumoase. Bărbații din clasa de mijloc și cei din armată au acces limitat la femeile din această categorie privilegiată.

Trebuie să luăm, de asemenea, în calcul faptul că douăzeci la sută din bărbați sunt prea tineri, prea bătrâni sau prea săraci ca să caute plăcerile carnale.

— Câți soldați slujesc țara sub stindardul Vulturilor imperiali? a întrebat Ladyssa, încercând să contureze o imagine de ansamblu a populației romane.

— Avem douăzeci și opt de legiuni active, alcătuite fiecare din cinci mii de oameni, plus recruții și personalul din taberele de instrucție și din administrația armatei și flotei, ceea ce duce la un total de trei sute de mii de oameni.

— Am auzit că întreaga populație a imperiului, inclusiv cea din Egipt și din teritoriile aliate, însumează în jur de șaizeci de milioane de oameni, corect?

— Da, dar acesta este rezultatul ultimului recensământ realizat din ordinul lui Augustus în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Populația a mai crescut între timp.

— Cum era procentul – cincizeci și doi la sută bărbați și patruzeci și opt la sută femei?

— Da.

— Așadar, soldații - inclusiv recruții și personalul armatei - reprezintă mai puțin de unu la sută din populația masculină.

— Așa este, dar dacă ții seama de faptul că cetățenii romani - inclusiv femeile și copii - reprezintă doar șase milioane din șaiszeci, iar armata și flota sunt alcătuite în cea mai mare parte din cetățeni romani, totalul se ridică la zece procente.

— Vrei să spui că soldații romani sunt satisfăcuți?

— Firește, Lady! Este o mare onoare să fii soldat în armata romană! Cei care aspiră să devină legionari trebuie să aibă cel puțin un metru șaptezeci înălțime, o sănătate de fier și să stăpânească foarte bine câteva meșteșuguri importante. Ei nu apără doar granițele noastre sau cuceresc noi teritorii, ci clădesc imperiul în sensul propriu al cuvântului. Soldații noștri sunt cei mai buni tâmplari, zidari, instalatori, ingineri, medici etc. Au construit deja peste optzeci de mii de kilometri de drum, dar și nenumărate apeducte, orașe și clădiri. Înainte de a fi admiși în taberele de instrucție, trebuie să treacă de diverse probe. Trebuie să scrie și să citească foarte bine în latină, să aibă o vastă cultură generală și cunoștințe bogate de istorie romană, să respecte toți zeii imperiului, dar și pe cei din teritoriile ocupate. Știi câți legionari îl divinizează pe Mithra, zeul reînvierii din mitologia părților (zeu persan)? Sau pe Isis, zeița atotputernică a egiptenilor, care scandalizează și fascinează deopotrivă masele? Sau chiar zeii tăi celtici, pe Odin mai presus decât toți?

— Da, Cal. Cunosc rolul pe care îl joacă legiunile tale în romanizarea lumii întregi. Dar soldații tăi sunt satisfăcuți din punct de vedere sexual?

— Ei, bine, trupele staționate la frontierele imperiului se bucură de favorurile femeilor barbare, recunoscute pentru

frumusețea lor, iar legionarii, centurionii și alte oficialități din armată își pot permite să plătească serviciile sexuale oferite de curtezane, prostituate sau chiar târfe ordinare. Pe de altă parte, își pot lua concubine din rândul fiicelor fermierilor sau negustorilor din provinciile unde staționează.

— Și după ce cuceresc orașele vrăjmașilor, le siluiesc femeile, nu-i așa?

— Desigur. Privilegiul de a silui femeile dușmanilor este un drept acordat războinicilor din toate țările lumii de mii și mii de ani. Este un instinct primar pe care zeii l-au dăruit bărbaților încă de la începutul omenirii.

— Înțeleg, a spus Lady. Să recapitulăm: zece la sută din cetățenii romani înrolați în armată se mulțumesc cu situația de față; aproape treisprezece la sută sunt fericiți pentru că se bucură de favorurile femeilor tinere și frumoase; din procentul de cinci la sută fac parte bărbații bogați care își pot permite serviciile celor mai frumoase fete; iar douăzeci la sută reprezintă categoria bărbaților prea tineri, prea bătrâni sau prea săraci, care nu-și permit nici măcar să viseze să le atingă pe aceste femei privilegiate. Rămâne, așadar, un procent de cincizeci și trei la sută în care se încadrează cetățenii romani ce visează la îmbrățișările femeilor tinere și frumoase, dar care se mulțumesc cu femei ordinare sau fac sex de două ori pe lună cu *lupaele*. Aici ai vrut să ajungi, nu?

— Da. Nu este un procent tulburător, care te pune pe gânduri?

— O, ba da! a recunoscut Lady.

— Și dacă mai pui la socoteală întreaga populație masculină a imperiului, va trebui să scazi procentul de zece la sută al legionarilor fericiți și ajungi la concluzia că șaizeci și trei la sută din bărbați nu au acces la favorurile femeilor tinere și frumoase.

— Și acesta este motivul pentru care bărbații încearcă să domine femeile?

— Bineînțeles. Ei luptă să păstreze acest mic procent numai în favoarea lor, de aceea le închid pe femei în casă pentru a se bucura în exclusivitate de favorurile lor. Dar acest sistem nu este benefic. În primul rând, sunt prea mulți bărbați nesatisfăcuți, în special în rândul tinerilor și bărbaților din clasa de mijloc. Iar în al doilea rând, femeile nu pot să-și exprime pasiunea pentru alți bărbați fără să fie pedepsite de părinți, rude, soți sau chiar de prieteni. Această situație generează astfel prea multă dezamăgire, mânie, gelozie și invidie, lucru care stârnește ură și scade randamentul.

— Și crezi că această situație se poate schimba?

— Nu este ușor, dar va trebui să încercăm să îmbunătățim relațiile sexuale, căci aceasta este cheia fericirii.

— Dar sărbătorile precum Saturnaliile și Lupercaliile nu oferă o soluție în acest sens?

— Saturnaliile este o sărbătoare religioasă, care le oferă sclavilor noștri posibilitatea de a juca pentru câteva zile rolul stăpânilor. Lupercaliile durează doar cincisprezece zile. Cu această ocazie, bărbații și femeile pot să se întâlnească și să facă sex după bunul plac, dar această sărbătoare este prea scurtă, iar femeile tinere și frumoase sunt închise în casă. Ar trebui să sărbătorim Lupercaliile în fiecare lună, dar pentru că bacanalele (petreceri cu caracter orgiastic) sunt organizate în public, pe străzi, în piețe, în parcuri sau în târguri, am tulbura ordinea publică.

— Înțeleg... a spus Lady. Și crezi că o petrecere organizată la palat este o soluție?

— Vreau doar ca prin această petrecere, ca și prin cele ce vor urma, să dăm un exemplu și să trimitem un mesaj.

— Bărbaților?

— Bărbaților și femeilor deopotrivă. Bărbaților le vom arăta că - dacă împăratul oferă libertate deplină femeilor lui - și ei pot să facă același lucru. Femeilor le vom demonstra, prin exemplele oferite de cele mai frumoase femei din Roma - tu, Drusilla, Agri, Pyrallis și alte frumuseți ale imperiului - că zeii le-au dăruit mai multă putere sexuală decât bărbaților...

— Stai puțin! l-a întrerupt Ladyssa. De unde știi că femeile au mai multă putere sexuală decât bărbații?

— Să facem un simplu calcul matematic! De câte ori poate un bărbat tânăr să ejaculeze - să spunem - în șase ore consecutive de sex?

— Cu aceeași femeie?

— Nu... Să presupunem că are la dispoziție câte femei își dorește!

Ladyssa a căzut pe gânduri.

— De șase ori? a încercat ea.

— Poate că da, dar nu trebuie să aibă mai mult de douăzeci de ani. Dacă are peste treizeci de ani, va trebui să se mulțumească cu trei ejaculări, iar dacă are peste patruzeci, nu va avea decât două. Va trebui să scazi acest număr dacă adaugi alți zece ani la vârsta bărbatului. Și în plus, chiar și un bărbat tânăr nu poate să facă dragoste cu o femeie sau chiar cu mai multe mai mult de... o oră... nu?

— O oră? Nu... Trebuie să-și recapete energia din când în când.

— Vezi? Ereecția nu poate să dureze foarte mult timp, iar producerea spermei este un proces restrictiv.

Lady a încuviințat din cap.

— Pe de altă parte, de câte ori poți să atingi orgasmul în șase ore de sex cu nenumărați parteneri, printre care îl putem include și pe Incitatus?

— Ei, bine, doar cu Inci ating orgasmul de douăzeci sau treizeci de ori într-o singură partidă de amor și pot să

depășesc acest record dacă el continuă partida.

— Și apoi, nu atingi din nou orgasmul făcând dragoste cu mine?

— O, ba da, Cal! Când sunt foarte excitată, pot să ating orgasmul practic în fiecare moment.

— Vezi? Înțelegi acum de ce am spus că femeile au mai multă putere sexuală decât bărbații?

— Da, dar chiar crezi că toate femeile își doresc să facă atât de mult sex?

— Dacă orizontul nu le-ar fi îngrădit, și-ar dori acest lucru. Nu vezi câtă dragoste faci tu și cât de bine te simți pentru că ți-am oferit libertatea de a-ți urma instinctele și de a-ți împlini fanteziile?

— Sunt atât de norocoasă, Cal... a spus Lady, sărutându-l cu pasiune. Mă faci atât de fericită! O, ce-am uitat! Am făcut ceva ieri...

— Chiar așa?

— Aha... M-am dus să călăresc cu Inci în parcul templului unde ne-am căsătorit și m-am întâlnit cu Ennia, soția lui Macro.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre asta?

— Despre Ennia?

— Da. Cum ai întâlnit-o?

— Călărea și ea împreună cu scutierul ei. M-a recunoscut și am stat un timp de vorbă.

— Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că nu vine la curte din cauza faptului că mariajul ei cu Macro „scârțâie” și nu vrea ca acest lucru să stârnească anumite animozități între tine și el. A plecat din casa lui în urmă cu câteva zile și acum stă cu mama ei. Cred că este o femeie deosebită și foarte sensibilă...

— Ai făcut „ceva” cu ea?

— Te rog, Cal! Cum poți să te gândești la așa ceva?

— Atunci... ce-ai făcut?

— Chiar vrei să știi? i-a șoptit ea, cu zâmbetul ei senzual și inocent.

— Firește. Te ador când îmi povestești cât de neastâmpărată ai fost!

— Ei, bine, când îl călăresc pe Inci, mă simt întotdeauna încinsă și puțin udă. Astfel, după ce-am terminat de vorbit cu Ennia, m-am întors la Inci... Scutierul ei, un tânăr pe nume Sextus, care n-a împlinit nici șaisprezece ani, mângâia armăsarul nostru drag. M-a felicitat pentru Inci, dar apoi am văzut că Ennia, Arkana și Kardixa galopau împreună prin poieniță, sărind peste obstacolele (niște ramuri de copaci) puse în cale tocmai în acest scop. Când am vrut să le însoțesc, Sextus m-a ajutat să mă urc în șa și am observat atunci că se holba lacom la vulva mea.

— Zeii ți-au dăruit niște coapse atât de lungi și de seducătoare că până și un copil s-ar holba la comoara ta, a spus Caligula, excitat. Ți-a plăcut?

— Cred că da... A început apoi să-mi mângâie coapsele care aproape îi atingeau fața, întrebându-mă dacă nu era prea frig să călăresc fără pantaloni de călărie. I-am spus că în Britania noi nu folosim așa ceva și în plus, trupul fierbinte al calului îmi ținea de cald. L-am lăsat sărmi mângâie fundul, dar apoi un zgomot ciudat, care venea din pădure, ne-a distras atenția. O pisică sălbatică vâna un iepuraș. O, Cal! Era un iepuraș atât de drăgălaș! Nu puteam să-l las să moară! Am sărit de pe Inci și am alergat prin tufișuri ca să salvez viața bietului animal. Sextus m-a însoțit. Pisica a fugit. Am vrut să prindem iepurașul, dar acesta s-a făcut nevăzut, iar eu am sfârșit în brațele lui Sextus. El m-a privit. Eu am rămas fără suflare. El și-a strecurat mâna printre picioarele mele, mi-a dat la o parte pânda de *bombyx* și m-a penetrat cu degetele...

— Adânc, așa...? i-a șoptit Caligula, penetrând-o la rândul lui cu degetele.

— O, da, Cal! Mi-am depărtat picioarele și într-o clipită, ne-am trezit făcând dragoste... Foarte repede, ca iepurii. Pac, pac, pac! Mi-a plăcut, să știi! Dar nu puteam să mă ascund în pădure cu scutierul Enniei, așa că l-am dat la o parte și am rupt-o la fugă. Am ajuns la Inci, i-am dezlegat frâul și am încălecat. Am pornit apoi în galop spre Ennia, Arkana și Kardixa... O, Cal! Ardeam de pasiune și simplul fapt că îmi săltăm vulva de spinarea lui Inci m-a făcut să ating orgasmul așa cum nu am mai făcut-o de luni de zile! Îți vine să crezi?

Caligula știa că Lady spunea adevărul și a făcut din nou dragoste cu ea, imitând ritmul alert al iepurilor pentru a-i provoca aceeași plăcere pe care a trăit-o în pădure în brațele tânărului scutier. El a ajutat-o să atingă din nou orgasmul în timp ce Lady îi spunea că femeile pot să facă mai mult sex decât bărbații, iar cine susține contrariul ar trebui aruncat pradă leilor sau tras în țeapă în arenă.

Arată? I-a întrebat Cathegus pe

— AV Choreia, răsfoind scrisoarea Drusillei pe care spionul i-o adusese în seara aceea, la trei zile după ce i-a trimis mesajul în care îi cerea informații despre Publicola și Marcus Vinicius.

— Arată foarte bine, i-a răspuns Choreia. Dar n-a putut să-mi ofere accesul liber în apartamentele ei pentru că împăratul îi supraveghează orice mișcare. Este convinsă că iscoadele fratelui ei o spionează tot timpul.

Cathegus a citit cu atenție scrisoarea Drusillei, concepută într-o greacă impecabilă.

Sunt disperată, dragostea mea. Nu întrevăd nicio posibilitate ca să vin la tine și nimic nu-mi doresc mai mult decât să mă pierd în brațele tale. Întreabă-l pe Choreia cu câte probleme mă confrunt! Referitor la Publicola și Marcus Vinicius, îți pot spune următoarele lucruri: l-am dăruit-o pe sclava mea Octavia lui Publicola imediat după

spectacolul de Nonae. Asta e tot ce știu, din păcate, pentru că nu am mai luat legătura cu niciunul dintre ei. Am strecurat numele cenzorului într-o conversație cu fratele meu, dar nu mi s-a părut că i-aș fi trezit înrr-un fel interesul. În ceea ce-l privește pe Vinicius, am aflat din dosarele legiunii a XIII-a că – la cererea fratelui meu – Galba îl va numi „erou de război” la începutul primăverii. Nu știu dacă această informație îți este de vreun folos, dragul meu. Din păcate, acestea sunt singurele răspunsuri pe care le pot oferi întrebărilor tale. Cu toate acestea, mai am o veste importantă. Cal intenționează să organizeze o petrecere de pomină la palat de Calendele lunii februarie cu ocazia Lupercaliilor. Planurile sale sunt însă vrednice de dispreț. Le sugerez tuturor bonilor și conducătorilor republicani să boicoteze în masă această petrecere! Participarea voastră la o petrecere atât de josnică va păta pentru totdeauna idealurile noastre republicane. Voi încerca să mă întâlnesc mâine cu Chorea în cazul în care îmi vei trimite un răspuns. Dar după asta, voi pune capăt întâlnirilor noastre până la sfârșitul Lupercaliilor. Mi-e dor de tine.

Cu toată dragostea, Drusilla

În afară de cuvintele ei tandre de iubire, veștile nu erau deloc încurajatoare. Senatorul l-a lăsat să plece pe Chorea, dându-i de înțeles să vină mâine de dimineață ca să-i transmită răspunsul său prințesei imperiale.

Complotul în urma căruia Caligula trebuia să fie implicat în scandalul Irod Agrippa/Iovenia era compromis. Cererea împăratului prin care Galba avea să-i acorde lui Marcus Vinicius titlul de „erou de război” la începutul primăverii indica, fără umbră de îndoială, faptul că *primus pilus* al legiunii a XIII-a trebuia să rămână la postul său din Colonia până la data ceremoniei oficiale. Iar după ce va primi o distincție atât de importantă, eroul de război îi va fi atât de

recunoscător împăratului, încât îi va jura supunere oarbă. Era interesant, s-a gândit Cathegus, să afle când i-a cerut Caligula lui Galba să-i acorde lui Viliicius titlul de „erou de război”. Dacă acest lucru nu era consecința unei coincidențe puțin probabile, atunci data ceremoniei de acordare a titlului putea să arunce o lumină asupra posibililor vinovați pentru scurgerea de informații - Publicola sau altcineva.

Sfatul Drusillei ca liderii coaliției rom’-republicani să nu participe la petrecerea organizată de împărat cu ocazia Lupercaliilor l-a surprins peste măsură. Ce puneă Caligula la cale? Intenționa oare să promoveze noul cult - încă secret - al Mamei Libertate (*Mater Libertas*), despre care Cathegus primise recent un raport confidențial? Probabil că nu. Din informațiile pe care le deținea senatorul, petrecerea fastuoasă avea să fie organizată în aripa nouă a palatului, complet renovată, și mulți lideri ai opoziției așteptau cu nerăbdare să participe. Dar - pentru că Drusilla folosisese un limbaj atât de dur la adresa acestui eveniment „demn de dispreț” - Cathegus s-a hotărât să convoace o reuniune de urgență cu toți liderii republicani pentru a discuta pe larg ideea boicotului.

În timp ce scria un mesaj scurt colegilor săi de vază, Cathegus se gândea dacă să-l cheme sau nu și pe Publicola Tuditani la această întrevedere. În cele din urmă, fără să știe ce consecințe dramatice avea să aibă decizia lui asupra evenimentelor din seara aceea, Cathegus s-a hotărât să-l invite și pe el. Publicola s-a dovedit extrem de util atunci când i-a facilitat întâlnirea cu Drusilla, iar dacă nu l-ar invita la această reuniune împreună cu ceilalți lideri republicani, acest lucru ar reprezenta o declarație fățișă și inutilă de război. În plus, oferindu-i ocazia lui Publicola de a-și exprima liber opiniile, senatorul își putea da astfel seama dacă cenzorul merita sau nu încrederea lor atunci

când conspirația avea să ajungă în etapa finală. Firește, Cathegus nu avea de gând să spună absolut nimic despre Drusilla sau Mama Libertate.

În seara aceea, fosta soție a lui Publicola, Scribonia Fabiana – o patriciană din ginta Fabiană – lua masa în casa lui Cato Nepos.

Împreună cu vărul ei, liderul republican Fabius Lentulus, și alți doi lideri ai *bonilor*, Tullius Sergius și chestorul Licinius Scaevola, trufașa Scribonia – acum și mai urâtă de când Publicola îi rupsesse nasul – încerca să-i convingă pe tatăl bogat al Nymphidiei, Callistus, și pe alți doi cavaleri bogați să formeze o nouă companie și să strângă destule fonduri ca să cumpere proprietatea uriașă a lui Mutius Regulatus de pe Colina Vaticanului. *Bonii* intenționau să transforme parcul babilonian al lui Regulatus într-o pistă pentru cursele de cai, pe care voiau s-o numească *Circus Vaticanus*.

Planul moralizator al bonilor nu era un secret pentru nimeni. Ei urau proiectul lui Regulatus pentru că va reînvia entuziasmul romanilor față de extravaganțele sexuale ale babilonienilor și va atrage la Roma nenumărate prostituate, dansatoare și curtezane din Orient, transformând Cetatea Eternă într-un oraș și mai desfrânat decât era deja în opinia lor după abolirea republicii.

Callistus agreea această idee, nu din rațiuni moraliste, firește, ci pentru că o pistă modernă de curse era o afacere profitabilă. Unul dintre cavaleri, Titus Quiritus, a sugerat ca – după ce vor cumpăra proprietatea lui Regulatus – să finalizeze proiectul parcului babilonian, deoarece, după calculele cavalerului, se va dovedi o afacere mult mai profitabilă decât un alt circ.

Scribonia și membrii *boni* și-au manifestat vădit disprețul și dezacordul față de o propunere atât de revoltătoare.

— Îmi voi retrage imediat contribuția dacă aveți de gând să puneți în practică acest plan scandalos! a izbucnit Cato Nepos.

— Noi, cei din ginta Fabiană, nu vom investi niciun ban în proiectul mijlocitorului! l-a susținut Scribonia.

— Legile noii companii trebuie să specifice clar faptul că depravarea babiloniană și alte forme de decădere nu fac obiectul afacerilor noastre, a spus Fabius Lentulus, care nu era neapărat un moralist, dar care considera că partidul republican trebuia să impună anumite restricții jocurilor și distracțiilor publice.

Ca să liniștească spiritele, tânăra soție a lui Titus Quiritus – o brunetă focoasă, pe care o chema Demi – a venit cu o altă idee. A propus ridicarea pe Colina Vaticanului a unui templu închinat zeului întregii naturi, Pan, un zeu dornic de petreceri și plăceri carnale, înzestrat cu coarne și copite, jumătate om, jumătate țap, simbolul puterii și al virilității masculine. Chiar dacă zeul Pan s-a bucurat întotdeauna de popularitate și a fost mai întâi divinizat de greci, apoi de romani, nu existau suficiente temple închinat cultului său în care oamenii să slăvească măreția naturii.

— Vom planta copaci și vom crea izvoare, iazuri, cascade și fântâni naturale. Vom construi cabane din grinzi de lemn, grote, poteci și alei mărginite de statuile tuturor zeilor din panteon, care vor duce toate la statuia uriașă a lui Pan, a spus Demi, entuziasmată.

— Desigur, Demi... a răspuns sarcastic Tullius Sergius. Nu vreți să aducem și nimfe care să danseze goale cu satirii? i-a întrebat el pe ceilalți *boni*.

— Este o idee minunată, Sergius! a exclamat soția cavalerului, fără să remarce ironia.

Scribonia și *bonii* i-au aruncat priviri disprețuitoare.

— Pan nu merită niciun templu la Roma! a izbucnit

Scaevola. Zeul acesta hidos întruchipează tot ce este mai urât în natură!

— Titus! i-a strigat Demi soțului ei. Acești oameni comit un sacrilegiu vorbind astfel despre zeul Pan.

Cavalerul i-a făcut semn să tacă pentru a nu încinge și mai tare atmosfera.

— Despre ce sacrilegiu vorbești? a mârâit Cato Nepos. Femeile decente îl acuză pe Pan că se strecoară noaptea în dormitorul lor și le siluiește în timp ce soții lor dorm.

— Femeile voastre visează să fie siluite de zeul Pan pentru că este înzestrat cu o *verpa* mare! a răspuns Demi.

— Într-o *verpa* ca asta îți înfigi tu fundul noaptea? a întrebat Scribonia, împrôșcând cu venin.

— Numele lui Pan va deveni sinonim cu Satana! a țipat Scaevola.

— Cine este Satana? a întrebat, mânioasă, Demi.

— Satana este... este... Diavolul! a spus Scaevola, roșu la față.

Toți s-au privit nedumeriți. Nimeni nu a auzit de Satana sau de Diavol.

— Ce vrei să spui, Scaevola? a întrebat Cato Nepos, uluit de afirmația atât de ciudată a colegului său.

— Pan își va pierde esența divină, va ajunge în infern și va deveni un monstru, a mârâit Scaevola.

— Titus! a strigat Demi. Ai de gând să ascuți aberațiile astea fără să reacționezi?

— Unde ai auzit povestea asta stupidă? l-a întrebat Titus pe Scaevola.

În timp ce Scaevola bâiguia ceva despre un nou cult, care va crucifica pe toată lumea și va arunca omenirea în întuneric, un valet i-a adus un mesaj lui Cato Nepos. Cathegus le cerea tuturor liderilor coaliției să se întâlnească de urgență. Nepos i-a luat deoparte pe toți partizanii *boni* și i-a informat că trebuiau să plece imediat

spre casa lui Cathegus de pe *Carinae*. Apoi, le-a propus lui Callistus și celor doi cavaleri să mai rămână, dar pentru că era deja târziu, au hotărât să plece.

— Ce se întâmplă? I-a întrebat Scribonia în șoaptă pe vărul ei, Fabius Lentulus.

— O întrunire de urgență la Cathegus, i-a răspuns bărbatul pe același ton șoptit.

— Toată lumea? a murmurat Scribonia.

— Da.

În curtea casei lui Nepos, în timp ce oaspeții plecau separat, fiecare cu litiera lui, Scribonia le-a ordonat celor doi sclavi care îi transportau lectica s-o ducă la reședința fostului ei soț.

Publicola stătea în pat cu Octavia când bătrânul lui valet, Florius, a bătut la ușă și i-a înmănat mesajul urgent al lui Cathegus. Vestea l-a întristat la fel de mult pe cenzor ca și pe Octavia, care - înainte de venirea lui Florius - făcuse dragoste cu uriașul Publicola cu toată pasiunea ei tinerească. Publicola a sărutat-o și a îmbrățișat-o, rugându-o să fie cuminte și să tragă un pui de somn. Știa că întâlnirile de genul acesta puteau să dureze până în zori. Când a plecat, a verificat clepsidra din atrium și a observat că mai era o jumătate de oră până la miezul nopții.

În clipa în care Scribonia a ajuns acasă la fostul ei soț, le-a spus celor doi sclavi s-o ducă pe aleea din spate și le-a poruncit s-o aștepte acolo. Pentru că mai avea încă cheia de la poarta din spate, a intrat în curte și apoi în casă. Două lămpi cu ulei aruncau o lumină difuză în atrium, dar ea și-a văzut de drum tăcută și periculoasă ca o tarantulă. A ajuns în bucătăria cufundată în întuneric, și-a scos mantia și a început să scotocească într-un sertar. Din camera lui, care se învecina cu bucătăria, Florius a auzit niște zgomote și s-a ridicat din pat.

În dormitorul lui Publicola de la etajul al doilea, Octavia

dormea liniștită ca unul din îngerii de pe Câmpiile Elizee, care au purtat-o spre ceruri la sfârșitul piesei *Inocență versus răutate*.

Scribonia a urcat, hotărâtă, scările.

— *Domina?* a strigat o voce la câțiva pași în urma ei.

Femeia a încremenit pe loc. Apoi, s-a întors cu o grimasă întipărită pe față. Bătrânul valet a încremenit. În lumina tremurătoare a lămpilor de ulei, fosta soție a stăpânului său arăta și mai înspăimântătoare decât Megaera, personajul negativ pe care l-a interpretat cu cincisprezece zile în urmă la teatrul din palatul imperial.

A observat lama strălucitoare din mîna ei, dar a fost prea târziu. Scribonia i-a înfipt cuțitul în piept.

El a icnit, a făcut ochii mari, apoi s-a prăvălit pe trepte, fără să scoată un sunet, prăbușindu-se, aparent fără viață, pe podeaua din marmură.

— Și acum ne vom răfui numai noi două, târfuliță ce ești! a mormăit Scribonia în barbă, deschizând încet ușa dormitorului fostului ei soț.

Octavia nu a văzut-o venind, dar cel de al șaselea simț a ajutat-o să se ferească din calea loviturii exact în clipa în care cuțitul s-a înfipt cu putere în saltea. Sclava a împins-o pe Scribonia, care a scăpat cuțitul, a țipat mânioasă și a căzut pe podea de cealaltă parte a patului. În întuneric, fără să știe cine era atacatorul ei, Octavia a smuls cuțitul din saltea și și-a lovit de mai multe ori agresorul până a fost sigură că acesta nu va mai face rău nimănui.

Plină de sânge, fără să cunoască încă identitatea femeii, Octavia s-a prăbușit la pământ. A rămas acolo, între pat și cadavrul celui care o atacase, ținând strâns cuțitul în mână și tremurând înspăimântată, fără să mai gândească, dar convinsă fiind că își vor face în curând apariția și alți atacatori.

Treziți de zgomote, trei valeți mai tineri au ieșit din

camera lor, au aprins torțele și s-au năpustit în atrium. Acolo l-au găsit pe bătrânul valet într-o baltă de sânge. Trăia încă.

— Florius, ce s-a întâmplat? a întrebat unul dintre valeți, ridicându-i capul.

Muribundul a îngăimat câteva cuvinte neinteligibile.

— Cine ți-a făcut asta? l-a întrebat celălalt valet.

— Scri... bo... nia s-a în... tors... are... un... cuțit... a bâiguit Florius în ghearele morții.

— Unde este *dominus*?

— A... plecat... O... o... Moară... pe... Octavia... a murmurat Florius, apoi și-a dat ultima suflare.

Valeții, care o urau pe fosta lor *domina*, dar o adora în schimb pe Octavia, au înțeles că frumoasa sclavă era în pericol, deși nu răzbătea niciun zgomot din dormitorul de la etaj. Au hotărât să se despartă. Unul i-a dat torța tovarășului său și a ieșit în grădină ca să cerceteze împrejurimile. Ceilalți doi au urcat la etajul al doilea luminându-și drumul cu torțele.

Octavia stătea încă goală lângă pat, ținând în mână cuțitul pătat de sânge. A auzit pe cineva intrând în cameră și se pregătea pentru ce putea fi mai rău. În clipa în care torțele i-au scăldat chipul în lumină, a sărit de la locul ei și a început să lovească în stânga și în dreapta cu cuțitul.

— Oprește-te, Octavia! Suntem noi, Dahrio și Covatus, a șoptit valetul.

— Ce vreți? a întrebat ea, bănuind că cei doi tineri ar putea fi în căldășie cu agresorul ei.

— Unde e Scribonia? a întrebat-o Covatus.

— Care Scribonia? a răspuns Octavia.

Dahrio a îndreptat torța spre cealaltă parte a patului și au descoperit cadavrul fostei soții a lui Publicola.

Octavia a recunoscut-o pe femeia pe care a ucis-o și a leșinat. Covatus a luat-o în brațe, apoi a dus-o în baie și a

așezat-o în cadă. Cei doi valeți au evaluat rapid situația. Evident, în timp ce *dominus* era plecat, Scribonia a intrat în casă și a încercat s-o omoare pe Octavia din gelozie și răzbunare. Sclava s-a apărut și a ucis-o. Indiferent cum stăteau lucrurile, dacă Octavia va fi găsită vinovată, va fi condamnată la moarte prin crucificare. Pentru că aceasta era pedeapsa pentru sclavii care ucideau un cetățean roman, nu avea nicio importanță că Octavia s-a aflat în legitimă apărare.

Trebuiau s-o ajute pe Octavia să dispară de la locul crimei înainte ca eventualii complici ai patricienei moarte să-și facă apariția la reședința cenzorului. Au spălat-o pe sărmana fată și au reușit s-o trezească la realitate. Ea a înțeles înspăimântată ce soartă cumplită o aștepta pentru că a ucis-o pe Scribonia.

Valetul, care s-a dus să cerceteze împrejurimile, a descoperit pe aleea din spatele casei litiera Scriboniei. Cei doi sclavi ai ei dormeau pe jos, înveliți cu mantiile lor.

Octavia s-a îmbrăcat și a recunoscut că cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să se întoarcă la palat și să aștepte vești de la Publicola. Ca s-o scutească de neazuri, valeții au căzut de acord să spună că s-a simțit copleșită de singurătate și a plecat din casa cenzorului înainte de sosirea Scriboniei. Ei vor așeza cadavrul fostei lor *domina* lângă cel al lui Florius și vor susține că bătrânul valet era cel care a ucis-o. Octavia le-a mulțumit printre suspine și s-a pregătit să plece din casa iubitului ei.

Între timp, Slavus, cel de al treilea valet, s-a întors din grădină și le-a spus celorlalți doi că litiera

Scriboniei se afla pe aleea din spatele casei. Însoțită de Covatus, Octavia a ieșit pe ușa din față și a ajuns la palat mergând pe jos.

Dahrio și Slavus au înfășurat trupul Scriboniei într-un cearșaf și l-au așezat la baza scărilor lângă cadavrul

bătrânului valet. Apoi, au urcat din nou în dormitor, au spălat podeaua, au schimbat așternuturile, au curățat baia, au luat arma crimei și au coborât în atrium. Înainte de a așeza cele două cadavre într-o poziție credibilă, care să le susțină mărturia, valeții s-au dus în bucătărie și au găsit mantia Scriboniei.

— Vedeți voi... a spus Slavus, bând niște apă, uciderea fostei sale soții îi va provoca necazuri serioase stăpânului nostru.

— Pentru că s-a întâmplat în casa lui?

— Da, și pentru că bătrânul valet este cel care a ucis-o.

— Înțeleg...

— Familia ei va cere compensații uriașe și poate chiar va insinua că el a omorât-o.

— Nu, asta nu...

— S-ar putea să fim și noi acuzați de crimă...

— Da, ai dreptate...

— Ce-ar fi s-o așezăm pe scorpie în litiera ei? a propus Slavus, zâmbind cu subînțeles.

— Cum îi păcălim pe sclavii ei?

— Dorm fără griji.

Nu era deloc o idee rea. Ar înlătura în acest fel orice suspiciune – și în privința lor, dar și a Octaviei – iar stăpânul lor nu se va mai confrunta cu probleme legale.

Dahrio a acceptat. Cei doi valeți s-au întors în atrium. Din fericire, Octavia nu o desfigurase pe Scribonia. Cei doi bărbați au spălat-o, apoi i-au turnat niște vin pe gât, i-au pus mantia pe umeri, i-au acoperit capul cu gluga și au dus-o la poarta din spate. Sclavii ei dormeau încă pe aleea întunecată. Dahrio și Slavus au ocolit litiera pentru a nu-i trezi pe purtătorii lecticii și au așezat înăuntru, pe partea cealaltă, cadavrul Scriboniei. Apoi, au tras perdelele, au închis ușa și s-au întors la poartă. Dar Slavus a avut o idee și mai bună. El s-a strecurat printre cei doi sclavi adormiți

și l-a bătut pe umăr pe unul dintre ei.

— Hei, trezește-te, *domina* ta s-a întors! a spus Slavus cu o voce răgușită, ascunzându-și fața. Este beată și vrea s-o duci imediat acasă.

Sclavul a mormăit ceva, apoi și-a trezit tovarășul. În timp ce Slavus a intrat rapid pe poartă, sclavul a aprins torța, s-a uitat în lectică printre perdele și a văzut-o pe Scribonia dormind înăuntru. Dahrio și Slavus au privit scena cu sufletul la gură, dar au răsuflat ușurați când i-au văzut pe cei doi sclavi ridicând lectica și pornind la drum.

Când Covatus s-a întors de la palat, valeții au hotărât să-l pună pe Florius în patul lui și să-i spună lui Publicola că bătrânul a murit în somn. Era puțin probabil ca cenzorul să examineze cadavrul și să descopere rana care i-a provocat moartea.

Lucrurile au mers ca pe roate. Publicola s-a întors în zori după întâlnirea de la reședința lui Cathegus. Valeții i-au spus că Octavia a plecat în cursul nopții pentru că i-a fost frică să doarmă singură. Apoi i-au spus că Florius a murit. Vestea l-a întristat pe cenzor. A intrat în camera lui Florius și a mângâiat chipul împietrit și rece al bătrânului servitor fără să bănuiască nimic din ce se întâmplase. A poruncit apoi ca bătrânul să fie îngropat pe Colina Esquilină și s-a dus la culcare.

Soarta celor doi purtători de lectică a fost mult mai crudă. Când au sosit la reședința Scriboniei, au deschis ușa litierei și au descoperit că stăpâna lor murise; apoi, au observat pe sub mantie că avea pieptul plin de sânge. Însăpăimântați, au încercat s-o așeze din nou în litieră, dar doi soldați care stăteau de pază la ușa de la intrare au observat că ceva nu era în regulă și s-au apropiat de lectică. Cei doi sclavi le-au spus că *domina* lor era beată. Dar când paznicii și-au dat seama că fusese înjunghiată și murise în urma multipleror lovituri de cuțit, i-au prins pe

cei doi sclavi și i-au încuiat în pivniță. Apoi, au chemat ajutoare. În doar câteva clipe, *ancillaele*, valeții și membrii ginții Fabia s-au adunat în jurul litierei.

Cu lacrimi în ochi, au dus trupul Scriboniei în atrium și l-au așezat pe o masă. În zori, Fabius Lentulus, care juca rolul de *pater familias*, s-a întors de la întâlnirea cu Cathegus. A mirosit gura Scriboniei și a observat că duhnea a vin. Apoi, i-a luat la întrebări pe cei doi sclavi. Ei i-au povestit despre vizita pe care

Scribonia a făcut-o acasă la Publicola, dar n-au putut să-i ofere detalii satisfăcătoare referitoare la modul în care stăpâna lor s-a urcat în lectică. Fără ezitare, Lentulus a poruncit să fie imediat crucificați. Știind că sentința stăpânului lor nu avea drept de apel, sclavii i-au urmat supuși pe paznicii familiei Fabiene spre capătul cel mai îndepărtat al proprietății. Fiecare sclav avea mâinile strâns legate cu sfori. Au fost urcați apoi, separat, pe doi stâlpi înalți, special construiți pentru execuția sclavilor; paznicii le-au prins încheieturile mâinilor de un cârlig atașat de vârful fiecărui stâlp și i-au lăsat să atârne acolo până când au murit sufocați din cauza propriei greutate.

A două zi, după aceste evenimente cumplite, Octavia și-a reluat rolul de sclavă în serviciul Drusillei, ocupându-se de baia prințesei.

— Te-ai întors din proprie inițiativă? a întrebat-o prințesa imperială înainte de a-și scoate halatul. Sau prietenul meu, onorabilul cenzor, s-a săturat de tine?

— Din proprie inițiativă, *domina*.

— A fost violent cu trupul tău firav?

— Nu, prințesă. Este un bărbat puternic și viril, dar nobil, tandru și generos.

— Și atunci? De ce te-ai întors înainte de încheierea celor două luni în care ți-am permis să stai în casa lui?

— Onorabilul cenzor este foarte ocupat și mi-e teamă să

rămân singură în casă în timpul nopții.

Când Briseis i-a scos capotul Drusillei, Octavia i-a văzut pentru prima dată pubisul ras, împodobit de inelușe.

— *Domina...* a îngăimat ea, căscând ochii mari. Ce sunt alea...?

— Inelușe, Octavia, a răspuns prințesa. Ți-e frică și de inelușe?

Briseis a privit-o pe Octavia ridicând disprețuitoare sprânceana stângă, în timp ce celelalte *ancillae* au început să chicotească, acoperindu-și gura cu mâinile. Ele erau obișnuite cu noua înfățișare a *dominei* lor și se distrau pe seama reacției Octaviei.

După baie, Drusilla s-a întins pe masa de masaj. A invitat-o pe Briseis s-o epileze, arătându-le Octaviei și celorlalte *ancillae* cum să-i maseze pubisul și axilele cu diverse creme, cum să ascuță lama briciului pe o bucată tare de piele și cum să plimbe lama pe pielea ei delicată până când devenea fină ca obrajii unui bebeluș.

— Cum vă simțiți cu noile inelușe? a întrebat sclava galică, mângâind cele trei inelușe care împodobeau acum perineul Drusillei.

— Mă cam doare puțin în zona aceea, dar mă voi simți minunat pentru petrecere, a răspuns ea.

Drusilla s-a îndreptat apoi spre garderoba ei, urmată de Briseis.

— Nu mi-ați spus niciodată cine v-a fixat aceste două inelușe, *domina*, a întrebat sclava, alegând câteva tunici dintr-un dulap.

Bine dispusă, Drusilla a început să-i depene povestea...

Cu două zile în urmă, imediat după prânz, s-a dus să-l vadă pe Lao Shang, vraciul chinez, pe care i-l recomandase Cathegus pentru un control genital.

În căsuța lui izolată, de pe o alee lateralnică, din cartierul suprapopulat *Transtiberim*, lângă zidurile din sud-

vestul *pomeriumulm*, pe malul drept al râului Tibru, Lao a întâmpinat-o pe prințesa Iuliană împreunându-și mâinile și înclinându-se respectuos în fața ei. Dar acesta nu era un gest de slugărnicie. Lao Shang era un înțelept, doctor în medicina chinezească. În vârstă de cincizeci de ani, zvelt și destul de înalt, cu un păr încă bogat și negru, strâns într-o coadă de cal ce-i atârna pe spate și i se ivea de sub o beretă rotundă și roșie, Lao purta o robă neagră, chinezească, lungă până în pământ, lucru care conferea o nuanță de mister personalității sale.

— Mă simt onorat că v-ați făcut timp să-mi vizitați căsuța modestă, prințesă, a spus Lao, luându-i mantia și agățând-o într-un cuier. A fost greu s-o găsiți?

— Nu, chiar deloc. Mi-am lăsat lectica lângă *Pons* (pod) *Sublicius* și am străbătut singură aceste străduțe înguste și fermecătoare, admirând zidurile acoperite cu iederă, fântânile mici, porticurile și atmosfera plină de viață. Nu a trebuit decât să rostesc numele tău, iar romanii – care se pare că nutresc un respect deosebit pentru tine – m-au îndrumat până aici.

— În fiecare dimineață, prepar anumite leacuri pentru diverși pacienți, iar majoritatea sunt romani din cartierele învecinate.

— Ce ramură a medicinei practici?

— Acupunctura.

— Așa se numește metoda de perforare a pielii?

— Nu e termenul cel mai potrivit, a spus Lao. El a condus-o pe Drusilla într-un birou mic și i-a arătat un sul lung de pergament agățat de perete, care înfățișa corpul uman desenat până în cele mai mici detalii. Apoi, a luat dintr-un vas câteva ace lungi pentru acupunctură, spunându-i: Cu aceste ace speciale, stimulăm anumiți noduli din corp ca să canalizăm energia naturală, să vindecăm bolile sau să îmbunătățim starea de sănătate.

— Și cum mi-ai îmbunătăți sănătatea? a întrebat Drusilla, observând o bancă îngustă, capitonată cu piele neagră.

Lao a invitat-o să-și scoată tunică. Licărul din ochii săi migdalați a fost singurul indiciu care i-a trădat admirația stârnită de frumusețea ei uluitoare – lucru cu care Drusilla era obișnuită, dar pe care îl aprecia ori de câte ori un bărbat (sau o femeie) îi privea trupul gol.

— Mai întâi, trebuie să-mi întipăresc în minte forma trupului vostru, a spus vrăciul chinez.

El a rugat-o să-și ridice brațele și să se rotească foarte încet pe loc. Examinându-i fiecare curbă, el a estimat dimensiunile staturii ei înalte, încercând, în zadar, să-i găsească cele mai mici imperfecțiuni. Nicicând nu mai văzuse un exemplar feminin de o perfecțiune desăvârșită! Iar ea era mândră de impresia pe care i-o făcea, chiar dacă pe chipul său nu se citea nici cea mai vagă emoție. El a luat o lupă și i-a examinat inelușele fixate în sfârcuri.

— Operațiunea a fost executată de mâna unui profesionist. Nu există urme de iritare, a spus el. Apoi, a pus lupa pe o măsuță și a început să-i miște inelușele. Stimulează aceiași nervi în același timp?

— Desigur, a răspuns Drusilla, excitată, stare care i s-a accentuat în clipa în care el și-a pus mâinile pe umerii ei.

— Acum, dacă veți închide ochii, voi încerca să-mi imprim vibrațiile energiei voastre ca să percep intensitatea și calitatea fluxului.

Drusilla a oftat și a închis ochii. Lao Shang și-a plimbat apoi mâinile pe corpul ei, pe șolduri și coapse și apoi pe spate, mișcându-și palmele de sus în jos.

— Aplicați această metodă tuturor pacienților? l-a întrebat ea.

— Nu. Eu lucrez doar în slujba femeilor. Colega mea, onorabila Mai Lin, se ocupă de bărbați.

— De ce? a întrebat Drusilla, fără să deschidă ochii.

— Noi credem în energiile opuse Yin și Yang. Yin este polul feminin, negativ, iar Yang este polul masculin, pozitiv. Interacțiunea senzorială între Yin și Yang joacă un rol fundamental în procesul de vindecare și acest lucru nu s-ar întâmpla dacă o femeie ar avea grijă de o femeie sau un bărbat de alt bărbat.

— De cât timp ești aici la Roma? a întrebat Drusilla în timp ce Lao continua să-i mângâie toate părțile corpului de la cap până la genunchi sau fese.

— De zece ani.

— N-am auzit niciodată la palat de ramura medicinei pe care o practici tu.

— Aveți legături la palat?

— Locuiesc acolo. Sunt sora împăratului.

O ușoară ezitare a mâinilor a fost singurul lucru care i-a trădat uimirea.

— N-ai știut asta? I-a întrebat ea, depărtându-și picioarele ca să-l lase să-i mângâie zona genitală.

— Nu. Mi s-a spus că sunteți o prințesă romană, dar nu și rangul înalt pe care îl aveți.

— Te simți stânjenit din această cauză?

— Nu, chiar deloc. În China, am tratat prințese.

— Foarte bine. Crezi că am nevoie de acupunc... tis?

— Toată lumea are nevoie de *acupunctură* din când în când, chiar dacă se bucură de aceeași sănătate de fier ca voi, prințesă. Vreți să încercați?

Drusilla a acceptat cu zâmbetul pe buze. Lao a așezat o pernă groasă și rotundă în mijlocul băncii înguste și a prins-o de-o parte și de alta.

— Relațiile sexuale joacă un rol important în viața voastră? a întrebat-o el.

— Extrem de important, Lao. De ce mă întrebi?

— Dacă veți fi de acord, voi stimula anumiți noduli astfel

încât să contract mușchii și mucoasa organelor genitale.

— Crezi că este nevoie? a întrebat prințesa.

— Probabil că nu. Dar senzațiile pe care le veți simți în timpul contactelor sexuale vor fi uluitoare.

Drusilla a zâmbit și s-a întins pe burtă pe banca îngustă. Și-a introdus apoi sânii în găurile din perna rotundă, făcute special în acest scop, pentru a nu-i turti, și s-a așezat cu abdomenul pe partea mai înaltă a pernei, stând călare pe bancă. El i-a scos botinele și i-a prins gleznele de două suporturi fixate de o parte și de alta a băncii.

— Vă simțiți relaxată? a întrebat el, privindu-i fundul ridicat, care îi expunea ineluşul fixat în perineu.

— Treci la treabă! a spus ea, rezemându-și capul de mâinile încrucișate.

Lao a introdus apoi, cu multă grijă, câteva ace în apropiere de a patra și a cincea vertebră cervicală și apoi, mai jos, de-o parte și de alta a coloanei vertebrale. Apoi, a introdus încet un ac sub coccis. Ea a rămas practic fără suflare. Mușchii analo-vaginali au început să se contracte, strângând ineluşul din perineu.

— Veți fi lac de sudoare, dar nu trebuie să vă faceți griji, a spus el, răsucind mânerul acului de sub coccis. Este o reacție naturală, care indică faptul că tratamentul dă rezultate.

În doar câteva minute, trupul ei era lac de sudoare de parcă se afla într-o saună. În timp ce răsucea în continuare acul, îi mângâia fundul ridicat și își umezea mâna cu transpirația ei, pe care apoi o mirosea.

— Cu permisiunea voastră, îmi voi imprima acum gustul vostru, a spus el.

Într-o stare latentă de orgasm, Drusilla și-a dat, gemând, acordul. Lao s-a aplecat deasupra organelor genitale scăldate în sudoare și și-a introdus limba în anusul ei. A început apoi să-i muște perineul și labiile

inferioare, savurându-i sucurile delicioase. Conracțiile orgasmice au devenit mai puternice, dar înțepăturile acului înfipt sub coccis, pe care el îl răsucea în același timp cu stimularea orală, o împiedicau să atingă etapa finală a orgasmului.

— Energia voastră este remarcabilă, prințesă, a spus înțeleptul chinez.

Apoi, în timp ce îi introducea patru ace în jurul areolei și alte patru în perineu, Lao i-a spus că efectele tratamentului aveau să se vadă câteva luni după aceea. El a răsucit un timp fiecare ac în parte, apoi le-a scos și a ajutat-o să se întoarcă pe spate. După ce i-a imobilizat picioarele, prinzându-i-le în două suporturi înalte fixate la capătul băncii, Lao i-a înțepat sfârcurile, provocându-i Drusillei dorințe carnale greu de stăvilit. Apoi, i-a introdus câteva ace în jurul inelușului clitoridian, generând contracții rapide, dar controlate, ale organelor genitale.

Impresionat de sănătatea ei sexuală extraordinară, care - în opinia lui de medic - reprezenta sursa sănătății mentale și fizice, Lao a întrebat-o dacă mai voia să-i fixeze două inelușe în perineu.

— Vor genera și mai multă plăcere când veți atinge orgasmul în brațele iubiților voștri, a spus el, și între timp, vor atrage mai multă limfă vitală în mușchii pelvieni și în mucoasa vaginală, menținându-i tineri și viguroși pe parcursul vieții voastre.

Drusilla își aranja tunică în oglinzile din garderoba ei, privind-o pe Briseis care îi asculta povestea mușcându-și unghiile.

— Ați încercat să faceți dragoste după ce v-a fixat cele două inelușe în perineu? a întrebat Briseis, puțin geloasă.

— Da... Lao a făcut o treabă minunată, fără să-mi provoace durere. Mi-a scos toate acele, apoi mi-a uns zona genitală cu un balsam pe care l-a lăsat mai întâi să-și facă

efectul și abia apoi mi-a perforat perineul și mi-a atașat cele două inelușe. După ce a terminat operațiunea, am rămas câteva ore în biroul lui...

— Ați făcut dragoste cu el?

— Nu. Este un adevărat profesionist. A vrut doar să se asigure că rănila aveau să se vindece complet. Între timp, mi-a povestit foarte multe lucruri interesante despre medicina și stilul de viață chinezesc. Sunt foarte avansați, să știi!

— La ce vă referiți?

— Nu pot să-ți redau tot ce mi-a spus. Dar un lucru remarcabil îl constituie cercetările clinice pe care le efectuează cu tot felul de subiecți... Dar să-ți spun ce m-a frapat cel mai mult. Au descoperit că toți oamenii - indiferent de vârstă sau sex - au erecție în timpul somnului.

— Chiar așa?

— Da... Lao Shang nu este genul de om care să spună aberații. Au făcut experimente pe mii de oameni și de fiecare dată au observat aceleași reacții. Bărbații au erecție de patru sau cinci ori pe noapte, iar clitorisul femeilor se trezește și el la viață cam tot de atâta ori.

— Uluitor! Este opera lui Morfeu?

— Interesant, dar și eu i-am pus aceeași întrebare.

— Și ce-a răspuns?

— Chinezii nu au auzit de Morfeu. Ei cred în alți zei sau spirite, care seamănă cu ai noștri, dar poartă nume diferite. Lao mi-a oferit însă o explicație rațională: fenomenul este opera naturii. Ea este cea care le-a dictat femeilor și bărbaților erecția nocturnă involuntară.

— De ce?

— Scopul naturii este acela de a ne menține organele genitale într-o stare activă. Bărbații au tendința, mi-a explicat el, de a îngrați libertatea femeilor, așa cum fac

leii, berbecii, elanii și alte animale. Acest lucru le induce o stare de stres nu doar femeilor, cărora li se interzice astfel să-și descătușeze dorința firească de diversitate, ci și bărbaților.

— Dar bărbații nu fac sex cu nenumărate femei? a întrebat Briseis.

— Numai dacă sunt bogați, puternici sau foarte frumoși. Ceilalți se culcă doar cu aceeași femeie. Deoarece partidele repetitive de sex nu-i satisfac pe bărbați, ei încep să se lupte pentru alte femei, inclusiv pentru cele căsătorite sau care aparțin altor bărbați, lucru care stârnește gelozie, ură, confruntări, crime și chiar războaie.

— Sună cunoscut.

— Ai dreptate, Briseis. Este un fenomen pe care îl întâlnim și la Roma. Dar cel mai interesant lucru pe care mi l-a spus Lao este faptul că acest proces al erecției ne reamintește că trebuie să ne descătușăm în fiecare zi energia sexuală. Este un aspect vital nu doar pentru sănătatea noastră fizică, ci și ca să înlăture blocajele mentale care ne împiedică să facem sex. Firește, când ne trezim, nu ne mai amintim că am avut erecție. Dar dacă ar fi să ne sondăm sufletul, am auzi o voce înlăuntrul nostru care ne-ar spune să facem dragoste ori de câte ori putem.

— Vocea naturii?

— Exact.

— Dar animalele? Au și ele erecție nocturnă?

— O, iată un alt lucru uluitor! Știai că – în afară de femei – nici o altă femelă nu are clitoris?

— Asta pentru că zeii ne-au înzestrat cu mâini, a răspuns Briseis, și începem să ne stimulăm bobocul de trandafir încă din copilărie când descoperim ce senzații extraordinare ne provoacă atingerea lui.

— Lao mi-a spus că și maimuțele, ca toate primatele mari, au mâini. Dar în timp ce masculii se masturbează

frecvent, femelele nu fac asta, pentru că nu au clitoris și deci nu au cu ce să se joace.

— Nu suntem noi copiii zeilor? Nu ne-au înzestrat Eros și Venus cu toate instrumentele care declanșează plăcerea?

— Da, nu există nicio îndoială în privința asta, a spus Drusilla, prinzându-și o broșă în păr. Lao consideră că – datorită clitorisului nostru – ne diferențiem de celelalte femele de animale și ar trebui să fim egale cu bărbații, să căutăm cât mai mulți iubiți așa cum fac ei și să nu le mai permitem să ne trateze de parcă am fi leoaice, oi sau căprioare. Cum arăt cu broșa asta?

— Minunat, *domina*. Dar tot nu mi-ați spus dacă ați făcut dragoste după ce Lao v-a fixat ineluşele.

Drusilla i-a aruncat o privire slavei ei galice, atât de atrăgătoare. În ciuda ținutei sale mândre și elegante, era nerăbdătoare să afle răspunsul Drusillei.

— Îți place când îți povestesc aventurile mele, nu-i așa?

— Firește. Mă ajută să vă cunosc mai bine.

— De acord atunci... Când am plecat de la Lao, se făcuse deja întuneric. Mergeam pe sub porticurile din cartierul *Transtiberim* spre *Pons Sublicius* unde mi-am lăsat lectica, dar senzațiile pe care mi le provocau cele trei inelușe, amplificate de mișcarea picioarelor, mă puneau pe jar. A trebuit să mă opresc și să mă sprijin de coloana unui portic ca să mă liniștesc. Doi indivizi s-au apropiat apoi de mine și m-au întrebat dacă mă simțeam bine. Le-am spus că mi-am scrântit glezna. Mi-au sugerat să mă sprijin de umerii lor, iar ei mă vor ajuta să merg fără să depun un efort prea mare.

— Cum erau indivizii aceia?

— O, zidari împuțiți și zdrențuiți, dar destul de tineri, nu aveau mai mult de treizeci de ani. Duhneau a sudoare ca după o zi de muncă. Aveam pelerina pe mine, dar le simțeam mâinile pe spate. Înceau doar să mă ajute... dar

eu mă simțeam atât de excitată din cauza inelușelor și i-am strâns cu putere de umăr. Ei m-au strâns de șolduri. Am gemut ușor... „Stați o clipă!” le-am spus eu. M-au dus sub o arcadă întunecată... „Mă doare glezna” am pretins eu. Unul dintre indivizi s-a așezat pe vine. „Ia să vedem!” a spus el. Eu mi-am întins piciorul. Celălalt și-a strecurat mâna pe sub mantia mea și a început să-mi maseze stomacul, ridicându-mi puțin câte puțin tunica. Am gemut. „Liniștește-te, frumoaso!” a spus el, mângâindu-și buzele de gâtul meu. „Te vom ajuta să mergi singură.” Inelușele zvâcneau de parcă erau vii.

— I-ați văzut? a întrebat Briseis, cu respirația întretăiată, stând pe un divan.

— Ai răbdare!... Individul care stătea pe vine mi-a scos botina și mi-a masat piciorul. Celălalt continua să-mi ridice tunica. „O, da!” am șoptit eu, simțind cum tovarășul lui își plimba mâinile murdare pe picioarele mele. Tunica ajunsese acum la șolduri. „O, n-are niciun pic de păr” i-a spus tipul care stătea pe vine prietenului său, sărutându-mi vulva și înfruptându-se cu poftă din mine în clipa în care mi-a depărtat picioarele. Descoperindu-mi inelușele, au sărit imediat pe mine, mi-au smuls tunica și m-au lăsat complet goală, înfășurată doar în mantie. Totul s-a desfășurat atât de repede! Mi-au stimulat cu degetele toate cele șase inelușe și și-au înfipt mâinile în comoara mea, delectându-se cu sucurile mele și făcându-mă din nou să transpir abundant. M-au mușcat apoi cu gurile lor lacome. Am început să gust din plăcerea supremă și am îngăimat printre gemete și suspine: „O, da! Luați-mă! Posedați-mă!” Am urlat cu poftă când le-am simțit penisurile tari atingându-mi coapsele. Mi-au ridicat picioarele, mi le-au depărtat și m-au penetrat acolo, lângă zid, în lumina difuză ce răzbătea de la ferestrele din jur. Nu-ți poți imagina, Briseis, cât de excitat era *cunnusul*

meu din cauza inelușelor! Am atins orgasmul încă de prima dată când unul dintre indivizi m-a posedat cu violența unui berbec, apoi când a venit rândul celuilalt...

— O, *domina!*... a bâiguit Briseis, care stătea întinsă pe divan, cu picioarele depărtate, și se masturba.

— Știu... Și eu m-am excitat doar povestindu-ți cum s-au desfășurat lucrurile. Dar aventura nu se termină aici... „Locuiesc în apropiere” a spus unul dintre indivizi în timp ce făceam sex ca nebunii. „Vrei să vii cu noi?” m-a întrebat celălalt, care mă ținea în brațe. „E departe?” am mormăit eu, căci nu voiam să punem capăt partidei de sex. „La capătul aleii.” Ne-am dus acolo, dar ne-am oprit de câteva ori pe drum ca să facem din nou sex sprijinindu-ne de ziduri. Nu se săturau de mine, iar pofta mea era de nestăvilit. Camera în care locuia era un dezastru. Mă simțeam murdară. Am făcut sex ca niște animale. Nu-mi mai amintesc cât timp am țipat. Au mai venit și alții și și-au luat porția de sex. Cred că am atins orgasmul de cel puțin două sute de ori. Eram acoperită de spermă din cap până în picioare. M-au spălat cu niște bureți și am luat-o de la capăt. Inelușele îi excitau tot timpul.

— Te rog, Drusilla! Oprește-te! Mă înnebunești de dorință! a gemut sclava galică, frecându-și cu disperare vulva.

Drusilla a îngenuncheat în fața picioarelor ei depărtate și a privit-o. Uitând de condiția ei de sclavă, Briseis i-a cuprins capul cu mâinile și a tras-o spre comoara ei udă, țipând în clipa în care prințesa a început s-o muște cu o pasiune vorace. Drusilla o adora pe sclava ei galică și adora felul în care Briseis îi întorcea fiecare sărut, fiecare mușcătură și fiecare mângâiere. Apoi, au făcut dragoste, atingând orgasmul împreună în timp ce Drusilla continua să-i povestească aventura incredibilă cu cei doi zidari.

— Vrei să mă duc la Lao Shang și să-l rog să-mi fixeze și

mie inelușe, așa cum ai tu? a întrebat Briseis când se odihneau una în brațele celeilalte după partida de amor.

— Nu, nu, nu... Nu poți să faci asta.

— De ce nu?

— Pentru că ești ahtiată după sexul sălbatic și data viitoare când te vei arunca în brațele unor bărbați violenți, aceștia vor înnebuni la vederea inelușelor și ți le vor smulge fără milă, sfâșiindu-ți carnea. S-ar putea chiar să-ți placă, nu-i așa?

— Dar n-ai fost și tu în compania unor indivizi sălbatici într-o cameră sordidă?

— Nu, nu chiar.

— Cum adică?

— Am inventat povestea ca să te excit.

— Totul este rodul imaginației tale?

— Nu chiar totul... Cei doi zidari m-au dus sub o arcadă, m-au dezbrăcat și m-au posedat lângă un zid, dar apoi m-au însoțit până la lectică și am venit acasă.

— Mi-a plăcut oricum povestea ta.

— Asta pentru că ai o minte perversă.

— Nu ți-e teamă că cineva îți va smulge inelușele în timpul petrecerii organizate de împărat? a întrebat Briseis vădit îngrijorată.

— Nu. Nimeni nu va îndrăzni să facă asta.

— Nu vrei să mă lași să veghez asupra ta?

— Îmi pare rău, Brisi. Sclavii nu au voie la banchet. Chiar și valeții care vor servi mâncarea și băutura vor fi aleși din rândul cetățenilor romani sau a oaspeților străini sau chiar a libertilor, care se bucură de libertate de mai bine de un an. Nu ți-am spus asta?

— Ba da, dar...

— N-ai vrea să petreci câteva nopți, cu ocazia Lupercaliilor, în casa de jocuri a lui Mutius?

— Mă lași să fac asta?

— Desigur. Vreau să te simți împlinită cu adevărat. Briseis a strâns-o și mai tare în brațe și i-a mângâiat buzele cu degetele.

— Drusilla, iubito!... Oare știi cât de mult te iubesc? a spus ea, privindu-și stăpâna în ochi.

— Spune-mi asta în fiecare zi și s-ar putea să te cred! Cele două femei s-au sărutat cu pasiune. Apoi,

Drusilla s-a ridicat în picioare și a tras-o după ea și pe sclava ei.

— Nu vrei să facem o baie? i-a propus *domina*, sărutându-o pe gât.

— Doar noi două?

— Da. Spune-le *ancillaelor* să plece!

Briseis a sărutat-o în fugă pe buze, apoi și-a pus *chitonul* și s-a îndreptat spre baie cu mersul ei elegant, de manechin.

La amiază, Fabius Lentulus i-a făcut o vizită lui Publicola.

Covatus a deschis ușa de la intrare și a intuit imediat că aristocratul a venit la stăpânul lui ca să-i pună câteva întrebări legate de moartea Scriboniei, dar și-a păstrat sângele rece. I-a anunțat lui Publicola vizita lui Lentulus și l-a condus pe acesta în biroul privat al cenzorului.

Lentulus, care juca rolul de *pater familias* al ginții Fabia, i-a spus lui Publicola că fosta lui soție a fost găsită moartă în litiera ei după ce purtătorii lecticii au adus-o aseară la reședința familiei Fabia. Moartea a fost provocată de multiple lovituri de cuțit.

— Mă întristează vestea pe care mi-o aduci, Lentulus. Bănuiești cine ar putea fi autorii?

— Probabil că purtătorii lecticii. Dar aceștia trebuie să fi avut un motiv, care mie însă îmi scapă.

— I-ai arestat pe cei doi sclavi?

— Da. I-am și crucificat deja, dar înainte de a muri, mi-au spus că Scribonia a ieșit beată din casa ta cam la o oră

după miezul nopții și le-a cerut s-o ducă la reședința mea, unde locuia după ce ai divorțat de ea.

— Era într-adevăr beată?

— Cred că da. Duhnea a vin.

— De ce i-ai executat pe cei doi sclavi înainte de a efectua o investigație completă a cazului? a întrebat cenzorul.

— Recunosc că m-am pripit. Dar cei doi suspecti nu și-ar fi mărturisit niciodată fapta.

— Așadar?

— Locuiești tot cu sclava aceea, Octavia?

— Da.

— Nu-i aparține surorii lui Caligula?

— Ba da. De ce mă întrebi asta?

— N-ai vrea să-i întrebi pe valeții tăi și pe Octavia dacă n-au văzut-o cumva pe Scribonia aseară?

— Le dai crezare purtătorilor leccicii?

— Nu neapărat. Dar aș vrea să le pui câteva întrebări slujitorilor tăi și aș vrea să fiu și eu de față ca să văd ce au de spus despre Scribonia.

— Nu o agreau prea mult, a spus Publicola, adoptând o poziție defensivă.

— Asta nu are nicio importanță, a insistat Lentulus, căruia nu i-a scăpat ușoara ezitare a cenzorului.

Publicola era vădit deranjat de suspiciunile lui Lentulus, dar și-a chemat valeții din spirit de solidaritate față de cauza republicană, dar și ca să-i demonstreze că slujitorii lui nu aveau nicio legătură cu moartea Scriboniei.

Slavus, Dahrio și Covatus cunoșteau motivul pentru care aveau să fie chestionați, așa că și-au promis unul altuia să susțină povestea pe care au născocit-o cu o seară în urmă. Apoi, au intrat în birou și s-au aliniat în fața stăpânului lor și a lui Fabius Lentulus.

— Unde este bătrânul tău valet, cum îl cheamă...? a

Întrebat Lentulus, care îi cunoștea pe servitorii lui Publicola.

— Florius, a răspuns cenзорul. A murit azi-noapte.

— Aha! Ciudat! a comentat Lentulus. De ce a murit?

— De bătrânețe, probabil, a răspuns Publicola.

— Și Octavia?

— S-a întors la palat ieri-seară, a spus cenзорul, fără să specifice și ora.

La insistențele lui Lentulus, Publicola i-a întrebat pe cei trei valeți dacă își aminteau când s-a întors Octavia la palat. Din fericire, valeții au înțeles din afirmația anterioară a stăpânului lor că trebuiau să devanseze plecarea Octaviei cu câteva ore și au răspuns în consecință. Au jurat cu mâna pe inimă că nu au văzut-o pe Scribonia cu o seară în urmă și nici nu l-au auzit pe Florius deschizând ușa mesagerului, care i-a adus cenzorului invitația lui Cathegus.

Publicola i-a lăsat pe valeți să plece cât a putut de repede. Apoi, i-a spus lui Lentulus că – dacă Scribonia venise într-adevăr acasă la el în timp ce se afla la întâlnirea cu Cathegus – atunci probabil că a deschis ușa cu cheile ei. Poate că a băut niște vin și apoi, pentru că nu a găsit pe nimeni acasă, a plecat. Pe drum, este posibil să fi intrat într-un conflict cu purtătorii lecticii, iar aceștia au ucis-o.

Când a părăsit casa cenzorului, Fabius Lentulus era convins că ceva era putred în toată povestea asta, dar nu voia să provoace un scandal. Ideea că Scribonia a intrat în casa fostului ei soț doar ca să bea niște vin nu avea niciun sens. Poate că a băut vinul pentru că venise cu un gând necurat și avea nevoie de un stimulent ca să-și ducă planul la bun sfârșit. Oricum, și-a spus Lentulus, nimic nu o mai aducea pe Scribonia la viață, așa că nu putea să-i ofere altceva decât niște funeralii onorabile.

În orice caz, pe tot parcursul anchetei, Publicóla nu se simțise deloc în largul lui, credea Lentulus, și probabil că a mințit în legătură cu moartea lui Florius sau plecarea Octaviei, sau poate în legătură cu amândouă. Era greu de crezut că uciderea Scriboniei, moartea naturală a lui Florius și întoarcerea Octaviei la palat erau toate o simplă coincidență. Poate că în spatele acestei coincidențe se ascundea ceva mult mai important... Lentulus a hotărât atunci să-i facă o vizită lui Cathegus. Tânărul senator îl considera deja vinovat pe cenzor pentru eșecul complotului care îl viza pe Marcus Vinicius, iar Lentulus avea acum îndoieli serioase în privința loialității sale. Cathegus a fost de acord că nu mai puteau să aibă încredere în Tuditani. Toate deciziile pe care conjurații le vor lua de acum înainte nu vor mai ajunge la urechile lui Publicóla. Cenzorul era astfel înlăturat definitiv.

După ce l-a condus pe Fabius Lentulus la ușă, Publicóla s-a întors în birou și a început să analizeze de-a fir-a-păr evenimentele din seara precedentă. Nu exista nicio îndoială că Lentulus credea că era implicat în moartea fostei sale soții. Cu o seară în urmă, la întâlnirea cu Cathegus, a avut impresia că liderii coaliției *boni*-republicani aveau ceva împotriva lui. În timpul dezbaterii referitoare la boicotarea petrecerii organizate de împărat, el a fost singurul care a votat împotriva boicotului. Și acum Lentulus îl suspecta de moartea Scriboniei... încercau oare să-l înlăture din conspirație? Cântărind toate aspectele situației, Publicola a ajuns la concluzia că *bonii* îi reproșau în acest fel, pe baza principiilor lor moraliste, că avea o relație cu Octavia și voiau să-l oblige astfel să renunțe la ea. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci va renunța el la ei.

La amiază, Drusilla l-a chemat pe Chorea în apartamentele ei.

Tapițerul i-a dat mesajul lui Cathegus și a plecat cu

scaunul pe care Drusilla îl stricase în mod intenționat pentru ca vizita lui să aibă o justificare. Nu avea niciun motiv să facă asta, firește. Ițele jocului în care era implicată împreună cu tânărul senator și cu spionul acestuia erau mânuite de fratele ei, dar îi crea astfel impresia lui Chorea că era în permanentă supravegheată, lucru pe care tapișorul avea să i-l raporteze lui Cathegus.

După ce a citit mesajul, Drusilla era în al nouălea cer de bucurie. Încă îndrăgostit nebunește de ea, senatorul a fost de acord să-i îndeplinească rugămintea și i-a convins pe *boni* să boicoteze petrecerea. Minunat! Ei credeau, probabil, că prin gestul lor își vor manifesta disprețul față de „comportamentul public imoral”, dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Hotărârea lor de a boicota petrecerea îi îndepărta și mai mult de la curte și de reformele revoluționare ale fratelui ei, pe care romanii le-au primit cu brațele deschise, pentru că le oferea taxe mici, jocuri fastuoase, o educație mai bună, lucrări de consolidare a drumurilor, clădirilor și apeductelor, investiții înțelepte în comerțul exterior, recompense generoase acordate armatei și flotei pentru susținerea *Pax Romana* și, mai presus de orice, libertate absolută pentru toți oamenii de pe întregul cuprins al imperiului.

Și partea cea mai frumoasă abia acum urma! Inaugurarea noii aripi a palatului, ce avea drept scop omagierea libertății desăvârșite a plăcerii sexuale, protejarea Ghildei Prostituatelor și abrogarea legilor căsătoriei, avea să-i consolideze fratelui ei statutul de cel mai iubit și admirat împărat din toate timpurile. Conspirația țom-republicani avea să fie în curând înfrântă. Amenințările lor întunecate împotriva plăcerilor umane vor înceta să se mai audă la Roma. Conjurații vor cădea în plasa pe care frații imperiali le-au întins-o cu abilitate, iar soarta le va fi pe veci pecetluită.

Pe plan personal, Drusilla era mulțumită deoarece Cathegus nu va veni la petrecere. Nu i-ar plăcea s-o vadă făcând dragoste cu alți bărbați și poate va încerca să-i strice seara cu gelozia lui sau chiar să-și exercite dreptul exclusiv asupra ei.

Mai târziu, secretara i-a anunțat vizita neașteptată a cenzorului Publicola Tuditani. Ținând cont de faptul că Octavia s-a întors din proprie inițiativă la palat în dimineața aceea, Drusilla se aștepta la vizita lui pentru a-i explica ce s-a întâmplat între el și sclava ei frumoasă.

— Ce plăcere să te văd, *Publi!* a spus Drusilla puțin ironică, amintindu-și apelativul pe care îl folosisese Octavia.

Publicola a îmbrățișat-o și i-a povestit imediat despre moartea tragică a Scriboniei, fără să menționeze însă nimic despre suspiciunile lui Fabius Lentulus. Drusilla o considera pe Scribonia o ticăloasă ordinară care probabil își meritase soarta.

— Oricum, va fi greu să găsesc o altă actriță hărăzită de zei să joace cu atâta naturalețe personaje negative, a spus ea.

Îmbrăcat cu toga sa amplă, uriașul cenzor s-a îndreptat spre fereastră.

— Ai văzut-o pe Octavia? a întrebat-o el.

— Da, firește, a spus Drusilla, așteptând ca el să continue.

— Cum se simte?

— Bine, probabil.

— O iubesc încă.

— Aha!... Frumos din partea ta!... Ea te mai iubește?

— Cred că da... Ți-a spus ceva?

— Te rog, Tuditani! Nu te juca cu mine ca un copil cretin, bine? a răspuns prințesa, bănuind că Octavia nu voia să se mai întoarcă la el.

Cenzorul și-a încleștat maxilarul. Reacția Drusillei i-a dat

de înțeles că Octaviei i s-a întâmplat într-adevăr ceva - ceva ce avea probabil legătură cu moartea Scriboniei.

— Ai dreptate, Drusilla. Un om de vârsta și de rangul meu ar trebui să-și controleze mai bine sentimentele, dar... m-am obișnuit s-o am lângă mine...

— Uite, uriașule, dacă te simți singur, pot să-ți ofer două gemene thailiene care să-ți aline singurătatea până când vă hotărâți amândoi ce faceți cu dragostea voastră.

— Thailiene?

— Da. Provin dintr-un ținut de lângă China numit Thailia.

— N-am auzit niciodată de această țară.

— Ai încredere în mine! Știu să facă un masaj cum n-ai văzut în viața ta!

Drusilla și-a chemat secretara și a rugat-o să le aducă pe Lactia și Setis.

— Vii la petrecere? I-a întrebat Drusilla, curioasă să afle dacă îi va spune ceva de boicot.

— O, da! Abia aștept.

— Minunat! Am auzit că prietenii tăi *boni* au propus boicotarea banchetului.

— Nu fac parte din partidul *bonilor*, Drusilla. Eu sunt republican și în primul rând, roman.

— Bine, a spus ea. Imperiul are nevoie de oameni puternici ca tine, Tuditani. Cine te va însoți?

— Fiica surorii mele, Gabrilia. Ai văzut-o vreodată?

— Nu. Dar nu mă îndoiesc că va fi la înălțime.

Secretara le-a poftit apoi înăuntru pe Setis și

Lactia. În comparație cu statura uriașă a cenzorului, ele păreau niște păpușele asiatice, dar cenzorul era încântat să le ia cu el. În clipa în care gemenele au înțeles că aveau să locuiască cu acest uriaș câteva săptămâni, l-au copleșit cu sărutări, lucru care l-a făcut pe Publicola să uite de iubirea lui pentru Octavia și să se îndrăgostească pe loc de gemenele thailiene.

Nu era Cupidon un arcaș atent și sensibil? Cine altcineva ar fi putut vindeca atât de repede inima unui bărbat, săgetându-i-o de două ori în același timp?

Mai târziu, după ce Publicola a plecat însoțit de cele două asiatice, Drusilla a primit o scrisoare de la Lesbia, pe care a citit-o imediat.

Sper că nimeni nu va mai citi această scrisoare în afară de tine, dragă surioară, și de Cal, firește. Promiți să-mi păstrezi secretul? Aici, pe insulele Lyparis, se întâmplă lucruri care depășesc puterea imaginației mele... chiar dacă imaginile și senzațiile îmi sunt adânc întipărite în memorie... chiar dacă micuțul meu trandafir își deschide și își închide petalele de parcă ar încerca să prindă o insectă. Aceasta este premisa. Dar să încep cu începutul!... în timpul călătoriei pe mare, corabia a plutit pe ape tulburi, dar n-a fost chiar atât de rău. Împreună cu mine, alte douăsprezece fete se îndreptau spre insulele siciliene. Ce m-a surprins a fost faptul că – pe tot parcursul călătoriei noastre – căpitanul nu a încercat să profite de mine sau de celelalte fete. Nu este ciudat că un bărbat în puterea căruia te afli nu profită de această situație? Era un bărbat chipeș și nu i-aș fi opus rezistență... Vezi? Eram deja hotărâtă să devin o *lupa* profesionistă, așa cum mi-ați cerut voi. Cam pe la amiază, la două zile după ce am plecat din portul Ostia, am debarcat pe insulele Lyparis, iar căpitanul m-a încredințat unui mesager tânăr, pe nume Subius, care m-a dus în casa mijlocitorilor. Nu i-am spus nimic, firește, despre originea mea nobilă, prezentându-mă sub numele de Marililla. În timp ce îmi făcea baie, Subius mi-a spus că îi plăceau trupul meu zvelt și sfârcurile mele excitate – deocamdată, nu prea am cu ce să mă laud în privința sânilor, dar cred că la un moment dat vor crește la fel de mari ca ai tăi. El a descoperit în curând că stimularea sfârcurilor mă excita peste măsură.

Era adevărat. Subius era un băiat drăguț, de cincisprezece ani, care știa cum să mă mângâie și cum să-mi stimuleze lubrifierea, dezmiardându-mi floarea cu mișcări tandre, circulare. Din motive cu totul necunoscute, simțeam că mă îndrăgostesc de el. Poți să explici acest lucru? Eu nu... În câteva clipe, pe când se apleca deasupra căzii, am început să-i mângâi *mentula*, care – în mâinile mele – a devenit tare ca piatra. Apoi, i-am dăruit o felație ca să-i arăt că stăpânesc arta sexului oral. Așa că nu mi s-a părut deloc nefiresc când m-a dus într-un *cubi* și a făcut dragoste cu mine. Îți vine să crezi că m-a făcut să ating orgasmul imediat ce m-a penetrat? I-am mărturisit apoi că îmi place să am *gaudium* cu el. Experiența a fost uimitoare. După terminarea partidei de amor, în care m-a făcut să gem și să tremur de pasiune în timp ce mă poseda cu nesațul unui taur tânăr, și-a împrăștiat sămânța pe fața mea... nimeni nu mi-a mai făcut așa ceva, așa că gestul lui m-a șocat, apoi însă, după ce m-a obligat s-o ling și s-o înghit, am realizat că era delicioasă și de atunci mă delectez mereu cu ea dacă clienții mi-o cer. Dar stai! Am deviat de la subiect. După partida de amor, am făcut baie împreună cu Subius, apoi, mi-a pieptănat părul blond ca mierea și mi-a oferit o *subvesta* fabricată din fire de în, strâns împletite între ele. Mi-a spus că veșmântul a fost creat pe o insulă din Britania, care se numește *Jersyca*. Poți s-o întrebi pe Ladyssa dacă a auzit vreodată de acest gen de haine moi, foarte flexibile? S-ar putea să vrei și tu câteva, pentru că sunt foarte comode. Dar, iartă-mă, iar am deviat de la subiect! În timp ce luam masa cu Subius, a venit unul dintre mijlocitori – Pelitius îl cheamă sau, mai pe scurt, Peli – un individ uriaș, cam din topor, care a început să se servească din mâncarea noastră cu o poftă nesățioasă, ca și când nu mai mâncase de o lună, privindu-mă de parcă aș fi fost o rață împănată, numai bună de halit. Dar în

afară de manierele lui grosolane, a încercat să se poarte frumos cu mine și m-a așezat pe genunchi, spunându-mi cuvinte tandre în timp ce își mângâia *verpa* tare de vulva mea. O, am uitat ceva important!... Straiele acelea - *jersy* - se prind cu breteluțe de umeri, atârnă liber pe sâni, îți acoperă fundul și se prind între picioare, fără însă să te strângă. Ai purtat și tu acest gen de *subvesta* când ai fost aici, Drudi? Cred că simți o senzație extraordinară când un bărbat te mângâie prin acest veșmânt. Oricum... Vai, dar această scrisoare se lungește la nesfârșit! Vreau doar să-ți mai spun că - în ciuda *gaudiumului* pe care l-am atins în brațele lui Subius - Peli a reușit să-mi trezească din nou simțurile la viață. Poate din cauza mirosului său puternic masculin, dar și pentru că îmi stimula sfârcurile prin *jersy* și își mângâia *verpa* de floarea mea prin țesătura moale a lenjeriei intime. Îți vine să crezi că m-a excitat atât de tare, încât am început să-l sărut cu aceeași pasiune de parcă l-aș fi sărutat pe Apelles? Și atunci, în timp ce își mângâia *verpa* de labiile mele, și-a ridicat brațele și mi-am adâncit fața în părul de la subsuori, îmbătându-mă cu mirosul lui. Nu știi de ce-am făcut asta, dar am simțit că ating un nou *gaudium* mirosindu-i și lingându-i sudoarea, chiar înainte de a mă penetra cu penisul lui mare. N-a intrat chiar tot, pentru că era prea lung, dar a reușit să-mi lărgască vaginul strâmt. Privind cu uimire cum organul lui ieșea și intra în comoara mea, pătrunzând cât mai adânc cu putință și întinzându-mi *labia minora*, a fost cât pe ce să leșin de plăcere. Nicicând nu m-am simțit femeie așa cum am făcut-o în brațele lui! Nicicând nu m-am simțit copleșită și posedată de puterea masculină așa cum s-a întâmplat atunci! Nicicând n-am mai țipat și n-am atins plăcerea supremă așa cum am făcut-o sub impactul loviturilor lui puternice, care m-au adus aproape în pragul nebuniei! Dar, Drudi, nu pot să-ți povestesc totul într-o

scrisoare scurtă... M-a ținut acolo, acasă la el, și m-a obligat să fac sex cu alți mijlocitori, buni prieteni ai săi. M-au învățat arta seducerii pe care o *lupa* profesionistă trebuie să o cunoască pentru a fi apreciată de clienții ei și pentru a câștiga mai mulți bani pentru proprietarii de bordeluri. Peli și ceilalți mijlocitori mi-au spus – în timp ce mă posedau în toate pozițiile posibile, provocându-mi valuri succesive de orgasm – că nu trebuie să simulez niciodată *gaudiumul*. Acest lucru mi s-a părut ciudat, căci am crezut că – din această artă a seducției – face parte și simularea unui *gaudium* fantastic, închipuindu-mi că trebuie să țiți pe tot parcursul actului sexual. Spre uimirea mea, în răstimpul în care am dormit și m-am odihnit, am realizat că bărbații nu se aseamănă unul cu altul, dar fiecare mă atrăgea și mă excita în felul lui, stârnindu-mi dorința de a face sex cu fiecare dintre ei și toți m-au făcut să țiț – din suflet, fără să fie nevoie să simulez ceva – aplicând metodele pe care sunt convinsă că le cunoști foarte bine. După două zile de „meditații” în compania mijlocitorilor, abia aștept acum să ajung în marele *lupanar* din Lyparis și să mă abandonez cu totul în brațele clienților mei ca să mă înfrupt din plăcerile lui Venus – știi că m-au poreclit „Venus cea mică”, pentru că sunt încă o fetiță? Mâna mi-a obosit acum de atâta scris. Îți voi scrie din nou după Lupercalii. Sărută-l pe Cal din partea mea și transmite-i dragostea mea!

Cu drag, Marililla

Drusilla a înfășurat sulul de pergament cu un zâmbet pe buze. Își iubea surioara mai mică și se bucura că aceasta începea să înțeleagă importanța orizonturilor largi care îți ofereau experiențe nelimitate.

Ce naiba vrea să mă comport ca

— ° târfă? a izbucnit Agrippinilla oc/ atunci când Drusilla a venit în camera ei și i-a explicat care erau rolurile pe

care Caligula le-a încredințat iubitelor lui în timpul banchetului.

— Potolește-te, proasto! i-a răspuns, mânioasă, Drusilla. Oricum, n-o să te plătească nimeni!

— Chiar așa? Și te vor plăti pe *tine* pentru că îi lași să-ți înfigă *verpaele* în fund?

Drusilla a azvârlit în sora ei cu o vază, care s-a zdrobit de peretele din spatele Agrippinillei. Aceasta a luat un scaun și a atacat-o pe sora ei. Cele două surori s-au luptat un timp ca două pisici sălbatice, apoi Drusilla a reușit s-o prindă pe Agrippinilla de încheietura mâinii și i-a răsucit brațul la spate.

— Ai sau nu de gând să taci din gură și să mă asculți?

— Bine, dar spune repede ce ai de spus că s-ar putea să leșin din cauza parfumului tău împruțit și ieftin! a mârâit Agrippinilla.

— Petrecerea este foarte importantă pentru Cal din rațiuni politice, ai înțeles?

— Doar nu crezi toate aberațiile pe care le spune despre emanciparea sexuală, nu?

— Ba da, cred. Și ar fi bine să crezi și tu!

— Să fim serioși, DrudiL. Cal este un pervers! Vrea să se culce cu toate femeile din lume și să scape basma curată... Hei! Mă doare!

Drusilla îi răsucea și mai tare brațul la spate.

— Nu ți-a trecut niciodată prin minte că ar putea foarte ușor să se culce cu toate femeile pe care le vrea fără să vorbească despre emanciparea sexuală? Sau ți-ai pierdut mințile în patul unchiului Claudius?

— Nu știu despre ce vorbești, târfă!

— Nu încerca să mă păcălești, Agri! Nu știu ce sentimente perverse te-au determinat să te culci cu moșul ăla decrepit, dar nu cred că-ți dorești ca aventura ta să ajungă la urechile lui Cal, nu-i așa? Nici asta și nici asta!...

a spus Drusilla, ridicându-i *chitonul* și dezvelindu-i tatuajul. Ce reprezintă inițialele astea cuprinse într-o inimă?

Agrippinilla își pregătise deja răspunsul.

— Sunt inițialele eroilor mei, Alexandru și Cezar.

— Ești isteță, surioară! Dar hai să prezentăm altfel lucrurile! Nu îi voi spune nimic lui Cal despre aventura ta cu unchiul Claudius, iar tu vei fi drăguță cu toți oaspeții de la petrecere, ne-am înțeles?

— Cât de drăguță?

— Cât de drăguță îți permite firea ta să fii!

— Ce știi tu despre firea mea? Nu sunt o târfă ca tine, surioară!

— Te compătimesc, Agri. Dar te sfătuiesc să joci cât mai bine rolul de târfă la petrecere, altfel te voi zdrobi la fel cum Augustus a zdrobit între fălci musca cea obraznică.

Pentru că nu avea cum să ignore amenințarea surorii ei mai mari, Agrippinilla a încercat atunci să obțină anumite avantaje politice.

— Am glumit, a spus ea cu un zâmbet seducător. Am vrut doar să mă conving dacă tu crezi într-adevăr în politica lui Cal și cât de departe ești dispusă să mergi!

— Bine, Agri. Acum te-ai convins... Jură-mi că o să faci ce-ți spun!

Ca toți romanii, Drusilla era extrem de serioasă când era vorba de jurămintele făcute zeilor și Agri știa că nu avea cum să încalce un asemenea legământ. Drusilla a eliberat-o din strânsoare și a lăsat-o să rostească jurământul, căci nu trebuia făcut sub presiune.

— Jur în fața marelui zeu Bacchus că voi juca cât mai bine cu puțință rolul de târfă la petrecere ca să fiți mândri de mine! a spus Agrippinilla. Apoi, și-a îmbrățișat sora, întrebând-o: Acum îmi vei păstra secretul?

— Firește. Cuvântul meu este la fel de valoros ca un jurământ.

Agrippinilla s-a învârtit fericită prin cameră, apoi a privit cioburile vazei împrăștiate pe podea.

— Chiar ai vrut să mă lovești? a întrebat ea.

— Dacă mi-aș fi direcționat energia în acest scop, n-aș fi ratat, a răspuns Drusilla cu un zâmbet tandru.

Agrippinilla a privit-o cu admirație pe sora ei uluitoare.

— Știam eu!

Drusilla a sărutat-o în fugă, apoi s-a îndreptat spre ușă.

— Stai puțin, Drudi!

Prințesa s-a oprit pe loc și s-a întors.

— Nu vrei să-mi arăți cele șase inelușe? a provocat-o Agrippinilla, zâmbind cu subînțeleș.

— Bine, Agri... Cred că numai despre asta se vorbește la palat.

— Să spunem că am auzit doar o șoaptă!

— Nicio problemă! Le voi etala în public în timpul banchetului.

— Hai, arată-mi-le înainte!

Drusilla a ezitat puțin, apoi și-a desfăcut tunica și i-a arătat surorii ei inelușele prinse de sfârcuri. Agrippinilla s-a apropiat și le-a studiat cu atenție, din toate părțile.

— Bestial! Sunt splendide! a spus ea, atingându-le. Toate femeile te vor întreba cine ți le-a fixat și unde ar putea să găsească bijuterii ca acestea.

— Las-o baltă! Chiar crezi că le voi spune?

— Nu. Tu trebuie să fii unică.

— Toți suntem unici, nu-i așa? a spus frumoasa prințesă roșcată, încheindu-și tunica.

— Da, într-un fel... Dar noi, cei din ginta Iulia, suntem cu siguranță unici.

— De aceea trebuie să facem lucruri pe care nimeni nu îndrăznește să le facă.

— Voi încerca, Drudi, a spus Agrippinilla, zâmbind.

Drusilla s-a îndreptat spre ușă.

— Și apropo, a spus Agrippinilla, unchiul Claudius nu este un moș decrepit, să știi!

Sora ei mai mare s-a oprit pe loc și s-a întors din nou.

— Este mai nobil și mai inteligent decât vă imaginați cu toții, a continuat tânăra prințesă Iuliană, pe un ton convingător.

— Știu... a spus Drusilla. Am glumit.

— Și e bun la pat, a adăugat Agrippinilla cu un zâmbet fermecător, mângâindu-și șoldurile și abdomenul.

Cele două surori și-au făcut cu ochiul, apoi Drusilla a ieșit din cameră și a închis ușa în urma ei.

Mulțumită de succesul misiunii sale, Drusilla a ieșit pe terasă și a rămas un timp acolo.

Printre norii mohorâți care pluteau la orizont, razele soarelui în amurg se răsfângeau asupra monumentelor Romei în timp ce vâlvătăile torțelor și țipetele oamenilor care mișunau pe străzile întunecate generau atâta vitalitate, încât până și marmura palatului părea cuprinsă de energia vieții.

Ocolind un colț ca să ajungă de pe terasă la biroul fratelui ei, Drusilla s-a oprit pe loc. Stând una lângă alta, două femei se rezemau de balustradă, vorbind și chicotind într-un mod confidențial. Pe Ladyssa a recunoscut-o imediat, dar pe cealaltă – o femeie mică de statură, cu părul lung și negru – nu a reușit s-o identifice, pentru că era prea departe și nu putea să audă ce vorbeau.

— Bună seara, Lady, a spus Drusilla, apropiindu-se de ele.

— O, bună, Drusilla. Unde te duci? a întrebat-o soția lui Caligula, oprind-o din drum.

Drusilla a rămas pe loc. Cealaltă femeie și-a întors capul.

— Ave, Drusilla. Ce mai faci? a întrebat Ennia cu un zâmbet umil.

Prințesa imperială s-a încruntat de parcă nu o cunoștea.

— Cred că ai făcut deja cunoștință cu Ennia Sabina, soția lui Macro, nu-i așa? a spus Lady ca să-i reîmprospăteze memoria Drusillei.

— A... soția lui Macro! Cred că ne-am mai întâlnit cândva, a răspuns Drusilla.

Ennia s-a înclinat puțin în fața ei, în ciuda disprețului pe care l-a simțit în glasul prințesei.

— Avem o iarnă atât de blândă la Roma, care se aseamănă cu verile din Britania, a spus Ladyssa, fără să-și dea seama că Drusilla nu era deloc dornică să participe la discuție.

Sora împăratului a încuviințat, apoi s-a scuzat în fața lui Lady, ignorând-o complet pe Ennia, și a pornit pe terasă, ocolind un alt colț ca să ajungă la biroul lui Caligula. S-a oprit din nou în fața ferestrelor lui, a tras cu ochiul înăuntru și a văzut că fratele ei tocmai își lua la revedere de la Macro, deoarece asistenții acestuia își îndesau documentele în geți.

A așteptat până când comandantul suprem a plecat împreună cu oamenii lui, apoi a bătut în fereastra care avea și rolul de ușă. Caligula a invitat-o înăuntru. Părea obosit, dar a ascultat-o cu atenție pe iubita lui soră în timp ce îl informa despre decizia *bonilor* de a boicota petrecerea.

— Minunat! a exclamat Caligula. Îmi pare rău pentru soțiile lor, dar mă bucur că ticăloșii ăia se ascund în spatele propriilor mizerii. Altceva?

Drusilla i-a spus că Tuditani venea la banchet.

— Cred că îl mustră conștiința pentru că s-a înhăitat cu conjurații.

Lui Caligula îi plăcea cenzorul și a aprobat decizia surorii lui de a i le oferi pe cele două gemene thailiene ca să-i readucă buna dispoziție.

— Cine îl va însoți la petrecere? a întrebat el cu un licăr în ochi.

— Nepoata lui.

— Gabrilia?

— Da. O cunoști?

— Firește! Este o dulceată! Tatăl ei era cavaler în *Florentia* (Florența de astăzi, Toscana), iar în luna septembrie a anului trecut, și-a adus fiica la cursele de care și mi-a prezentat-o. Este genul tipic al femeilor etrusce, zveltă, inteligentă și frivolă... A venit mai târziu în loja imperială și mi-a spus, cu nonșalanță, că s-a îndrăgostit de mine.

— Vai! Și te-ai culcat cu ea?

— Nu. A trebuit să se întoarcă imediat în *Florentia* și câteva zile mai târziu, tatăl ei a murit în timpul unei partide de vânătoare în Etruria, iar eu am pierdut legătura cu ea. Dar acum trei zile, m-am dus incognito, împreună cu Lady, la templul din Concord și am văzut-o acolo... arăta ca o fetiță de doisprezece ani și cânta dumnezeiește în fața mulțimii. Zeii i-au dăruit o voce de înger, iubito! Aș fi vrut să vorbesc cu ea, dar mulțimea cerea bisuri, iar noi am fost nevoiți să plecăm.

Caligula a deschis un sertar al biroului și a scos de acolo un sul mic de pergament.

— A doua zi, mi-a trimis asta... a spus el, întinzându-i pergamentul surorii lui.

— O, este și poetă! a exclamat ea după ce l-a citit. Și spune că stă la reședința unchiului ei Publicola. l-ai răspuns?

— Nu... Sunt prea ocupat, a spus el. Mai ai alte vești?

— Da. Am vorbit cu Agrippinilla și te asigură că va fi drăguță cu toți oaspeții de la petrecere. Vrea să fii mândru de ea.

— Minunat! Voi trei o să zdrobiți inimile tuturor! Păcat că

nu o avem și pe Lesbia alături de noi! Ai primit vreo veste de la ea? a întrebat Caligula, întinzându-se pe scaun și uitându-se la vrafal de documente care zăceau pe birou în fața lui.

— Chiar ți-am adus o scrisoare pe care mi-a trimis-o cu câteva zile în urmă. Îmi povestește despre inițierea ei în arta seducției. Dar vreau s-o citești mai târziu. Bine?

Drusilla a lăsat pergamentul Lesbiei pe birou, apoi s-a așezat în spatele lui și a început să-i maseze umerii.

— Nu lucrezi prea mult, Cal?

— Nu am ce să fac. Acum două zile, a avut loc un cutremur violent în provincia Asia. Orașul Efes a avut cel mai mult de suferit. Sute de oameni și-au pierdut viața. Acoperișul templului lui Artemis s-a dărâmat.

— De aceea a venit Macro la tine?

— Da. Coordonăm operațiunile de salvare. Voi trimite în zonă jumătate din flota noastră cu grâne, provizii și oameni. Ajutorul pe care îl oferă legiunea a XX-a, staționată la granițele orașului devastat de cutremur, este neprecupețit. Măine voi prezenta Senatului toate calculele ca să obțin fonduri de urgență, iar Macro se întâlnește cu o delegație a Ordinului Cavalerilor ca să le ofere contracte pentru lucrări rapide de reconstrucție.

— Dar cum de a luat-o Macro pe soția lui cu el?

— O, nu... Nici n-a știut că e aici. Căsnicia lor este practic terminată. S-au despărțit acum zece zile, iar Ennia locuiește acasă la mama ei.

— Am văzut-o pe Ladyssa vorbind cu ea pe terasă.

— Știu... S-au împrietenit, pentru că și Enniei îi place să călătorească. Nu o prea agreezi, nu-i așa?

— Este o persoană insignifiantă... Cred că nu-mi place parfumul ei, asta-i tot.

— Dar este foarte bună la pat, a comentat Caligula.

Drusilla i-a aruncat un zâmbet provocator.

— Lady face nebunii cu ea în dormitor?

— Nu. Ladysei nu-i place să facă sex cu femei. Dar are și ea nevoie de prietene.

— Ennia vine la petrecere?

— Desigur. Va fi însoțită de mama ei. Ai văzut-o vreodată pe Fulvia Sabina?

— O femeie grasă, care se îmbracă întotdeauna în roz?

— Da. Câțiva dintre cercetașii mei s-au distrat de minune cu ea la petrecerea Verzilor în noaptea în care ai copiat dosarele lui Cathegus. Apropo, mai este îndrăgostit de tine?

— Cred că da. Dar îl las să fiarbă în suc propriu sub pretextul că mă supraveghezi tot timpul.

— Foarte bine. La sfârșitul Lupercaliilor, vom trata cu mai multă seriozitate problema conspirației. Am deja câteva planuri prin intermediul cărora vreau să-i atrag în capcană, dar mai întâi, vreau să ne distrăm.

— Bineînțeles. Și trebuie să mai reduci orele de muncă și să mai încredințezi și altora din sarcinile tale... îmi promiți, Cal?

— Voi încerca, Drudi. Dar anumite lucruri nu le pot încredința nimănui.

Ea s-a așezat pe scaun alături de el.

— Hai, vino! a spus ea, luând un maldăr de documente din vraful de pe birou. Te voi ajuta să rezolvi problema fondurilor pentru reconstrucția Efesului.

Cei doi frați au început apoi să lucreze împreună stând până în zori, așa cum au mai făcut-o de multe ori, stimulați de provocările pe care le implica guvernarea imperiului.

În seara aceea, Agrippinilla s-a dus să-l vadă pe unchiul Claudius.

El stătea la biroul lui și rescria un capitol din *Istoria etruscilor*.

— Te simți singurică astăzi? a întrebat-o el, cuprinzându-

i talia cu mâna, fără să se ridice însă de pe scaun.

— Puțin, *verpa* bătrână ce ești, a răspuns ea, sărutându-l pe gât. Dar sper să nu-ți vină vreo idee, ne-am înțeles?

— Dar nu cred că ai venit ca să-ți reîmprospătezi memoria cu povestea lui Iulius Brutus și a Lucretiei (eroi romani care au jucat un rol important în înlăturarea regilor etrusci de pe tronul Romei cu șase secole înainte de domnia lui Caligula) sau să afli ce lucruri minunate au făcut etruscii pentru orașul nostru.

— Ai perfectă dreptate... M-ai intoxicat cu povestea zile în șir, ai uitat?

— Nu asta îmi amintesc, crede-mă! a spus el, mângâindu-i fundul.

— Potolește-te! N-am de gând să cedez în fața trucurilor tale ieftine, a spus ea, dându-i mâinile la o parte și îndepărtându-se.

— Zeița Iuno Lucina nu crede că sunt niște trucuri ieftine... i-a replicat Claudius, afișând o expresie supărată.

Agrippinilla și-a mijit ochii.

— Ai...? a întrebat ea, ținându-l cu degetul arătător.

Claudius și-a privit nepoata din cap până în picioare.

— Ce anume? a spus el, tachinând-o și lustruindu-și unghiile mâinii drepte pe tunică.

Ea s-a apropiat de el și și-a pus mâinile pe umerii lui.

— Ai făcut-o? l-a întrebat ea cu ochi scăpărători.

— Tu ce crezi?

— Cred că ești cel mai grozav unchi din lume, a șoptit ea, sărutându-l de nenumărate ori pe gât.

— N-a fost ușor, să știi!

— Da, știi, știi, a îngăimat ea, ducându-i mâna la comoara ei. Acum m-am excitat!

Și era adevărat... Ori de câte ori cineva îi împlinea o dorință sau o copleșea cu dovezi de iubire și admirație, simțurile Agrippinillei se trezeau la viață, iar ea dorea să-i

ofere persoanei respective răsplata cea mai de preț. În timp ce Claudius îi povestea cum a schimbat data nașterii ei în Registrul Nașterilor Cetățenilor Romani, Agrippinilla se topea în brațele lui, depărtându-și picioarele și lăsându-l să-și umezească degetele cu sucurile ei abundente. Cu cât îi oferea mai multe detalii referitoare la modul în care și-a îndeplinit misiunea la templul lui Iuno Lucina, cu atât dorea mai tare să se abandoneze în brațele lui. Copleșindu-l cu sărutări, l-a rugat să-i scoată tunica. Apoi, prințesa goală, acum în vârstă de douăzeci și doi de ani după ce unchiul ei a mânuit condeiu fermecat, s-a întins pe Claudius pe podea și s-a așezat călare peste fața lui.

Ce răsplată mai de preț ar fi putut Claudius să ceară pentru fapta lui decât să strângă în brațe trupul gol al nepoatei lui seducătoare, s-o sărute peste tot și să facă dragoste cu ea!... Cu câtă pasiune a trăit ea fiecare clipă a partidei de amor! Cu câtă ardoare a răspuns prințesa îmbrățișărilor lui! Câtă bucurie i-a dăruit bărbatului care a împlinit prima condiție a sibilei din Cumae!

A doua zi de dimineață, în timp ce făcea o baie caldă împreună cu unchiul ei, Agrippinilla a așteptat ca bătrânul valet să plece, apoi s-a ghemuit în apă și și-a așezat capul pe umărul lui Claudius.

— Ciclul mi-a întârziat două zile.

— Dar ar putea încă să vină.

— Nu... îmi vine exact la douăzeci și opt de zile.

— Și te bucuri? a întrebat-o el.

— Firește. Mi-am dorit asta și s-a întâmplat.

— Ai de gând să te căsătorești cu vărul meu Domitius Ahenobarbus și să-l faci să creadă că el este tatăl?

— Da... Vreau ca fiul meu să crească în Antium la mătușa Antonia și să stea departe de intrigile de la curte până va împlini cel puțin zece ani.

Claudius i-a mângâiat stomacul plat.

— Ești convinsă că va fi băiat?

— Firește. N-ai spus tu că prezicerile Amaltheei se adevăresc întotdeauna?

— Până acum nimeni nu s-a plâns de contrariu, a spus el.

În maniera lui intelectuală, Claudius se bucura că frumoasa lui nepoată avea să-i dăruiască un copil – un copil neștiut de nimeni, zămislit din iubire. Cu mulți ani în urmă, i-au picat ochii pe o carte de mult uitată din biblioteca lui Augustus intitulată *Ciudățenii sibiline*, pe care preoții lui Apollo au contestat-o, considerându-i versetele simple plăsmuiri. Acestea, într-o limbă arhaică, preziceau – cu destulă acuratețe – mai multe evenimente legate de războaiele punico și de cele civile din perioada republicană. Apoi, pe o pagină copiată în stilul elegant al lui Augustus, patruzeci și nouă de versete prevesteau caracterul, viața, realizările sau eșecurile primilor șase conducători ai imperiului.

În privința primilor patru – Iuliu Cezar, Augustus, Tiberius și Caligula – profețiile s-au dovedit corecte. În ceea ce-l privește pe al cincilea, succesorul lui Caligula, prevestirile l-au surprins pe Claudius. Versetele sibiline îl descriau pe cel de al cincilea împărat ca fiind „un om inteligent, pasionat de jocurile de noroc, care se bâlbâia ca să-și atingă scopurile”. Deoarece în vremea aceea, Claudius era deja un jucător înrăit și se bâlbâia voit doar ca să evite să vorbească cu oamenii pentru a se putea concentra asupra cercetărilor sale istorice, a realizat – cu destulă îngrijorare – că profețiile se refereau la el, indicându-l drept cel de al cincilea împărat al Romei. Ura perspectiva de a-și asuma o responsabilitate atât de uriașă și spera din tot sufletul ca versetele sibiline să se înșele.

Ca să fie sigur că nimeni nu va bănuî vreodată că el ar

putea să fie succesorul celui de al patrulea împărat, Claudius a luat cartea și a ascuns-o printre sutele de cărți din biblioteca lui personală. Acum, însă, pentru că nepoata lui adorabilă avea să aducă pe lume un fiu, despre care Amalthea a spus că va deveni împărat, Claudius își privea viitorul cu alți ochi, vădit ușurat.

Ținând cont de faptul că actualul împărat avea doar douăzeci și cinci de ani, i se părea mult mai firesc ca un om mult mai tânăr decât el să se urce pe tronul Romei după moartea lui Caligula. De ce n-ar putea fiul lui să devină cel de al cincilea împărat? Poate că anticele profeții sibiline puteau fi eronate, s-a gândit el. Dacă fiul lui va deveni și el un jucător pasionat? Dacă se va bâlbâi și el doar ca să-și atingă scopurile? Astfel, profeția se va adevăra, iar Claudius va scăpa de povară.

— La ce te gândești, *verpa* bătrână ce ești? a întrebat Agrippinilla, mângâind trupul unchiului ei pe sub apă.

— Ești atât de tânără, Agri... Crezi că vei reuși să-l crești pe fiul nostru și să-l ajuți să devină un tânăr puternic și sănătos?

Agrippinilla a încercat să-i alunge temerile, spunându-i că mama lui Domitius Ahenobarbus, Antonia Maior (care era și bunica Messalinei, dar și mătușa lui Claudius din partea mamei), era o femeie de nădejde, cu o voință de fier. Ea va avea grijă de copil, impunându-i o disciplină dură, în stil patrician.

— Poate că într-o bună zi, îl voi putea adopta, ce crezi? i-a propus Claudius cu o privire visătoare.

— Sunt convinsă că te-ai gândit deja la un nume, nu-i așa?

— Da... Nero Claudius Caesar Drusus Germanicus.

— Bestial!... Este un nume extraordinar pentru un împărat al Romei! Il voi striga Nero, indiferent de numele pe care tatăl oficial i-l va da. Deci ești fericit, *verpa*

bătrână?

El a sărutat-o ușor pe buze.

— Îți dai seama că va trebui să te căsătorești până de Idele lui februarie? a spus el.

— Firește. Am plănuit totul de la bun început.

— Cum crezi că o să-l convingi pe Cal să accepte să te căsătorești în pripă?

— Il voi face să fie mândru de mine la petrecere, a răspuns ea, plimbându-și degetul arătător pe nasul lui patrician.

— Aha... Ai de gând să-ți etalezi în public trupul fermecător?

— Da... O să-i scot pe toți din minți.

— Bărbații vor sări în cârduri pe tine.

— Știu, dar nu vreau să mă urmărești.

— De ce?

Penisul lui s-a ivit de sub apă.

Ea l-a cuprins în mâini și a început să-l mângâie ușor, spunându-i:

— *Verpa* ta bătrână va deveni mult mai excitată dacă îți vei imagina doar ce voi face la petrecere.

— Știi că s-ar putea să pierzi controlul asupra situației, iar hoardele de bărbați te vor poseda cu atâta violență, încât micul Nero ar putea avea de suferit?

— Nu-ți face griji, unchiule! Întotdeauna țin frâiele unei partide sexuale și chiar dacă un individ mă va aduce pe culmile extazului suprem, micul Nero va fi în siguranță și se va bucura alături de mine de plăcerea pe care o voi simți.

— Când totul se va termina, o să vii să-mi povestești?

— Nu știu... S-ar putea să fiu prea obosită și nu voi suporta o altă partidă de sex cu sula ta mare, a spus ea, strângându-i organul puternic și admirându-i forma și lungimea.

— Cal spune că o femeie poate să facă dragoste de două sute șaiszeci de ori mai mult decât bărbatii, a spus el.

— Fii serios, unchiule! Doar nu crezi în prostiile pe care le susține el!

— Există un sâmbure de adevăr în ceea ce spune.

— Cum ar fi...? a întrebat ea, lingându-i glandul.

— Tinerele din familiile aristocrate romane nu trebuie ținute într-un glob de sticlă de parcă nu ar avea dorințe sexuale și singura lor menire ar fi aceea de a-și satisface soții.

— Dar nu fac sex cu nenumărați bărbați?

— Nu toate fetele sunt înzestrate de la natură așa cum ești tu.

— Atunci, ar trebui să se ducă la școala de târfe ca să-și descătușeze pasiunea și să învețe arta sexului, a spus ea pe un ton sarcastic.

— Da, de ce nu? Educația corespunzătoare este cheia succesului.

— Ești un pervers, unchiule, l-a alintat ea.

Apoi, i-a cuprins penisul cu gura și i l-a absorbit cu pasiunea unei prințese luliene.

Mai târziu, în dimineața aceea, Mutius a primit un mesaj de la Drusilla și a plecat într-un suflet spre palat ca să se întâlnească cu ea.

— O, Alteța Voastră! Dacă v-aș spune că vă sunt veșnic recunoscător, nu aș exprima nici pe departe sentimentele pe care le simt pentru voi! a exclamat el, sărutându-i mâinile, după ce Drusilla i-a dat autorizația semnată și sigilată de *aedile*.

— Te-ai îndoit vreodată de cuvântul meu?

— Nu, nu, Alteță. Am fost convins că veți reuși să spargeți barierele impuse de birocrăția romană, dar... a continuat el, luându-i mâna și punându-i-o pe piept... inima mea debordează de bucurie. O simțiți cum bate?

— Sub grăsimea aia, nu simt mare lucru, dar te cred pe cuvânt.

— Vă mulțumesc, Alteță.

— De ce nu-mi spui Drusilla?

— Vreau să vă arăt respectul pe care vi-l port.

— Îmi spui pe nume doar când facem dragoste?

— Da.

— Deci atunci când îți reverși pasiunea asupra mea, nu mă respecti.

— Nu de respect au nevoie femeile în clipele acelea.

— Dar de ce au nevoie?

— De puterea covârșitoare a virilității.

Drusilla l-a privit pe omulețul care semăna cu o broască și a chicotit.

— Ești nostim, Mutius, a spus ea.

— Sper că voi reuși întotdeauna „să injectez” puțin umor în relația noastră de prietenie.

— Bine. Hai să rămânem la acest gen de „injectare” fără să trecem la cea adevărată!

Mijlocitorul s-a înclinat în fața ei și i-a zâmbit aprobator. Își dorea cu frenezie s-o țină în brațe, dar ea s-a mulțumit doar să-l lovească ușor în zona genitală și s-a așezat pe birou.

— Nu crezi că ar trebui să te gândești la lucrările de construcție de pe Colina Vaticanului? I-a întrebat ea, intuind că gândurile sale mergeau mult mai departe.

— Lucrările trebuie să înceapă imediat după sfârșitul Lupercaliilor, dar în dimineața asta, Callistus a venit la mine cu o propunere ciudată. M-a întrebat pentru ce sumă de bani aş accepta să vând terenul de pe Colina Vaticanului.

— Aha... Și ce i-ai răspuns?

— I-am spus că nici nu mă gândesc să-l vând.

— Ai aflat cumva ce urmărește?

— Aparent, *bonii* se opun construirii parcului babilonian din rațiuni moraliste și încearcă să strângă fonduri ca să-mi facă o ofertă tentantă.

— Ți-a dat vreun indiciu în acest sens?

— Mi-a sugerat că n-aș putea să refuz o ofertă care ar ajunge la o sută de taleri de aur.

— Cât ai investit până acum?

— În jur de cincisprezece taleri.

— Te tentează?

— Nicidecum, Alteță. Vor să construiască o pistă de curse.

— Înțeleg. Dar și tu trebuie să mai faci rost de fonduri ca să termini lucrările și să inaugurezi parcul.

— Chiar mâine plec în Sicilia ca să mă întâlnesc cu un grup de investitori.

— Mutius! Mâine seară va avea loc cea mai mare petrecere din istoria imperiului!

— Știu, dar pentru că n-am primit nicio invitație, m-am gândit că...

Drusilla s-a apropiat de el și l-a strâns în brațe. *Boltusul* i-a căzut de pe cap.

— Cum ai putut să crezi asta? Am semnat cu mâna mea invitația ieri de dimineață.

— Într-adevăr? a întrebat-o el, îmbrățișând-o.

— Firește. Le-am dat-o cercetașilor, care urmau să ți-o înmâneze. Voi încerca să aflu ce s-a întâmplat.

— Chiar vrei să vin, Drusilla? a spus el, sărutând-o pe gât.

— Bineînțeles. Rolurile pe care le vor juca cele mai cunoscute femei din Roma îți vor tăia respirația.

— Voi fi gelos, să știi! a spus el, plimbându-și mâinile pe spatele ei și ținând-o strâns în brațe ca să-și introducă penisul între picioarele ei.

Drusilla s-a eliberat din strânsoarea lui și l-a ciupit de

obraz.

— Îți voi da un șut în fund dacă vei mai pomeni vreodată cuvântul „gelozie”. Ai înțeles?

— Îmi pare rău, Alteță. Am spus prostii pentru că apropierea și parfumul vostru m-au copleșit.

— Foarte bine. Atunci stai la distanță! Astăzi nu am timp să fac ceea ce încerci cu atâta abilitate să mă determini să fac.

Mutius și-a luat pălăria de pe podea și și-a pus-o pe cap. Apoi, a privit-o în timp ce ea se îndrepta spre fereastră. Cum reușea să fie atât de ispititoare? s-a întrebat el, admirându-i silueta, luminată de razele de soare.

— Știi că fiecare bărbat trebuie să vină la petrecere însoțit de soția lui sau de o rudă de sex feminin? l-a întrebat ea.

— Da, Alteță. Am auzit că cercetașii îi instruiău pe oaspeți, spunându-le că nu au voie să vină însoțiți de sclave sau de *meretrices*. Este ciudat, dar cred că împăratul procedează corect oferindu-le posibilitatea invitațiilor de a avea relații intime cu diverși parteneri pe teren neutru.

— Da. Cu cine vei veni?

— Cred că sora mea Lamitha va fi fericită să mă însoțească.

— Hmm... Seamănă cu tine? a întrebat Drusilla, ascunzându-și cu greu un zâmbet batjocoritor.

— O, nu, nu trebuie să vă faceți griji, prințesă. Lamitha este foarte atrăgătoare.

— Ea a avut grijă de Briséis după orgiile la care s-a datat în casa ta de jocuri?

— Da. Lamitha a fost căsătorită timp de trei ani cu un cavaler sicilian, dar acesta a repudiat-o acum un an pentru că este stearpă.

— Și dacă tot am adus vorba de Briséis... Vrea să repete

figura.

— Ce anume?

— Vrea să stea câteva zile la tine „acasă”.

— O, nicio problemă! Este minunată! Când vrea să vină?

— Măine la prânz. Dar vreau să o supraveghezi ca să nu aibă de suferit în timpul actelor violente de sex.

— Dar dacă îi place durerea?

— Ai grijă ca nimeni să nu o rănească, ne-am înțeles? a spus ea cu o voce tremurătoare.

— Voi încerca, Alteță. Să trimit o litieră?

— Da, chiar te rog... Vino aici!

Mijlocitorul s-a apropiat de ea. Drusilla s-a întors spre el și i-a scos pălăria mare în stil bizantin.

— Nu vreau să crezi că mă port urât cu tine, i-a spus ea, luându-l în brațe și mângâindu-și pelvisul de burta lui.

— O, nu, Drusilla! Ești prea frumoasă ca să te porți urât.

— Femeile frumoase nu se poartă urât?

— Nu când zeii le-au înzestrat cu o frumusețe rară - fizică și spirituală.

Ea i-a dăruit un sărut.

— Hai!... Atinge-mă!

Era din nou senzuală și fremătătoare, lăsându-l să-i mângâie cele trei inelușe fixate în perineu și să-i scoată tunică. Întinzându-se pe covor, ea a primit și i-a dăruit în schimb sărutări și îmbrățișări pline de pasiune. Și atracția care i-a unit de fiecare dată pe mijlocitorul bizantin și prințesa romană a aprins din nou scânteia unei partide sexuale irezistibile.

— Știi ce-aș vrea să faci la petrecere? i-a șoptit ea, subjugată încă de puterea virilității sale.

— Nu prea reușesc să mă gândesc la nimic când suntem înlănțuiți unul în brațele celuilalt, a îngăimat Mutius, îmbrățișând-o cu pasiune.

Drusilla l-a îmbrățișat și ea și a început să-i descrie

picanteriile pe care dorea ca mijlocitorul să le presare pe parcursul petrecerii ca să confere mai multă savoare unei anumite situații.

U două ore înainte de apusul soarelui, de /Calendele lui februarie, zona palatului lȳ-y destinată publicului deborda de viață.

Aproximativ o mie de bărbați din toate categoriile sociale, însoțiți cam de același număr de partenere - soții, rude, prietene sau concubine - treceau de poartă sub stricta supraveghere a unui grup de douăzeci de cercetași însărcinați cu serviciile de pază și protecție. În timp ce își prezentau invitațiile emise, la recomandarea Drusillei, de departamentul însărcinat cu organizarea banchetelor imperiale, toți oaspeții erau supuși unui tir rapid de întrebări ca să-și dovedească identitatea și unei percheziții corporale ca nu cumva să ascundă arme albe.

După ce treceau de cercetași, petrecăreții primeau din partea valeților programe scrise de scribi, apoi se plimbau prin piața centrală, pălăvrăgind, râzând și făcându-și noi prieteni. Femeile își etalau toaletele elegante, știind că în timpul petrecerii se vor dezbrăca sau vor fi dezbrăcate de ornamentele lor exterioare și vor petrece restul nopții acoperite doar de *subvesta* sau de voaluri sau poate vor rămâne complet goale.

Așa cum au stabilit de comun acord la ultima lor întâlnire, *bonii* au refuzat invitația, însărcinându-l pe senatorul „neutru” Hortensius Scaurus să le raporteze a doua zi „destrăbălările” la care s-a dat Caligula. Scaurus a trecut de poartă însoțit de fratele lui mai mare Umbratius, un patrician din Pompei, care a câștigat o avere producând cel mai delicios *garum* din Italia și vânzându-l cu un preț foarte mare. Fiind amândoi holtei, cei doi frați au venit la petrecere în compania prietenelor lor, Murahia și Ceryzia, două frumuseți africane,

strălucitoare ca abanosul, înalte, mândre și splendide în rochiile lor colorate, special concepute pentru prima lor călătorie în Cetatea Eternă. Frații le-au povestit ce avea să se întâmple în seara aceea la palat, dar cele două fete nu și-au imaginat succesul pe care îl vor avea decât în clipa în care s-au văzut înconjurată de o mulțime de bărbați, care s-au simțit atrași de frumusețea lor și apoi au încercat să le seducă pe loc.

Metellus Gabinius, cercetașul care i-a jucat farsa Ennei Sabina la petrecerea Verzilor cu cincisprezece zile în urmă, stătea undeva la distanță printre prieteni și prietene, dar le-a observat imediat pe cele două fete africane, înconjurată de un grup de bărbați. Simțind o atracție puternică față de splendidele negrese, și-a părăsit prietena romană, și-a chemat doi dintre prietenii aflați la datorie și și-a croit drum spre însoțitoarele fraților Scauri.

— Vino cu mine! i-a spus el uneia dintre negrese, apucând-o de mână și trăgând-o după el, în timp ce prietenii lui țineau piept bărbaților excitați.

Pentru că amândoi Scauri flirtau cu femeile părăsite de partenerii atrași de prietenele lor exotice, nu au observat manevra lui Gabinius.

— Ce se întâmplă? a întrebat Hortensius Scaurus în timp ce cercetașul fugea cu Murahia, pe care întreaga situație o amuza peste măsură.

— Trebuie s-o verificăm, i-a răspuns Gabinius senatorului fără să se oprească.

Hortensius i-a văzut pe cei doi pierzându-se în mulțime și s-a întors la bruneta cu care flirta.

Ținând-o încă de mână pe fata de abanos, tânărul cercetaș a renunțat să mai fugă și a început să meargă la pas.

— Cum te cheamă? a întrebat-o el.

— Murahia. Dar pe tine?

— Gabinius. Ești din Ethiopia?

— Da. Unde mergem?

Gabinius nu i-a răspuns, ducând-o în schimb în spatele unei coloane dreptunghiulare care susținea una dintre cele cincizeci de arcade ale porticurilor Bibliotecii lui Apollo. El a lipit-o pe Murahia de coloană și i-a ridicat mâinile.

— Ce faci? I-a întrebat ea cu un zâmbet care i-a dezvăluit dinții albi, ce-i străluceau printre buzele cărnoase, vopsite cu o pastă roz.

— Trebuie să te percheziționez, a spus el, apropiindu-se de ea și mângându-i brațele ridicate până a ajuns la axilele lipsite complet de păr, unde s-a îmbătat cu parfumul ei afrodisiac.

— De ce? a întrebat ea, mângâindu-și buzele cărnoase de gura lui Gabinius.

— Pentru că te plac, a răspuns el.

Apoi, și-a frecat buzele de ale ei, mușcându-le și absorbindu-le ca să le savureze gustul delicios, introducându-și limba în gura ei și sărutând-o cu pasiune. Pentru că Murahia i-a răspuns cu aceeași pasiune nebună, și-a strecurat mâna pe sub fusta ei și i-a cuprins vulva cu degetele. Ea și-a depărtat picioarele, gemând ca o tigroaică în timp ce Gabinius i-a sfâșiat lenjeria intimă și i-a stimulat labiile complet rase, depărtându-i-le ca să-i găsească clitorisul excitat, pe care a început să i-l strângă fără milă.

— O, da! Da! Trage de el! a îngăimat Murahia.

Ținându-l cu vârful degetelor, Gabinius a văzut cum chipul frumos i se schimonosea involuntar și respira din ce în ce mai repede în timp ce el îi trăgea, îi freca și îi răsucea bobocul de trandafir, mușcând-o de gât și ronțându-i sfârcurile negre, fremătătoare.

Simțindu-i între coapse penisul tare ca fierul, și-a încolăcit picioarele în jurul taliei lui. Răspunzând gemetelor

ei imploratoare, Gabinius a ținut-o cu spatele de coloană și și-a înfipt penisul în floarea ei trandafirică, atacând-o ca un taur. Cuprinși de frenezie și ignorând tot ce-i înconjură, dar și ochii curioși ce-i priveau de pe porticuri, Gabinius și Murahia s-au dăruit unul altuia cu o energie uluitoare. Contopirea sexuală între doi oameni de rase și culori diferite părea să degaje o pasiune cu totul uluitoare, generând un orgasm covârșitor.

Dar această împlinire a unei dorințe ancestrale nu se poate stinge ușor atunci când ritualul carnal își răspândește vibrațiile dincolo de granițele intimității. În timp ce Murahia s-a întins pe jos ca să se bucure din plin de partida nebună de amor pe care i-o oferea Gabinius, spectacolul lor sălbatic le-a excitat simțurile celor care îi priveau de la capătul îndepărtat al porticului. Pe nesimțite, câțiva bărbați s-au apropiat de cei doi. Au așteptat ca Gabinius să-și reverse în adâncurile negresei toată seva tinereții sale și apoi au îngenuncheat lângă ea.

Știind că pasiunea femeilor nu dispare la fel de repede precum cea a bărbaților după ejaculare, nou-veniții au început să o atingă și să o sărute pe Murahia, stimulând-o cu degetele ca să-i provoace din nou orgasmul. După ce Gabinius, satisfăcut, a lăsat-o în brațele viitorilor ei parteneri, Murahia a cedat stimulării lor, și-a deschis floarea roz pentru ca gurile lor lacome să o devoreze și a răspuns îmbrățișărilor lor cu aceeași frenezie mistuitoare.

Aripa dreaptă a palatului a fost în întregime reconstruită, având acum trei săli de petrecere (cea mai spațioasă se numea Sala cea Mare, iar celelalte două mai mici se numeau Sălile de Jocuri) și câteva camere alegorice de diverse mărimi, decorate în stiluri diferite, care prezentau obiceiuri și tradiții sexuale din provinciile romane și regatele aliate ale imperiului, preluate din istoria și mitologia acestora.

În aceste camere, femeii frumoase, care nu s-au născut în sclavie și care știau cum să întruchipeze personajele tematice și cum să redea erotismul specific fiecărei alegorii în parte, erau dornice să-și etaleze cunoștințele erotice în fața oaspeților lui Caligula și să se bucure în același timp de plăcerile pe care și le-ar dăruia reciproc. În fiecare cameră alegorică, cel puțin două femei își interpretau pe rând rolul tematic, în așa fel încât fluxul de clienți să fie continuu. În spatele camerelor, exista o rețea de coridoare înguste, la capătul cărora se aflau câteva băi și cabine unde asistenții vestimentari și de machiaj le spălau, le îmbrăcau și le machiau pe tinerele care întruchipau personajele alegorice (sau se ocupau de oaspeții care aveau nevoie de îngrijiri speciale).

Valeții, care direcționau traficul pe coridoare, notau rezervările invitaților atrași de anumite camere alegorice. Ei le permiteau oaspeților înregistrați să intre unul câte unul sau în grupuri mici în camerele respective în timp ce *ancillae* făceau repede curățenie, iar actrițele se pregăteau să execute aceleași jocuri erotice cu următorii oaspeți.

Frescele dintr-o cameră cu motive macedonene o înfățișau pe răvășitoarea Olimpia, mama lui Alexandru cel Mare, în diverse poziții, făcând dragoste cu șerpi, mai mari sau mai mici, așa cum atesta tradiția, care a parvenit – după patru secole – generației lui Caligula. Pe un păt întins, acoperit de piei de taur și de perne mari, înconjurat de pilaștri din lemn, vopsiți în nuanțe de albastru și roșu, două *lupae* foarte tinere – care semănau amândouă cu mama lui Alexandru – jucau rolul Olimpiei, imitând pozițiile de pe fresce și jucându-se cu aceleași specii de șerpi, care – spre deosebire de picturi – erau vii, neveninoși și special dresați în acest scop.

Versurile interpretate de doi muzicanți macedoneni

povesteau că, în adolescență, viitoarea mamă a lui Alexandru, care s-a căsătorit la doisprezece ani cu presupusul tată al marelui cuceritor, regele Filip al

II-lea al Macedoniei, frecventa bordelurile din țară, uimindu-și clienții bogați prin dexteritatea cu care făcea dragoste cu șerprii. Apoi, își lua clienții în brațe, oferindu-le partide uluitoare de sex în timp ce șerprii îi provocau *gaudiumul*, strecurându-se pe unde puteau și mușcându-i ușor carnea.

Pentru că aventurile legendare ale Olimpiei erau cunoscute în întreaga lume romană, oaspeții lui Caligula priveau cu plăcere spectacolul *lupei*, care se juca cu șerprii de parcă era într-adevăr celebrul personaj istoric. Și în timp ce „Olimpia” tremura cuprinsă de orgasm, unii dintre ei nutreau chiar impresia că – revărsându-și sperma în adâncurile ei – aveau să-l conceapă pe mare cuceritor al Imperiului Persan, care n-a fost niciodată convins că Filip al II-lea era tatăl lui de vreme ce nu semăna deloc cu acesta.

Aceasta era doar una dintre cele douăzeci și patru de camere alegorice, decorate în diverse stiluri. Deoarece Alexandru cel Mare era cel mai iubit erou al ginții

Iulia încă din vremea lui Iuliu Cezar, Caligula a poruncit reconstruirea camerei nupțiale a lui Alexandru din Samarkand (Uzbekistanul de astăzi, Asia Centrală). În camera aceea, alte fresce o înfățișau pe fermecătoarea Roxana, prințesa de treisprezece ani din Bactria, seducându-l pe tânărul rege macedonean, care s-a îndrăgostit la prima vedere de ea și a luat-o imediat de soție, orbit de pasiune.

Bohrus, ambasadorul regelui Bactriei, o namilă de om de o sută treizeci și cinci de kilograme, i-a spus lui Caligula anecdote despre personalitatea incendiară a Roxanei și l-a rugat să le permită celor trei fiice ale lui să le arate

oaspeților cât de impetuoasă și de inventivă era în brațele soțului ei, dar și în compania altor iubiți. Machiate și aranjate în stilul bactriano-mongol, ca să semene cât mai bine cu adevărata Roxana, fiicele lui Bohrus au întruchipat-o pe rând pe soția lui Alexandru, delectându-i pe oaspeți cu metodele inedite prin care l-a sedus pe marele cuceritor. Muzicanți asiatici interpretau melodii adecvate momentului respectiv, iar invitații puteau chiar să se îmbrace cu tunici macedonene înainte de a face dragoste cu „Roxana” ca să simtă aceleași plăceri pe care le-a simțit Alexandru în prima lui noapte de dragoste cu senzuala lui mireasă.

Printre celelalte camere alegorice, existau și o cameră cu motive troiene, unde vestita Elena din Troia era întruchipată de o grecoaică roșcată la fel de frumoasă ca eroina pentru care au pornit la luptă o mie de corăbii; una cu motive din Alexandria, unde senzuala Cleopatra, expertă în arta felației, făcea sex oral cu toți oaspeții de la banchet înainte de a se arunca entuziasmată în brațele bărbaților care jucau rolul lui Iuliu Cezar sau Marc Antoniu; o cameră egipteană, unde tânăra regină Nefertiti făcea dragoste cu un berbec sacru și apoi își oferea favorurile invitaților lui Caligula, care purtau veșminte preoțești și erau tunși ca sacerdoții egipteni; o cameră cu motive galice, în care se aflau un stejar și un altar din piatră ridicat la baza copacului, unde fetele virgine celtice aveau să fie deflorate de oaspeți într-un ritual sălbatic, pe care războinicii celți, complet goi și vopsiți în alb și albastru, îl executau încă în timpul lui Caligula.

Mai existau, de asemenea, camera lui Circe, unde arhitecții împăratului au reconstituit peștera vestitei vrăjitoare, care i-a transformat în porci pe Ulise și pe marinarii săi; și o cameră cu motive corintice, cu templul Afroditei, unde douăsprezece fete, înveșmântate și

machiate asemenea celor o mie două sute de *hyerodulae* (prostitute sacre), care își ofereau serviciile douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru adoratorilor Afroditei, le dăruiau petrecăreților aceleași plăceri ca renumitele lor predecesoare. Vrăjitoarea Circe era întruchipată pe rând de Marcia, mai-marea Ghildei Prostituatelor, și de Demi, tânăra soție focoasă a lui Titus Quiritus (cavalerul care a participat la cina oferită de Cato Nepos în noaptea în care Scribonia a fost ucisă).

Cele două femei cunoșteau foarte bine armele de seducție la care apela Circe și semănau fizic cu imaginea pe care oamenii și-au creat-o despre vrăjitoare. În costumele lor colorate și transparente și purtând pălării elaborate, Marcia și Demi foloseau arta magiei în maniera lui Circe, drogându-și oaspeții cu fumuri puternic afrodisiace, posedându-i apoi și făcându-i să grohăie ca porcii și să meargă în patru labe, biciuindu-i și dominându-i înainte de a-i lăsa să se bucure de îmbrățișările mitice ale vrăjitoarei și de freamătul sublim al trupului ei.

Celelalte camere alegorice erau dedicate mai multor zeități feminine ale dragostei și plăcerilor carnale pentru ca oaspeții de ambele sexe să se bucure de privilegiul divin de a face dragoste cu Venus, Isis, Ishtar sau cu Artemis/Diana, zeița vânătorii. Camerele dedicate lui Jupiter, Pan și Priapus erau rezervate numai femeilor. Două camere, închinat zeului Apollo și semizeului Hercule, atrăgeau deopotrivă bărbați și femei.

Deoarece Caligula auzise o poveste ciudată, care se referea la „Grădina Edenului, un loc unde trăiau doi soți tineri și goi în compania unui șarpe seducător”, a ordonat construirea unei camere alegorice, decorate cu un pom mare (un măr), plante, flori, pajiști și chiar o cascadă sub acoperișul unei sere înalte. Două cupluri, care jucau rolul lui Adam și al Evei (acestea erau numele personajelor

legendare, care – după cum spunea povestea – au dat naștere rasei umane), făceau pe rând dragoste cu alte cupluri, jucându-se cu un șarpe senzual și mâncând mere cu efect afrodisiac.

În ciuda acestor camere alegorice extrem de tentante, majoritatea celor două mii de oaspeți așteptau cu nerăbdare apariția lui Caligula în cea mai mare dintre cele trei săli de petrecere.

Aproape o mie de invitați de ambele sexe ocupaseră deja Sala cea Mare – un amfiteatru pătrat, cu patru niveluri, susținut de coloane și arcade din marmură. Parterul, destinat dansatorilor și spectacolelor, era îngrădit cu grilaje din alamă. Accesul se făcea de pe un coridor care tăia în două cele patru niveluri în partea de sud, în timp ce în secțiunea centrală din partea de nord exista o scenă ascunsă în spatele unei cortine groase. Câteva porți înguste, realizate în grilajele din est și vest, le ofereau oaspeților acces și la parter.

Fiecare dintre cele patru niveluri (sau caturi) cuprindea toate cele patru laturi ale sălii. Caturile erau construite în marmură și aveau un metru optzeci adâncime și un metru douăzeci înălțime, având o margine rotundă. Erau acoperite în întregime de saltele pătrate, tapisate cu mătase, de plăpumi, cuverturi și perne de diverse culori în așa fel încât fiecare saltea forma un *lectus* (un pat mare). Câteva scări înguste permiteau accesul la cele patru caturi. Scările erau protejate de grilaje solide din alamă, fixate la capătul fiecărui nivel. Lămpi din sticlă cu ulei, prinse cu lanțuri de tavan deasupra fiecărei scări de acces, răspândeau destulă lumină pentru ca oamenii să poată să urce sau să coboare de la cel mai înalt nivel la parter sau să ajungă la toaletele de la nivelul al treilea.

Pasaje înguste, construite dedesubtul primelor două niveluri superioare, făceau legătura cu holurile spațioase

care înconjurau perimetrul exterior al sălii. Ferestrele înalte și deschise de pe holuri asigurau aerisirea, iar în caz de incendiu, oamenii puteau să iasă imediat pe ușile proiectate în acest scop. Dedesubtul caturilor superioare ale sălii existau mai multe toalete, fântâni mici cu apă de băut și câteva nișe ascunse în spatele unor draperii, destinate oaspeților care doreau puțină intimitate.

Stând în capul oaselor sau întinși pe saltelele confortabile, care acopereau toate cele patru niveluri ale Sălii celei Mari, numeroșii oaspeți sporăvăiau, flirtau și râdeau în timp ce se înfruptau dintr-o varietate de prăjituri sărate, beau vin îndoit cu apă și se revigorau cu infuzie de mentă sau se plimbau pe scările de acces ca să-și întâmpine prietenii ori stăteau pe trepte ca să atragă atenția. Lumina era difuză la nivelurile superioare, pentru că doar câteva lămpi de sticlă erau atașate pe pereții din marmură în timp ce numeroase torțe luminau parterul unde dansatorii și muzicanții întrețineau atmosfera veselă și degajată.

— Nu fi atât de emoționată, Gabrilia! i-a spus Publicola Tuditani nepotei sale de cincisprezece ani, care stătea lângă el pe un *lectus* la primul nivel, în spatele grilajelor care împiedicau accesul publicului la parter.

— Dar mă va observa? a șoptit fata, lărgindu-și decolteul tunicii.

— Cred că va trebui să faci altceva ca să ieși în evidență, iubito, a spus el. Foarte multe femei frumoase sunt gata să se arunce în brațele lui Cezar.

Gabrilia și-a înfocat bretonul și părul lung, castaniu, care îi încadra chipul adorabil, apoi și-a ațintit ochii verzi în partea opusă (vestică), unde prietenele africane ale fraților Scauri dansau senzuale pe treptele de acces în aplauzele spectatorilor, în timp ce partenerii lor flirtau cu alte femei pe *lectusul* lor aflat în apropierea scărilor.

— Îi plac negresele? I-a întrebat Gabrilia pe unchiul ei, măcinată de gelozie.

Publicóla le privea și el pe Murahia și Ceryzia.

— Toți romanii adoră negresele splendide, dar nu cred că va avea șanse să pună mâna pe acestea.

— Să-i dăruiesc un cântec de dragoste și să mă dezbrac în fața lui?

— Hmm... chiar dacă ai vocea unui înger, este puțin probabil că te va asculta cineva. Cât despre cea de a doua variantă, ar fi mai bine să aștepți. Lui Caligula îi plac femeile îmbrăcate corespunzător.

În timp ce Macro stătea aproape neobservat în partea de nord-est a ultimului nivel, abia luminat de lămpile cu ulei, și sporăvăia cu Tysios și cu alți doi adolescenți, Ennia a traversat parterul printre dansatori, însoțită de scutierul ei, Sextus, ca să se întâlnească cu Marius Fortunatus, arhitectul care s-a ocupat de renovarea aripii drepte a palatului și care era un vechi prieten al familiei ei sabine.

Marius a întâmpinat-o pe Ennia cu căldură, felicitând-o pentru tunică ei elegantă și apoi i l-a prezentat pe Garbus Manilius, designerul palatului, și însoțitoarelor lor de la primul nivel din partea de vest.

— Ești noul prieten al Enniei? I-a întrebat în șoaptă pe Sextus tânăra soție a lui Fortunatus, mângâindu-i coapsele, atrasă de chipul frumos al tânărului și de buclele lui negre.

— Nu. O însoțesc doar în partidele de călărie.

— Numele meu este Porzia, i-a șoptit ea la ureche, lingându-i-o. Îmi plăci.

— Și tu îmi plăci, Porzia. Dar sunt îndrăgostit de o altă femeie.

— Ești sigur? a murmurat ea, apucându-i penisul pe sub *chiton* și simțind cum acesta devine tare ca fierul în mâna ei.

Deasupra lor, la cel de al doilea nivel, Mutius mânca prăjituri sărate și discuta afaceri cu Titus Quiritus, al cărui *lectus* se afla lângă cel al mijlocitorului. În timp ce Mutius încerca să-l convingă pe cavaler să investească în parcul lui babilonian, soția lui Titus, Demi, s-a întors din camera lui Circe, unde tocmai își terminase spectacolul. Proaspăt machiată și purtând unul dintre costumele vrăjitoarei, Demi a fost imediat înconjurată de alți oaspeți, care au rugat-o să le povestească prima ei experiență în rolul lui Circe. Arătându-le doi cavaleri, care încercau cu greu să urce scările de acces din partea dreaptă, Demi le-a oferit detalii picante referitoare la prima ei aventură în rolul vrăjitoarei. Le-a povestit astfel cum i-a drogat, i-a tachinat și i-a biciuit înainte de a-i lăsa să se înfrupte din *cunnusul* ei delicios. Firește, bărbații care o înconjurau și-au exprimat și ei dorința de a gusta puțin din delicatesele ei, iar Demi le-a permis câtorva indivizi să-și cufunde fața în vulva ei, lucru care a provocat o adevărată frenezie printre ceilalți spectatori. În final, au dus-o în capătul *lectusului* lui Titus și au făcut cu toții dragoste cu ea.

Callistus, care flirta cu sora mai mică a lui Mutius, Lamitha, a început să-i mângâie picioarele, sugerându-i să-l lase să se înfrupte din ea, așa cum a făcut Demi.

— Dar petrecerea nici nu a început încă, a răspuns Lamitha.

Apoi, s-a ridicat în picioare și a coborât treptele, ajungând la parter trecând printr-una dintre porțile de acces. Deoarece câțiva oaspeți se alăturaseră deja dansatorilor profesioniști, Lamitha a început să danseze și ea printre ei. Se deosebea cu totul de fratele ei. Mai înaltă cu câțiva centimetri decât el, avea un trup zvelt și un chip fermecător, încadrat de bucle negre ca pana corbului, ce-i săltau rebele pe umeri. Îmbrăcată într-o rochie seducătoare, care îi expunea buricul, dansa cu mâinile

ridicate, unduindu-și șoldurile în stil bizantin și aruncându-i câte o privire lui Callistus, care o urmărea cu ochi scăpărători de la nivelul al doilea din partea de est. Dar libertul bogat a avut parte de o nouă dezamăgire în clipa în care un grup de oameni eleganți i-a atras atenția Lamithei de la cel de al treilea nivel în partea de nord-vest.

Printre bățile tobelor, sunetele flautelor și zgomotele mesenilor, Callistus nu a putut să audă ce le-a spus Lamitha, dar l-a văzut pe unul dintre indivizi coborând la parter printre ceilalți oaspeți, sărind grilajul și dansând apoi cu fata bizantină în timp ce îi săruta axilele acoperite de păr.

— Marcellus, încetează! a spus Lamitha, în timp ce individul își strecura mâinile prin crăpătura rochiei, ajungând la fesele ei rotunde și mici și strângându-i-le cu poftă.

— Nu pot, a răspuns el. Ești cea mai râvnită pradă din oraș.

— Ei, aș! Încearcă ceva mai original!

— Bine. Hai să-i arătăm lui Petronius ce bine arăți în rochia mea! a spus el, răsucind-o pe loc în așa fel încât rochia i s-a ridicat până la șolduri, dezvăluindu-i pânza îngustă și transparentă de *bombyx*, ce nu reușea să-i acopere părul pubian luxuriant.

În timp ce spectatorii au aplaudat senzualitatea Lamithei, Marcellus l-a strigat pe Petronius, vestitul creator de modă, care stătea în grupul lui Marcellus, înconjurat de femei elegante, alături de Remus, partenerul lui Marcellus în *Vestidias Elegantorum*, atelierul de croitorie, unde Lady a avut – după nuntă – prima ei aventură cu niște bărbați necunoscuți.

Petronius și însoțitorii lui au aplaudat spectacolul Lamithei.

— Vino la noi! i-a propus Marcellus.

— Am o întâlnire, i-a răspuns ea.

— În seara asta nu trebuie să dai curs întâlnirilor, a spus el.

Ea a izbucnit în râs, apoi l-a părăsit pe Marcellus și s-a întors la *lectusul* fratelui ei, așezându-se lângă Callistus, care a strâns-o în brațe și i-a mângâiat buzele cu o căpșună mare, radiind de fericire pentru că s-a întors la el. Încântarea a atins extazul în clipa în care Lamitha a ronțait căpșuna, lingându-i în același timp și degetele.

Între timp, Perusius, secretarul *aedilului* Marcus Terentius Cotta, care văzuse dansul Lamitheii, a urmat-o pe scări, dar s-a oprit când a observat că noul ei partener o mângâia între picioare. Mutius l-a recunoscut pe tânăr, căci fusese de câteva ori la biroul *aedilului*, și l-a invitat să se alăture grupului său.

Perusius s-a îndreptat bucuros spre *lectusul* lui Mutius și s-a așezat lângă el, în spatele Lamitheii. El i-a spus bizantinului că patronul lui nu a putut să vină la petrecere pentru că răcise cu o zi în urmă.

— Cine este fata aceea răvășitoare care flirtează cu Callistus? a întrebat Perusius în șoaptă.

— Este sora mea, Lamitha, a răspuns mijlocitorul.

Aceasta l-a auzit pe fratele ei pomenindu-i numele și s-a întors spre Perusius, căruia i-a dăruit un zâmbet generos. Mutius a făcut prezentările, apoi s-a întors la afacerile pe care le discuta cu Titus.

În partea de sud-vest a sălii, un grup de cercetași și de Verzi, printre care se aflau Publius Certicus, Metellus Gabinius, Apelles – actorul și Eutychus – câștigătorul curselor de care, au ademenit-o pe mama

Enniei, Fulvia Sabina, în grupul lor de la cel de al doilea nivel, unde ocupau trei *lecti* împreună cu alți invitați și prietenele lor.

— Ce vreți să-mi faceți, băieți răi ce sunteți? a întrebat

Fulvia excitată, în timp ce tinerii i-au înconjurat trupul obez după ce ea s-a așezat între ei, îmbrăcată, ca de obicei, cu o rochie roz și machiată ca o păpușă.

Fetele și băieții au început să facă haz de fundul ei mare, mușcându-i umerii îndesați și ciupindu-i coapsele grase ca de porc. Ea a țipat ca o fetiță când ei i-au desfăcut corsetul și au pus stăpânire pe sâni ei generoși, absorbindu-i sfârcurile delicioase și mângâindu-i vulva păroasă și grasă.

În timp ce Publius Certicus a lăsat-o pe Fulvia pradă prietenilor lui, cărora le plăceau femeile dolofane, Eutychus a pus ochii pe Pyrallis – concubina lui Caligula de origine babiloniană – care își croia drum printre mulțimea de invitați de la parter, îmbrăcată într-un costum elaborat, în nuanțe de roșu și galben-șofran, căutând un loc unde să se așeze și să urmărească deschiderea oficială a Lupercaliilor, pe care le celebra petrecerea. Tânărul blond a trecut repede printre oaspeții de la primul cat și a îmbrățișat-o pe Pyrallis pe la spate.

— De ce ești îmbrăcată în acest costum? a întrebat-o Eutychus, sărutând-o pe gât.

— O întruchipez pe Ishtar, i-a răspuns ea, delectându-se cu sărutările lui.

— Zeița sexului în mitologia babiloniană? a spus el, plimbându-și mâinile pe abdomenul ei.

— Da... Caligula i-a dedicat o cameră alegorică minunată.

— Faci sex în timp ce studiezi astrologia? i-a șoptit el la ureche.

Ea s-a întors spre el și privirile li s-au întâlnit.

— Da, Eutychus, aș putea spune că fac și asta... într-un mod foarte complex.

— Folosești narcotice babiloniene? a întrebat-o el, mângâindu-și penisul de costumul ei.

— N-ar fi mai bine să te închini lui Ishtar și să-i descoperi singur farmecele?

— Cred că o prefer pe Pyrallis în locul lui Isthtar, a spus el, strângând-o mai tare în brațe și sărutându-i buzele.

— Nu rosti blasfemii, Eutyclus! Nimeni nu poate să rivalizeze cu Ishtar. Eu încerc doar să...

— Vino cu mine! a întrerupt-o el, apucând-o de mână, croindu-și apoi drum cu coatele printre oaspeți și fugind cu ea printr-unul dintre pasajele care duceau spre coridoarele din jurul sălii.

— Unde mă duci? a întrebat Pyrallis, ciocnindu-se de un grup de oameni care intrau în pasaj.

— Vreau să-ți arăt ceva, a spus Eutyclus, trăgând-o după el.

Când au ajuns pe coridor, Eutyclus s-a oprit. Ea s-a rezemat cu spatele de un perete și și-a ațintit asupra lui ochii negri, scăpărători, puși în valoare de un *stibium* negru și fard albastru.

— Ce vrei să-mi arăți? l-a întrebat ea senzuală, știind din stelele pe care le consulta în fiecare zi că tânărul atlet se va îndrăgosti nebunește de ea.

Eutyclus a tras adânc aer în piept și apoi și-a pus mâinile pe perete de-o parte și de alta a chipului ei fermecător, încadrat de bucle negre.

— Cred că știi deja... i-a răspuns el, apoi a sărutat-o și a descoperit că Pyrallis îl dorea cu mai multă pasiune decât o dorea el.

Și ea ardea de dorință, o, da, dorința o mistuia! Pyrallis era într-adevăr întruchiparea lui Ishtar, prima și cea mai cutezătoare dintre zeițele sexului! Creatoarea primelor temple închinat dragostei! Ocrotitoarea prostituatelor sacre din Babilon - *Ishtaritu* - care au uimit Antichitatea cu douăzeci de secole înainte de nașterea lui Pyrallis! Moștenind de la zeiță arta seducției, Pyrallis și-a mângâiat

pubisul de penisul excitat al lui Eutyclus și i-a demonstrat că nimic nu se putea compara cu un sărut babilonian și nimic nu era mai emoționant și fremătător ca trupul lasciv al unei femei din Mesopotamia, pe care Ishtar a învățat-o să se abandoneze cu totul în brațele bărbaților.

Piese de costum roșu cu galben-șofran nu au mai putut pune stavilă atacului frenetic al lui Eutyclus, ce încerca cu disperare să ajungă la comoara ei, pe care ea l-a lăsat să i-o exploreze în voie, încurajându-l s-o tragă de părul mătășos al vulvei, stimulată de cuvintele lui de iubire și spunându-i că nu-și dorea altceva decât să fie a lui – nu pentru eternitate, ci pentru un moment unic de extaz, ce va dăinui pentru totdeauna. Apoi, copleșiți de pasiunea lor nebună, Pyrallis s-a trezit goală până la brâu de parcă însăși zeița Ishtar îi dezbrăca trupul pentru ca ea să-și piardă sufletul în brațele lui.

Frumosul sportiv a început atunci să-i mângâie sânii mici și delicați, ciupindu-i și mușcându-i sfârcurile. A dus-o apoi pe Pyrallis într-una dintre nișele private, construite în zidurile coridoarelor, și a tras draperiile în urma lor. Și-au smuls apoi hainele de pe ei și și-au îmbrățișat cu pasiune trupurile goale. În lumina fremătătoare a unei lămpi cu ulei, s-au sărutat, s-au strâns în brațe și și-au dezmierdat părțile sensibile ale corpului, mulțumindu-i printre gemete zeiței babiloniene care le-a aprins simțurile.

Mistuit de dorință, Eutyclus a rugat-o pe Pyrallis să se așeze în cavitatea rotundă, cioplită în zidul de marmură al nișei. Ea și-a ridicat și și-a depărtat picioarele în aer pentru ca el să se înfrupte din vulva ei, absorbindu-i clitorisul și bându-i nectarul.

— O, da, Eutyclus! Ia-mă! Posedă-mă! Ajută-mă să ating norii!

Era atât de fierbinte, de delicioasă și de irezistibilă! Eutyclus și-a poziționat apoi penisul între labiile ei

excitate, s-a arcuit și i-a penetrat cu violență vulva udă și încinsă. În timp ce ea îl implora printre gemete s-o posedă fără milă, el intra și ieșea din adâncurile ei cu mișcări ritmice și puternice, aducând-o în pragul orgasmului și făcând-o să țipe de bucurie și plăcere. Plutind pe aripile extazului suprem, ea l-a mușcat de brațe, l-a zgâriat pe spate și a țipat din rărunchi când a simțit cascada de spermă invadându-i pânțele, iar penisul lui vibrând și revărsându-și toată dragostea în adâncurile ei.

Gâfâind, cu respirația întretăiată, au rămas îmbrățișați, fremătând împreună în timp ce intensitatea spasmelor orgasmice s-a mai domolit, iar ei s-au pierdut, epuizați, unul în privirea celuilalt.

Între timp, în Sala cea Mare, Apelles a observat silueta zveltă a Domitiei Lepida, mama răvășitoare a Messalinei, în vârstă de treizeci și șase de ani, care își ocupa locul la un nivel mai jos de cel al echipei Verzilor, însoțită de chipeșul ei soț, Valerius Barbatus, și alți câțiva prieteni.

— Ave, Domitia! a salutat-o Apelles, care o întâlnise în treacăt pe aristocrata Valeriană la o petrecere organizată cu câteva zile în urmă în foaierul unui teatru. Îți mai amintești de mine?

Înainte de a se așeza la locul ei, împreună cu prietenii, Domitia și-a încrucișat privirea cu cea a tânărului actor.

— Cum aș putea să-l uit pe cel mai îndrăgit actor al Romei? a spus ea, întinzându-i un picior pentru ca el să-l sărute de la etajul inferior.

— Nu mi-aș fi putut imagina un noroc mai mare decât să te văd stând atât de aproape de mine, a răspuns Apelles, lingându-i degetele prin baretele sandalelor cu tocuri înalte și admirându-i picioarele frumoase pe sub tunica elegantă și părul pubian luxuriant, pe care pânza subțire de *bombyx* nu reușea să-l acopere.

— Nu e vorba de noroc, Apelles, a spus Domitia,

ridicându-și încă puțin tunica pentru a-i oferi o priveliște de vis asupra farmecelor ei. L-am mituit pe valet ca să-mi rezerve locul acesta.

— De ce-ai făcut asta? a întrebat-o el în șoaptă, plimbându-și mâinile pe sub tunica ei, unde – ajungând la solduri – a început să-i mângâie fesele fine ca mătasea.

— Pentru că vrea să fie prima dintre noi care să te mănânce, a răspuns o femeie elegantă din grupul Domitiei, care stătea întinsă pe burtă pe *lectusul* ei și îi mângâia penisul în timp ce el îi desfăcea Domitiei pânza de *bombyx*.

— Ar trebui să-mi fie teamă? a întrebat frumosul Apelles, stimulându-i vulva Domitiei, dar privindu-le pe celelalte femei din grupul ei, care se uitau la el cu ochi lacomi, ca niște leoaice pregătite să se repeadă asupra prăzii.

— Hai, vino! a spus Domitia, ajutându-l să urce pe *lectusul* ei. Te voi apăra.

Apoi, s-au trântit amândoi printre perne și au început să se sărute cu pasiune în timp ce tatăl Messalinei era asaltat de două adolescente senzuale din grupul Verzilor ce ocupau un loc la nivelul de dedesubt.

Dar înainte ca oaspeții să se piardă în brațele partenerilor ocazionali, țipetele și aplauzele care au întâmpinat apariția purtătorilor de torțe le-au întrerupt activitatea. Aceștia au degajat parterul, împingându-i pe oaspeți spre locurile lor de la cele patru niveluri. Sala cea Mare, înțesată de oameni, deborda de emoție și nerăbdare, atmosferă întreținută și de bătaile delirante ale tobelor.

Toată lumea s-a ridicat în picioare, ovaționând și tropăind frenetic.

Precedat de doisprezece acrobate, goale până la brâu, și de patru mâncători de foc, Caligula și-a făcut apariția în

scenă, flancat la dreapta de Drusilla și la stânga de Agrippinilla, sub o ploaie de petale de trandafiri. Înveșmântați în robe lungi din mătase transparentă – în nuanțe aurii pentru împărat și argintii pentru prințese –, ei au pășit cu mândrie în fața mulțimii, răspunzând ovațiilor frenetice ale oamenilor întinzându-și brațele orizontal, cu palmele în sus, și îndreptându-le spre toate cele patru niveluri ale sălii.

Pe sub robele lor argintii, surorile imperiale purtau doar niște *subveste* scurte, transparente, fără mâneci, care nu le ascundeau goliciunea, dar nici nu le dezvăluiau părțile intime, lucru care a stârnit admirația spectatorilor pentru formele uluitoare ale Drusillei, dar și pentru silueta zveltă a Agrippinillei. Femeile l-au întâmpinat pe Caligula cu strigăte și suspine, copleșite de fizicul lui atrăgător, refuzând să se liniștească chiar și atunci când împăratul și surorile sale au ajuns în fața cortinei care acoperea scena din partea de nord a parterului și s-au întors cu fața spre mulțime.

— Prieteni! Prieteni! a exclamat Caligula când entuziasmul oaspeților s-a mai diminuat. Apoi, și-a înălțat brațele și a spus: Astăzi, totul este permis!

Țipetele și ovațiile mulțimii au invadat sala. Rezemându-se de grilajele care împiedicau accesul publicului spre scenă, Gabrilia, mistuită de focul dragostei, a reușit să atragă atenția împăratului, făcându-i bezele și leșinând aproape în clipa în care el i-a răspuns în aceeași manieră.

— În seara asta, vom sărbători comuniunea carnală! a continuat Caligula, al cărui discurs a fost de câteva ori întrerupt de uralele și aplauzele mulțimii. În seara asta, nicio femeie nu are voie să refuze favorurile nimănui, iar bărbații trebuie să ofere tuturor femeilor o partidă nebună de sex... dacă vor mai fi în stare! Spectatorii au izbucnit în râs. Dar chiar dacă vor fi vlăguți ca niște eunuci, tot vor

putea să sărute și să se înfrunpte din *cunnusul* delicios al femeilor noastre ahtiate după sex. Nu-i așa?

Invitații au răspuns cuvintelor lui cu strigăte de aprobare.

— Ce gânduri ai cu surorile tale frumoase? a țipat Hortensius Scaurus, susținut și de ceilalți oaspeți.

— Își vor dăruia și ele favorurile tuturor? a întrebat Petronius.

— Ce se ascunde în spatele cortinei, Cezar? a intervenit Marcellus.

— Liniște! a izbucnit Caligula cu o voce răsunătoare, înălțându-și brațele și impunând liniștea. Înainte de a dezvălui minților voastre perverse ce se ascunde în spatele acestei cortine, vreau ca starea voastră de excitație să atingă punctul culminant!

— *Verpa* mea explodează deja de dorință, Cezar! a strigat un tânăr, care se masturba la nivelul al treilea.

— Gărzi! a strigat Caligula. Arestați-l pe idiodul ăla și tăiați-i scula inutilă! Apoi, în timp ce tânărul cerea îndurare, Caligula a izbucnit în râs: Nu există gărzi aici, prostule!

Râsetele mulțimii au însoțit gluma împăratului, iar acesta le-a sfătuit pe prietenele tânărului să îndeplinească misiunea cu dinții.

— Vă arunc acum mânușa provocării! a spus Caligula, plimbându-se prin fața mulțimii. Sărutați, mângâiați și dezbrăcați pe cine vreți, dar nu vă împerecheați ca animalele înainte de a vedea ce se ascunde în spatele cortinei! Ați înțeles?

Cuvintele sale au stârnit vuiete de aprobare.

— Dar ce roluri le-ai încredințat frumoaselor tale surori? a strigat din nou Hortensius Scaurus.

— Le vreți? a întrebat Caligula, țintuindu-și publicul cu degetul arătător.

— Da! Le vrem! Da! Da! au exclamat oamenii într-un glas, tropăind din picioare.

— *Chiar* vreți să le atingeți și să le sărutați trupul nobil? a strigat Caligula ca să le aprindă simțurile.

— Da! Dă-ni-le, Cezar!

Oaspeții au început să aplaude în ritmul toboșarilor. Cele douăsprezece acrobate, goale până la brâu, au urcat scările de acces spre nivelurile superioare și s-au pierdut printre îmbrățișările invitaților din zona aceea retrasă în timp ce oaspeții de la nivelurile inferioare le rugau pe cele două prințese să li se alăture.

Drusilla și Agrippinilla s-au apropiat de fratele lor și i-au spus ceva la ureche. Caligula s-a încruntat, apoi a încuviințat din cap. Spectatorii și-au ținut răsuflarea.

— Surorile mele îmi spun că în seara asta nu le pot influența în niciun fel pasiunile carnale sau fanteziile pe care vor să și le împlinească în compania *unora, dintre voi*, a spus el.

Un vuiet de dezamăgire a străbătut sala. Cei patru mâncători de foc au scos flăcări pe gură în cele patru colțuri ale ringului de la parter.

— Dar... stați! a strigat împăratul, ridicând mâinile surorilor lui. Vă vor pe *toți!*

În timp ce strigătele de entuziasm ale mulțimii au zguduit sala, Caligula le-a smuls robele argintii dintr-o singură mișcare. Îmbrăcate doar în *subvestele* lor transparente, trupurile goale ale celor două prințese străluceau în deplina lor splendoare. Ele și-au ridicat brațele, iar mulțimea a înnebunit.

— Acestea sunt bijuteriile Imperiului Roman! a exclamat Caligula printre uralele spectatorilor. Și astăzi, aparțin poporului!

Purtând sandale cu tocuri înalte, cele două „bijuterii” au făcut piruete printre purtătorii de torțe și muzicanții care s-

au împărțit ca să le însoțească pe cele două prințese. Oaspeții din primele rânduri și-au părăsit locurile și s-au năpustit spre grilaje ca să nu piardă nimic din spectacol. Alții (majoritatea bărbați) de la nivelurile superioare au invadat locurile deja ocupate de la caturile inferioare.

Pentru că-și găsisese printre primii un loc la grilaje, Gabrilia a încercat - în zadar - să atragă atenția împăratului. El s-a retras în spatele cortinei, lăsându-le pe cele două „bijuterii” să primească uralele mulțimii. Gabrilia, dezamăgită, l-a zărit pe Publicola printre oaspeții din fața grilajelor și s-a întors la *lectusul* unchiului ei, împingându-i mânioasă pe cei care îi stăteau în drum.

Între timp, Drusilla s-a îndreptat spre partea de nord-vest, iar Agrippinilla spre nord-est. S-au strecurat printre grilaje și au străbătut primul nivel al caturilor.

Oaspeții din jurul Drusillei îi priveau uimiți vulva complet rasă și inelușele care se iveau pe sub lenjeria intimă în timp ce își unduia șoldurile, savurând atingerile care veneau de pretutindeni. Petronius, Marcellus și Remus, care și-au părăsit locurile de la nivelul al treilea ca să se înfrupte cu o bucată din plăcinta delicioasă înainte de a fi mâncată de vie de ceilalți invitați, au luat-o în brațe.

— Ai așteptat clipa asta, nu, Petronius? l-a întrebat ea, mângâindu-și sânii splendizi de trupul lui.

Creatorul elegant de modă, în vârstă de douăzeci și trei de ani, nu a putut să-i răspundă, pentru că prințesa i-a pecetluit buzele într-un sărut pasional, savurând, la rândul ei, plăcerea pe care i-o provocau degetele lui care se jucau cu inelușele ei și îi penetrau labiile ude ca s-o facă să atingă culmile dorinței. Marcellus și Remus au strâns-o și ei în brațe, lipind-o practic de Petronius, și au început să-i sărute umerii și să-și atingă penisurile de coapsele ei, încercând să și le strecoare în comoara prințesei.

— Nu, nu... a îngăimat ea, respingându-i. Fratele meu

m-ar urî dacă v-aş lăsa să faceţi asta înainte de a vedea surpriza pe care v-a pregătit-o.

Alţi invitaţi excitaţi s-au apropiat de ei. Atingându-i şi sărutându-i trupul de zeiţă, au revărsat asupra ei toată dragostea lor în timp ce ea a încercat să meargă măi departe până când s-a trezit în braţele lui Garbus Manilius, frumosul designer de interioare, cu care a flirtat în timpul vizitei ei la atelierele din palat.

— Hmm, Garbus... ce mâini fine ai! i-a şoptit ea când el a strâns-o în braţe, i-a mângâiat trupul prin *subvesta* şi a sărutat-o pe gât.

— O, prinţesă! îmi faceţi inima să tremure ca o pasăre colibri.

Drusilla se simţea cu adevărat atrasă de sensibilitatea lui şi l-a sărutat cu căldură, încurajându-l să-i mângâie vulva rasă, să se joace cu ineluşele ei şi s-o penetreze cu degetele. O, *da!*... Cât de repede avea să-i provoace orgasmul şi cât de mult îşi dorea asta atunci când s-a întins pe cel mai apropiat *lectus* printre numeroşii invitaţi care o atingeau, dar oferindu-şi comoara numai gurii lui lacome, savurându-i sărutările şi dăruindu-i numai lui *gaudiumul*, stăvilindu-şi dorinţa de a-l lăsa s-o posede cu pasiune şi s-o aducă în pragul nebuniei, dar promiţându-i că i se va dăruia cu totul mai târziu şi propunându-i să se întâlnească în camera lui Venus după spectacol.

Atât i-a putut şopti Drusilla tânărului arhitect, căci ceilalţi oaspeţi l-au dat la o parte pe Garbus, încercând să se bucure şi ei de farmecele ei. În ritmul crescendo al tobelor – muzicanţii şi purtătorii de torţe nu au trecut de grilajele de alamă, dar au rămas în apropiere – bărbaţii, orbiţi de dorinţă, şi-au frecat *verpaele* de gura ei şi i-au mângâiat vulva fină ca mătasea, depărtându-i coapsele ca să se joace cu ineluşele ei, s-o mănânce de vie, să-i muşte fesele apetisante şi s-o penetreze cu degetele cu atâta

putere, încât au făcut-o să țipe, cuprinsă de spasmele orgasmice. Dar nu au mers mai departe, pentru că știau că împăratul le rezervase o surpriză, iar condiția era să-și stăvilească pornirile carnale pentru ca starea de excitație să atingă punctul culminant înainte de a se deda sexului liber.

— Nu mă mai ispitiți! a gemut Drusilla, atingând din nou orgasmul, stimulată de mângâierile unui individ care se juca cu inelușele din zona perineului și cu cele fixate în sfârcuri. Încetează! a repetat prințesa. Nu putem să mergem mai departe.

— Dar îți dorești asta, nu-i așa? a întrebat bărbatul, mușcând-o de umăr.

— Da, dar mai târziu, i-a răspuns ea.

— Ne vei primi pe toți? a îngăimat un alt individ, sărutând-o pe gât și masându-i stomacul.

— Nu știu, a șoptit ea. S-ar putea să mă duc în Sala de Jocuri după spectacol.

— Care dintre ele?

— Cea roșie.

După ce i-a îndepărtat pe lupii înfometăți și și-a aranjat *subvesta*, Hortensius Scaurus a prins-o de mâini și a tras-o la nivelul de deasupra, unde se afla *lectusul* lui.

— Ce surpriză, Hortensius! Credeam că te-ai alăturat boicotului, a spus ea, ca și când nu știa că el se afla printre invitați.

L-a îmbrățișat însă cu un zâmbet jovial, fericită că a ajutat-o să scape din îmbrățișările frenetice ale tinerilor ei admiratori.

— Nu sunt prost, Drusilla, a răspuns senatorul, atingându-și buzele de ale ei. Cum aș fi putut să pierd o petrecere de asemenea anvergură, dar și șansa de a săruta cel mai prețios giuvaier din imperiu?

— Mă bucur că ai venit, a spus ea, frecându-și pelvisul

de penisul lui. Dar dacă vrei să-ți încerci norocul, ar fi mai bine să mă ascunzi undeva înainte ca lupii să mă atace din nou.

— Vrei să vii la mine? a invitat-o el, arătându-i *lectusul* de la nivelul al treilea, unde fratele lui, Umbratius, stătea întins printre perne alături de doi prieteni în timp ce Ceryzia și Murahia flirtau în apropiere cu alți invitați.

— Promiți să păstrezi secretul? I-a întrebat Drusilla, ațintindu-și privirea asupra lui, dorind parcă să-l roage să nu-i spună nimic lui Cathegus.

— Firește. Promit! a spus Scaurus, care nu știa nimic de relația ei cu prietenul lui.

Apoi, a ajutat-o să urce la catul lui printre nenumăratele mâini ridicate care încercau să o atingă.

— Nu mă mai pipăiți atâta ca niște urși bătrâni și libidinoși! a spus Agrippinilla cu impertinența și senzualitatea ei obișnuite.

După ce a trecut de grilaje, în partea de nord-est a sălii, amestecându-se printre cavaleri, negustori și magistrați, tânărul „giuvaier” al lui Caligula a început să joace la perfecție rolul unei târfulițe de parcă se născuse pentru asta. I-a lăsat pe bărbații mai în vârstă s-o strângă în brațe, să-i mângâie fundul apetisant, să-i ciupească sfârcurile mici și chiar să-i stimuleze vulva acoperită de *subvesta*, dar i-a îndepărtat imediat când a simțit că încercau s-o penetreze cu degetele.

— Lasă-mă să-ți mângâi comoara, Agri! a rugat-o un cavaler de șaizeci de ani, îndrăgostit ca un adolescent.

— Las-o baltă! a mârâit prințesa, plesnindu-l pe un alt individ bătrân, care încerca să-i depărteze picioarele. Apoi, le-a aruncat celorlalți priviri seducătoare. Trebuie să fiți mult mai drăguți dacă vreți să mă sărutați acolo, le-a sugerat ea, cu o voce ispititoare, acoperindu-și pubisul gol cu țesătura mătăsoasă a *subvestei*.

În timp ce Agrippinilla le spunea претенdenților că nu se vor bucura de farmecele ei dacă nu-i vor oferi niște cadouri de preț, unchiul Claudius o urmărea de la nivelul al patrulea din centrul laturii sudice. Stătea în umbră, rezemat de pernele *lectusului* său cu vechea lui prietenă, Hilaria Calpurnia, o femeie atrăgătoare, blondă, în vârstă de patruzeci și ceva de ani, cu părul ondulat, lung până la umeri, șolduri generoase și picioare solide, care își ascundea senzualitatea sub o înfățișare intelectuală. Absorbită într-o discuție despre politică cu niște invitați de vârsta ei, bine pregătiți în domeniu, nu a observat că unchiul Claudius își mușca nervos unghiile în timp ce o urmărea de la distanță pe iubita lui nepoată de paisprezece ani cum flirta cu unii dintre cei mai puternici bărbați din Roma.

Scăldată în lumina torțelor și arătând ca o sirenă ce-și prindea victimele în mreje, Agrippinilla știa că unchiul ei o privea de undeva din sală, dar a uitat în curând de el. Și el a încercat să uite de ea, dar trupul ei zvelt și buclele negre care îi încadrau chipul frumos îi atrăgeau privirile ca un magnet. Iar inima a început să-i bată nebunește în piept în clipa în care a văzut-o vorbind seducător cu doi cavaleri bătrâni, care îi șopteau ceva la ureche, determinând-o să-și ia mâinile de pe burtă.

— Vă cred pe cuvânt, bine? le-a spus ea celor doi cavaleri, îmbrățișându-i.

După ce i-au promis cadouri scumpe, aceștia i-au confirmat încă o dată promisiunile, sărutând-o pe gât și mângâindu-i coapsele în timp ce îi rugau pe ceilalți să stea la rând. Apoi, au început să-i sugă – prin *subvesta* transparentă – țâțșoarele adolescente.

— O să vă purtați frumos, da? le-a șoptit ea, mângâindu-i pe cap.

— Firește, iubito, a răspuns cavalerul mai în vârstă.

Vrem doar să te facem să simți fiorii dragostei.

— Vrem să-ți dăruim foarte multă iubire, scumpo, a murmurat celălalt, masându-i abdomenul.

— Puteți să-mi mușcați sfârcurile dacă vreți, le-a șoptit tânăra fermecătoare, dar nu prea tare, ați înțeles?

Excitată de stimulările lor, Agrippinilla le-a cerut celor doi purtători de torțe să se mute în altă parte un timp, apoi și-a depărtat încet picioarele și s-a sprijinit cu spatele de grilaj.

Îngăimând cuvinte de admirație, cei doi cavaleri bătrâni i-au mângâiat coapsele zvelte, i-au masat zona genitală, s-au jucat cu părul pubian mătăsos, ce-i acoperea muntele lui Venus și i-au dezmiardat labiile superioare până când i le-au excitat peste măsură.

— O, da!... Puteți să mă zgâriați acolo cu unghiile, a murmurat ea, depărtându-și și mai mult picioarele ca să le ofere celor doi bărbați acces deplin la comoara ei. Da, acolo... pișcați-mă puțin!

Excitați de gemetele ei și de unduirile pelviene, cei doi cavaleri au simțit cum labiile ei devin din ce în ce mai ude. Orbiți de iubire, i-au desfăcut petalele și și-au plimbat degetele prin vulva ei udă, concentrându-se asupra clitorisului ei mic, pe care l-au cuprins apoi cu degetele și au început să-l stimuleze, pe rând, încet și cu blândețe. Știa *într-adevăr* cum să-i stârnească fiorii iubirii!

De pe *lectusul* său, unchiul Claudius nu putea să vadă ce făcea iubita lui nepoată și nici nu-i auzea gemetele înăbușite din cauza muzicii și a zgomotului pe care îl făceau cei peste o mie de oameni implicați în stimularea simțurilor. Dar *verpa* lui a devenit mai tare ca niciodată când a văzut-o pe iubita lui Agrippinilla arcuindu-se cu spatele pe grilaj în timp ce cavalerii i-au ridicat picioarele până la umeri și au îngenuncheat în fața vulvei ei deschise. În ciuda distanței, patricianul a simțit gustul

comorii ei, care l-a scos adesea din minți și și-a imaginat cum bărbații aceia, mistuiți de dorință, o sărutau, o lingeau și o mâncau cu poftă, trăind aceeași bucurie pe care a trăit-o și el când era singurul care se delecta cu nectarul ei.

Dar în mod ciudat, în loc să se simtă gelos, s-a identificat cu ea și s-a excitat mental și fizic, simțind împreună cu ea plăcerea pe care i-o ofereau gurile ce-o devorau cu lăcomie.

Jocul, care a debutat doar cu simple tatonări și mângâieri, s-a transformat pentru prințesa adolescentă într-o aventură carnală irezistibilă. Mulți bărbați nobili din jurul ei nu și-au mai putut stăvili excitația când au văzut-o dăruindu-și comorile gurilor nesățioase ale celor doi cavaleri, tremurând și atingând valuri succesive de orgasm, arcuindu-se periculos pe grilajul din alamă și bălăbănindu-și capul de cealaltă parte a balustradei. Publicola a venit în fugă spre ea, aducând două perne din lână. Alți bărbați au înconjurat-o din ambele părți și l-au ajutat pe cenzor s-o ridice ca să-i pună pernele la spate în vreme ce cavalerii își continuau atacul oral asupra comorii ei adolescente.

Copleșită de un vârtej de sentimente, Agrippinilla îi apuca de cap pe toți cei care se aplecau deasupra ei.

— Da... Suge-mi țâțisoarele! a îngăimat ea.

Experimentând pentru prima oară îmbrățișările simultane ale. Mai multor bărbați, și-a dat capul pe spate în clipa în care alți doi indivizi au început să-i sugă vorace sfârcurile, dublându-i intensitatea *gaudiumului*. Publicola i-a ridicat capul, privind-o cu ochii lui pătrunzători și simțindu-i spamele orgasmice.

— A, tu ești! a exclamat ea, recunoscându-l pe cenzorul care jucase rolul magistratului Khursos. Ține-mă bine! Mă aduc în pragul nebuniei!

Uriașul a strâns-o în brațe și a sărutat-o pe gură, sorbindu-i cu pasiune limba pe când cavalerii i-au ridicat coapsele și mai mult, înfigându-și limbile în anusul ei și degetele în vagin, lăsând-o practic fără suflare. Tânăra nimfă tremura acum, posedată de nenumărați bărbați, care o mângâiau și o sărutau peste tot, mușcând-o ori de câte ori li se ivea ocazia, lucru care îi amplifică starea de excitație provocată de cei doi cavaleri ce se înfruptau din vulva ei. Ea s-a agățat apoi de gâtul lui Publicola și i-a șoptit câteva cuvinte la ureche.

— Asta vrei să-ți facă? a întrebat-o el tot în șoaptă.

— Da, te rog... Spune-le!

— Dar dacă așa face eu asta?

— Bine, dă-i drumul! Dar apasă foarte tare în punctul acela!

Profitând de autoritatea lui, Publicola a scos mâinile cavalerilor din vulva Agrippinillei, și-a înfipt două degete în adâncurile ei și a apăsă partea frontală a mucoasei vaginale, urmărindu-i în același timp reacțiile.

— Puțin mai la stânga! a murmurat ea, profitând de faptul că cei aflați în jurul ei nu puteau să observe ce se petrecea între prințesă și cenzor.

Respectându-i indicațiile, Publicola a găsit locul respectiv și a început să-l apese cu vârful degetului mijlociu.

În doar câteva clipe, trupul i-a fost străbătut de o serie de contracții pelviene electrizante. Agrippinilla a scos un strigăt și a ejaculat prin sfincterul uretral, împrôșcându-l cu seva ei pe Publicola.

— Nu te opri! a îngăimat ea. Apasă în continuare cu țmtere!

Îndeplinindu-i-se porunca, Agrippinilla a ejaculat din nou, de data asta cu mai multă putere. Cenzorul i-a absorbit un timp clitorisul, apoi a apăsă cu degetul în

același loc și a primit un alt jet direct în gură. Când cei doi cavaleri au înțeles că frumoasa lor zeiță atingea orgasmul în acest fel, și-au poziționat capetele deasupra *cunnusului* ei. Publicola a apăsât din nou și cavalerii au putut astfel să guste din seva ei.

O, da! Cât de tare îi plăcea Agrippinillei să ejaculeze! Cât de puternic era orgasmul ei! Cât de nesățioasă era dorința ei! În scurt timp, locul acela buretos din vaginul prințesei de paisprezece ani a devenit atât de îmbibat, încât – chiar dacă nu știau exact unde să apese – orice presiune aplicată în zona aceea provoca jeturi fenomenale de sucuri delicioase, pe care adoratorii ei le sorbeau cu nesaț.

De la cel de al patrulea nivel, unchiul Claudius îi privea pe bărbații care se îngrămădeau în jurul nepoatei sale, imaginându-și ce se întâmpla și recunoscându-i printre ei nu doar pe cenzorul Publicola Tuditani, ci și pe cavalerul Titus Quiritus; pe Callistus Primus – cel mai bogat om din Roma; pe Valleius Paterculus – prefectul cetății; pe Vibius Lutatius – însărcinat de Biroul Imperial cu afacerile din Britania; pe Domitius Labo – libertul care se ocupa de afacerile legale ale Drusillei, pe Bohrus – ambasadorul tătar al regelui Bactriei; pe Mutius Regulatus – mijlocitorul bizantin; și alți oameni importanți, senatori și magistrați, care stăteau la rând ca să declanșeze și să guste din fântâna plăcerii ei uluitoare.

Bohrus nu mai reușea să-și stăvilească dorința. După ce s-a înfruptat cât a putut de mult din „giuvaierul” prețios al lui Caligula, ambasadorul stătea acum între picioarele ei, aplecat peste ea ca să-i ciupească sfârcurile. Pentru că Agrippinilla își unduia senzuală pelvisul, el i-a șoptit câteva cuvinte lui Publicola, care îi susținea capul pe brațe.

— Ce-a spus? I-a întrebat ea pe cenzor, simțind cum penisul uriaș al lui Bohrus se freca de vulva ei udă,

acoperită de trupul și de roba lui lungă, în stil bactrian.

Atunci Publicola i-a șoptit la ureche cuvintele ambasadorului.

— Ooo! Este foarte mare, i-a răspuns ea.

— De unde știi? a întrebat-o el.

— Se freacă de mine...

Bohrus i-a spus ceva la ureche lui Publicola, iar cenzorul i-a tradus Agrippinillei.

— Bine, a murmurat ea, dar spune-i s-o facă foarte încet ca să nu mă rănească!

Publicola i-a transmis lui Bohrus rugămintea prințesei, iar acesta a încuviințat.

— Ține-mă strâns! a îngăimat ea, prinzându-se cu mâinile de umerii uriași ai lui Publicola, în timp ce Bohrus i-a prins gleznele, i-a îndoit genunchii și i-a lipit gleznele de coapse, depărtându-i-le și acoperindu-le cu roba lui lungă, care era desfăcută în talie.

Ceilați bărbați au înțeles ce avea să se întâmple și au privit-o cu dragoste și respect, stăvilindu-și dorința de a o mângâia în timpul partidei sexuale.

Verpa uriașă a lui Bohrus a intrat foarte încet în *cunnusul* ei strâmt. Ea a gemut tare.

— A intrat toată? a întrebat Publicola.

— Nu cred... a murmurat ea. Îmi întinde încă vulva.

— Îți place?

Gâfâind, ea a simțit cum glandul uriaș al lui Bohrus îi străpunge adâncurile.

— Da, îmi place... a gemut Agrippinilla, dar oprește-l dacă mă vezi că sunt gata să ating orgasmul, bine?

Bohrus și-a împins organul și mai adânc în interiorul ei, apoi a început să-l miște în ritmul actului sexual. Simțind că cervixul ei se retrage sub presiunea exercitată, teama Agrippinillei că micul Nero ar putea avea de suferit a dispărut și a răspuns cu mai multă pasiune dragostei lui,

gemând cu mai multă intensitate și rotindu-și pelvisul ca să intensifice frecarea.

— Spune-i că poate să mărească ritmul dacă vrea! i-a șoptit ea lui Publicola.

Ambasadorul bactrian nu a mai avut nevoie de traducere. Ochii săi migdalați au licărit de plăcere; el i-a împins genunchii mai jos ca să-i ridice pelvisul și să-i deschidă vulva la maximum, apoi a accelerat ritmul actului sexual, sondându-i și mai adânc comoara.

— O, e atât de puternic! a gemut Agrippinilla, îmbrățișându-l pe Publicola și sărutându-l pe gură.

Stimulați de plăcerea pe care prințesa nu avea cum să și-o ascundă, ceilalți bărbați din jurul ei au început să-i ciupească și să-i soarbă din nou sfârcurile, să-i maseze abdomenul și s-o îndemne să-și descătușeze pasiunea. O, da... își dorea din tot sufletul să atingă plăcerea supremă! Voia ca *verpa* uriașă a acelui străin viril să-i îmbibe adâncurile cu puterea pasiunii sale!

În timp ce Bohrus o poseda în voie, Agrippinilla s-a agățat de toți cei care o înconjurau, tremurând, zvârcolindu-se, răsucindu-se, gâfâind și gemând.

Apoi, a simțit cum glandul lui Bohrus îi lovea punctul sensibil. Ea i-a răspuns cu aceeași pasiune nestăvilită. Impactul puterii lui masculine era răvășitor, iar ea... nu și-a mai putut înfrâna orgasmul, care i-a străbătut tot corpul în clipa în care a simțit că ambasadorul își descătușează întreaga energie în interiorul ei.

De la locul lui, Claudius încerca să vadă ce făcea Agrippinilla printre toți bărbații aceia. Știa că probabil o ajutau să ejaculeze cu degetele, dar nu-i zărea decât trupul gol rezemat de grilaj. Apoi, s-a încruntat. Câțiva bărbați se așezau pe rând între picioarele ei.

— *Edepol!* Fac sex cu ea! a exclamat el.

Hilaria, care vorbea cu o altă aristocrată de vârsta ei, de

pe un *lectus* învecinat, s-a întors spre Claudius.

— Ce-ai spus? I-a întrebat ea cu un zâmbet cald.

El nu i-a răspuns. Ea și-a îndreptat privirea spre locul în care se uita el, dar nu a văzut decât o mulțime de femei complet goale sau dezbrăcate doar pe jumătate abandonându-se în brațele bărbaților de pe toate nivelurile sălii, ce răsuna de vuite și țipete de încântare. S-a întors din nou spre vecina ei, dar a observat că aceasta se îmbrățișa cu un bărbat, căruia îi mângâia penisul.

Hilaria a simțit fiori în zona genitală. Trecuseră mai bine de două luni de când nu mai făcuse sex și avea nevoie urgentă de un iubit. Soțul ei, Calpurnius Labienus, un senator care susținea politica liberală a lui Caligula, o iubea încă, dar în ultimii ani, și-a îndreptat atenția spre fete mult mai tinere. Secretare, angajate, dar mai ales eleve, fascinate de farmecul puterii, erau gata să-i ofere distracțiile sexuale de care un politician activ are nevoie în fiecare zi ca să nu „ruginească” și să nu-și piardă forța vitală, pe care numai un trup tânăr putea să i-o dăruiască în timpul partidelor amoroase.

Fiind căsătorită cu Labienus de douăzeci și șase de ani și fiind o femeie inteligentă, Hilaria știa că, mai devreme sau mai târziu, el își va pierde interesul față de dorințele ei carnale, dar, pentru că acest lucru s-a întâmplat cu șase ani în urmă, când ea avea numai treizeci și nouă de ani, simțea încă o atracție puternică pentru bărbați. S-a implicat apoi în campaniile de strângere de fonduri pentru facțiunea politică a soțului ei, dar și pentru acțiunile ei care vizau emanciparea femeilor. Noul rol al Hilariei i-a oferit șansa de a călători singură în diverse orașe ale imperiului, departe de spionii și bârfa din capitală.

Și ori de câte ori era posibil, Hilaria accepta cu bucurie îmbrățișările bărbaților bine dotați – deși doar câte unul o dată – care se simțeau atrași de șoldurile ei generoase și

de abdomenul ei rotund. Îi plăcea ca partenerii ei s-o plesnească la fund, să-i muște fesele proeminente și s-o oblige să-și depărteze picioarele ca să-i vadă părul pubian castaniu, care îi acoperea în întregime vulva ahtiată după dragoste.

În timpul partidelor sexuale, Hilaria adora să fie dominată, împotrivindu-se întotdeauna partenerilor ei ca să le stimuleze reacțiile și strigându-le „Nu” de fiecare dată când aceștia îi răsuceau și trăgeau de sfârcurile ei sensibile, îi mușcau labiile inferioare, îi ronțăiau și îi sorbeau pistilul sau o obligau să facă sex oral. Și încercările ei de împotrivire se înteteau atunci când iubiții o posedau cu sălbăticie sau o sodomizau cu mânie, făcând-o să urle de plăcere și să se tăvălească în pat cu pasiune.

Când avea douăzeci și unu de ani, Hilaria a avut o scurtă aventură cu Tiberius Claudius Nero Drusus Germanicus, care avea atunci douăzeci și patru de ani. În vremea aceea, la doi ani după moartea împăratului Augustus, unchiul îndepărtat al lui Claudius din partea mamei, Hilaria era căsătorită de trei ani, dar soțul ei de douăzeci și cinci de ani era legatul vărului său, Calpurnius Piso, guvernatorul provinciei Siria, și o lăsase la Roma ca să aibă grijă de cei doi copii ai lor. Ea l-a întâlnit întâmplător pe Claudius în *Tabularium*, arhiva documentelor și legilor, o clădire veche și austeră, unde ajungeai urcând niște trepte abrupte, care duceau de la Forum la templul lui *Iuno Moneta*, construit deasupra monetăriei romane (unde se băteau monede - *moneta* - în diverse forme și din diverse aliaje, asigurându-se astfel monetarul Imperiului Roman). Claudius și Hilaria efectuau diverse cercetări legate de legile străvechi și s-au împrietenit.

Șoldurile generoase și picioarele solide ale Hilariei l-au atras pe nobilul intelectual, care a invitat-o de câteva ori la

reședința lui, unde au făcut dragoste nebunește, delectându-se cu pasiunea ei uluitoare și cu dorința de a fi bătută la fund și de a fi dominată. Dar după câteva luni, a fost nevoită să-l însoțească pe soțul ei în Antiohia, Siria. Apoi, soțul ei a fost implicat într-un caz complicat de corupție, împreună cu vărul lui, guvernatorul Siriei, care s-a încheiat câțiva ani mai târziu cu sinuciderea lui Calpurnius Pisis și reabilitarea soțului ei, Labienus.

Soții Calpurni s-au întors din Siria zece ani mai târziu; Claudius și Hilaria s-au reîntâlnit, dar au rămas prieteni fără să se mai implice într-o aventură sentimentală. În aprilie anul trecut, după accederea la putere a lui Caligula, senatorul Calpurnius Labienus, în vârstă de patruzeci și opt de ani, a fost numit ambasador însărcinat cu afacerile romane în India și s-a mutat acolo împreună cu o tânără de origine iudaică, lăsând-o pe Hilaria să se ocupe de misiunile ei politice, dar păstrând o strânsă legătură cu ea.

La începutul lui decembrie, ea s-a întors la Roma pentru convenția anuală a femeilor romane implicate în opere de caritate în onoarea Zeiței celei Bune (*Bona Dea*), un cult rezervat numai femeilor. Din acest motiv, Hilaria nu a mai avut timp pentru sex și în plus, nu avea intenția să-și găsească vreun iubit în cetate. A acceptat însă bucuroasă să-l însoțească pe Claudius la petrecerea imperială, chiar dacă nu știa că era dedicată celebrării plăcerilor carnale.

Excitarea pe care o simțea în organele genitale îi stimula vezica urinară, îndemnând-o să se ducă la toaletele de la nivelul al treilea. S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre coridorul îngust din spatele zidului care proteja *lecti* de la cel de al patrulea nivel, ajungând în zona slab luminată de deasupra scărilor de acces, care erau înțesate de oameni. Așteptând ca un grup de adolescenți să elibereze scările, s-a rezemat cu spatele de zid, apropiindu-și picioarele ca să-și controleze dorința

imperioasă de a urina.

Purtând o vestă albastră din brocart, care lăsa să i se întrevadă *mamillarele*, și o fustă lungă de mătase, strânsă în jurul șoldurilor ei ample, dar despicate sub buric, femeia blondă, de patruzeci și cinci de ani, a atras privirile unui tânăr care stătea în grupul de fete și băieți de pe treptele de la nivelul al treilea.

Hilaria s-a uitat în stânga și în dreapta pe coridorul îngust, gândindu-se să ajungă la toalete coborând alte scări, dar înainte de a lua o decizie, tânărul s-a apropiat de ea.

— Îmi plac șoldurile tale generoase, i-a șoptit el la ureche, punându-și mâinile pe coapsele ei solide.

— Te-aș ruga să-ți iei mâinile de pe mine, i-a spus ea pe un ton grav.

— De ce? Astăzi suntem liberi să ne împlinim toate poftele inimii, a insistat el, mângâindu-și obrazul de al ei.

— Fii serios, flăcăule! Ți-aș putea fi mamă!

— M-aș culca și cu mama fără să mă gândesc de două ori, a răspuns el, strângându-i talia goală.

— Atunci de ce nu te duci s-o cauți?

— Nu e aici în seara asta, i-a șoptit el, ciupindu-i sfârcurile prin *mamillare*.

— Lasă-mă să plec acum! I-a rugat Hilaria, zădărnindu-i încercarea de a o săruta, dar lăsându-l să-i stimuleze sfârcurile cu degetele. Mă așteaptă cineva.

— Nu crezi că ar mai putea să aștepte atât cât să-ți dăruiesc un sărut?

— Nu, nu cred, i-a răspuns ea, ridicându-și bărbia și încercând să-l țină la distanță printr-o privire tăioasă.

El a apucat-o însă de păr și a sărutat-o. Ea a încercat să-l muște de buze, dar el i-a luat-o înainte. Țintuită de perete, a simțit cum penisul său îi apăsa stomacul pe sub kiltul lui, iar mâinile îi desfăceau fusta. O săruta însă cu

atâta pasiune adolescentină, încât i-a răspuns cu același nesaț, mușcându-i buzele și rostind printre gemete câte un „Nu” neconvingător.

— Ești îngrozitor! i-a șoptit ea când el i-a desfăcut fusta și i-a smuls lenjeria intimă.

Goală de la talie în jos, își răsucea șoldurile mari, încercând în zadar să se împotrivească mâinilor lui invadatoare. Tânărul a apucat-o de părul pubian luxuriant și și-a înfipt două degete în labiile ei ude, stimulându-i vaginul și făcând-o să-și depărteze picioarele. O, era atât de agresiv! Iar ea era atât de excitată, încât i-ar fi acceptat toată mâna înăuntru! În timp ce o săruta nebunește, îi zgâria zona genitală, de la coccis la osul pubian, strângându-i fesele tari și agitându-și un timp degetele în vulva ei primitoare, ca apoi s-o zgârie și s-o ciupească din nou.

— Încetează! a îngăimat Hilaria, strângându-și coapsele ca să nu urineze. Trebuie să ajung la *latrina*. E urgent.

— Bine, să mergem! a spus el, apucând-o de mână.

— Stai să-mi pun fusta!

— Nu, lasă fusta! O să mergi goală.

— Nu! Te rog! I-a implorat ea în timp ce el îi smulgea vesta și *mamillarele*. Ai înnebunit?

— Da, am înnebunit! a spus el, mângâind-o peste tot. O să mergi goală la *latrina*, ai înțeleș?

Hilaria ura ideea de a-și etala în public picioarele și coapsele mari. L-a strâns apoi în brațe, spunându-i:

— Vino, o putem face aici! i-a șoptit ea, frecându-și abdomenul de penisul lui, depărtându-și picioarele și mângâindu-și vulva udă de coapsele lui.

Mânios, tânărul i-a lovit vulva de câteva ori cu genunchiul gol. Asta a făcut-o aproape să atingă orgasmul.

— Continuă! îmi place când faci asta! a bâiguit Hilaria, lăsându-se pe vine ca să primească loviturile din plin.

Apucând-o cu putere de sfârcuri, a lovit-o de câteva ori în zona genitală și i-a tras cu violență sânii sensibili, privind-o cum se schimonosea de plăcere.

— O, da! Ajută-mă să ating orgasmul! a mormăit ea.

El a încetat s-o mai lovească și a făcut un pas înapoi, uitându-se la trupul ei gol, care tremura cuprins de spasmele orgasmice. Ea și-a cuprins abdomenul cu mâinile, respirând întretăiat.

— Întinde-ți brațele, târfă!

Clătinând din cap, parcă nevenindu-i să creadă ce se întâmpla, și-a întins brațele, lipindu-le de zidul de marmură. El i-a scrutat goliciunea. În ciuda vârstei ei, carnea era tare, iar sânii, deși se mai lăsaseră puțin, aveau încă o formă frumoasă. Trupul zvelt conferea șoldurilor ample o frumusețe deosebită, susținută și de picioarele solide, dar și de părul pubian stufos, ce-i acoperea vulva apetisantă.

— Vino, vino aici! I-a rugat ea gâfâind.

— Unduiește-ți șoldurile mari!

O, de unde știa că ei îi plăcea să facă asta? Dar n-a avut timp să găsească un răspuns, pentru că a plesnit-o cu putere peste față. Apoi, a apucat-o de păr și a trântit-o la pământ în patru labe.

— O, da! Siluiește-mă! I-a implorat ea.

— Nu încă, târfă! a mârâit tânărul.

A început apoi s-o lovească cu putere peste fund, înroșindu-i fesele, privind cum picături de urină și sucuri vaginale i se preling pe coapse și ascultându-i împotrivirile senzuale cu un zâmbet răutăcios.

A apucat-o brusc de subsuori și a ridicat-o în picioare, goală cum era, încălțată doar cu niște sandale aurite, cu tocuri nu foarte înalte, prinse în jurul gleznelor ei robuste. A tras-o apoi spre scările de acces, înainte ca Hilaria să-și dea seama ce se întâmpla, s-a trezit stând goală în capul

scărilor. Ochii adolescenților care ocupau treptele spre cel de al treilea nivel s-au întors spre ea, ca și cei ai oaspeților de la al patrulea cat din partea de sud-est. Încremenind pe loc, copleșită de rușine, a îndurat disprețul și glumele deșucheate făcute pe seama șoldurilor ei planturoase; ea și-a apropiat coapsele ca să-și domine nevoia urgentă de a urina și a încercat să-și acopere pubisul cu mâinile, dar tânărul a apucat-o de coate și i le-a tras la spate. Câțiva adolescenți au urcat treptele.

— Depărtează-ți picioarele, scroafă! i-a poruncit tânărul, răsucindu-i brațele la spate. Să vadă cu toții ce *cunnus* mare ai!

— Du-mă la toaletă, te rog! i-a murmurat ea la ureche în timp ce câțiva tineri au îngenuncheat pe trepte în fața trupului ei gol și au început s-o ciupească de abdomen, să-i zgârie șoldurile durdulii și s-o tragă de părul pubian.

— Am spus să-ți depărtezi picioarele! a repetat el, mușcând-o de umăr.

Ea s-a supus și și-a depărtat picioarele printre aplauze de admirație și degete invadatoare.

— Chiar vrei să urinezi? a întrebat-o tânărul cu un zâmbet disprețuitor.

— Da. Nu cred că voi reuși să mă mai abțin mult timp, a îngăimat Hilaria.

— Atunci nu te mai abține! Lasă-i pe indivizii ăștia să se înfrupte din tine și urinează în gura lor!

— O, nu! a murmurat ea, în timp ce guri lacome au început să-i muște vulva.

— Hei, băieți! Doamna trebuie să urineze, le-a spus el prietenilor lui.

— E adevărat? a întrebat-o unul din indivizii care îi lingeau coapsele.

Hilaria a încuviințat din cap.

— Hai, dă-i drumul! a spus altul.

— Da, dă-i drumul! Il vom sorbi pe tot. Ne vom delecta cu gustul tău! au spus într-un glas tinerii fascinați de vulva ei excitată, care se contracta în încercarea de a preveni urinarea.

Unii dintre ei i-au depărtat și mai mult picioarele; alții au mușcat-o de șolduri și i-au ciupit fesele; iar câțiva i-au depărtat labiile și i-au stimulat clitorisul.

Se simțea atât de stingherită! A privit de jur-împrejur. Câțiva invitați de la nivelul al patrulea și al treilea s-au înghesuit în jurul scărilor de acces, privind-o, întinzându-și mâinile ca s-o atingă și încurajând-o să urineze. Din fericire, nu a zărit nicio figură cunoscută, iar zidul pe care îl formau trupurile lor îi împiedicau pe cei din spate să vadă la ce chin o supuneau tinerii aceia nesăbuiți.

Dar era oare un chin sau îi plăcea să fie în centrul atenției? Ei, bine, nu-și dorea decât să-și golească vezica... Tinerii au luat-o în brațe, i-au ridicat și i-au depărtat genunchii și au început s-o lingă cu pofta unor câini însetați. Tânărul din spatele ei o ținea de subsuori și îi răsucea sfârcurile. Ea nu știa dacă era în pragul orgasmului, dar tremura și gâfâia și apoi... nu s-a mai putut abține. I-a dat drumul! Un jet puternic de urină s-a revărsat în gurile lor deschise printre strigătele de exaltare ale spectatorilor și mâinile care o țineau captivă.

S-au năpustit cu toții peste ea, sorbindu-i lichidul auriu și stimulând-o cu degetele în timp ce ea urina și urina... în gurile lor nesățioase. Atunci a înțeles că a atins orgasmul și nu s-a mai simțit stingherită, pentru că tinerii o țineau strâns în brațe, îi adorau trupul, șoldurile și coapsele generoase și se îmbătau cu urina ei.

Deși Hilaria a urât întotdeauna ideea de a se expune goală în public, căci nu-i plăcea trupul de care tinerii se simțeau atrași, s-a abandonat cu totul pasiunii lor. Țintuită între bărbați și femei care o pipăiau peste tot, îi ciupeau

abdomenul și o mușcau de umeri, s-a trezit purtată în brațe spre un *lectus* de la nivelul al treilea. Acolo, i-au depărtat picioarele solide și i-au invadat vulva parfumată, înfruptându-se din ea ca niște hiene flămânde și făcând-o să atingă un orgasm sălbatic. Apoi, s-a așezat în patru labe și le-a cerut s-o lovească din nou la fund.

— Ce vrei? a murmurat Gabrilia, aruncându-i o privire fugară bărbatului mascat, care îi zgâria ușor pe la spate gâtul lung ca de lebădă.

Bărbatul nu i-a răspuns. La parter, purtătorii de torțe le însoțeau pe Drusilla și Agrippinilla care își etalau trupurile lascive prin *subvestaele* lor transparente.

— Lasă-mă-n pace, te rog! a spus frumoasa nepoată a lui Publicóla, urmărindu-le puțin geloasă pe cele două prințese.

După ce Caligula a dispărut în spatele cortinei de pe scenă, lăsându-le pe cele două „giuvaiere ale imperiului” să stârnească simțurile mulțimii, Gabrilia s-a întors descurajată la *lectusul* unchiului ei de la primul nivel din partea de est, dându-i la o parte pe oamenii care îi ocupaseră locul atunci când ea și Publicóla s-au năpustit la grilaje ca să-l întâmpine cu urale pe

Caligula. Apoi, s-a uitat de jur-împrejur. A întrezărit silueta înaltă a cenzorului printre invitații mai bătrâni, care așteptau s-o cucerească pe Agrippinilla.

S-a ghemuit pe călcâiele goale și a strâns, abătută, o pernă în brațe. Oare împăratul chiar n-a văzut-o stând aplecată peste grilaje ca să-i atragă atenția? Cum a putut să fie atât de crud încât să nu-i dea prin nimic de înțeles că a recunoscut-o?

În spatele ei, bărbatul mascat i-a zgâriat șoldurile.

— Pleacă! a mârâit tânăra de cincisprezece ani, lovindu-l cu cotul în obraz.

Bărbatul a chicotit. Gabrilia și-a ținut răsufierea, apoi s-a

întors pe genunchi, ațintindu-și privirea asupra ochilor care se întrezăreau prin găurile măștii din cositor de culoare neagră, împodobită cu un mănunchi de pene galbene, care îi acopereau ceafa.

— Cine ești? I-a întrebat ea, tremurând de emoție, cu ochii ațintiți asupra buzelor lui.

El și-a plimbat degetul peste nasul ei drept. Ea a rămas fără suflare.

— Cezar...? a murmurat ea.

— Sss!

— Ooo, ești chiar tu? a bâiguit ea, cu ochii radiind de fericire.

— Liniștește-te! i-a spus el, așezându-se pe călcâie în fața ei.

Gabrilia i-a cuprins mâinile și a început să i le sărute cu pasiune.

— Da, da, da, tu ești, dragostea mea, iubitul meu, marea mea iubire...

Caligula se simțea, firește, măgulit de aceste cuvinte, pe care i le spunea o adolescentă frumoasă și pasională, ce părea și mai tânără decât era cu adevărat.

— Ce știi tu despre iubire? a întrebat-o el din spatele măștii.

— O, Cezar!... Știu ce mi-a spus inima din prima clipă când te-am văzut, i-a răspuns ea, așezându-i mâinile pe piept. Nu vezi cum bate pentru tine?

Strecurându-și mâinile prin bluza ei roz, Caligula i-a cuprins în palme sânii mici, dar tari, și a început să se joace cu sfârcurile ei.

— Crezi că eu te iubesc la fel de mult cum mă iubești tu, Gabrilia?

— Da... Altfel, nu aș simți ce simt pentru tine.

Gâfâind și șoptindu-i cuvinte dulci de iubire, ea i-a ridicat puțin masca și l-a sărutat. Hmm... sărută bine, și-a

spus Caligula, savurând gingășia și plăcerea pe care i le dăruia cu buzele ei moi și rotunde și cu limba ei senzuală, pe care și-a strecurat-o în gura lui. Gemând în timp ce îl săruta cu ardoare, își dorea ca sărutul lor să nu se sfârșească niciodată.

— Te rog... lasă-mă să te sărut la nesfârșit!... Am așteptat atât de mult clipa asta! a murmurat ea, sărutându-l cu disperare pe gură, sorbindu-i buza de jos în timp ce el i-o sorbea pe cea de sus, strângându-l în brațe și mângâindu-i fundul ascuns de tunica lungă până la genunchi cu care se îmbrăcase înainte de a veni s-o întâlnească.

Fără să întrerupă vraja sărutului, Caligula și-a strecurat o mână pe sub lenjeria ei intimă și a început să-i maseze pubisul și să se joace cu buclele părului pubian. Ea a așezat o pernă peste genunchii amândurora, apoi și-a strecurat mâna, la rândul ei, pe penisul lui, pe care l-a mângâiat cu tandrețe.

— O... dragostea mea, a murmurat ea, stăm atât de aproape unul de altul, încât simțurile mele o iau razna, iar suflul lui Eros îmi aprinde sufletul... Iubirea mea, nu am cuvinte să-ți spun ce simt acum... un vis pe care îl am de când mă știu s-a împlinit astăzi prin acest sărut pe care mi l-a dăruit însuși Zeul Plăcerii... O, da, da, da, atinge-mă, Cezar, simte-mi iubirea!... Sunt numai a ta, numai a ta...

Dezmierdându-i vulva fremătătoare, el își plimba degetele printre labiile ei, stimulându-i clitorisul și orificiul strâmt al vaginului. Iar ea se uda, sărmana, se uda necontrolat, așa cum nu o mai făcuse nicicând în viața ei, și sucurile au devenit și mai abundente, revărsându-se pe mâna lui în clipa în care și-a înfipt degetul mijlociu în heleșteul ei fierbinte, iar ea i-a răspuns strângându-i în mâini penisul tare ca stânca, savurând astfel puterea omului pe care îl iubea și căruia voia să i se ofere

necon condiționat.

— Ridică-te în picioare! i-a spus el, potrivindu-și masca pe chip. Vreau să văd cât ești de frumoasă!

— Aici? a șoptit ea, privind de jur-împrejur, în timp ce el se juca acum cu degetele prin părul ei castaniu.

— Firește, a răspuns el. Nimeni nu ne va acorda atenție, căci oaspeții sunt preocupați cu propria lor distracție.

I-a dat jos bluza până la nivelul umerilor, expunându-i sânii goi și spatele atrăgător.

— Oamenii se vor uita la mine, i-a șoptit ea la ureche.

— Și te deranjează?

— Aș vrea să stau goală numai în fața ta.

— Dar suntem numai noi doi... Mai vezi pe cineva prin preajmă? a întrebat-o el, sărutând-o pe gură, fără să-și dea jos masca.

— Ai dreptate, Cezar. Nimeni în afară de tine nu mai contează pe lumea asta.

Stând încă pe vine, Caligula a ajutat-o să se ridice în picioare și i-a smuls fusta și lenjeria intimă. Apoi, i-a admirat trupul gol, nu la fel de înalt precum cel al surorilor lui, dar zvelt și bine proporționat, înzestrat cu picioare perfect modelate, glezne grațioase, șolduri înguste, dar frumos modelate și fese rotunde și tari, mai apetisante chiar decât și le-a imaginat analizându-le prin tunică.

Ignorându-i pe cei care o priveau, Gabrilia s-a răsucit grațioasă în brațele lui, delectându-se cu atingerile sale, în timp ce el îi mângâia și îi ciupea fesele proeminente, îi dezmiarda pubisul sau îi lingea vulva cu limba. Ea și-a pus mâinile pe șolduri și s-a așezat pe vine în așa fel încât să-și poată mângâia vulva de chipul lui mascat. El i-a absorbit *cunnusul* delicios, stimulându-i și mai mult procesul de lubrifiere și făcând-o să tremure, să geamă și să-și exprime în cuvinte tandre dragostea și fericirea.

Când și-a dat seama că ea nu-și va mai putea controla

prea mult simțurile, a așezat-o pe *lectus*, i-a depărtat coapsele tari și a ajutat-o să atingă culmile plăcerii supreme, stimulând-o cu limba și desfătându-se cu țipetele ei înăbușite și spasmele pelviene. Plutind pe aripile extazului, Gabrilia i-a cuprins penisul cu mâinile și l-a rugat să facă dragoste cu ea. Cât de pură și de naivă era Gabrilia în dorința ei aprigă de a-l cuceri pe bărbatul pe care îl iubea! Cât de fierbinte, de senzuală și de seducătoare i se părea lui Caligula această fetișcană prinsă în mrejele pasiunii!

Doi bărbați, care stăteau la marginea celui de al doilea nivel, chiar deasupra *lectusului* celor doi îndrăgostiți, priveau cum frumoasa fată își împingea fundul apetisant spre bărbatul mascat, rugându-l s-o posede pe la spate. El a privit de jur-împrejur. Poftele carnale puseseră stăpânire pe toți invitații din Sala cea Mare. Apoi, i-a observat pe cei doi spectatori și le-a făcut semn să se apropie. Ei au sărit de la locul lor și au prins-o pe Gabrilia.

— Dați-mi drumul! a strigat ea, zbătându-se în brațele lor în încercarea de a evita mușcăturile și degetele lor invadatoare. Iubitule, spune-le să ne lase în pace! i-a șoptit ea lui Caligula, îmbrățișându-l.

— Nu pot... i-a răspuns el pe același ton șoptit. N-ai auzit discursul pe care l-am ținut mai devreme?

— Te rog, iubirea mea! l-a implorat ea. Doar nu crezi că teoriile tale se aplică în cazul nostru, nu-i așa?

— Nu pot să-mi încalc cuvântul... Lasă-i să te mângâie câteva clipe și apoi te voi duce în dormitorul meu, unde vom face dragoste până la epuizare!

— Ah, urăsc asta! Adică abia aștept să mergem împreună în dormitorul tău! Nu poți să le zici că nu mă simt bine?

— Fii serioasă, Gabrilia! Nu pot să le spun o minciună doar ca să-i împiedic să te atingă.

— Chiar trebuie? I-a întrebat ea cu vocea ei ca de înger, ascunzându-și chipul la pieptul lui.

— Da, insist chiar să-i lași să te mângâie câteva clipe, apoi vom pleca.

— Promiți?

— Desigur. Continuă să mă îmbrățișezi și să-mi strângi *verpa* cu putere, ai înțeles?

— Bine, a îngăimat Gabrilia, apucându-i penisul.

— Închide ochii! i-a poruncit el, aranjându-i bretonul. Gândește-te că eu sunt cel care te mângâie!

— Voi încerca... a spus frumoasa adolescentă, așezându-se din nou în genunchi și ridicându-și fundul.

Caligula le-a făcut semn celor doi bărbați să se apropie. Apoi, a luat-o în brațe pe Gabrilia. Cei doi indivizi au început să-i mângâie fesele și să-și strecoare mâinile spre zona genitală.

— Depărtează-ți încă puțin coapsele! i-a spus Caligula.

Ea i-a strâns penisul și și-a depărtat picioarele. Indivizii și-au croit apoi drum spre comoara ei, pe care au început s-o stimuleze, jucându-se cu clitorisul ei.

— Te rog, spune-le să înceteze! a îngăimat ea, simțind cum penisul lui devine din ce în ce mai tare.

— Nu, nu încă... Lasă-i să te ronțăie puțin!

Unul dintre bărbați s-a întins pe jos, strecurându-și capul pe sub vulva ei. I-a cuprins sânii cu mâinile și a început să-i ciupească sfârcurile în timp ce îi mușca labiile, îi absorbea clitorisul și îi înghițea sucurile abundente. Între timp, celălalt individ i-a depărtat fesele, i-a mușcat areola și a penetrat-o cu degetele.

— Nu, nu, încetați! Este prea mult. Nu vreau să...

— Ce nu vrei? Să atingi orgasmul? a atârnat-o Caligula în timp ce ea îi strângea cu putere penisul, gemând și suspinând.

— Da, nu vreau să ating orgasmul... dar este foarte greu

să mă abțin...

— Atunci, dă-i drumul!

— Vrei să ating plăcerea supremă? a întrebat ea cu respirația întretăiată, pe când stimulările celor doi bărbați nu-i dădeau pace.

— Da... Chiar îmi doresc asta, i-a șoptit Caligula, privind cum își ridică șoldurile ca să intensifice fricțiunea organelor ei genitale de gurile lacome ale celor doi indivizi.

Ia uită-te la târfulița asta mică! Privește cu câtă plăcere întâmpină Gabrilia atacurile gurilor nesățioase! Asta era... nimic nu-l excita mai tare pe Caligula decât spectacolul uluitor pe care îl oferea o femeie îndrăgostită de el, ce nu putea să-și mai reprime orgasmul în brațele unor străini!

— O, iubitul! a șoptit Gabrilia, cuprinsă de contracțiile preorgasmice. Sunt atât de agresivi... ca niște animale! O, da, da! Spune-le să mă aducă în pragul nebuniei! Iubirea mea, simt cum se apropie! E copleșitor, nu mai rezist!

Ea a îngăimat aceste cuvinte de nenumărate ori, rotindu-și pelvisul, atingând valuri succesive de orgasm, apucându-i penisul cu mâinile și sărutându-l pe gură, tremurând, gemând și strângându-l în brațe cu pasiune.

— O, te iubesc, Cezar! Te iubesc cu fiecare fibră a trupului și inimii mele!

Excitat de fiorii trupului ei, dar și de iubirea ei necondiționată, Caligula a smuls-o pe Gabrilia, goală și răvășită, din brațele celor doi bărbați, a apucat-o de mână și a tras-o după el prin pasajul cel mai apropiat, ajungând pe hol și apoi pe un alt coridor îngust, la capătul căruia se afla o ușiță. Copleșită încă de vibrațiile pasiunii carnale, adolescența îndrăgostită s-a agățat de umerii lui. El și-a scos masca.

— În sfârșit, dragostea mea! În sfârșit, pot să-ți admir frumusețea și noblețea trăsăturilor fizice! a spus ea, sufocându-l sub o ploaie de sărutări, recunoscătoare

pentru că și-a ținut promisiunea și a salvat-o din brațele atacatorilor ei.

Printre îmbrățișările și sărutările ei, Caligula a reușit să ia o cheiță ascunsă într-o crăpătură secretă din perete și a deschis ușa. Apoi, a dus-o în *cubiculum* și a încuiat ușa în urma lui.

— Ce ai de gând să-mi faci? I-a provocat ea cu un zâmbet, rezemându-se de perete și băgându-și un deget în gură.

— Nu tot ce-aș vrea, deocamdată, a răspuns el, sărutându-i gâtul lung. Nu am la dispoziție decât o jumătate de oră ca să mă bucur de dragostea ta.

— Vino, vino la mine, zeul meu atotputernic! i-a șoptit, seducătoare, Gabrilia, întinzându-se în pat. Într-o jumătate de oră, poți să mă înalți spre ceruri și să mă aduci înapoi pe pământ de cel puțin zece ori.

Caligula a zâmbit. Apoi, s-a urcat deasupra ei și a înălțat-o spre ceruri de cel puțin zece ori.

Jumătate de oră mai târziu, după ce a închis-o pe Gabrilia în dormitorul său privat, promițându-i că avea să se întoarcă la ea după spectacol, Caligula s-a îndreptat spre cabina construită în spatele scenei din Sala cea Mare.

S-a oprit în prag și a privit-o pe Ladyssa care stătea în fața unei oglinzi din argint. Purta o robă stacojie, din mătase transparentă, care se despica în față deasupra genunchilor, iar la spate avea o trenă scurtă. Trupul gol al soției imperiale, în vârstă de optsprezece ani, se întrezărea fermecător pe sub robă. După ce *ancillae* i-au făcut baie și masaj, i-au strâns părul blond deasupra capului, lăsându-i libere câteva bucle lungi ca să-i încadreze chipul minunat. În ținuta ei seducătoare, Lady deborda de mândrie și senzualitate.

Doi cercetași, Cratio și Pomilius, tineri, înalți și chipeși, îmbrăcați doar în kilturi scurte din piele, stăteau în

apropiere, rezemați de un perete. Patru *ancillae* făceau ultimele retușuri coafurii Ladysssei.

Caligula le-a făcut semn cercetașilor și *ancillaelor* să se îndepărteze.

— Cum te simți, frumusețea mea răvășitoare? a întrebat-o el, îmbrățișându-i pe la spate talia de viespe și sărutându-i gâtul lung.

— Sunt foarte emoționată... Îți plac ghetuțele pe care mi le-a dăruit Drusilla special pentru această ocazie? a spus ea, ridicându-și roba ca să-i arate picioarele lungi și atrăgătoare, încălțate în botine cu tocuri înalte, din piele roșie, pe care Petronius le crease pentru Drusilla după modelul botinelor albastre care l-au fascinat pe Cathegus.

Caligula i-a ridicat roba și și-a pus mâna pe pubisul ei mățâșos.

— Abia aștept să te văd etalându-le în public, a șoptit el, jucându-se cu comoara ei.

— Cal, încetează! Nu mă mai atinge! l-a rugat ea.

— De ce? Te-a mai atins cineva astăzi?

— Nu, dar am încă înăuntru *olysbosul* acela mare.

— Cel pe care i l-am dat lui Cratio și Pomilius? a întrebat el, simțind mânerul plat care împiedica *olysbosul* să se desprindă din adâncurile ei.

— Da. Mi l-au fixat acum două ore, a spus Ladyssa, mușcându-și buza de jos.

— Au lucrat cu blândețe?

— Da... M-au uns cu un balsam egiptean înainte de a-l introduce, a gemut ea.

— Deci, te-au atins.

— Păi trebuia să mă ajute cineva...

— Cred că s-au excitat foarte tare, nu?

— Da. Înainte de a mă unge cu balsam, i-am lăsat să-mi absoarbă clitorisul pentru ca procesul de lubrifiere să fie mai intens, iar penetrarea să se realizeze mai ușor... Și

acum abia aşteaptă să facă dragoste cu mine.

— Sunt convins că nerăbdarea ta este pe potriva nerăbdării lor, nu-i aşa?

— Sunt drăguţi... dar trebuie să aştepte sfârşitul spectacolului.

— Ce-ţi face stomacul? a întrebat-o el, masându-i abdomenul.

— Foarte bine. Înainte de a veni aici, acum două ore, *ancillaele* mi-au făcut spălături intestinale.

— Şi cum te simţi acum? i-a şoptit Caligula la ureche, mişcând mânerul *olysbosului*.

— Bine, dar nu-l mai mişca aşa! a îngăimat ea, apucându-i penisul pe sub tunica purpurie, lungă până la genunchi. O, Cal, penisul tău este ud learcă! Ai făcut dragoste cu Gabrilia?

— Da... Era udă toată... şi nu-şi mai putea stăvilii procesul de lubrifiere.

— Probabil că ai făcut-o foarte fericită, nu-i aşa? a spus ea, întorcându-se spre el şi sărutindu-l pe gură.

— Cred că da.

— Ai făcut-o să ţipe?

— Da.

— Cu vocea ei ca de înger?

— Da, dar nu i-am spus că am auzit-o cântând la templul din Concord.

— Şi mie îmi place, să ştii!

— Credeam că nu-ţi plac fetele.

— Ei, bine, Gabrilia este cu totul deosebită. Pare atât de copilăroasă şi de inocentă.

— Bine, o să-i spun că te afli printre simpatizanţii ei. Acum mă duc să mă spăl.

— Nu, stai! i-a şoptit ea. Lasă-mă pe mine să fac asta!

Ladyssa s-a lăsat în genunchi în faţa lui şi i-a lins penisul soţului ei, delectându-se cu sucurile Gabriliei. Apoi, l-a

îndesat adânc în gură.

— Gata, ajunge! a spus Caligula, când felația ei a devenit prea intensă. Vreau să-ți păstrezi energia pentru spectacol.

Ladyssa s-a ridicat în picioare și i-a dăruit un sărut.

— Nu te îngrijora, Cal! Nu voi reuși niciodată să domolesc focul pe care l-ai aprins în simțurile și în mintea mea.

— Abia aștept să execuți pe viu toate lucrurile pe care ni le-am imaginat împreună de atâtea ori!

— Mă iubești? l-a întrebat ea, privindu-l intens.

— Da, Lady, te iubesc! i-a răspuns el, cu aceeași privire pătrunzătoare, ce radia de sinceritate. Sunt nebun după tine!

— O, Cal, ai aprins o scânteie în inima mea! a spus ea, strângându-l în brațe.

— În seara asta, voi transforma scânteia într-un foc mistuitor.

— Da, da, iubirea mea... Voi face tot ce-mi ceri.

— Să ne pregătim! a spus el, aruncând o privire spre clepsidra care arăta că mai erau trei ore până la miezul nopții. Oamenii ne așteaptă.

— Chiar nu ai de gând să urmărești spectacolul pe care îl voi oferi invitaților?

— Nu. Te vei simți mult mai liberă dacă nu te voi privi, iar eu mă voi excita și mai tare dacă îmi voi imagina doar ce faci. În plus, mâine, când îmi vei povesti totul, simțurile mele vor deveni debordante.

— Te duci din nou la Gabrilia?

— Da... l-am rezervat o surpriză.

— Ce surpriză?

— Îți voi povesti totul mâine.

— Îmi ațâți simțurile deja, a spus ea, sărutându-l. Nu ți-e teamă să mă lași singură cu toate fiarele alea?

— Cratio și Pomilius te vor ajuta pe tot parcursul spectacolului și vor avea grijă ca lucrurile să nu scape de sub control.

— Nu la asta m-am referit... S-ar putea chiar să-mi placă foarte mult.

— Păi tocmai asta e și ideea.

— Da, ai dreptate, Cal, a spus ea. Să ne pregătim!

Pe ringul de la parter, purtătorii de torțe au început să alerge de la un capăt la altul, agitându-și torțele ca să-i îndepărteze pe oaspeți din calea lor. Bătăile tobelor au devenit ritmice și intense.

Îmbrăcat într-o uniformă aurie, un herald s-a îndreptat spre centrul ringului și a sunat din trompetă de trei ori. Toată lumea a tresărit. Drusilla, Agrippinilla, Ennia, Domitia, Fulvia, Lamitha, Demi, Murahia, Ceryzia, Hilaria și toți ceilalți oaspeți absorbiți de satisfacerea poftelor carnale și-au întrerupt activitățile lascive și au început să aplaude, încurajând începerea spectacolului. Publicola a căutat-o pe Gabrilia. Pentru că o văzuse cu puțin timp înainte stând goală pe *lectus* în compania unui bărbat mascat, și-a închipuit că se afla undeva cu Caligula, căci bărbatul mascat era, fără îndoială, împăratul.

Invitații, care au stat pe holuri, s-au năpustit acum înăuntru, urcând scările de acces în încercarea de a găsi un *lectus* liber, și strecurându-se oriunde se ivea un loc vacant sau așezându-se pe trepte. După ce a însoțit-o pe Pyrallis în camera lui Ishtar, Eutyclus și-a croit drum prin mulțime, dar nu a mai reușit să ajungă la timp la prietenii lui Verzi.

Heraldul a sunat din nou din trompetă. Cei aproape o mie cinci sute de oameni din Sala cea Mare s-au mai liniștit în cele din urmă.

— Doamnelor și domnilor, a strigat heraldul, țineți-vă respirația și bucurați-vă! Priviți-l pe marele magician!

Printre bubuielile asurzitoare ale tobelor și aplauzele frenetice ale spectatorilor, opt fete dezbrăcate până la brâu au apărut de-o parte și de alta a scenei și s-au așezat în fața ei, ținând în mâini torțe de metal, în timp ce toată lumea aplauda și aștepta cu sufletul la gură ridicarea cortinei, un falus mare, din lemn pictat, a coborât din tavan în centrul ringului. Cele opt purtătoare de torțe au alergat spre falus, l-au înconjurat și au început să-l sărute, să-l mângâie cu mâinile și cu sânii goi, iar apoi să-l lingă, agitându-și torțele care scoteau acum un fum colorat de la tămâia care ardea.

Aplauzele și muzica s-au întetit. Falusul s-a înălțat spre cer. Cele opt fete s-au prins de mâini, formând un cerc, apoi au căzut simultan la pământ ca petalele unei margarete.

Cezar! striga mulțimea într-un glas, acompaniată de sunetul talgerelor. Stând în mijlocul margaretei, înveșmântat într-o mantie albastră, lungă, presărată cu stelute și purtând pe cap o pălărie din aur în formă de emisferă, având trei coroane puse una peste alta, Caligula și-a făcut apariția în fața mulțimii, ținând în mână o baghetă fermecată și savurând uralele. Agitând bagheta, a început apoi să danseze și să facă piruete în fața spectatorilor. Fetele s-au ridicat în picioare, dansând și aruncându-și torțele de la una la cealaltă în timp ce Caligula dansa printre ele.

Apoi, s-a oprit în mijlocul sălii, cu fața spre scenă. Talgerele au răsunat de câteva ori, reducându-i pe spectatori la tăcere. Caligula a ridicat bagheta. Cele opt fete au fugit de-o parte și de alta a scenei în timp ce opt tineri frumoși, îmbrăcați doar în kilturi scurte, au apărut în sală și au îngenuncheat la baza scenei, ridicându-și torțele. Împăratul și-a îndreptat, cu un gest teatral, bagheta în direcția cortinei. Talgerele s-au lovit, scoțând un zgomot

puternic. Cortina s-a ridicat.

Stând pe un pedestal din marmură, în spatele unui baldachin din voaluri roz, învăluită într-un fum colorat și înveșmântată în roba ei stacojie, transparentă, Ladyssa și-a făcut o intrare în scenă spectaculoasă.

Exclamațiile, strigătele, uralele și aplauzele mulțimii au întâmpinat imaginea uluitoare a prințesei blonde, de o frumusețe rară. Oaspeții s-au năpustit spre grilajele de la parter, întinzându-și brațele spre ea.

Îndreptându-și bagheta spre mulțime, Caligula a strigat:

— Animalelor! Aveți acum, în fața ochilor voștri lacomi și a boturilor care vă salivează de poftă, cel mai de preț giuvaier pe care mi l-a oferit Britania! Întâmpinați-o... pe iubita mea... soție... de optsprezece ani... Lady... Caligulaaa!

Salvele de aplauze au zguduit din temelii Sala cea Mare în clipa în care baldachinul a fost ridicat, iar Ladyssa și-a înălțat brațele, unduindu-și ușor șoldurile și privindu-i pe spectatorii ce o adora, în timp ce Cratio și Pomilius stăteau în spatele ei, cu brațele încrucișate la piept, admirându-i silueta cu ochi scăpărători.

— Acum... a continuat magicianul-împărat, impunând liniștea... nu vă lăsați înșelați de inocența chipului ei sau de frumusețea și perfecțiunea trupului ei înalt! Nu vă lăsați înșelați, prieteni!... Căci Lady Caligula este cea mai sălbatică, mai nesățioasă și mai desfrânată iubită pe care mintea voastră perversă și-ar putea-o imagina. De aceea, o iubesc atât de mult.

De pe *lectusul* lor de la nivelul al doilea din partea de vest, Hortensius Scaurus și fratele lui mai mare, Umbratius, care se jucau de ceva timp cu inelușele Drusillei, întreținându-și reciproc starea de excitație, comentau în termeni lascivi farmecele Ladyssei.

— Să coborâm spre grilaje! a spus Drusilla, ridicându-se

în picioare și îndreptându-și *subvesta*. Spectacolul o va lua razna în curând.

Caligula și-a scos mantia albastră și a aruncat-o la pământ împreună cu pălăria din aur și bagheta fermecată. Apoi, a pășit pe scenă îmbrăcat doar într-un *chiton* transparent și s-a așezat, alături de Ladyssa, pe pedestal, mângâindu-i șoldurile și întrebând-o cu voce tare dacă voia să le spună oaspeților cât de încinsă era. Prințesa britană a clătinat din cap și i-a șoptit ceva la ureche.

— Îmi pare rău, prieteni, a spus Caligula. Nu vrea să vă spună...

Rugăminți și regrete au răsunat în întreaga sală printre mâini imploratoare și bezele.

Rezemându-se de grilaje printre o mulțime de oameni, împreună cu Petronius și alți prieteni, Marcellus a tresărit. El l-a lovit cu cotul pe Remus, care se holba la Ladyssa.

— Hei, amice! i-a șoptit Marcellus partenerului său. Nu ne-am culcat cu blonda asta în atelierul nostru acum o lună?

— Pe Jupiter! a exclamat Remus, aproape fără suflare. Ne-am culcat cu soția împăratului!

Între timp, Caligula încerca s-o convingă pe Ladyssa să spună câteva cuvinte, dar ea refuza, fluturându-și degetul arătător. Spectatorii au privit uimiți cum împăratul s-a năpustit spre mantia albastră care zăcea pe podea și și-a luat bagheta fermecată.

— Nu vrei să ne spui? a întrebat-o el mânios, agitându-și bagheta.

De pe pedestalul ei, Lady a clătinat din cap. Marele magician și-a îndreptat bagheta spre ea.

— Dacă nu vrei să ne spui, atunci am să te fac să ne-o arăți!

Ladyssa a căscat ochii, prefăcându-se hipnotizată.

Murmure de uimire au străbătut sala, căci oaspeții

credeau cu adevărat că ea se afla sub puterea vrăjii lui. Caligula și-a agitat bagheta în direcția ei.

— Aici și acum! i-a poruncit el. Ni te vei arăta în toată splendoarea ta... goală!

Spectatorii și-au ținut răsuflarea. Ladyssa a ezitat.

— Goală, am spus! a strigat Caligula, învârtindu-și bagheta.

Încet, de parcă se afla într-adevăr sub puterea unei vrăji, Ladyssa s-a dezbrăcat. Apoi, și-a ridicat mândră bărbia și a rămas goală, încălțată doar cu ghetuțele ei roșii cu tocuri înalte, depărtându-și puțin picioarele și punându-și mâinile pe talia ei de viespe.

Oamenii se holbau cu gura căscată la frumusețea ei blondă, la pielea ușor bronzată, la sânii tari și la părul castaniu care îi acoperea pubisul proeminent.

— Sunt convins că vrei să te apropii de prietenii mei ca să-i lași să descopere singuri ce cuptor zace în trupul tău. Nu-i așa?

Ladyssa a încuviințat din cap.

— Vino aici! i-a poruncit Caligula soției sale seducătoare.

Ladyssa și-a părăsit senzuală pedestalul și a coborât cele două trepte ale scenei, încălțată cu ghetuțele ei roșii, apropiindu-se de marele magician cu un mers elegant și hotărât.

— Te iubesc, Cal, i-a șoptit ea în fugă.

— Și eu te iubesc, Lady, i-a răspuns el pe același ton șoptit.

Fără să audă schimbul de cuvinte tandre dintre cuplul imperial, oaspeții au privit cu ochii mari cât cepele cum împăratul i-a mângâiat șoldurile, fesele atrăgătoare și vulva apetisantă. Apoi, i-a ciupit sfârcurile, trezindu-le la viață. Ea a gemut. El a apucat-o de mână și a obligat-o să se plimbe în jurul lui, etalându-și în fața publicului extaziat frumusețea pusă și mai mult în valoare de ghetuțele cu

tocuri înalte.

— Lady se află acum sub puterea vrăjii mele, a spus împăratul, adresându-se mulțimii. Vreau ca în noaptea asta să dea frâu liber pasiunii sale nesățioase, fără limite și opreliști. În noaptea asta, vă veți bucura cu toții de freamățul uluitor al trupului ei – dar nu numai voi, ci și un oaspete deosebit, care se bucură de favorurile lui Venus, zeița dragostei!

Fascinați de frumusețea ametoitoare a prințesei britane, sute de oameni care se rezemau de grilaje au revărsat asupra ei o cascadă de cuvinte admirative atunci când s-a apropiat de ei și le-a dat șansa să o mângâie.

— Profitați de ea, prieteni! a spus Caligula, conducând-o spre grilajele din partea de nord-vest. Puteți s-o atingeți unde vă pofteste inima și chiar s-o sărutați sau s-o mușcați! Dar deocamdată nu aveți voie s-o trageți peste grilaje și nici să faceți sex cu ea chiar dacă vă imploră să faceți asta. Motivele vi le voi explica mai târziu. Ați înțeles?

Condiția împăratului a fost întâmpinată de un val de aprobare, suspine și cuvinte de dragoste.

În timp ce doi purtători de torțe au tras cortina, Ladyssa s-a apropiat de mâinile întinse ale bărbaților care stăteau în spatele grilajelor pe partea stângă a scenei și s-a pierdut printre ele. Zece sau poate mai multe mâini, unele timide și respectuoase, altele îndrăznețe și invadatoare, au pus stăpânire pe ea. A simțit cum degetele și gurile lor lacome îi testau reacțiile, îi stimulau clitorisul, îi absorbeau sfârcurile, o penetrau și o posedau, savurându-i gemetele și modul în care le răspundea, depărtându-și picioarele, udându-se toată, spunându-le s-o atingă mai încet sau mai tare și întinzându-se peste balustradă ca să le ofere aceleași senzații și altor bărbați.

Marcellus și Remus au mângâiat-o și au sărutat-o acordându-i o atenție deosebită: Marcellus o posedea cu

degetele pe la spate în timp ce Remus îi stimula clitorisul și îi masturba vulva.

— Îți mai aduci aminte de noi, Livia? a întrebat-o Marcellus.

Gemând, copleșită de senzațiile puternice pe care i le stârneau cei doi tineri, Ladyssa le-a aruncat o privire.

— O, da, îmi amintesc de voi, a îngăimat ea. Ne-am cunoscut în atelierul de croitorie.

— Atunci n-am știut cine ești, a spus Remus, sărutând-o pe gât.

— Știu... Dar a fost frumos, nu-i așa?

— Nu doar frumos... a fost minunat! a spus Marcellus, posedând-o fără milă pe la spate.

— Sunteți atât de puternici! le-a șoptit Ladyssa celor doi tineri, în timp ce alți bărbați îi răsuceau sfârcurile și o mușcau de umeri. Ajutați-mă să ating culmile plăcerii supreme! i-a rugat ea printre gemete, depărtându-și și mai mult coapsele în fața lui Marcellus și a lui Remus, care simțeau că prințesa era gata să capituleze. Da, da, așa! a îngăimat Lady, zvârcolindu-se, gâfâind și venind cu pelvisul în întâmpinarea degetelor lor. O, da, Marcellus! a continuat ea. Îmi place! Îmi place foarte mult!

Orgasmul ei a excitat tot mai mulți bărbați, care au înhățat-o, peste grilaje, cu mâinile și gurile. Ladyssa însă le-a dăruit tuturor plăcerea pe care o resimțea. Ennia a prins-o și ea pentru scurt timp și a sărutat-o pe gură, dar alți oaspeți își cereau și ei drepturile, iar Lady era prea excitată ca să-i recunoască pe cei care îi ofereau desfătări sexuale și prea generoasă ca să refuze cuiva o atingere fugară a farmecelor ei.

Între timp, Caligula le oferea și el femeilor privilegiul de a-l atinge, pornind din partea dreaptă a scenei.

Fiind printre primele care s-au bucurat de acest privilegiu, Agrippinilla l-a îmbrățișat și l-a sărutat cu

pasiune pe fratele ei.

— Am jucat foarte bine până acum rolul de târfuliță, nu crezi? i-a șoptit ea, gâdilându-i penisul pe sub *chitonul* subțire.

— Știu. Te-am văzut făcând sex cu Bohrus, a murmurat Caligula, mângâindu-i fundul încântător, acoperit de *subvesta*.

— Este atât de viril, încât nu i-am putut rezista... Dar vreau să mă dăruiesc și altor bărbați după spectacol.

— Ce cadouri ai de gând să le ceri? a întrebat-o el cu un zâmbet șiret, doar ca să-i dea de înțeles că era la curent cu tot ce se întâmpla.

— Hmm, nu știu... a răspuns ea, întorcându-i zâmbetul. Dar mă excit și mai tare dacă partenerii îmi promet cadouri de preț. Te superi?

— Nu, Agri... Accept orice dacă asta te excită.

Ea l-a sărutat din nou.

— Te iubesc, Cal... Ești bestial.

Plimbându-se de-a lungul grilajelor și mângâindu-le pe femeile care se înghesuiau să-l sărute și să-i atingă - fie și doar pentru o clipă - organele genitale divine, Caligula o privea din când în când pe Ladyssa, excitându-se când o vedea cum se abandona în brațele oamenilor de cealaltă parte a sălii.

Demi și Lamitha, care nu voiau să piardă șansa acestei scurte întâlniri cu frumosul împărat, l-au cuprins amândouă cu brațele și l-au sărutat pe rând.

— Te visăm adesea, i-a spus Lamitha, stimulându-i penisul.

— Aha... Nu vreți să-mi oferiți un indiciu? le-a întrebat el.

— Nu aici, Cezar... i-a șoptit Lamitha.

— Nu vrei să ne întâlnim undeva după spectacol? i-a propus Demi, pipăindu-i fesele.

— Cu amândouă o dată?

— Da, a răspuns Demi. Te așteptăm în camera lui Circe.

— Vreți să mă transformați în porc?

— Nu, iubitele, a răspuns Lamitha, ducându-i mâna spre comoara ei și sorbindu-i unul din sfârcuri.

— Te iubim așa cum ești, i-a șoptit Demi, imitând-o pe Lamitha.

Caligula se simțea atras de trăsăturile senzuale ale celor două brunete focoase, dar și mai mult îi plăcea hotărârea lor de a-l seduce. Îi plăceau femeile îndrăznețe. La insistențele lor, a acceptat să le întâlnească în camera lui Circe două ore după miezul nopții, apoi a mers mai departe.

Tysios și alți trei băieți chipeși s-au furișat în fața unor femei, îmbrățișându-l și sărutându-l pe împărat atunci când acesta a trecut pe lângă ei.

— Dar tu nu ești *eratosul* lui Macro? I-a întrebat Caligula pe Tysios, delectându-se cu sărutările pasionale ale adolescenților.

— Ba da, Cezar, dar în seara asta am voie să mă întâlnesc cu bărbați puternici și nimeni nu este mai puternic și mai chipeș decât tine, a răspuns băiatul blond, ridicându-și *chitonul* și mângâindu-și penisul mic de organul viril al lui Caligula.

— Dar și tu ești atrăgător, i-a spus împăratul, dezmiardându-i fesele mici, excitat de reacțiile lui Tysios, dar și de atingerile tandre ale celorlalți băieți.

— După miezul nopții, voi fi în camera lui Apollo, i-a șoptit Tysios lui Caligula.

— Bine. Așteaptă-mă acolo! a spus împăratul, strângând ușor penisul fremătător al adolescentului grec.

Trecând mai departe pe lângă grilaje, printre țipetele și sărutările femeilor îndrăgostite, împăratul a fost asaltat de Murahia și Ceryzia, care i-au invadat gura cu limbile lor, atingându-și buzele de fața lui, apucându-i penisul cu

mâinile și mângâindu-l de coapsele lor negre ca pana corbului. În timp ce Murahia îl ruga să se întâlnească după spectacol, Ceryzia s-a lăsat pe vine și i-a cuprins *verpa* în gură, sugându-i-o cu vădită plăcere.

— Te vom aduce în pragul nebuniei cu pasiunea noastră, Cezar, i-a promis Murahia, ducându-i mâna spre comoara ei și obligându-l să-și înfigă degetele în vulva ei udă.

— Bine. Duceți-vă în camera lui Apollo o oră după miezul nopții! a spus Caligula, eliberându-se din îmbrățișările Ceryziei când a văzut-o pe Ladyssa, goală și răvășită, apropiindu-se de el ca să-și îndeplinească misiunea de incitare a spectatorilor și în partea dreaptă a scenei.

— O, dragostea mea! a îngăimat tânăra lui soție, îmbrățișându-l. Sunt atât de excitați!

— Asta pentru că ești atât de frumoasă!

— Hai să ne încheiem rondul! Abia aștept să...

Caligula și Lady și-au văzut fiecare de drumul lui și s-au îndreptat în direcții diferite ca să le ofere oaspeților excitați plăcerea atingerii trupurilor lor divine.

Lady s-a trezit aproape imediat în brațele lui Titus, Mutius, Perusius și ale altor doi bărbați.

— Îmi pare bine să vă reîntâlnesc, Alteța Voastră, a spus mijlocitorul cel gras, mângâindu-i zona genitală.

— O, tu! a mârâit prințesa britană, încleștându-și picioarele ca să-l împiedice s-o invadeze cu degetele. Cum îndrăznești?

Ladyssa a încercat apoi să-l plesnească, dar Titus și Perusius i-au imobilizat brațele.

— În seara asta, nu poți să mă pui la zid, i-a răspuns mijlocitorul în timp ce Titus și Perusius au tras-o de cealaltă parte a grilajului. Hai, depărtează-ți picioarele, târfă!

Ladyssa a încercat să li se împotrivească, dar pentru că

avea mâinile imobilizate, Mutius a reușit s-o oblige să-și depărteze coapsele, ciupindu-i pubisul fără milă.

— Ticălosule! a îngăimat ea în clipa în care a simțit că o penetrează cu degetele sale încărcate de inele și îi răvășește mucoasa excitată.

Lady a gemut. Titus și Perusius au mușcat-o de umeri. Ceilalți doi indivizi au tras-o de sfârcuri. Procesul de lubrifiere s-a intensificat, iar secrețiile abundente s-au prelins pe mâna lui Mutius.

— Vezi? Acum îți place, după câte văd, a spus el, încercând s-o sărute pe gură.

— Te urăsc! a mormăit ea, ferindu-și gura.

Dar bizantinul a prins-o de păr și a obligat-o să-l sărute. Și-a agitat degetele cu și mai multă violență în adâncurile ei, stimulându-i orificiul cervixului cu vârful degetului mijlociu. Ea s-a înfiorat.

— Nu mai rezști, nu-i așa? a provocat-o Mutius, simțindu-i contracțiile pelvine și intensificându-și stimulările cu degetele. Vrei să-ți descătușezi plăcerea și să atingi orgasmul, nu-i așa? Hai, recunoaște!

— Da, asta vreau! Grăbește-te! a bâiguit Ladyssa. Da, da, da... așa... îmi place! Cât ești de ticălos!

În timp ce Ladyssa plutea acum pe aripile extazului suprem, mijlocitorul i-a înfipt rapid în orificiul cervixului tulpina subțire a unei ciuperci uscate, introducându-i apoi și pălăria plantei. Apoi, pentru că ea stătea aplecată peste grilaj, a apucat-o de genunchi, i-a ridicat picioarele și și-a îndreptat penisul spre vulva ei deschisă, penetrând-o cu violență și stârnindu-i noi valuri de orgasm în clipa în care seva picantă, eliberată de tulpina ciupercii afrodisiace, i-a invadat organele genitale, producându-i o senzație irezistibilă de furnicături, amplificate de pălăria ciupercii care conferea glandului său puterea unui berbec de luptă.

De cealaltă parte a sălii, după ce și-a terminat rondul și s-a lăsat răsfățat de câteva femei pasionale, Caligula s-a apropiat de Drusilla, care îl aștepta desculță, îmbrăcată doar în *subvesta* ei transparentă și înconjurată de pretendenți.

— Cum se descurcă? a întrebat-o Caligula îmbrățișând-o cu pasiune.

— Este în compania lui Mutius și a altor indivizi.

— Crezi că pasiunea ei va reuși să rămână la fel de nesățioasă toată noaptea?

— Da, Cal... a spus Drusilla. Apoi, s-a apropiat de urechea lui și i-a șoptit: Ciuperca fermecată a lui Mutius va face minuni. În mai puțin de o jumătate de oră, se va dizolva complet și îi va da o energie pentru încă douăsprezece ore.

— O să aibă cumva usturimi?

— Nu, deloc. Doar niște senzații foarte plăcute.

— Ai atât de multă încredere în mijlocitorul bizantin?

— Da, am, dar pleacă acum! Abia aștept să văd reprezentația ei cu... oaspetele secret.

Mergând mai departe în partea de vest, Caligula s-a trezit în brațele Enniei, care era complet goală. Sărutându-l cu ardoare, i-a spus că îl va iubi întotdeauna.

— Nu vei mai avea nevoie de *cantaride* ca să mă faci să ard de dorință, îți promit, Cezar, a îngăimat ea, în timp ce el se juca ușor cu părul ei pubian luxuriant, care îi acoperea toată zona genitală.

Ea l-a înlănțuit cu picioarele, ca o pisică în călduri, și s-a înfipt în penisul lui. El a penetrat-o de câteva ori pe sabina excitată, dar când Ennia era gata să atingă orgasmul, Caligula a întrerupt partida de amor.

— Va trebui să mai aștepți, micuță sălbăticiune.

— Te voi aștepta ca o sclavă, Cezar, dar când? Unde?

— O oră după miezul nopții în fața camerei lui Apollo.

Caligula a lăsat-o pe Ennia suspinând după el împreună cu alte femei la fel de fascinate de comportamentul nonșalant al tânărului stăpânitor al Romei. S-a îndreptat apoi în mijlocul sălii, privind cum mai mulți de bărbați o mângâiau încă pe Ladyssa. Le-a făcut semn purtătorilor de torțe să-i ia mantia, să i-o prindă pe umeri, să-i așeze pălăria pe cap și să-i dea bagheta magică.

Tobele și-au accelerat ritmul, iar talgerele s-au făcut auzite încă o dată. Ladyssa a tresărit. Sala cea Mare a fremătat de murmurele spectatorilor emoționați.

— A sosit clipa, Lady Caligula! a spus magicianul, fluturându-și bagheta.

Mutius și ceilalți bărbați au ajutat-o să se ridice în picioare. S-a întors spre magician, uitându-se cu ochi mari la bagheta lui, de parcă era într-adevăr hipnotizată. Apoi, s-a îndreptat, mândră, spre mijlocul sălii.

— Stai pe loc! a poruncit el, după ce Ladyssa a ajuns în fața scenei ascunse în spatele cortinei.

Tobe au început să bată în cadență.

— Mai ești îndrăgostită de oaspetele nostru secret?

— Da, Cezar! a răspuns ea cu voce tare, ridicându-și brațele spre scenă, ținându-și picioarele puțin depărtate și unduindu-și șoldurile în ritmul bătăii tobelor.

Caligula a îndreptat bagheta spre public.

— Soția împăratului are dreptul să facă dragoste cu un străin?

— Da-are! Da-are! Da-are! a scandat publicul.

— Dar femeile au dreptul să facă dragoste oricând, oriunde și cu oricine, după bunul lor plac?

— Da-au! Da-au! Da-au! au scandat din nou spectatorii.

— Bărbații au dreptul să le împiedice pe femeile, soțiile, fiicele, surorile sau prietenele lor să facă dragoste așa cum le dictează inima?

— Nu-au! Nu-au! Nu-au!

— Bine... Descopăr o urmă de inteligență în mintea voastră meschină. Mulțimea a izbucnit în râs. Ce veți vedea în continuare este un miracol al magiei mele. Nimeni nu a mai realizat vreodată un spectacol de asemenea amploare! a exclamat Caligula. Iubitul soției mele se bucură de favorurile lui Venus, zeița dragostei! Și pentru că este atât de magnific și de puternic, l-am numit senator și consul al Romei!

Spectatorii au întâmpinat declarația lui Caligula cu un vuiet de aprobare.

Heraldul a pășit în fața scenei ascunse în spatele cortinei.

— Doamnelor și domnilor! Ridicați-vă în picioare! a strigat el.

Oaspeții s-au supus. Caligula a plimbat vârful baghetei pe spatele Ladyseiei. Prințesa, copleșită parcă de forța lui Eros, le-a făcut semn purtătorilor de torțe să ridice cortina.

Talgerele răsunau ușor și continuu. Cortina s-a ridicat. O altă cortină, mai îngustă, ascundea centrul scenei. Șase lictori, în tunici roșii, ținând în mână câte un *fascies* (simbolul puterii la romani, înfățișat sub forma unui snop de nuiele, legat cu panglici roșii, în care era înfiptă o secure și purtat de lictorii ce-i escortau pe consulii și împărații Romei în diverse ocazii oficiale), stăteau de-o parte și de alta a cortinei. Fiecare dintre cei doisprezece era flancat de câte un purtător de torțe.

Lady a făcut semn ca și cea de a doua cortină să fie ridicată. Talgerele au răsunat încă o dată, cu putere. Cortina s-a ridicat.

Nechezând, Incitatus s-a ridicat pe picioarele din spate sub privirile uluite ale publicului. Armăsarul alb purta la gât colierul cu nestemate pe care Caligula i-l dăruise Ladyseiei pentru Incitatus, iar pe spate avea o mantie albă, cu dungi purpurii, ce indica rangul de senator. Penisul lui

mare și negru era în erecție, îmbrăcați în kilturile lor scurte, Cratio și Pomilius stăteau în apropierea splendidului armăsar.

— Te salutăm, Incitatus, senator și consul al Romei! a strigat heraldul.

Holbându-se uimiți, spectatorii și-au întins brațele, executând salutul oficial al romanilor. Tobe au bubuit. Caligula și-a plimbat din nou vârful baghetei pe spatele Ladyssiei. Cât de excitată era minunata lui soție! Cât de tare îi fremăta pelvisul! Cât de profundă era pasiunea ei pentru acest animal nobil!

Pe când Ladyssa a pășit pe scenă, apropiindu-se de iubitul ei Incitatus, Caligula s-a retras puțin, făcându-le semn spectatorilor din fața scenei să stea liniștiți în spatele grilajelor sau să-și ocupe locurile. Apoi, i-a invitat pe oaspeții din partea de sud a sălii să se apropie în tăcere de scenă și să privească spectacolul mai de aproape.

Armăsarul s-a lăsat în genunchi. Stând cu spatele la public, Ladyssa și-a depărtat picioarele și s-a așezat călare pe capul lui, mângându-și vulva goală de botul lui și unduindu-și șoldurile în timp ce animalul își agita capul sub ea, stârnindu-i și mai mulți fiori pe lângă cei provocați de ciuperca magică a lui Mutius. Gemând și șoptindu-i cuvinte tandre armăsarului ei iubit, Ladyssa a simțit că avea să atingă în curând orgasmul. Ea a încercat să și-l reprime ca să-i simtă explozia ceva mai târziu când avea să facă dragoste cu el. Ținându-și picioarele depărtate și stând bine înfiptă în botinele ei roșii, deși nu era obișnuită cu tocurele înalte, s-a aplecat și l-a sărutat pe Incitatus pe bot, oferindu-le spectatorilor, care au putut să-i admire în deplina lor splendoare fesele și labiile excitate la maximum, o imagine de vis.

Cratio și Pomilius au pus pe jos o pernă plată, dreptunghiulară, și au ajutat-o să se întindă pe ea. Ladyssa

și-a depărtat picioarele cât a putut de mult și și-a retras genunchii.

— Hai, iubirea mea! I-a îndemnat ea pe Incitatus în timp ce mulțimea își ținea răsuflarea. Linge-mă și iubește-mă așa cum te-a învățat Venus pe culmile Olimpului!

Bine dresat și simțind pentru Ladyssa o atracție sexuală cu totul deosebită, nobilul armăsar a început să-i muște cu delicatețe sfârcurile, abdomenul, coapsele și vulva în timp ce ea își întindea brațele și își dădea capul pe spate, revărsându-și asupra spectatorilor – prin gemete și cuvinte de dragoste – pasiunea nestăvilită.

Ca un iubit experimentat, Incitatus a lins-o apoi cu limba peste tot, poposind un timp asupra clitorisului și apoi strecurându-și vârful limbii printre labiile ei deschise, pătrunzând în adâncurile ei. Ea și-a unduit șoldurile, și-a depărtat coapsele cu mâinile cât a putut de mult și a venit cu pelvisul în întâmpinarea lui ca să simtă cum limba îi invadea vaginul, îi sorbea sucurile, o penetra și o mânca de vie. Cât de mult îi plăcea când îi cuprindea cu gura întreaga zonă genitală, ronțăind din trupul ei și posedând-o așa cum niciun bărbat n-ar fi putut s-o facă! Cât de frenetică era dragostea lui și cât de intense erau reacțiile ei!

În timp ce gemetele ei de plăcere răsunau în toată sala, Cratio și Pomilius l-au înhămat pe Incitatus. Agitându-și vulva de gura lui deschisă, stăvilindu-și însă orgasmul, Lady i-a mângâiat urechile.

— Vrei să te ridici în picioare acum? I-a întrebat ea. Vrei să mă înfrupt din organul tău puternic?

Incitatus a dat năvalnic din cap, lingând-o pe față și nechezând ca să-și manifeste încântarea. Cratio și Pomilius au tras de curele, obligând armăsarul să se ridice pe picioarele din spate și să-și etaleze penisul uriaș, ce fremăta de dorință.

Strigătele și exclamațiile de uimire ale femeilor aflate în pragul delirului au vuit în întreaga sală.

Ladyssa s-a îndreptat în patru labe spre picioarele din spate ale calului și a început să-i îmbrățișeze și să-i lingă testiculele uriașe, ciupindu-i și mușcându-i pielea neagră a scrotului. Apoi, i-a cuprins penisul cu mâinile, mângâindu-l de trupul ei, șoptindu-i cuvinte de dragoste, lingându-i glandul în formă de ciupercă, mușcându-i-l și plimbându-și limba pe canalul ejaculator.

Mulțimea privea fascinată acest spectacol de felație realizat de Ladyssa, exprimându-și admirația și încurajarea într-un mod din ce în ce mai zgomotos – femeile au apucat penisurile în erecție ale bărbaților de lângă ele și au început să le sugă cu pasiune, imaginându-și că făceau sex oral cu splendidul armăsar.

Cratio și Pomilius au prins curelele hamului de gâtul calului și de partea inferioară a corpului său, dându-i Ladyssei dispozitivul „antișoc”. Tobele au bubuit. Lady a îmbrățișat penisul lui Incitatus, atingându-l de sânii ei. Pomilius a strâns-o în brațe pe la spate, ajutând-o să fixeze dispozitivul „antișoc” în partea de jos a organului său magnific.

— O, Lady, ne scoți din minți, a spus Pomilius, mușcând-o de umeri și stimulându-i sfârcurile și clitorisul ca să-i intensifice procesul de lubrifiere. Cu greu mă abțin să nu te atac.

— Mai târziu, Pomilius, mai târziu, a îngăimat ea când el și-a înfipt degetele în comoara ei.

— Promiți?

— Da, promit. O să facem dragoste în trei – eu, tu și Cratio.

Cratio ungea cu o alifie penisul calului, dar nu i-au scăpat cuvintele ei. S-a întors spre ea și a început să-i ungă vulva cu balsam, lărgindu-i vaginul. Ea s-a înfiorat.

— O să facem sex sălbatic, i-a spus Cratio printre dinți.

— Da, știu... a bâiguie ea în timp ce el îi ungea sfincterul anal.

— O să te faceni să țipi și să atingi culmile extazului suprem, i-a promis Pomilius, strângându-i sfârcurile.

— Sunt convinsă, le-a șoptit ea amândurora. Dar acum vreau să stați prin preajmă și să mă priviți fără să vorbiți de sex, ați înțeles?

Cei doi tineri au acceptat. Ea le-a mai dat câteva instrucțiuni în timp ce tobele și-au intensificat ritmul, iar unele voci din public au invocat zeii, rugându-i s-o binecuvânteze pentru curajul și senzualitatea ei.

Ladyssa a apucat cu ambele mâini mânerul de la gâtul lui Incitatus, apoi și-a strecurat picioarele în mânerul din partea inferioară, mângâindu-și vulva udă de penisul lui impunător ca să-și desfacă labiile și frecându-și orificiul vaginal de glandul lui.

— Hai, Incitatus! I-a rugat ea. Penetreză-mă!

Pentru că armăsarul era obișnuit cu ea, a sărit pe picioarele din spate. Vulva Ladyssei s-a ciocnit de câteva ori de glandul lui, apoi s-a înfipt deasupra. Lady a început să împingă ușor, vaginul s-a întins, iar penisul calului a pătruns înăuntru, stârnindu-i senzațiile fantastice pe care numai un penis uriaș i le putea trezi la viață. Gâfâind și țipând de plăcere, Lady s-a dăruit cu totul acestui act sexual frenetic, ridicându-și și coborându-și șoldurile ca să simtă cum penisul tare al calului îi penetrează tractul vaginal, lovindu-se de dispozitivul „antișoc”, apoi lovindu-și cervixul într-un ritm obsedant de canalul ejaculator. Fiorii pasiunii carnale și secrețiile ciupercii lui Mutius îi înnebuneau pe amândoi. În chinurile unui orgasm devastator, țipetele Ladyssei au răsunat timp de câteva minute în întreaga sală, stârnind reacții la fel de puternice din partea spectatorilor.

Dar când a simțit că Incitatus era gata să ejaculeze în adâncurile ei, Ladyssa a reușit să pună capăt actului sexual frenetic. Tremurând nesatisfăcută, dar simțind încă valuri de plăcere, a cuprins cu mâinile testiculele iubitului ei și a început să tragă de ele ca să-l împiedice să ejaculeze. Cratio le-a făcut semn asistenților ascunși printre grinzile tavanului să ridice și mai mult hamul armăsarului.

Ladyssa s-a întors cu fața spre public, întinzându-și picioarele și mișcându-și pelvisul înainte și înapoi cu o privire provocatoare. Mulțimea aplauda și scanda *La-dy! La-dy! La-dy!* Ridicându-și mândră bărbia, prințesa britană de optsprezece ani a cuprins cu coapsele penisul lui Incitatus și s-a prins cu mâinile de mânerele de la gâtul lui, expunându-și trupul zvelt în fața ochilor fascinați ai spectatorilor, care aveau impresia că penisul uriaș era o parte din trupul ei, lucru ce îi conferea o aură de divinitate. Pomilius și Cratio au ajutat-o să-și introducă picioarele în mânerele prinse de crupa calului și i le-au fixat sub genunchi.

Acoperindu-i cu trupurile lor vulva expusă privirilor publicului, cei doi asistenți au șters-o repede cu o cârpă curată și i-au uns sfincterul anal, care fusese deja pregătit pentru marea reprezentație ce va urma prin introducerea cu două ore în urmă a unui *olysbos* mare.

— O să le sucești mințile de tot, Lady, i-a murmurat Pomilius la ureche în timp ce ungea cu balsam organul lui Incitatus.

— Îți dai seama că nu vor pierde nicio clipă din partida ta sexuală? a întrebat-o Cratio, gâdilându-i clitorisul.

— Da... De aceea, vreau să le arăt tot ce pot, i-a răspuns ea, gemând nerăbdătoare.

— Îi vei atrage așa cum un stup atrage urșii, a insistat Pomilius, puțin îngrijorat.

— Lăsați-i să vină și să mă atingă! le-a șoptit ea.

Cei doi cercetași au tras aer în piept când au început să frece penisul armăsarului de anusul ei.

— Așezați-vă în stânga și-n dreapta mea! le-a spus ea. Vreau să vadă cum Incitatus mă va penetra pe la spate.

Când cei doi asistenți s-au dat la o parte, tobele au bubuit din nou. Oaspeții nu au mai putut să-și înăbușe țipetele, dar sunetele talgerelor i-au readus din nou la tăcere. Spectatorii au putut astfel să admire – în deplina lui splendoare – organul genital al Ladysssei – labiile frumoase și excitate, carnea roșie și clitorisul purpuriu, care vibra de viață.

Susținând penisul armăsarului cu ajutorul dispozitivului „antișoc”, fixat în partea inferioară a organului, Cratio și Pomilius au început să-i lărgască anusul cu degetele în timp ce ea își cobora din ce în ce mai mult bazinul ca să simtă contactul electrizant cu glandul puternic al calului. Gemând din cauza contracțiilor preorgasmice provocate de acest contact superficial, le-a șoptit celor doi asistenți s-o ajute să se înfigă în penisul magnific al armăsarului.

— Încearcă să-ți relaxezi cât poți de mult mușchii pelvieni! i-a spus Pomilius, masându-i abdomenul.

După ce ea a reușit să facă asta, cei doi tineri i-au întins și mai mult sfincterul anal și i-au introdus înăuntru glandul lui Incitatus.

Ce plăcere a simțit Ladyssa în clipa în care s-a înfipt în penisul fremătător al calului puternic! Nici nu a penetrat-o bine și a și simțit explozia primului orgasm, răvășindu-i tot trupul! A rămas fără suflare.

— O, *da! Lovește-mă!* a strigat ea.

Incitatus a nechezat, apoi a bătut de câteva ori pământul cu picioarele și și-a penetrat „mânza” până la limita impusă de dispozitivul „antișoc”.

Printre strigătele delirante ale mulțimii, Ladyssa și-a

pierdut cu totul uzul rațiunii. Își canaliza acum întreaga energie asupra penisului rigid care i-a invadat adâncurile. Fricțiunea organului de pereții rectului îngust și impactul devastator al glandului erau atât de covârșitoare, încât nu-și mai auzea propriile țipete. Nimic nu mai conta acum decât descătușarea energiei sexuale.

Stând în primele rânduri, chiar lângă scenă, Publicola, Hortensius și Umbratius Scaurus, Mutius, Titus Quiritus, alături de Ennia și de scutierul ei sabin, Sextus, dar și de Marcellus și Remus, nu-și mai puteau desprinde ochii de la frumusețea blondă răvășitoare. Cu ochii ațintiți asupra sfincterului ei anal, care „înghițea” membrul uriaș al armăsarului, în timp ce Ladyssa se mișca ușor în sus și-n jos, publicul privea spectacolul ținându-și răsuflarea. Agățându-se de curelele hamului, prințesa și-a depărtat coapsele, și-a ridicat genunchii și a început să se balanseze deasupra penisului lui Incitatus în funcție de ritmul imprimat de armăsarul cel alb. Iar petalele deschise ale florii ei roșii, cu pistilul în erecție, fremătând de dorință, i-au vrăjit pe spectatori, care nu aveau cum să reziste în fața frumuseții feminine aflate în culmea *gaudiumului*.

— Hai, veniți, apropiați-vă! Sărutați-mă! a îngăimat soția lui Caligula, cuprinsă de spasmele orgasmice.

Cu respirația întretăiată și copleșită de frenezia momentului, ea nu l-a recunoscut pe Publicola, care s-a apropiat de ea, dar i-a oferit gura ca să i-o sărute. O, *da!*... avea nevoie de sărutul unui bărbat și de atingerile unor mâini puternice. Simțindu-i fiorii orgasmului, ciupindu-i sfârcurile și mângâindu-i clitorisul, Publicola a făcut-o să țipe din rărunchi în clipa în care și-a înfipt degetele în vulva ei udă și a început să-i stimuleze mucoasa vaginală, separându-i tractul vaginal de rectul invadat și posedat de organul neobosit al lui Incitatus.

— O, da, Publicola! îmi place! Continuă!... a murmurat ea pe când cenzorul și-a introdus puțin glandul în orificiul ei vaginal, obstrucționat de organul uriaș al calului, care o poseda pe la spate.

Chiar dacă bărbatul nu a putut s-o penetreze în totalitate, impactul penisului său a adus-o în pragul nebuniei.

— O, da! îmi place! îmi place! Da, acolo! a repetat Ladyssa, oferindu-i plăcerea unui orgasm puternic, amplificat de stimulările pe care Publicola le aplica sfârcurilor ei, de care trăgea fără milă odată cu mișcările pelvisului.

Iar extazul suprem a atins cote maxime în clipa în care Hortensius și Umbratius s-au alăturat festinului și au început s-o muște de umeri, s-o mângâie și s-o sărute peste tot, să-i ronțăie sfârcurile și s-o miște în sus și-n jos, intensificând fricțiunea cu penisul calului. Dându-și ochii peste cap, Ladyssa a cedat în fața atacurilor simultane ale bărbaților ce-o adorau. O, *da!*... Ce-și mai doreau aceștia decât să-i glorifice senzualitatea extraordinară? Și ce-și mai dorea ea decât să-și reverse asupra lor pasiunea mistuitoare? Nu aceasta era răsplata pe care oricine o dorea de la o femeie înzestrată de zei cu o frumusețe pentru care merită să-ți dai viața și cu o inimă curată ca fântâna tinereții?

Stând înfiptă în penisul lui Incitatus până la limita dispozitivului „antișoc” și sărutându-se cu cei doi frați Scauri, Ladyssa a tresărit în clipa în care cenzorul i-a prins gleznele și i-a întins picioarele, susținute sub genunchi de mânerile hamului. El și-a strecurat apoi limba în *cunnusul* ei minunat, lingându-i orificiul vaginal și sorbindu-i sucurile abundente, ronțându-i și mușcându-i clitorisul pentru a-i induce aceleași senzații și același orgasm vulcanic pe care i le provoca împreunarea anală cu Incitatus.

Cât de puternice erau gemetele și țipetele ei și cum îi vibra fiecare nerv al trupului în timp ce spectatorii se apropiau pe rând ca să-i simtă reverberațiile frenetice! Cu câtă violență l-a împins Ennia pe cenzor ca să-și înfigă limba în locul lui! Cu câtă brutalitate i-a atacat ea izvorul plăcerii!

Sorbind și mușcând nu doar *cunnusul* Ladyssei, ci și testiculele lui Incitatus, Ennia i-a ciupit areola prinzesei ca s-o facă să-și miște pelvisul și să expună astfel penisul uriaș al armăsarului. Orbită de pasiune, Ennia a înlăturat dispozitivul „antișoc”, ce împiedica penisul animalul să pătrundă cu totul în adâncurile Ladyssei.

— Nu face asta! Calul ar putea s-o omoare! a intervenit Publicola, încercând s-o oprească.

— Poți s-o susții tu, nu-i așa? a răspuns sabina încinsă, smulgând protecția din piele de pe organul lui Incitatus și aruncând-o la pământ.

Cineva din public a aplaudat.

Stând câțiva pași mai în spate, Cratio și Pomilius au observat gestul nesocotit al Enniei și s-au năpustit spre Ladyssa. Croindu-și drum prin mulțimea de pe scenă, ei au prins-o de fund și au susținut-o.

— Oprește-te, Ladyssa! a spus Cratio. Au luat dispozitivul de protecție. Fixează-l la loc, Pomilius!

— Nu, stai!... a spus Ladyssa. Vreau s-o fac fără el.

Hortensius, Umbratius, Titus și ceilalți, care o sărutau, au murmurat cuvinte de încurajare.

— Ar putea să te frângă, a avertizat-o Pomilius îngrijorat.

— Da, știu, dar vreau s-o simt puțin mai adânc, a gemut Ladyssa. Balansați-mă încet în sus și-n jos!... Hai!

— Desigur, iubito, i-a răspuns Umbratius.

— Te ajutăm noi s-o simți cât mai adânc, a spus Titus, sărutându-i gâtul și mângâindu-i vulva.

Cratio a încercat să-i împiedice.

— Dar asta este dorința ei, nu înțelegeți? i-a spus Hortensius lui Cratio.

— Vom fi atenți, a insistat Marcellus.

Cei doi asistenți au schimbat priviri pline de îndoială.

— Nu vă îngrijorați! le-a spus Ladyssa. Lăsați-i să mă ajute!

Bărbații excitați din jurul ei au strâns-o în brațe și au împins-o încă puțin în penisul calului.

— O, da!... Țineți-mă aici! Este minunat... a îngăimat ea printre gemete în timp ce organul lui Incitatus a pătruns și mai adânc în interiorul ei. Săltați-mă puțin!... Da, îmi place! îmi place!

Înfruptându-se din ea și simțind noile valuri de orgasm ale Ladyssei, Ennia a prins cu mâinile penisul lui Incitatus și a început să-l stimuleze, mângâind în același timp anusul Ladyssei, invadat puțin câte puțin de organul armăsarului. Ceilalți bărbați au înlăturat-o apoi pe Ennia și au sorbit cu poftă vulva delicioasă a prințesei britane de optsprezece ani în timp ce Incitatus necheza fericit pentru că a scăpat de dispozitivul „antișoc” și sărea pe picioarele din spate, penetrând-o și mai adânc pe Ladyssa.

Croindu-și drum printre indivizii care se desfătau cu trupul uluitor al lui Lady Caligula, Sextus a reușit în cele din urmă să ajungă la ea.

— Sextus! Mă bucur că ai venit... Sărută-mă! a spus Ladyssa, care simțea o atracție deosebită pentru tânărul scutier cu care a avut o partidă scurtă de amor în pădurea din templul zeiței Fortuna cu zece zile în urmă.

Sextus a sărutat-o cu pasiune, iar Cupidon le-a auzit cuvintele și i-a ajutat să-și contopească iubirea și dorințele carnale.

— O, da, Sextus, te vreau... i-a șoptit ea în clipa în care penisul lui a bătut la poarta paradisului ei. Vino!

Invadează-mă cu dragostea ta!

Și vraja lui Cupidon a ajutat-o să-și deschidă porțile în față iubirii pătimase a tânărul scutier.

— *O, da, te iubesc!* au spus amândoi într-un glas, după ce el și-a introdus „flautul” în comoara ei, în ciuda presiunii exercitate de organul lui Incitatus asupra fundului ei.

Trăgând-o de sfârcuri, căci știa cât de mult o incita acest lucru, Sextus a purtat-o pe Ladyssa pe culmile pasiunilor carnale. Ca și când armăsarul știa că venise momentul să-i dăruiască „mânzei” sale fericirea supremă, impregnată în seva zeilor, s-a arcuit și a împins cu putere. Ținându-se de ham, imobilizată de Titus, Hortensius și de ceilalți admiratori, Ladyssa a primit o serie de lovituri simultane din partea lui

Incitatus și a lui Sextus și și-a descătușat pasiunea, contopindu-și țipetele cu cele ale spectatorilor din Sala cea Mare.

Tânărul a fost primul care a capitulat, inundându-i vaginul cu seva sa, absorbindu-i spasmele orgasmice, sărutându-i gâtul, savurându-i sărutările și gemând tare alături de ea.

Pentru că era încă imobilizată în penisul armăsarului, Sextus s-a lăsat încet pe spate, trăgând-o pe Ladyssa pe podeaua scenei. Din această cauză, organul lui Incitatus a început să se îndoiaie. Observând că membrul calului avea să alunece din adâncurile ei, Pomilius le-a făcut semn asistenților ascunși printre grinzile din tavan să coboare hamul în timp ce Cratio i-a eliberat picioarele Ladyssei din mânerile prinse de crupa calului. Plutind încă pe culmile extazului suprem, prințesa britană a ajuns deasupra băiatului chipeș, de șaisprezece ani, stând cu fața spre publicul excitat, cu genunchii de-o parte și de alta a pieptului său și cu fundul ridicat pentru ca penisul lui Incitatus să nu alunece afară, sărutându-l cu pasiune pe

scutierul sabin.

Ea a icnit deodată. Penisul armăsarului îi penetra acum rectul din ce în ce mai mult. Cratio și Pomilius s-au năpustit spre ea și au fixat dispozitivul „antișoc” în partea inferioară a organului uriaș. Cu ochii ațintiți asupra mulțimii care urla dezlănțuită, Ladyssa și-a împins și mai mult fundul, gemând de plăcere. Incitatus stătea acum deasupra ei și o poseda din ce în ce mai repede, aducând-o în pragul nebuniei.

— *O, da! Scoate-mă din minți de plăcere!* a îngăimat ea, iar calul i-a răspuns nechezând frenetic și mușcând-o ușor de ceafă, lucru care a făcut-o să-și piardă cu totul rațiunea.

Apoi, i-a aplicat lovitura decisivă, care i-a stârnit un vârtej al simțurilor. Atingând un orgasm răvășitor și țipând cum nu o mai făcuse nicicând până atunci, Ladyssa a simțit cum penisul armăsarului freamătă în adâncurile ei, revărsând în pântecul ei jeturi de spermă, care s-au prelinș apoi afară.

Reprezentăția lui Incitatus, noul senator și consul al Romei, a fost întâmpinată cu aplauze și urale furtunoase. El le-a răspuns spectatorilor extaziați nechezând deasupra soției împăratului Romei, pe care o cucerise cu o artă care depășea până și cele mai excentrice așteptări. O salvă de ovații s-au revărsat asupra Ladyssei Caligula, răvășită, dar fermecătoare, atunci când s-a ridicat în picioare, încălțată în botinele ei roșii, cu tocuri înalte. Scăldată parcă într-o spumă albă ca laptele, mândră și fericită, ea și-a deschis brațele ca pentru a-i îmbrățișa pe toți adoratorii ei entuziaști și apoi i-a strâns în brațe pe Sextus, Incitatus și pe toți cei prezenți pe scenă.

Imediat ce cortina s-a lăsat, Cratio și Pomilius au înfășurat-o pe Ladyssa într-un prosop și au dus-o repede la baie.

— Ce vreți acum? i-a tachinat prințesa imperială, ștergându-se cu prosopul, în timp ce tinerii i-au scos botinele și i-au masat picioarele, sărutându-le și mușcându-i degetele.

— Ai fost fantastică, Lady, i-a spus Cratio, cu o privire adoratoare.

— Ne-ai arătat tuturor ce înseamnă noblețea unei împărătese și divinitatea unei zeițe, a adăugat Pomilius, mângâindu-i picioarele.

Dincolo de cortină, uralele, muzica și strigătele mulțimii excitate, care cerea bisuri, i-au aprins din nou simțurile Ladyssei. I-a mângâiat ușor pe cei doi asistenți, încurajându-i să se bucure treptat de răsplata lor.

Vrem! Mai vrem! striga Domitia Lepida, mama ahitiată după sex a Messalinei, care stătea goală de la brâu în sus pe *lectusul* ei de la al treilea nivel din partea de sud-vest a Sălii celei Mari și încuraja ovațiile, rotindu-și pânza de *bombyx* deasupra capului.

Apelles s-a strecurat între picioarele ei și i-a ridicat deasupra șoldurilor fusta lungă până la glezne, expunând publicului triumghiul perfect pe care îl forma părul ei pubian. Apoi a continuat să-i muște coapsele și să-i mângâie fesele.

Trei femei din anturajul Domitiei s-au ridicat în picioare lângă ea și au început să-și fluture fustele, îndemnându-i pe prietenii lui Apelles să le smulgă lenjeria și să le mângâie în zonele intime. În câteva clipe, mai multe femei au imitat gestul prietenelor Domitiei, fluturându-și lenjeria intimă – dacă purtau vreuna – prin fața oaspeților de la nivelurile inferioare. Printre strigăte și exclamații pline de entuziasm, contopirea carnală dintre bărbați și femei a atins apogeul.

Muzicanții au început să bată la tobe și să cânte din instrumente într-un ritm din ce în ce mai alert. Prin aer

zburau curele, pânze de *bombyx*, *mamillares* și tunici. Domitia s-a așezat în genunchi și și-a ridicat fundul spre Apelles, savurându-i sărutările și mușcăturile senzuale, tremurând de plăcere în clipa în care câțiva băieți și fete au înconjurat-o și au început s-o sărute și s-o mângâie în timp ce chipeșul actor a penetrat-o pe la spate.

De pe *lectusul* lui de la nivelul al patrulea, unchiul Claudius a văzut-o pe Agrippinilla însoțită de alți doi cavaleri mai în vârstă - nu de cei care o sărutau cu puțin timp în urmă. Recunoscând succesul de care se bucura iubita lui nepoată de paisprezece ani printre bărbații mai vârstnici, nu s-a mai lăsat pradă geloziei. Apoi, a văzut-o pe Hilaria în brațele unor tineri „armăsari” de la catul al doilea, dar nu a avut timp să urmărească partida lor nebună de amor, pentru că trei fete frumoase s-au apropiat de *lectusul* lui.

— Hilaria ne-a spus că ești filosof, a grăit una dintre fete, dominându-l de sus și ridicându-și *chitonul* până la solduri.

— M-am întrebat adesea dacă *mentula* unui filosof este la fel de mare ca inteligența lui, i-a șoptit la ureche o altă fată, întinzându-se lângă el și strecurându-și mâna pe sub toga lui.

— Și la ce concluzie ai ajuns? a întrebat-o Claudius, savurând atingerile fetelor.

— Credem că putem s-o facem și mai mare, a spus cea de a treia fată, strângându-i penisul pe jumătate în erecție.

Cum ar fi putut să le reziste? Cine nu s-ar fi simțit plin de viață și cui nu i s-ar fi aprins simțurile la vederea acestor trupuri minunate, pe care fetele știau foarte bine cum să le pună în valoare, lăsându-l, șirete, să se înfrupte din ele și să le mângâie? Claudius i-a mulțumit în sinea lui Hilariei pentru că i-a acaparat pe prietenii fetelor și le-a permis celor trei adolescente să-i dăruiască dragostea lor,

pierzându-și interesul pentru tot ce se petrecea în sala plină de oameni.

— O, Drusilla, sunt nebun după tine! a murmurat Publius Certicus, stând în spatele prințesei imperiale, mângâindu-i soldurile pe sub *subvesta* sa, sărutând-o pe gât și frecându-și penisul de fesele ei.

Drusilla și-a întors capul și l-a recunoscut pe tânărul cercetaș, care i-a furnizat instrumentele de scris în seara pe care a petrecut-o în compania lui Cathagus.

— Ce ți-a stârnit deodată această pasiune pentru mine? l-a tachinat frumoasa prințesă roșcată, plimbându-și un deget pe buzele lui.

— Dar nu s-a ivit brusc, Drusilla. Încă din seara în care te-am zărit pentru o clipă atunci când te-ai aplecat pe fereastră să iei geanta cu instrumentele de scris... O, chipul tău, sânii tăi goi, ochii tăi verzi, scăpărători... Te-am așteptat să reapi... Nu puteam să mi te scot din minte.

— Vrei să știi unde este Briseis? l-a întrebat ea, dându-i astfel de înțeleș că știa de aventura lui cu sclava ei galică.

— Nu, nu... Briseis are nevoie de foarte mult sex ca să-și descopere adevărata personalitate, dar nu se compară cu tine.

— De ce?

— Pentru că în seara asta, când ți-am văzut trupul gol, statuar, lipsit complet de păr și împodobit cu inelușele din aur, fixate în punctele cele mai sensibile ale corpului tău, m-a frapat măreția înnăscută a personalității tale și atunci...

Certicus s-a oprit, nu pentru că nu-și mai găsea cuvintele ca să dea glas sentimentelor sale, ci pentru că Drusilla l-a cuprins cu brațele de gât și își apropia periculos gura de gura lui.

— Și atunci...? a șoptit fascinanta prințesă Iuliană, învăluindu-l cu respirația ei senzuală.

— Te-am văzut atacată de toți indivizii aceia, care te mâncau de vie și te făceau să țipi precum Afrodita în brațele satirilor.

Certicus a sărutat-o cu pasiune, simțind fiorii trupului ei atunci când i-a mângâiat pielea fină a pubisului și s-a jucat cu inelul clitoridian.

— Drusilla, trebuie să fii a mea!

— Atinge-mă mai mult! i-a șoptit ea la ureche, depărtându-și coapsele ca să lase cale liberă degetelor lui.

— Ești extraordinară! M-ai înnebunit în clipa în care te-am auzit țipând.

— Știi că n-am făcut dragoste cu nimeni astăzi? i-a spus ea cu un zâmbet ademenitor, mângâindu-i penisul.

— Nici eu, dar te doresc atât de mult, încât nu vreau s-o facem în fața tuturor acestor oameni, a răspuns cercetașul, mângâindu-i cele trei inelușe prinse în zona perineului.

— Bine... Să mergem în altă parte!

Certicus a privit-o cu o mândrie masculină, iar Drusilla i-a răspuns cu aceeași privire trufașă, copleșită de dorința de a se dăruia acestui tânăr frumos - nu doar ca răsplată pentru tot ce a făcut în noaptea Idelor lui ianuarie, ci și pentru că știa că în trupul lui ardea pasiunea unui taur tânăr și puternic.

Trăgând-o după el în ciuda mâinilor care încercau să o acapareze, Certicus a reușit s-o ducă pe coridor.

— Stai, stai! a spus Drusilla, rezemându-se de un zid. Știi unde vrei să mergi?

— Nu, i-a răspuns el, sărutând-o și sfâșiindu-i *subvesta*.

Drusilla l-a îmbrățișat și l-a sărutat cu aceeași pasiune răvășitoare în timp ce penisul lui i-a atins de câteva ori vulva. Ea și-a depărtat picioarele. El a apucat-o de coapse, a ridicat-o în brațe și a penetrat-o cu putere, mușcând-o de gât și de umeri și făcând-o să tremure și să geamă.

El și-a înfipt penisul și mai adânc în comoara ei. Ea a rămas fără suflare.

— Să intrăm într-o cameră! i-a șoptit el.

În pragul orgasmului, ea urla ca un tigru rănit, dar a acceptat să întrerupă actul sexual. L-a apucat de mână și a început să alerge goală pe coridorul înțesat de oameni, târându-l după ea spre camera lui Venus.

Asistenții au descuiat ușa imediat. Ei s-au năpustit în cameră, iar el a aruncat-o pe un pat mare, în formă de scoică. Apoi, în timp ce el încuia ușa și își scotea *chitonul*, Drusilla a înțeles că o va seduce ca un bărbat adevărat, care nu va ține seama de originea ei divină.

Garbus Manilius, arhitectul care o aștepta să se întâlnească cu el după spectacol, așa cum îi promisese, a văzut-o pe Drusilla, goală, intrând în cameră, însoțită de un tânăr pe care nu îl cunoștea. A tras adânc aer în piept și s-a uitat de jur-împrejur. Sute de bărbați și femei mișunau pe coridor. Pentru că el proiectase toate camerele alegorice, Garbus a străbătut un hol mic și a deschis o ușă secretă. O serie de pasaje înguste, cu trepte mici, din lemn, constituiau ascunzișuri perfecte, de unde puteai vedea ce se întâmplă în diverse camere. El a găsit pasajul care ducea spre camera lui Venus și s-a ascuns în spatele zidului pe care era zugrăvită zeița. Și-a fixat ochii în cavitățile care înfățișau ochii lui Venus și a privit apoi și a auzit cum frumoasa Drusilla făcea sex sălbatic cu tânărul necunoscut, țipând și vorbind ca o târfă în timp ce îi permitea individului să o siluiască fără să țină seama de rangul ei.

Garbus nu a văzut niciodată o femeie abandonându-se în acest fel în brațele unei brute cum era acest tânăr. Dar în ciuda mâniei care îl mistuia, a simțit cum penisul său se trezește la viață, fără voia stăpânului.

„Nu, Garbus, tu nu poți să reacționezi așa”, și-a spus în

sinea lui, domolindu-și penisul, după o scurtă masturbare. Chipeșul arhitect a străbătut apoi alte coridoare secrete, trăgând cu ochiul în camere prin cavitățile pe care numai el le cunoștea, de vreme ce le proiectase cu mâinile lui. Și spectacolul pe care l-a văzut i-a uimit firea sensibilă.

În camera alegorică a lui Circe, în formă de grotă, a văzut-o pe Agrippinilla care tachina și biciuia doi cavaleri în vârstă, amândoi goi, ce stăteau în patru labe și îi lingeau botinele negre, cu tocuri înalte, admirându-i trupul zvelt, aproape gol, acoperit doar de două fâșii din piele, date cu bronz, și legate în jurul pieptului, de care era prinsă lenjeria intimă, de culoare neagră, ce i se mula pe vulvă. Și cu cât cei doi bărbați o rugau mai stăruitor să le arate *cunnusul* ei, cu atât devenea mai răutăcioasă, biciuindu-i și lovindu-i la fund pentru insolența lor, și făcându-i să grohăie ca niște porci.

Cum puteau cei doi cavaleri să-i savureze insultele și tratamentul inuman? Cum puteau să o numească pe prințesa Iuliană „stăpâna” lor și s-o roage să-i pedepsească pentru fanteziile indecente pe care le stârnea trupul ei minunat, de care erau nedemni? Cum putea Agrippinilla să fie atât de crudă, fluturându-și pelvisul prin fața lor, lăsându-i să se îmbete cu mirosul ei ca apoi să-i plesnească peste față după ce își strecurau nasul în vulva ei? Cum puteau cavalerii să se simtă încântați pentru că zeița refuza să le împlinească visul vieții lor? Se mulțumeau oare doar cu plăcerea atât de efemeră pe care au simțit-o atunci când i-a lăsat să-i mângâie picioarele lungi și să-i sărute fesele delicioase? Cum putea să mimeze excitarea pentru ca apoi să-i oblige să stea cu spatele rezemat de zidul grotei și să le biciuiască fără milă penisurile?

„De ce n-o prind pe târfulița asta obraznică, n-o trântesc în patul lui Circe și nu-i trag câteva palme la fund?” s-a

Întrebat arhitectul. Apoi, a văzut că Agrippinilla începea să se umanizeze. A încetat să-i mai biciuiască pe cei doi cavaleri și s-a sprijinit de umerii lor, aruncând biciul și începând apoi să le stimuleze organele genitale cu degetele ei lungi și delicate.

— Ce mi-ați dăruia dacă v-aș lăsa să-mi scoateți lenjeria intimă? i-a întrebat ea cu vocea unei sirene.

Cei doi bărbați s-au excitat imediat, nu doar datorită stimulării ei, ci mai ales la gândul că își vor vedea visul cu ochii – se vor bucura de favorurile ei în schimbul unor daruri de preț, lucru care era mult mai incitant decât să încerce s-o posed pe gratis.

I-au șoptit la ureche ofertele lor și, după câteva negocieri fermecătoare, i-a lăsat să-i desfacă lenjeria intimă din piele neagră, prinsă cu bretele în jurul pieptului. Apoi i-au promis și mai multe daruri pentru că i-a lăsat să-i mângâie părul pubian mătăsos și să-i ciupească sfârcurile. Atingându-și spatele de piepturile lor și strângându-le penisurile, le-a permis celor doi bărbați să-i depărteze picioarele și să-i mângâie labiile, deschizându-i petalele cu degetele și savurându-i sucurile abundente și gemetele de plăcere.

Priveliștea pe care i-o oferea prințesa – care acum se purta atât de frumos cu bărbații pe care până atunci îi tratase ca pe niște porci – și vederea florii ei cu petalele deschise l-au excitat peste măsură pe Garbus. A fost nevoit să-și plesnească de câteva ori penisul, care se trezea mereu la viață, stimulat de spectacolul care se desfășura în fața lui. Starea de excitație a devenit aproape insuportabilă în clipa în care i-a văzut pe cei doi cavaleri oferindu-i și mai multe daruri până când l-a lăsat pe unul din ei s-o penetreze pe la spate în timp ce celălalt a îngenunchat în fața ei, i-a ridicat coapsele, i-a absorbit clitorisul și și-a introdus degetul mare în anusul ei, făcând-

o să geamă și să atingă orgasmul ca o târfuliță ce era în adâncul sufletului ei.

Pe când cei doi cavaleri în vârstă au dus-o pe Agrippinilla în patul colorat al lui Circe și au sărutat-o și au îmbrățișat-o peste tot, Garbus s-a îndepărtat în vârful picioarelor, ajungând în spatele Sălii Roșii de Jocuri. Prin orificiile pe care le-a făcut în câteva locuri, Garbus a văzut cum o sută de tineri făceau dragoste cu doisprezece femei, majoritatea matroane și soții de senatori, cavaleri și oficialități din imperiu, dar și cu femei mai tinere sau mai bătrâne din rândul plebeilor.

În lumina difuză pe care o răspândeau lămpile roșii, femeile intrau în sala de jocuri pe o ușă și ieșeau pe cea de vizavi după ce se bucurau de îmbrățișări, sărutări și partide de amor pătimase, lucruri pe care Caligula le oferea cu generozitate tuturor cetățenilor imperiului. Câțiva asistenți mențineau curățenia și ordinea în sală. Imediat ce una sau mai multe femei părăseau satisfăcute camera, altele – în același număr – le luau locul, numărul tinerilor rămânând mereu net superior pentru ca potența lor să fie practic nedomolită.

Paturi mari, bănci capitonate și fotolii fixate în podeaua acoperită cu covoare, printre pilaștri, plante și paravane, ofereau confort și puțină intimitate tuturor femeilor care aveau nevoie de câteva clipe bune de iubire, indiferent de vârstă, starea civilă și frumusețea fizică sau lipsa ei. Și pentru că organele genitale feminine și masculine nu îmbătrânesc, *gaudiumul* pe care fiecare dintre ele l-a atins în brațele unuia sau mai multor parteneri în același timp le-a redat pofta de viață, sănătatea fizică și mentală și, mai presus de toate, respectul de sine.

„Împăratul va deveni un erou pentru toate aceste femei”, și-a spus Garbus Manilius, care a înțeles stratagema lui Caligula: el oferea tuturor femeilor, care nu

aveau cum să cunoască plăcerea doar în compania partenerilor lor obișnuiți și nici nu puteau să concureze cu femeile mai tinere, care știau cum să ademenească iubiții în mrejele lor, posibilitatea de a-și descătușa poftele carnale și de a atinge extazul suprem.

Străbătând alte pasaje, Garbus s-a oprit pentru o clipă în spatele zidurilor Sălii Albastre de Jocuri, unde a asistat la un spectacol asemănător cu cel din Sala Roșie de Jocuri. Și această sală era mobilată în aceeași manieră, cu excepția faptului că lămpile răspândeau o lumină albăstruie în locul celei roșii din sala precedentă. Aici, peste o sută de femei îmbrăcate în costume senzuale sau complet goale ofereau plăceri sexuale unor bărbați în general vârstnici (doisprezece la număr) – patricieni, plebei, senatori, cavaleri și oficialități din imperiu, care erau apoi înlocuiți de același număr de bărbați în clipa în care cineva pleca după ce-a trăit plăceri de nedescris.

În timp ce privea spectacolele din alte camere alegorice, unde femeile și bărbații erau angrenați în jocuri sexuale excentrice și în partide de amor tematice, în funcție de personajele istorice sau divinitățile reprezentate în fiecare încăpere, Garbus a înțeles că munca sa ca arhitect – reamenajarea aripii drepte a palatului imperial – se bucura de un succes răsunător.

În timp ce Ladyssa le oferea oaspeților spectacolul ei uluitor în compania lui Incitatus, Caligula a părăsit în taină Sala cea Mare și s-a întors în dormitorul său privat.

În clipa în care Gabrilia a auzit ușa deschizându-se, a sărit din pat și s-a năpustit – ca o fetiță îndrăgostită – în brațele împăratului.

— O, Cezar! Știam că ai să te întorci la mine! a spus ea, îmbrățișându-l și revărsând asupra lui o cascadă de sărutări. Am apelat la toate resursele mele ca să-ți reamintesc că te iubesc mai mult decât orice pe lume!

Și sărutul lui pasional i-a confirmat Gabriliei ceea ce ea știa deja în adâncul sufletului ei – că el îi iubea dorințele pur adolescente, chipul frumos, ochii mari și verzi, bretonul, țâțișoarele, fundulețul apetisant și picioarele atrăgătoare. L-a lăsat să-i sărute fiecare pârțică a trupului, oferindu-și floarea gurii lui lacome și cuprinzându-i penisul viguros cu buzele, absorbindu-l ca pe o banană, pierzându-și suflarea în clipa în care el i l-a îndesat cu putere în gât și țipând de plăcere când a ajutat-o să atingă orgasmul prin stimulările orale. Și apoi, înlănțuindu-și mâinile și picioarele în jurul trupului lui Cezar, sau așezându-se în genunchi pentru ca el s-o posede pe la spate, sau stând călare deasupra lui, Gabrilia i s-a dăruit cu totul, savurându-i loviturile puternice cât mai adânc în interiorul ei și răspunzându-i cu aceeași pasiune, venind cu pelvisul în întâmpinarea extazului pe care el i-l dăruia trupului ei fremătător.

Ce fericită se simțea Gabrilia posedându-l și lăsându-se posedată de bărbatul pe care îl iubea! Oare de câte ori a înălțat-o spre ceruri, atingând de fiecare dată *gaudiumul* și trăind clipe eterne de bucurie! În aceste momente minunate, Gabrilia simțea – ca orice adolescentă îndrăgostită – că era mai bine să moară în brațele Erosului ei chipeș decât să mai trăiască o clipă fără el.

— Voi fi a ta și numai a ta pe vecie, Cezar! Pe vecie! a spus frumoasa Gabrilia, cu privirea inocentă a unei fete de treisprezece ani, dar cu siguranța unei tinere de cincisprezece ani, în timpul unei pauze între partidele de amor când cei doi îndrăgostiți își recuperau forțele și energia.

Caligula i-a dezmiardat buzele și a sărutat-o tandru pe gât. Dar chiar dacă vorbele ei i-au făcut sufletul să vibreze, rațiunea îi spunea că frumoasa adolescentă nu-și putea dărui inima numai lui.

Fără să-i cunoască adevăratele gânduri, dar intuind că dragostea ei i-ar putea crea probleme cu soția lui britană sau ar putea deveni chiar o piedică în calea îndatoririlor sale de împărat al Romei, Gabrilia s-a urcat călare pe soldurile lui și și-a ațintit privirea în ochii lui albaștri.

— Nu va trebui niciodată să-ți faci griji în privința mea, i-a spus ea. Indiferent de acțiunile tale – în favoarea sau împotriva mea – te voi aștepta așa cum te-am așteptat și acum, ferecată în acest loc, unde am simțit vibrațiile acestor pereți impregnați încă de iubirea noastră.

— Știu că ai face asta, Gabrilia. Dar crezi că aş vrea să devii prizoniera mea?

— De ce nu? Te-am adorat când m-ai închis aici... Vreau să mă închizi în multe locuri, unde îmi voi exersa vocea, voi scrie versuri și îmi voi interpreta cântecele în temple. Nu crezi că aş fi cea mai fericită femeie din lume?

— Este o idee greșită, păpușica mea. Nu vreau ca istoria să mă perceapă ca pe un tiran care și-a obligat iubitele să devină pustnice.

— Dar nu tu mă obligi, dragostea mea. Dorința asta izvorăște din inima mea.

— Dar nu pot să permit inimii tale să te transforme într-o pustnică doar pentru că s-a îndrăgostit de un singur bărbat. Ești tânără și frumoasă, iar natura cere ca tu să oferi cât mai multor bărbați darurile cu care ea te-a înzestrat.

— Te rog, Cezar!... a spus Gabrilia, pe un ton blajin. Nu accept nici măcar ideea ca altcineva în afară de tine să mă sărute vreodată.

— Nu crezi că ar trebui mai întâi să încerci și apoi să iei o hotărâre? Nu ți-au plăcut privirile pe care bărbații ți le-au aruncat atunci când stăteai pe *lectus*, goală ca o nimfetă în pădurea lui Dionisos?

— Nu m-am uitat decât la tine, dragostea mea.

— Dar ce poți să-mi spui despre cei doi bărbați care ți-au mângâiat floricica presărată cu picături de rouă și te-au făcut să freacăți de plăcere, mușcându-te și ronțându-ți sfârcurile?

— Nu-mi aduce aminte! I-am urât!

— Cum poți să spui asta, Gabrilia? Când și-au introdus degetele în comoara ta și ți-au mușcat fesele apetisante și ți-au stimulat sfârcurile, te-am văzut cum ți-ai împins fundul spre ei ca să simți cât mai multă plăcere.

— Asta pentru că erai acolo, mă țineai în brațe și îmi cereai să-i las să mă atingă, a îngăimat ea pe când Caligula îi mângâia vulva.

— Nu-ți mai amintești ce m-ai rugat să le spun? a întrebat el, împrăștiindu-i sucurile abundente în toată zona genitală.

— Nu, nu vreau să știu, a spus ea printre gemete, mișcându-și pelvisul înainte și înapoi.

— Erai atât de excitată, încât ai zis... spune-le să mă aducă în pragul nebuniei! Îți amintești?

— Erau atât de agresivi... Cezar, ajută-mă să plutesc din nou pe aripile extazului suprem!

Caligula s-a pierdut între coapsele ei și a început să-i lingă cu blândețe clitorisul fremătător.

— Numai dacă repeți ce-ai spus, i-a șoptit el.

— O, da!... Adu-mă în pragul nebuniei! a îngăimat ea.

— Nu, iubito... Trebuie să rostești replica exact ca atunci... *Spune-le* să mă aducă în pragul nebuniei!

— Ești îngrozitor...

— Hai, iubito! Spune-o!

— O, Cezar!... Spune-le să mă aducă în pragul nebuniei! a îngăimat ea, mângâindu-și labiile inferioare de dinții lui.

— Repetă! a spus el, retrăgându-se din adâncurile ei. Și continuă s-o repeți dacă vrei să te ajut să guști din nou din cupa plăcerii supreme! Ai înțeles?

— Da, da... a gemut ea, apoi a închis ochii și a repetat de nenumărate ori acele cuvinte în timp ce el se înfrupta din ea și îi absorbea sucurile iubirii, îi devora fesele delicioase, îi ciupea sfârcurile și o stimula cu degetele până când *gaudiumul* ei a fost atât de puternic, încât nu și-a mai putut înăbuși țipetele, tremurând în pragul micuței morți și gemând necontrolat în timp ce Caligula încerca s-o liniștească cu blândețe.

Cu ochii plini de lacrimi și tremurând încă, ea s-a cuibărit la pieptul lui, sărutându-l și șoptindu-i:

— *Nu voi înceta niciodată să te iubesc, indiferent ce vei face cu mine...*

Strângând-o tandru la piept, a așteptat ca ea să-și recapete suflul, apoi i-a ridicat bărbia și și-a ațintit privirea în ochii ei verzi, scăpărători.

— La ce te gândeai în timp ce pluteai pe culmile plăcerii?

— Nu mă gândeam la nimic, trăiam doar senzațiile...

— Ce senzații?

— Că sunt a ta... și te iubesc...

— Nu te-ai simțit din nou pustiită de cei doi bărbați?

— Te rog, Cezar!... De ce mă întrebi asta?

— Hai, spune-mi adevărul!

Gabrilă a înghițit în sec, apoi a închis ochii.

— Poate că m-am gândit puțin la ei. Dar numai pentru că mi-ai cerut să repet cuvintele acelea și pentru că n-am mai făcut niciodată așa ceva.

— Cu câți bărbați ai făcut dragoste până acum?

— Păi... cu trei sau patru.

— Asta este foarte rău.

— Da, ai dreptate, dragostea mea. Dacă aș fi știut că te voi cunoaște, nu aș fi permis nimănui să mă atingă.

— Nu, ai înțeles greșit... Este rău pentru că o fată frumoasă ca tine ar fi trebuit să aibă sute de iubiți până la

vârsta asta, nu doar trei sau patru.

— Ei, bine, mulți bărbați – tineri sau mai în vârstă – au încercat să fie drăguți cu mine.

— Și de ce nu te-ai culcat cu ei?

— Păi... n-am avut chef.

— Nu te cred. Toate femeile sunt înzestrate cu un spirit lăuntric care le îndeamnă să facă dragoste ori de câte ori pot. Nu ai auzit vocea acestui spirit încurajându-te să faci asta?

— Doar de câteva ori. Dar o altă voce mi-a spus că nu se cuvine ca o fată de rangul meu să aibă prea mulți iubiți.

— Nu, n-ai auzit nicio voce, crede-mă! Este doar ecoul unor învățături stupide, pe care ți le-au îndesat în cap niște dascăli cu vederi învechite, care vor să reprime sexualitatea femeilor, convingându-le să aparțină unui singur bărbat sau unui grup de oameni toată viața, ca niște sclave.

— Chiar crezi asta?

— Firește, Gabrilia... Majoritatea bărbaților sunt geloși, încăpățânați, răzbunători, irascibili și proști. Pentru că se tem de sexualitatea femeilor, încearcă să le domine și le vâra pe gât încă din copilărie aberații moraliste pentru a le suprima dorințele, afectându-le astfel sănătatea trupească, mentală și sufletească. Privește în jurul tău, iubito! Acești indivizi de o lașitate rară au creat un sistem de viață bazat pe minciuni și corupție, care prinde rădăcini și se extinde prin intermediul femeilor ce au crescut convinse fiind că trebuie să-și renege poftele carnale și să impună aceste concepții idioate fiicelor, nepoatelor, rudelor și prietenelor lor.

— Înțeleg ce vrei să spui, dar când o femeie este îndrăgostită, ea vrea să aparțină în exclusivitate bărbatului pe care îl iubește.

— Poate să-și dăruiască inima și sufletul acelui bărbat

deosebit, dar are datoria de a le dăruia și altor bărbați pasiunea carnală cu care a înzestrat-o natura. Pe de altă parte, are nevoie de mai mulți iubitori ca să intensifice forța *gaudiumului*, să-și regenereze dorințele, să-și protejeze sănătatea și să-și dezvolte inteligența.

— Nu cred că poate să disocieze inima de trup, a spus Gabrilia, îndoindu-se de argumentele lui Caligula.

— Asta pentru că mintea îi blochează reacțiile firești. Dar dacă va coborî puțin ștacheta rezistenței, va descoperi că – oferindu-și șansa de a avea aventuri sexuale cu câți mai mulți pretendenți – va cunoaște senzații uluitoare, care îi vor consolida sănătatea și statutul în fața zeilor, căci aceștia își doresc ca ea să facă dragoste cu sute și sute de bărbați și poate chiar cu femeii ori de câte ori este posibil.

— Cezar... în dragoste, cifrele nu au nicio importanță!

— Greșit! Aceasta este o altă idee aberantă ce le-a fost impusă femeilor încă de la o vârstă fragedă. Dragostea este o energie universală, care străbate corpul uman, iar noi avem misiunea s-o dăruim unui număr cât mai mare de indivizi prin intermediul cât mai multor partide sexuale. Cu cât acest număr este mai mare, cu atât cresc răsplata și recunoștința zeilor.

— Dar ce facem în cazul în care un singur iubit îi eclipsează pe toți ceilalți, făcându-i să pară opaci, ruginiți și prăfuiți?

— Nu poți să plasezi judecata ta îndocrinată mai presus de voința naturii. Venim pe lume înzestrați cu un cufăr pe care trebuie să-l umplem cu faptele și iubirile noastre. Încearcă să-ți închipui că fiecare faptă și iubit reprezintă o monedă din aur de aceeași mărime și valoare ca monedele adevărate! La sfârșitul călătoriei noastre prin viață, zeii vor evalua comoara monedă cu monedă și – chiar dacă unele dintre monede vor fi mai strălucitoare și într-o stare mult

mai bună, monedele pe care tu le consideri opace, ruginite și prăfuite vor fi la fel de importante precum cele strălucitoare. Astfel, dacă la sfârșitul zilei, vei strânge numai monede strălucitoare, valoarea ta va fi infinit mai mică decât cea a unei persoane care strânge monede fără să țină seama de aspectul lor.

— Aha... Eu am doar o singură monedă splendidă și trei opace. Ar trebui să mă simt prost din această cauză?

— Ar trebui să-ți fie rușine, Gabrilia! O fată frumoasă, în floarea vârstei, care a avut șansa să adune sute de monede din aur și să contribuie la expansiunea universală a dragostei, le aduce o insultă zeilor oferindu-le un cuțăr aproape gol.

Gabrilia l-a strâns în brațe și a început să plângă pe umărul lui.

— Câți pretendenți ai atras cu trupul tău minunat, cu ochii tăi verzi răpitori și cu vocea ta ca de înger? a întrebat-o Caligula, răsucind cuțitul în rană.

— Nu știu... a gemut ea.

— Crezi că zeii ți-au dăruit aceste farmece uluitoare doar ca să-i descurajezi, să-i umilești și să-i refuzi pe nefericiții care s-au simțit atrași, fără voia lor, de aceste haruri divine? Oare câți dintre ei nu au visat să-ți fure măcar un sărut, o îmbrățișare plină de pasiune sau o clipă de iubire?

— Nu știu, nu știu... a bâiguit Gabrilia, vărsând lacrimi amare pe umărul lui.

— Oare câți dintre ei nu au visat să se închine în fața florii tale și să guste în brațele tale *gaudiumul* divin? Și pe câți dintre ei nu i-ai lăsat cu ochii în soare, batjocorindu-i, de parcă ai fi avut dreptul să-i lipsești de frumusețea trăsăturilor tale, pe care le-ai primit din partea creatorilor tăi generoși doar ca pe un împrumut ca să aprinzi scânteia dragostei? Iar tu te-ai purtat ca o femeie insensibilă și fără

inimă.

— O, Cezar! a spus Gabrilia printre suspine. Nu știu de ce-am făcut asta.

— Fiecare dintre acești nefericiți, cărora le-ai distrus sufletul, te va bântui, știai asta? Când vor fi chemați în Olimp, vor trebui să spună cine le-a provocat atâta nefericire. Iar numele tău va deveni pentru totdeauna sinonim cu răutatea și cruzimea.

— Nu, nu, nu se poate! Nu acestea sunt trăsăturile care mă caracterizează! Eu sunt tandră și generoasă și vreau să fac fapte bune! a strigat ea.

— Demonstrează atunci - mie, ție și tuturor zeilor!

— Cum, Cezar? Cum?

— Ridică-te! i-a poruncit el, ridicându-se la rândul lui în picioare.

Gabrilia îl privea printre lacrimi. Caligula i-a șters ochii. Apoi, a sărutat-o și i-a spus să se ducă la baia din *cubiculum* ca să se spele și să-și refacă machiajul. Când s-a întors, goală și înviorată, i-a mângâiat chipul adolescentin, plimbându-se cu degetul pe năsucul ei frumos, apoi a strâns-o în brațe și a sărutat-o cu multă tandrețe ca să-i ridice moralul. A început apoi să se joace cu sfârcurile ei mici și cu pubisul fin, acoperit de un păr moale și mătăsos.

— Nu trebuie să spui nimănui că ai împlinit deja cincisprezece ani. Arăți ca o fetiță de doisprezece sau treisprezece ani și asta este vârsta pe care o vei spune dacă te va întreba cineva. Ai înțeles?

— Bine, iubitule, a spus Gabrilia, excitată de mângâierile lui și fascinată de cuvintele sale. Ți-am spus că scriu versuri și cânt cântece de dragoste în temple în timpul ceremoniilor nupțiale și chiar în concerte publice la teatru?

— Știi că ești dăruită cu o voce divină, iubito. Se spune că ai vocea unui înger, nu-i așa?

— Da... Ți-am dedicat un cântec cât timp am stat ferecată aici. Vrei să ți-l cânt?

— Nu în seara asta, iubita mea. În seara asta, vei recupera monedele pe care le-ai irosit până acum.

— Ce vrei să fac? I-a întrebat ea, mângâindu-și buzele de bărbia lui.

— Te voi duce într-o *spect-sală*.

— Ce e aia?

— Este o sală somptuoasă, dotată cu un pat mare cu baldachin, înconjurat de un amfiteatru în formă de U, cu două niveluri, unde vor sta în jur de treizeci de oameni.

— Spectatori?

— Da.

— Vom vedea un spectacol deosebit? I-a întrebat ea cu un zâmbet vesel.

— Ei, bine, tu l-ai putea privi din oglinzile de argint fixate deasupra patului.

— Cum adică? a întrebat Gabrilia, încruntându-se.

— Tu vei fi speci-actor în pat.

— Iar oamenii ne vor privi?

— Nu pe noi, iubito... Pe tine.

— Singură? a întrebat ea nedumerită.

— Îhî, a răspuns Caligula.

— Goală?

— Firește. Vreau *să fii drăguță*, cu toată lumea, i-a răspuns el, gâdilându-i sfârcurile.

— O, Cezar! a îngăimat ea. Mă vor atinge?

— Da. Înainte de a face sex cu ei, te vei plimba printre rânduri, etalându-ți nurii și lăsându-i pe spectatori să te mângâie.

— Iubitule, vor deveni extrem de agresivi!

— Nu e adevărat. Când vor vedea cât de tânără, de inocentă și de delicată ești, se vor purta cu multă blândețe.

— Mă vor ciupi de sfârcuri și îmi vor depărta picioarele? a bâiguit ea, simțindu-se deodată udă learcă.

— Da. Toate spect-actrițele trebuie să fie drăguțe cu toată lumea și să-i lase pe oameni să le privească în timp ce fac dragoste. Il poți alege pe primul spectator cu care vei face dragoste. Apoi, ceilalți vor gusta și ei – unul câte unul – din cupa *gaudiumului* tău.

— Dragostea mea... S-ar putea ca procesul de lubrifiere să fie atât de abundent, încât îmi va fi aproape imposibil să-l stăvilesc.

— Și crezi că asta e o problemă? a întrebat-o el, simțindu-i vulva udă.

— Întotdeauna mi-a fost rușine de procesul abundent de lubrifiere, a răspuns ea, dând afirmativ din cap, proces care se intensifică atunci când simt atingerea unui bărbat sau doar la simplul gând că voi face dragoste.

— Gabrilia, iubito, bărbații adoră fetele excitate ca tine. N-ai observat cum mi s-au aprins simțurile prima dată când te-am atins?

— O, Cezar, mi-a fost atât de teamă că te voi dezgusta, a îngăimat ea, răsucindu-și șoldurile ca să-i simtă degetele în adâncurile ei.

— Nu-mi spune că această teamă provocată de lubrifierea intensă te-a împiedicat să ai cât mai mulți iubiți!

— Ei, bine, primul băiat care m-a atins acum câțiva ani a făcut haz pe seama acestui lucru împreună cu prietenii lui, și m-am simțit atât de stânjenită... Știi că secrețiile devin extrem de abundente și atunci când ating notele înalte ale cântecelor de dragoste pe care le interpretez în fața publicului meu?

— Hmm, este foarte incitant ce-mi spui, Gabrilia. În sală, ai putea să cânți goală, lăsându-i pe spectatori să-ți savureze nectarul dragostei.

— Cezar! Chiar vrei cu adevărat să mă duci în sala aceea și să-i lași pe indivizii ăia să mă siluiască ca niște animale?

— Da.

— Dar dacă mă ajută să plutesc pe aripile extazului suprem?

— Chiar sper să atingi orgasmul în brațele tuturor partenerilor. Vreau să te abandonezi cu totul pasiunii lor răvășitoare și să le răspunzi în aceeași manieră. Vreau să țiți din rărunchi atunci când te afli în pragul *gaudiumului*, să savurezi fiecare îmbrățișare în parte și să te lași purtată pe aripile extazului.

— Vrei ca în acest fel să adun cât mai multe monede din aur în cufărul meu?

— Da... în seara asta, vei strânge cel puțin treizeci de monede, recuperând astfel timpul pierdut.

— Treizeci? Cred că va ajunge pentru un an întreg, nu-iașa?

— Nu încerca să faci pe deșteaptă cu mine, Gabrilia! Pe cât ești de frumoasă, ar fi trebuit să strângi cel puțin o sută de monede pe an încă de la doisprezece ani. Așadar, dacă vrei să închei acest an în termeni amiabili cu zeii, trebuie să-ți oferi floarea unui număr-record de iubiți - cel puțin patru sute.

— Mă vei iubi la fel de mult?

— Desigur, iubito. Nu vezi că sunt îndrăgostit nebunește de tine și fac toate astea pentru că țin foarte mult la tine?

Gabrilia a încuviințat din cap, l-a sărutat și i-a spus că va fi întotdeauna a lui chiar dacă îi va plăcea să facă sex cu alți bărbați. Apoi, a realizat că n-ar fi putut să fie atât de „drăguță” pe cât și-ar fi dorit Caligula dacă el ar fi urmărit reprezentarea ei.

— Ai de gând să mă privești? a întrebat ea cu o mutriță bosumflată.

— Nu agreezi ideea, nu-i așa?

— Nu, Cezar. Dacă vei fi în sală, te voi privi tot timpul și nu voi simți nimic pentru partenerii mei. N-ai vrea să mă lași singură?

— Prea bine, iubito. Dar trebuie să-mi promiți că vei fi drăguță cu toată lumea și te vei bucura de toate partidele sexuale.

— Bine, îți promit. Cât va trebui să stau acolo? a întrebat ea, uitându-se la clepsidra din *cubiculum*, care arăta o oră după miezul nopții.

— Trei ore.

— Vii să mă iei când timpul va expira?

— Bineînțeles, păpușica mea. Vom dormi împreună.

— O, Cezar! Ești un om extraordinar! a spus Gabrilia, cu ochii scăpărând de entuziasm, îmbrățișându-l, sărutându-l și șoptindu-i fără întrerupere: *Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!*

Caligula s-a îmbrăcat cu o tunică grecească, iar ei i-a oferit o *subvesta* transparentă. În baie, Gabrilia și-a șters zona genitală cu un prosop, și-a refăcut machiajul și și-a pieptănat părul și bretonul castaniu. Ochii ei mari și verzi străluceau de bucurie. Nu era oare chipeșul împărat al Romei întruchiparea lui Eros? Altfel, de unde ar fi știut de cufărul cu monedele de aur? Nu era oare acesta tâlcul secret al vieții? Misiunea tuturor muritorilor nu era aceea de a-și umple cufărul cu monede din aur reprezentând faptele și partenerii lor, pe care aveau să-l ofere zeilor în schimbul celei mai de preț recompense – viața eternă?

Mai târziu, când Erosul ei a lăsat-o singură în sală, a înțeles că nu exista niciun motiv pentru care o tânără trebuia să-și reprime poftele carnale. Încă de la început, în timp ce scruta micul amfiteatru, știind că toți spectatorii o vor mângâia în curând și vor face dragoste cu ea, s-a simțit atât de excitată, încât sucurile au început să i se

prelingă necontrolat. Și când primii bărbați au început să-i stimuleze sfârcurile, să-i muște umerii și să-i mângâie vulva, le-a răspuns cu o pasiune neîngrădită și nestânjenită.

Da, inocenta și naiva Gabrilia a pus în practică toate lucrurile „răutăcioase” pe care a învățat-o Erosul ei. Și a savurat din plin sărutările și penetrările violente, simțindu-le adânc în pântecul ei penisurile viguroase, venind cu pelvisul în întâmpinarea lor, dăruindu-le tuturor *gaudiumul* ei adolescentin și plângând de plăcere în clipa în care un gladiator negru, Lothar nubianul, a posedat-o cu cel mai mare penis pe care și l-a imaginat vreodată.

Procesul uluitor de lubrifiere i-a protejat însă mucoasa vaginală în timp ce contracțiile rapide ale mușchilor ei pelvieni și forța actului sexual au făcut-o să se piardă cu totul în brațele viguroase ale lui Lothar. Bicepsii lui uriași și mușchii pectorali te lăseau fără suflare, făcând-o să pară și mai fragilă. Cât de puternice păreau mâinile sale în timp ce îi strângea fesele, trăgând-o de păr și dându-i capul pe spate! Cât de senzuală era gura cu care îi devora gâtul și umerii!

Cât de lacome erau buzele lui mari cu care o săruta pe gură înăbușindu-i țipetele! Cu câtă pasiune și-a depărtat picioarele ca să primească loviturile violente ale ciocanului său negru, mănuit parcă de zeul Vulcan, făurarul din Olimp! Cât de îmbătător era parfumul ei în timp ce el îi răvășea trupul, posedând-o deasupra sau pe la spate, trăgând-o de sfârcuri, alungându-i gândurile și aducând-o în pragul nebuniei, dăruindu-i valuri succesive de orgasm până în clipa ejaculării lui când ultimele lovituri au făcut-o să pășească pe tărâmul micuței morți, când totul a dispărut în jurul ei: senzații, spectatori, lumea întreagă!

Dar pentru că speci-sesiunea nu se încheia cu Lothar nubianul, adolescența fermecătoare s-a întins pe pat ca

să-și recapete energia, apoi s-a dus la baie și s-a întors hotărâtă să strângă și mai multe monede în cufărul ei. Încurajată de doi tineri, care au auzit-o cântând într-un templu, Gabrilia – fata cu vocea sa de înger – a interpretat, goală, unul dintre cântecele ei în timp ce spectatorii îngenuncheau, unul câte unul, între picioarele ei, și îi lingeau sucurile delicioase, care se prelingeau din abundență atunci când atingeau notele cele mai înalte.

Apoi, a făcut dragoste cu ei și cu ceilalți spectatori până când cele trei ore stabilite de Caligula s-au scurs pe nesimțite. În ciuda pasiunii pe care revărsat-o asupra iubitorilor ei în timpul partidelor de amor și a plăcerii extraordinare pe care a primit-o în schimb, Gabrilia nu le-a spus niciodată *te iubesc* partenerilor ei de vreme ce cuvântul „dragoste”, împreună cu inima și sufletul ei, îi aparținea pentru totdeauna lui Cezar. Dar bărbații care i-au cucerit trupul și i-au simțit fiorii iubirii i-au spus de nenumărate ori cât de mult o iubesc, căci bărbații își împărtășesc cu mai multă generozitate sentimentele, iar Gabrilia era atât de fermecătoare, încât toți cei care au posedat-o în noaptea aceea i-au dăruit nu doar seva virilității lor, ci și dragostea, inima și sufletul lor.

După ce a lăsat-o pe Gabrilia în sala înțesată de spectatori, Caligula a plecat în grabă ca să ajungă la întâlnirea pe care o stabilise cu Tysios în fața camerei închinată lui Apollo.

Trecuse deja o oră după miezul nopții. Băiatul grec îl aștepta cu nerăbdare pe împărat de aproape un ceas, iar inima a început să-i bată cu putere în piept atunci când l-a văzut ivindu-se pe coridor cu roba purpurie fluturând. Fără să ezite nicio clipă, Caligula l-a dus în camera dedicată zeului poeziei, muzicii, sănătății și înțelepciunii supreme. Tânărul împărat s-a bucurat un timp de îmbrățișările pasionale ale adolescentului grec. În ciuda senzațiilor

uluitoare pe care le trăia în brațele femeilor, Caligula tânjea după contactul fizic cu adolescenții ale căror trăsături sexuale nu erau încă bine dezvoltate; și în această privință, Tysios era perfect.

Băiatul avea înfățișarea grațioasă a unei nimfe fără sâni, dar micuțul lui „flaut” a început să vibreze de dorință în clipa în care Caligula l-a mângâiat și i l-a cuprins cu gura. Partida sexuală dintre cei doi tineri –

în care Caligula l-a posedat cu pasiune pe Tysios, făcându-l să țipe de plăcere atunci când l-a sodomizat, mângâindu-și abdomenul de penisul tânărului grec în poziția misionarului, masturbându-l în vreme ce îl poseda pe la spate, îmbrățișându-l, sărutându-l și făcând dragoste unul cu celălalt – i-a dăruit lui Cezar o energie debordantă, iar lui Tysios cel mai furtunos *gaudium* din viața lui, căci împăratul știa să-l posede cu furie și pasiune până când ritmul alert al actului sexul i-a provocat contracțiile mușchilor rectului astfel încât tânărul nu și-a mai putut stăvili seva care a țâșnit din „flautul” lui, improșcând statuia frumosului Apollo și oferindu-le astfel ocazia de a se înfrupta amândoi din ea, lingând trupul gol al zeului, de parcă el era cel care își descătușase virilitatea.

Pe când râdeau cu poftă de aventura lor, de care până și zeul se amuza, asistentul a venit la Caligula și l-a anunțat că Ceryzia și Murahia îi cereau permisiunea de a intra în cameră. Astfel, petrecerea intimă a împăratului a continuat în compania celor două frumuseți din Ethiopia, a căror piele catifelată și neagră ca abanosul era la fel de atrăgătoare ca spiritualitatea lor, apoi în compania lui Demi și Lamithiei, care au adăugat și mai multă sare și piper petrecerii în căutarea plăcerilor maxime pe care zeul Apollo le cerea adoratorilor săi pentru a înfrumusețea cărarea ce ducea spre înțelepciunea supremă.

Ascunsă într-un colț al coridorului, în fața camerei

alegorice dedicate zeului poeziei și oracolelor, Ennia privea cu durere în suflet cum Caligula îl îmbrățișa pe Tysios, dispărând apoi împreună în cameră, uitând astfel cu totul de promisiunea pe care i-o făcuse cu puțin timp în urmă, când o penetrase pentru o clipă efemeră, amăgind-o așadar încă o dată. Voia din tot sufletul să i se dăruiască lui Cezar, căci era îndrăgostită de el. Dar aroganța lui devenea acum intolerabilă și a simțit că începea să-l urască, considerându-l un monstru.

Ste abominabil!

— Revoltător!

— Intolerabil! au strigat într-un glas membrii de frunte ai facțiunii *bonilor* adunați în atriumul reședinței lui Cathegus, cerând luarea unor măsuri radicale împotriva lui Caligula.

— Cât trebuie să-l mai suportăm pe nebunul ăsta care și-a numit calul senator și consul al Romei? a țipat cavalerul Pompeius Labrius, adresându-i-se lui Cato Nepos.

— Acuză-l imediat pe împărat de trădare și nebunie! i-a strigat Lucius Vettius magistratului Erminius Sanga.

— Să-l depozedăm pe Caligula de *imperiumul* lui!

— Roma nu poate să tolereze această insultă adusă tradițiilor ei! a intervenit chestorul Licinius Scaevola.

— Jos cu tiranul!

— Să eliberăm Roma din ghearele acestui monstru o dată pentru totdeauna!

— Să mergem cu toții la Rostra!

— Trebuie să dăm glas mâniei noastre în fața poporului roman!

— La Rostra! La Rostra! au răsunat glasurile mânioase ale *bonilor* când Cathegus s-a năspustit în mijlocul atriumului.

— Liniște acum! a tunat el. Nu vă lăsați pradă furiei oarbe! Gândiți-vă, prieteni, gândiți-vă! Veți cădea în

capcana lui!

— Ce capcană? a mârâit Lucius Vettius.

— Vrea să descopere numele conspiratorilor, Vettius... a spus Cathegus. Scopul lui este să-i facă pe dușmani să lase garda jos și să reacționeze ca niște idioți. Exact asta își dorește – să-i contestați puterea, nu înțelegeți asta? Nu veți face altceva decât să vă frângeți gâtul în lațul pe care vi l-a întins. Sanga nu are nicio șansă să-l cheme pe Caligula în niciun tribunal din lume, nu puteți să pricepeți asta?

— Simplul fapt că îl vom incrimina îi va dezvălui nebunia în fața poporului Romei! a insistat Pompeius Labrius.

Câțiva *boni* l-au aprobat cu tărie.

— Calmați-vă! a intervenit Cato Nepos. Sunt la fel de revoltat ca și voi, dar Cathegus are dreptate. Poporul Romei îi adoră excentricitățile, iar dacă dăm glas mâniei noastre în Rostra, nu facem altceva decât să ne dezvăluim planul.

— Vorbești mereu de planuri, Cato, dar timpul trece și nu facem nimic!

— Ne vorbiți de planuri și ne spuneți să fim pregătiți, dar în realitate nu știm absolut nimic!

— La timpul potrivit, prieteni! a spus Fabius Lentulus.

— Nu putem să vă dezvăluim niciun detaliu până când nu punem totul la punct, a răspuns Cato. Pregătiți-vă să vă îndepliniți cât mai bine sarcinile pentru cauza noastră și aveți răbdare! Va veni și ziua în care tiranul va fi zdrobit pentru totdeauna.

— Când, Cato, când?

— Ziua acțiunii este strict secretă, a spus Cato Nepos.

— Trebuie să fie secretă pentru siguranța tuturor celor implicați, a explicat Cathegus.

— Veți fi anunțați doar cu câteva ore înainte de acțiune, a spus Fabius Lentulus.

Cei trei lideri ai coaliției țora-republicani i-au convins în cele din urmă pe ceilalți conspiratori să-și stăvilească mânia și să nu-i ofere lui Caligula pretextul de a distruge opoziția.

— În timpul Lupercaliilor, a spus Cato Nepos cu vădit dezgust, nu putem să atragem atenția oamenilor asupra afacerilor politice. Poporul Romei este acaparat acum de festivalurile erotice și ritualurile de fertilitate...

— Ritualurile de fertilitate! Ha! Ha! Ha! a spus printre hohote de râs unul dintre cei mai bătrâni republicani, acompaniat apoi de ceilalți.

— Nu te ascunde în spatele cuvintelor, Cato!

— Spune-le pe nume!

— Orgii!

— *Munera Copulatoria* (concursuri sexuale)

— Un pretext foarte bun pentru femei să facă sex cu orice bărbat înzestrat cu o *verpa* dornică de o mică aventură.

— *Tace*, Rutilius! a strigat Cato. Nu tolerez limbajul vulgar! Dacă vrem să reinstaurăm moralitatea în țară, trebuie să îmbrăcăm aspectele sexuale în haine decente.

— De ce? Republicanii nu trebuie să mintă, a spus Rutilius Maro.

Alți republicani l-au aprobat.

— Dar nu este vorba de minciuni, camarazi, a răspuns Cato. Trebuie să ne protejăm copiii de...

— Hei, Cato! N-am știut că ai copii!

— Te-a vizitat barza pe neașteptate?

Râsetele și comentariile vesele au redus tensiunea în rândul republicanilor cu vederi mai liberale, care știau că Nepos nu avea soții și nici copii. Până și rudele îl țineau la distanță, deoarece nu doreau să le inculce odraslelor lor idei atât de radicale.

— Copiii noștri nu au nevoie de protecția ta, Cato, a

spus Fabius Lentulus. Iar hainele „decente” cu care vrei să îmbraci aspectele sexuale îi vor face pe tineri să râdă și să-și piardă respectul față de cei vârstnici.

— Asta pentru că nu îi învâțați ce înseamnă decența, a răspuns Cato.

— Nimic nu este mai deprimant și mai inutil decât încercarea unui părinte de a inculca valori morale ridicole copiilor lui, a comentat Rutilius.

— Ei își formează propriile păreri împreună cu copiii de vârsta lor, a spus unul dintre prietenii lui Rutilius. Totul depinde de preferințele generației.

— Vrei să spui că ar trebui să modelăm principiile morale în funcție de preferințele oamenilor? a răspuns Cato disprețuitor.

— Principiile morale implică onoare, curaj, demnitate și respect de sine, indiferent de preferințele sexuale.

— Asta este rețeta decadenței și desfrâului! a izbucnit Cato. Aș spune că până și Caligula are onoare, curaj, demnitate și respect de sine. Ar trebui, așadar, să-l considerăm un model de moralitate?

— Nu vă mai certați! a intervenit Cathegus. Vom impune principiile morale când vom ajunge la putere. Ați înțeles?

Existau diferențe fundamentale între gruparea fundamentalistă a *bonilor*, condusă de Cato Nepos, și cea republicană, condusă de Fabius Lentulus. Cu toate acestea, Cathegus încerca de câteva luni să unească aceste două grupări cu un singur scop – detronarea împăratului – amânând celelalte aspecte politice până la restaurarea republicii.

Înainte de a pune capăt acestei întruniri de urgență, Cathegus a promis să prezinte o moțiune Senatului și să demareze o anchetă legată de noul senator cabalin.

— După Lupercalii, vom vedea dacă împăratul va cere acceptul senatorilor pentru titlurile pe care vrea să le

confere calului Incitatus sau dacă pur și simplu ne va ignora, a spus Cathegus.

Apoi, deoarece Cato Nepos trebuia să ajungă la Colegiul Pontifilor ca să negocieze retragerea sprijinului religios acordat Ghildei Prostituatelor, tânărul senator l-a invitat pe Lentulus la masă.

— Ai mai aflat ceva despre petrecerea de la palat? l-a întrebat Cathegus pe patricianul din familia Fabiană, încercând să obțină informații despre iubita lui Drusilla.

— Nu mare lucru... Doi veri ai intendentului meu au lucrat în spatele scenei. Unul dintre ei a venit în dimineața asta și mi-a povestit noua ispravă a împăratului – și-a numit calul senator. Cât privește petrecerea, mi-a spus că s-a bucurat de un succes răsunător printre extrem de numeroșii spectatori.

— Asta-i tot? a întrebat Cathegus, dezamăgit. Am auzit că întreaga aripă dreaptă a fost transformată într-un complex uriaș de distracții, dotat cu săli și camere alegorice. Știi ceva despre asta?

— Ieri după-amiază, am postat doi agenți la poarta principală și au numărat cel puțin două mii de oaspeți, a răspuns Fabius. Cei mai mulți dintre ei sunt încă la palat – dorm sau cine știe ce-or mai fi făcând... Cei care au plecat în zori nu au oferit prea multe detalii. Susținerea politică de care se bucură împăratul este puternică și va deveni probabil și mai puternică acum după ce le-a oferit oamenilor o petrecere de o asemenea anvergură, în care rolul principal l-a jucat soția lui britană, care a făcut sex nu doar cu armăsarul, ci și cu foarte mulți oameni din toate categoriile sociale.

— Nu ți se pare dezgustător modul în care Caligula își exploatează femeile?

— Te rog, Cathegus! Nu vorbi și tu ca Nepos! Dacă vrem să reinstaurăm republica, trebuie să privim lucrurile cu

obiectivitate. La fel ca Iuliu Cezar, tânărul împărat are curaj și idei bine definite referitoare la libertatea pe care vrea s-o promoveze în rândul romanilor. Faptul că și-a oferit soția, pentru o noapte, poporului Romei, l-a ajutat să marcheze puncte importante în defavoarea idioților precum Cato, care vrea să readucă la viață tradițiile romane de pe vremea războaielor punice. Dar chiar și în vremurile de atunci, cu două sute cincizeci de ani în urmă, când Senatul a promulgat *Lex Oppia*, care interzicea femeilor să poarte bijuterii din aur, n-au făcut altceva decât să provoace primul și cel mai mare protest feminin din toate timpurile, căci Senatul s-a încăpățânat să susțină aceste lege, în ciuda altor probleme mult mai importante, cum era iminența războiului. Protestul le-a oferit femeilor nu doar o victorie zdrobitoare, obligându-i pe senatori să abroge legea, ci le-a ajutat să-și conștientizeze propria putere, care reprezintă acum unul dintre stâlpii politici ai lui Caligula.

— Cred că femeile vor începe să-l urască pentru faptele sale din seara trecută, a spus Cathegus. Ți dai seama că le-a obligat să se poarte ca niște târfe?

— Poți să-l atacîi invocând problema desfrâului, Cathegus. Dar nu trebuie să treci cu vederea faptul că împăratul nu le-a cerut femeilor să perceapă taxe pentru favorurile lor sexuale decât dacă aceasta a fost dorința lor expresă. Caligula vrea doar să promoveze contactul fizic și plăcerile carnale printre toate categoriile sociale, emancipând tradițiile și obiceiurile sexuale.

— Dacă va reuși să facă asta, va schimba lumea în care trăim acum. Noțiunea de familie se va prăbuși pentru totdeauna. Copiii nu vor mai avea tați legitimi. Oamenii vor deveni ahtiați după sex, în detrimentul muncii și puterii economice.

— Nu-ți face griji, Cathegus! Nu-și va împlini visul cu

ușurință... Bărbații vor să domine femeile, iar majoritatea acestora sunt prea slabe să înfrunte viața singure sau să se răzvrătească împotriva bărbaților.

Valeții au strâns masa. Cathegus a început să se plimbe prin cameră.

— Dacă rămâne la putere încă cincizeci de ani, la fel ca străbunicul lui, Augustus, a spus tânărul senator pe un ton sobru, Caligula ar putea să găsească destule resurse ca să le ofere femeilor protecție guvernamentală dacă vor fi hărțuite de bărbați... Ar putea să le asigure adăpost, educație, slujbe, pensie... Toți bastarzii ar putea deveni fiii împăratului... În cele din urmă, romanii ar putea să accepte noul sistem de vreme ce îi scutește de povara familiei și le oferă posibilitatea de a avea cât mai multe iubite tinere... Îți închipui ce s-ar putea întâmpla dacă toate fetele și femeile de la doisprezece până la patruzeci de ani ar fi libere și chiar încurajate să aibă o sută de iubiți pe an? Perspectiva îmi provoacă fiori, Lentulus. Caligula ar putea să facă foarte mult rău Romei...

— Cred că îți imaginezi scenariul cel mai cumplit, a răspuns Fabius Lentulus. Nimeni nu ar propune o schimbare atât de dramatică a tradițiilor fără să riște să fie asasinat. Oamenii sunt foarte sensibili și înguști la minte ca să tolereze aceste reforme atât de radicale... Vor să păstreze sistemul pe care îl cunosc atât de bine.

— Dar dacă își vor lărgi orizontul? Îți dai seama că împăratul ar avea la dispoziție două generații cărora ar putea să le impună un nou sistem educațional prin care să-și promoveze revoluția sexuală?... Și dacă stai bine să te gândești, nici nu ar fi atât de revoluționar, de vreme ce religia noastră nu îngrădește sexualitatea, iar romanii cunosc foarte bine, încă din copilărie, aventurile erotice ale zeilor și zeițelor noastre.

— De unde știi că asta urmărește?

— Noile lui legi referitoare la căsătoriile libere vor fi promulgate și puse în practică în marile orașe din Orient. Am impresia că va introduce în curând aceleași normative și în cele trei Galii. Te asigur, Lentulus, împăratul e nebun de legat! Vrea să schimbe întreaga lume și – pentru că deține puterea supremă în imperiu – va realiza ce și-a propus.

— Ți-ai pierdut încrederea în complotul nostru? l-a întrebat Lentulus.

— Nu putem să fim sută la sută siguri de victoria conjurației, chiar dacă Unitatea cea Mare va fi de partea noastră la momentul adevărului.

— Ce aspecte strategice trebuie să luăm în calcul ca să reușim?

— În primul rând, locul declanșării acțiunii. Cel mai bun scenariu ar fi să-l atacăm pe Caligula în afara palatului, poate chiar la vila lui de pe malul lacului Nemi, imediat după comemorarea morții lui Cezar la Senat, în dimineața Idelor lui martie. Este cel mai ușor să-l atacăm în vila aceea, pentru că nu va avea timp să ceară întăriri. Îi vom ucide pe toți în decurs de o oră.

— Care va fi rolul Drusillei? a întrebat Lentulus.

— Ne va ajuta să pătrundem înăuntru.

— Îi vei cruța viața?

— Nu. Nu ne putem asuma acest risc. Chiar dacă a îmbrățișat cauza republicană, toți membrii dinastiei Iulio-Claudice trebuie eliminați pe loc pentru a preveni o contralovitură din partea susținătorilor lor. Le vom expune capetele în Rostra pentru ca romanii să înțeleagă faptul că nu există cale de întoarcere.

— Am auzit că cea mai mică dintre surorile lui Caligula a fost exilată. Știi unde este?

— Nu încă, dar informatorii mei vor afla acest lucru în curând. În ziua aceea, va fi și ea eliminată ca toate

rubedeniile ei, iar capul îi va fi adus la Roma.

— Hmm... Aș prefera să pui la cale răpirea ei și s-o aduci la Roma ca să fie decapitată în aceeași zi împreună cu ceilalți.

— Da, ai dreptate. Voi da ordine în acest sens. Până la Calendele lui martie, vom ști locul unde îi vom aplica lovitura de grație tiranului și vom mai avea încă cincisprezece zile ca să punem la punct fiecare detaliu în parte.

— Cele două sau trei zile imediat următoare asasinării vor fi decisive. Câți dintre susținătorii lui Caligula crezi că va trebui să eliminăm?

— Cel puțin trei sute. Lucrez încă la această listă zi și noapte. Fiecare misiune de asasinare trebuie încredințată unei brigăzi independente și fiecare personaj important trebuie eliminat în timpul primei nopți. În dimineața de după Ide, vom proclama republica și vom numi Unitatea cea Mare dictator timp de șase luni.

— Ce facem cu soldații din gărzile batave? Nu va fi ușor să scăpăm de ei.

— Știi asta, Lentulus. Dar sunt doar trei sute. Și dacă se va duce la vila lui de pe lacul Nemi, nu va lua cu el mai mult de o sută de soldați. Unitatea cea Mare va reuși să-i distrugă cu ușurință.

Fabius Lentulus a zâmbit. Da, trei sute de oameni reprezentau doar zece la sută din cei trei mii de romani ce trebuiau sacrificați în numele republicii.

— Ce se întâmplă cu Marcus Vinicius?

— Am ajuns într-un punct mort... Iovenia Marotia i-a scris o scrisoare în care i-a cerut divorțul înainte ca noi să putem lua legătura cu el.

— Au divorțat?

— Da, a răspuns Cathegus. Se căsătorise deja cu o fată dintr-un trib germanic și a acceptat imediat să divorțeze

de soția lui romană.

— Crezi că Publicola a trâmbițat vrute și nevrute?

— Așa cred, dar nu am cum să dovedesc asta.

— Mai putem avea încredere în el?

— Nu știu. Cenzorul se bucură de multă popularitate în rândul poporului și poate să strângă foarte multe adeziuni printre cetățenii de rând, care s-ar putea să nu înțeleagă motivele pentru care detronăm un împărat atât de capabil. Pentru că tu ai o relație mult mai strânsă cu el, voi lăsa la latitudinea ta să iei decizia corectă.

Lentulus se plimba prin cameră, gânditor. Aveau atâtea aspecte politice de rezolvat!

— Ai acceptat misiunea lui Cato în cadrul Colegiului Pontifilor? a întrebat el.

— Da. Dacă vrem să punem capăt revoluției liberale a lui Caligula, trebuie să obținem sprijinul preoților. Majoritatea membrilor Colegiului au adoptat o poziție neutră, dar trei sau patru dintre ei cochetează cu ideea de a declara prostituția fărădelege și de a promulga legi stricte prin care oamenilor li se va interzice să-și înceapă viața sexuală până la vârsta de optsprezece ani.

— Hai să fim serioși, Cathegus! Asta e o nebunie și mai mare decât cea propusă de Caligula!

— Știu, dar trebuie să le dăm impresia că luăm în considerație cererile lor. Când vom prelua puterea, s-ar putea să dăm niște legi ceva mai restrictive, dar nu atât de demențiale precum cele pe care le doresc ei. Știai că o parte din preoți vor să impună o religie iudaică monoteistă ca să inducă teamă și vinovăție în rândul cetățenilor ca să le manipuleze mai bine instinctele sexuale, pe care ei le numesc impulsuri întunecate?

— Nu voi accepta niciodată așa ceva! a exclamat Lentulus. Ce vor? Să-i tortureze pe cei care nu se supun autorității lor?

— Da... Asta vor. Cei mai fanatici dintre ei consideră divergențele de opinie drept o insultă sau o provocare la adresa integrității și inteligenței lor. Îi vom încuraja însă doar atât cât să atragem Colegiul de partea noastră fără să stârnim mânia cetățenilor romani.

Lentulus a clătinat din cap.

— Ideea de a promulga niște legi stupide doar ca să facem fericită o șleahță de idioți impotenți vine în contradicție cu toate idealurile republicii.

— Noua republică nu se va asemăna cu cea veche. Trebuie să ne pregătim să ținem cu mai multă fermitate hăturile acestei bestii care se numește sex. Timpurile se schimbă, Lentulus. Dar noi avem puterea de a cârmui Noua Corabie spre un viitor mult mai prosper.

Fabius Lentulus și-a încleștat maxilarele. Aveau nevoie de multe circumstanțe favorabile pentru a putea deposeda un conducător atât de abil precum Caesar Caligula de coroana pe care însuși străbunicul lui, împăratul Tiberius, i-a hărăzit-o ca să dețină controlul absolut asupra puterii și ca să tragă sforile în cazul nenumăratelor afaceri ale imperiului. La fel ca predecesorul lui nemilos, noul împărat privea viitorul cu mult înaintea adversarilor săi și își lovea fără scrupule dușmanii.

Un fior rece l-a străbătut pe Lentulus, atunci când s-a gândit la consecințele unui eventual eșec al conspirației.

În amurg, două zile după deschiderea Lupercaliilor, după ce toți oaspeții norocoși, care participaseră la festinul lui Caligula, au părăsit palatul într-o stare de euforie, mii de cetățeni s-au adunat în partea de sud a *Murus Romuli* (Zidul lui Romulus, întemeietorul Romei, *Annwn 1 ab Urbe condita* = Anul 1 de la întemeierea Romei = 753 î.e.n. = 753 AD).

Pe povârnișurile Colinei Palatine, pe partea stângă a Scării lui Cacus (*Scalae Căci* - construită pe versantul

dealului și făcând legătura între vârful Colinei Palatine și *Tuscus* – renumit cartier din Roma, situat la nord-vest de Circus Maximus), edilii au clădit o serie de terase din lemn, care se uneau deasupra Peșterii Lupoaiței (*Lupercal* – numele latinesc al lupoaiței care i-a salvat pe gemenii Romulus și Remus din râul Tibru și i-a alăptat; ulterior, aceștia au întemeiat Orașul Etern exact în locul în care au fost salvați de *Lupercal*). Uriașa peșteră antică, ce ascundea jumătate din Scara lui Cacus, cealaltă jumătate aflându-se deasupra, era păstrată de opt sute de ani în forma ei originală și era un loc de închinăciune pentru romani, în special în cea de a treia zi a lunii februarie, când se organizau festivitățile oficiale dedicate lui *Lupercal* și Ghildei Prostituatelor.

La două ore după apusul soarelui, toate terasele erau înțesate de mii de cetățeni, care își agitau torțele și cântau imnuri închinat *Iupaelor*. Platformele-terase se întindeau pe o suprafață de peste șaiszeci de metri, în partea stângă, și înconjurau vechiul altar ridicat în cinstea lui *Genius Loci* (Spiritul Puterii Procreatoare). Terenul din jurul intrării în peșteră era acoperit cu o pardoseală din lemn, semicirculară, care făcea legătura cu *Scalae Cad* printr-o scară îngustă din lemn. Un foc uriaș în aer liber, controlat de un pluton de pompieri romani, aparținând brigăzii de pompieri create de împăratul Augustus cu cincizeci de ani în urmă, încălzea și lumina zona unde Marcia, capul Ghildei Prostituatelor, împreună cu peste o mie două sute de prostituate complet goale, aștepta la intrarea în peșteră sosirea împăratului.

Iar el nu a întârziat să apară, acompaniat de strigăte și ovații, coborând încet Scara lui Cacus, înveșmântat în toga lui purpurie și purtând pe cap coroana aurie din lauri, însoțit de Ladyssa, Drusilla, Gabrilia, Agrippinilla, Ceryzia, Murahia, Demi, Lamitha și Pyrallis, toate etalându-și

mândre goliciunea. Diverși reprezentanți ai autorității guvernamentale (Macro, unchiul Claudius, *aedilul* Terentius Cotta, Velleius Paterculus, comandantul Cohortei Urbane, Callistus Primus, Mutius, Titus Quiritus și câțiva senatori și cavaleri, care acceptaseră să vină în compania rudelor feminine sau prietenelor în aceeași ținută) așteptau de-o parte și de alta a peșterii.

Unchiul Claudius o etala ostentativ pe vechea lui prietenă, Hilaria Calpurnia, ale cărei șolduri generoase, picioare solide, păr pubian luxuriant și chip fermecător atrăgeau privirile lacome ale tuturor bărbaților. Macro era însoțit de Tysios, îmbrăcat ca o tânără frumoasă, având penisul legat între picioare. Publicola Tuditani stătea mândru între Lactia și Setis, cele două gemene thailiene, care s-au purtat atât de frumos cu el, încât le-a cumpărat de la Drusilla și le-a redat libertatea pentru a se bucura împreună de sărbătoarea Lupercaliilor. Ennia Sabina, a cărei relație tensionată cu Macro nu mai era un secret pentru nimeni și care, în timpul petrecerii, îl cucerise pe Titus Quiritus, apărea bucuroasă în rol de trofeu alături de el. Mama Messalinei, neîmblânzita și fermecătoarea Domitia Lepida, a venit însoțită de Mutius; el nu a pomenit nimic despre călătoria lui Missi în provinciile din Est, dar Domitia știa că era implicat în escapada nebună a fiicei sale, iar el a recunoscut că ar fi auzit că era într-o condiție fizică excelentă și se bucura din plin de viață.

— Ce-ai zice dacă ți-aș propune să petrec un timp într-una din casele tale luxoase de toleranță? l-a întrebat Domitia, care s-a distrat de minune la petrecere în compania lui Mutius.

— Ar fi o idee minunată, iubito. Ești perfectă pentru asta, a răspuns el, știind că toate femeile senzuale trebuie să-și revigoreze trupul și sufletul cel puțin o dată pe an, bucurându-se de partide succesive de sex timp de câteva

zile în brațele cât mai multor parteneri, mai mult sau mai puțin agresivi, lucru pe care îl puteau obține numai dacă frecventau bordelurile.

Domitia Lepida a fost extrem de încântată de promisiunea lui de a o introduce incognito într-una din casele lui de toleranță din Grecia atunci când ea se va simți pregătită pentru această experiență.

Callistus a venit însoțit de spirituala Fulvia Sabina, care își etala cu nonșalanță grăsimea trupului, ce-i dezvăluia vârsta (avea patruzeci și doi ani) și coafura impresionantă (își prinsese părul lung și negru cu panglici de culoare roz). Alte femei proeminente, mai tinere sau mai bătrâne, mai înalte sau mai scunde, fermecătoare sau nu, toate erau învăluite într-o aură de senzualitate, iar ochii le sclipeau ghiduși. Privirile le erau atrase ca de un magnet de împărat și de suita lui în timp ce Caligula și cele nouă frumuseți ale sale coborau Colina Palatină, îndreptându-se spre intrarea în peșteră.

Cu ocazia primei sărbători a Lupercaliilor, la care participa ca împărat al Romei, Caligula a ținut un discurs măreț în onoarea lupoaicei care i-a alăptat pe Romulus și Remus și a elogiât Ghilda Prostituatelor pentru tradiția glorioasă pe care o păstra prin intermediul *lupaelor* (în latină, *lupa* înseamnă și „lupoaică”, dar și „prostituată”). Apoi, le-a făcut semn cercetașilor să aducă din peșteră darurile destinate *lupaelor*: peste o mie două sute de piei de leopard nou-nouțe, de o frumusețe rară – uniforma oficială a prostituatelor din gildă – pe care împăratul le-a oferit personal Marciei Cordia.

— Istoria te va pomeni pentru generozitatea, susținerea și aprecierea ta, mărețe Cezar! a exclamat, printre urale și ovații, atrăgătoarea Marcia, capul Ghildei Prostituatelor.

Apoi, după ce-au schimbat un sărut pasional, au început să le îmbrace în pieile de leopard pe *lupae* și pe femeile

importante din anturajul împăratului, care jucau toate rolul unor *lupae* în noaptea aceea. Cele nouă frumuseți din alaiul lui Caligula stăteau în jurul lui, înveșmântate în noile uniforme, plimbându-se de-a lungul și de-a latul terasei din lemn, așteptând ca ceremonia de învestire cu titlul de *lupa* pentru o singură noapte să ia sfârșit. Cu vocea ei de înger, Gabrilia a interpretat un cântec de dragoste, pe care l-a scris în onoarea îndrăgostiților unei singure nopți, care au jurat credință zeităților dragostei și plăcerii. Ea a dedicat cântecul bărbaților și femeilor aflați în căutarea singurei iubiri care se bucură de binecuvântarea tuturor zeilor și zeițelor, dar și de răsplata unei clipe efemere, temporare și eterne a extazului sexual, o clipă trecătoare și unică, scăldată într-o aură divină, ce strălucește glorios cu atât mai mult dacă o eliberăm de rațiunile practice, materiale și meschine.

Spectatorii au aplaudat cântecul Gabriliei la fiecare turnură a frazei sale lirice, considerându-l un crez poetic al filosofiei lui Caligula, conform căreia oamenii trebuiau să celebreze Luperkaliile și să se închine în fața dragostei.

— Ce face Briseis? l-a întrebat Drusilla în șoaptă pe Mutius.

— Este minunată ca întotdeauna. O lăsați să stea cu mine până la *Nonae*?

— A cerut asta?

— Da, Alteță.

— Nu vreau să cadă din nou pradă sexului sălbatic și să se întoarcă plină de răni și vânătăi ca data trecută, ai înțeles?

— Da, nu vă faceți probleme! Am niște clienți care îi aplică forme mai subtile de dominare. Acestea nu vor lăsa urme și se pare că este extrem de încântată.

— Nu poate să facă dragoste normal, fără partide de genul acesta?

— Nu, nu prea... Trebuie să guste din plin durerea și umilința ca să-și descătușeze orgasmul. Dar cu cât se îmbată mai mult din cupa acestor „delicii”, cu atât se excită mai tare și este mai dornică de sex.

— Se odihnește suficient?

— Nu vrea să doarmă mai mult de câteva ore dimineața. Dar îi facem masaje între partidele sexuale, iar doctorii noștri greci o consultă cu foarte mult profesionalism.

— Ai încercat și cu ea efectele afrodisiace ale ciupercilor tale fermecate?

— Da... îi aplicăm tot timpul această tehnică, deoarece intensifică procesul de excitare, reducând timpul destinat torturilor fizice și încurajând-o să adopte mai repede sexul normal. Oricum, se gândește la voi, prințesă, și vă trimite dragostea ei.

Drusilla a simțit o strângere de inimă, dar știa că iubita ei sclavă galică era pe mâini bune și avea nevoie de aceste experiențe sexuale pentru a-și consolida respectul de sine și pentru a-și perfecționa reacțiile senzuale.

După interpretarea altor imnuri și după un spectacol bine pus în scenă organizat în onoarea celor mai merituoase *lupae*, toate femeile care purtau piei de leopard au format patru sute de grupuri alcătuite fiecare din trei femei și au pornit prin cetate având misiunea de „a silui” toți bărbații - tineri sau bătrâni - ce li se iveau în cale în parcuri, curți interioare, piețe, temple, bazilici, centre comerciale, băi, săli de gimnastică și chiar în grădini sau case private. Toată noaptea, cele patru sute de triouri feminine, care s-au autointitulat „Gherilele Iubirii”, au străbătut Roma de la un capăt la celălalt, scoțând strigăte de război, atacându-i pe toți bărbații pe care îi întâlneau, holtei sau căsătoriți, făcând dragoste cu ei pe bănci, pajiști sau podele, sărutându-i, excitându-i, absorbindu-le penisurile cu gura și apoi cu vulvele lor minunate,

delectându-se cu seva lor suculentă - acesta fiind singurul trofeu pe care „războinicele” și-l adjudecau împreună cu o suviță din părul „victimei”.

În zori, după nenumărate partide sexuale duse la bun sfârșit de cele patru sute de gherile feminine, „războinicele” s-au întâlnit toate în templul lui Venus *Obsequens* - protectoarea prostituatelor și a infidelilor - situat la sud de Circus Maximus sub arcadele *Aquei Appia* (un apeduct uriaș, care traversa de la est la vest întreaga parte de sud a Romei, transportând apa din izvoare pe o distanță de optzeci de kilometri pentru a-i aproviziona pe cei un milion de oameni care trăiau în capitala imperiului).

În cadrul unei ceremonii extraordinare, organizate de femei numai pentru femei, au dedicat mării zeițe miile de suvițe pe care le adunaseră din părul „victimelor” lor, apoi au părăsit templul într-o procesiune lungă, purtând ghirlande de flori și cununi din vâsc și plante perene, însoțind trei *fascina* (falusuri) uriașe purtate de preotesele cultului lui Venus *Obsequens*. Printre mulțimea care le aplauda și le ovaționa de pe marginea străzilor, *lupaele* s-au oprit de multe ori din drum ca să-i lase pe oameni să le atingă amuletele aducătoare de noroc, în formă de falusuri, ca să atragă asupra lor binecuvântarea zeiței. După două ore, procesiunea a ajuns la templul lui *Salus* (templul sănătății), o clădire imensă, situată pe *Alta Semita*, în interiorul *pomeriumulm*, în partea de nord a Zidului Servian, unde alte preotese le dăruiau femeilor ierburi și infuzii medicinale ca să-și mențină frumusețea și sănătatea trupului.

La amiază, când festivalul avea să se încheie, toate *lupaele* s-au îndreptat spre *Basilica Aemilia*, un centru comercial uriaș, dotat cu băi, săli de sport și restaurante, situat în partea de nord a Forumului, în zona comercială. Împăratul le oferea aici un banchet fastuos celor o mie trei

sute de femei care au jucat rolul războinicelor în Gherilele lubirii și altor o mie două sute de fete din colegiile și centrele de instruire ale Ghildei Prostituatelor, care li s-au alăturat profesionistelor și aristocratelor din alaiul împăratului, ca și unui număr egal de bărbați provenind din toate clasele sociale. Muzica și spectacolele de dansuri folclorice aparținând culturilor de pe întregul cuprins al imperiului, actorii, acrobații, cântăreții și trupele teatrale au întreținut o atmosferă veselă și incitantă încă o noapte întreagă. Gabrilia, fata cu voce de înger, a câștigat un concurs de interpretare, cântând îmbrăcată doar într-o piele de leopard, pe care apoi a scos-o încet, dând glas ultimelor acorduri ale cântecului complet goală printre aplauzele frenetice.

Pentru că spectatorii se îmbulzeau în fața scenei, au observat cu toții cât de excitată era Gabrilia, care nu-și mai putea controla procesul de lubrifiere, motiv pentru care oamenii nu și-au mai înfrânat dorințele carnale și au invadat scena, luând-o în brațe, sărutând-o și declarând-o câștigătoarea concursului. Caligula, care a urmărit concursul, a aprobat verdictul publicului, apoi admiratorii Gabriliei au purtat-o pe brațe până în culise, unde au făcut dragoste nebunește, după ce ea i-a lăsat mai întâi să se îmbete cu sucurile ei delicioase și parfumate.

Frumoasa copilă de cincisprezece ani a devenit astfel cea mai entuziastă prostituată – nu doar ca să-i facă pe plac împăratului ei, ci pentru că până și o simplă atingere sau o privire admirativă o excita peste măsură. Ladyssa, Drusilla, Agrippinilla, ca și toate celelalte femei, *lupae* și eleve în arta seducției, au avut nenumărate ocazii să se retragă în camerele private împreună cu prietenii, cunoștințele sau clienții lor și să continue celebrarea dorințelor carnale, o sărbătoare care nu mai avea egal în istoria omenirii, cu excepția *Nunții din Susa* organizată în A

nnum CDXXXa Uc (anul 430 de la întemeierea Romei = anul 330 î.e.n.) de Alexandru cel Mare în orașul Susa, lângă Persepolis, capitala Imperiului Persan. În orașul acela, marele cuceritor a oficiat căsătoria simultană dintre zece mii de soldați greci/macedoneni și cincisprezece mii de fete din Persia, Babilon, Arabia și Asia Centrală, culminând cu o orgie de proporții, care a durat zece zile pe întregul cuprins al cetății, câștigându-și faima de cel mai mare act carnal din lumea clasică a eroilor.

Cu toate acestea, pe parcursul celor cincisprezece zile cât durau Lupercaliile – care țineau în fiecare an de la Calende până la Idele lui februarie – toți locuitorii Romei aveau parte nu doar de Bacchanaliile publice, organizate în fiecare zi de diverse colegii, ordine și ghilde, ci și de petreceri private, care se țineau practic peste tot; de aceea, explozia plăcerilor carnale din capitala Imperiului Roman atingea în zilele acelea dimensiuni inegalabile și păstra o legătură puternică și un sentiment de fraternitate între cetățenii imperiului – bărbați și femei – lucru care reprezenta secretul primordial al succesului de care se bucura civilizația romană pe plan internațional.

Caligula le-a lăsat, astfel, pe soția lui frumoasă, surorile și prietenele lui la *Basílica Aemilia* pentru a se bucura în voie de îmbrățișările cât mai multor iubiți și s-a întors la palat însoțit doar de Pyrallis. Ei au fost opriți din drum de Arkana și Kardixa, care se temeau că situația ar putea scăpa de sub control și ar putea izbucni conflicte sângeroase între cei care doreau să obțină favorurile Ladysei.

— Nu trebui să vă faceți griji, fetelor, le-a răspuns Caligula. Atât timp cât împăratul îi îndeamnă pe cetățeni să-și caute fericirea, nu vor exista crime, siluiri sau acte de violență. Tu vezi vreo problemă, Pyrallis?

— Niciuna, Cezar. Romanii i-ar insulta pe zei dacă s-ar

comporta ca niște barbari. Lucrurile s-ar putea schimba, dar nu acum, a spus Pyrallis, care știa să citească viitorul.

Cele două gărzi de corp ale Ladyssei au cercetat împrejurimile și i-au dat dreptate lui Pyrallis, dar după ce Caligula și concubina lui au plecat, nu au scăpat-o din ochi pe stăpâna lor.

— Crezi că Cezar este îndrăgostit de cititoarea în stele din Babilon? a întrebat-o Kardixa pe Arkana.

— Cu siguranță, a răspuns Arkana. Dar este îndrăgostit în aceeași măsură și de Ladyssa, și de surorile și prietenele lui.

— Are dreptul să facă asta? a întrebat Kardixa, vădit dezaprobatoare.

— Liniștește-te, Kardixa! Aici toată lumea are dreptul să se îndrăgostească de cine vrea și să aibă cât mai mulți iubiți cu putință.

Kardixa a zâmbit, apoi a urmat-o pe Ladyssa, care intra într-o cameră însoțită de un tânăr chipeș. Pentru că făcuse atât de multă dragoste zile și nopți de-a rândul, prințesa britană de optsprezece ani - la fel ca fermecătoarea Gabrilia - nu-și mai putea controla fiorii pe care îi simțea în zona genitală și dorința nesățioasă de a face cât mai mult sex. Dar prefera partidele sexuale cu un singur partener, pentru că astfel putea să se implice emoțional și să facă dragoste cu pasiune, fără teama de a fi copleșită sau posedată cu sălbăticie de horde flămânde de bărbați, pe care nu-i putea controla.

În ceea ce-l privește pe Caligula, ori de câte ori reușea să-și rupă câteva clipe din programul său atât de încărcat, îi plăcea să le petreacă împreună cu Pyrallis, care îl uimea cu prevestirile, cultura și manierele ei rafinate. Și pentru că era o intelectuală prin excelență, ea nu cunoștea noțiunea de „grabă”. Îi plăcea să petreacă câteva zile doar în compania lui Caligula, să se joace cu mintea și cu

sufletul lui, amânând contactul fizic până când știau că vor deveni un întreg și vor atinge apogeul senzațiilor lor.

La palat, Caligula s-a ocupat de problemele urgente ce vizau reconstruirea orașului Efes și a satelor înconjurătoare, care fuseseră distruse de cutremurul ce lovisese regiunea de sud a provinciei Asia cu trei zile înainte de Calendele lui februarie. Apoi, a alcătuit agenda de lucru a personalului său pentru următoarele două zile și s-a îndreptat spre apartamentele concubinei lui babiloniene, străbătând niște coridoare lungi și înguste, situate într-o latură a palatului pe care prea puțini o cunoșteau, și intrând apoi prin niște uși secrete, bine camuflate.

În prima zi și în prima noapte petrecute într-o izolare desăvârșită, doar în compania concubinei lui preferate, ea i-a citit poeme clasice și au vorbit despre misiunea lui în viață, despre acțiunile lui viitoare, despre moștenirea pe care o va lăsa, dar și despre anumite evenimente care i-ar putea influența domnia. În afară de data morții lui sau a morții rudelor apropiate, pe care niciun astrolog babilonian nu avea dreptul să le dezvăluie, Pyrallis știa totul despre Caligula. Fiind în preajma lui mai bine de un an înainte de a deveni împărat, a prezis cu exactitate accesarea lui la putere și căsătoria cu Ladyssa. Știa că revoluția lui liberală nu va avea sorți de izbândă, dar era o alinare pentru sufletul său să încerce să-și promoveze reformele. Căsătoriile libere, perfecționarea artei sexuale și independența femeilor erau niște idei nobile. Lupta împotriva principiilor totalitare și moraliste ale *bonilor* era, de asemenea, extrem de importantă, pentru că acești criminali protestatari, cu vederi moraliste, ipocrite, puteau să prolifereze în istorie, motiv pentru care cineva trebuia să le combată teoriile revoltătoare și practicile violente pentru a-i împiedica să și le impună pentru totdeauna în mintea oamenilor.

Pyrallis știa că viața, realizările și viziunile lui Caligula vor deveni obiectul unor calomnii monstruoase, dar acesta era un preț prea mic pe care împăratul trebuia să-l plătească pentru a le insufla maselor inteligența supremă. Deoarece politicienii înguști la minte, negustorii corupți, intelectualii obtuși, moraliștii ipocriți și lașii vrednici de dispreț reușesc întotdeauna să pună mâna pe putere, oamenii vor cădea adesea în capcana ideologiilor negative, distructive și meschine; de aceea, acțiunile progresiste, constructive și revoluționare se bucură numai de aprecierea unei minorități de indivizi iluminați.

Știa că peste trei secole erele întunericului vor înlocui treptat mitologia mediteraneană și măreția *Pax Romana*. Știa, de asemenea, că doar câteva raze de lumină vor străpunge din când în când întunericul minților înrobite de preoți dogmatici și pirați religioși.

Știa că oprimarea sexuală, monogamia constrânsă, monoteismul impus cu brutalitate și monopolul cultural vor fi propagate prin intermediul unor noi sisteme de comunicare, ce vor brutaliza și vor dezumaniza masele de oameni, făcându-i să cadă pradă celei mai cumplite categorii de indivizi: mincinoșii care pretind că știu adevărul prin revelații divine.

— Poate că într-o epocă îndepărtată, a spus ea, niște oameni sperați, care vor bântui printre ruinele libertății, sătui de această minciună universală, revoltați și dezgustați de nefericirea și prostia societăților sexofobe, vor afla despre tine, Caesar Caligula. Și chiar dacă nimeni nu va reuși să schimbe cursul istoriei, poate că promovarea libertății absolute ce stă la baza revoluției tale liberale va inspira pe cineva, încurajându-l să-ți susțină fără teamă ideile... Cine știe?

Caligula a zâmbit. O iubea pe Pyrallis atunci când își descătușa imaginația și îi povestea cum va arăta Roma

peste două mii de ani. Dar când a rugat-o să-i descrie cu lux de amănunte acest viitor îndepărtat, ea a înghițit în sec și a clătinat din cap. Își simțea gura uscată și tremura din toate mădulele.

— Roma va fi în continuare cel mai frumos oraș din lume, a spus ea, dar va fi acoperit de cruci.

Caligula s-a încruntat. Voia să afle mai multe despre aceste cruci, dar ea nu mai era dispusă să facă previziuni despre viitor. Au vorbit în schimb despre evenimentele recente – în special, despre conspirație, apoi despre trădătorii și eroii Romei, despre Agrippinilla și unchiul Claudius, despre devotamentul Drusillei față de politica lui, despre noua pasiune a Ladyseiei pentru bărbații atât de chipeși ai Romei și despre Gabrilia, care se îndrăgostise acum de soția lui și stătea la palat împreună cu ea.

A doua zi, concubina babiloniană se simțea din ce în ce mai fascinată de stăpânul ei frumos, topindu-se în brațele lui și sărutându-l peste tot. Printre diverse lucruri pe care îi plăcea să le pună în practică împreună cu el pentru a consolida relația dintre ei era stimularea simțurilor lui cu ajutorul unui cateter. Ea introducea în uretra penisului său flasc un cateter din fildeș, lung de douăzeci și cinci de centimetri, perfect lustruit și gol pe dinăuntru, uns cu o alifie afrodisiacă. La început, era dureros, dar Pyrallis știa să-l introducă cu atâta abilitate încât, în doar câteva minute, efectul era fantastic.

Mai bine de o oră, Pyrallis a învârtit ușor cateterul, menținând penisul în stare flască, dar intensificându-i sensibilitatea astfel încât Caligula a simțit de nenumărate ori că se afla în pragul orgasmului. Ea îi stimula în același timp sfârcurile, îi săruta scrotul și îl mușca ușor peste tot, ținându-și vulva la distanță, nu pentru că nu i-ar fi plăcut s-o atingă, ci pentru că era prea devreme să facă dragoste și voia să-l copleșească cu atențiile sale. Voia să-l excite

până la limita toleranței, fără să-l lase însă să procedeze la fel, vorbindu-i în schimb despre darul etern al dragostei pe care oamenii l-au primit din partea zeilor și despre un univers nemărginit de posibilități.

În timp ce cateterul, mânuit cu talent de Pyrallis, pătrundea din ce în ce mai adânc sub pielea lui, Caligula a început să piardă treptat simțul realității. Ea a sorbit o cantitate infimă dintr-un extract de ciuperci și l-a suflat prin cateter, infiltrându-i substanța erotică aproape de prostată. Cu mâinile ei sensibile, a deplasat cateterul înainte și înapoi, stimulându-i uretra și provocându-i fiori și senzații încântătoare, care i-au intensificat dorința de a se împreuna cu frumoasa babiloniană, a cărei menire părea să fie înălțarea lui pe culmile plăcerii supreme.

Puțin mai târziu, Pyrallis a extras cateterul de fildeș din penisul lui. Acesta a devenit automat tare ca fierul, simțind însă aceeași senzație de arsură în canalul uretral. Încet-încet, trupurile, mințile și sufletele lor s-au contopit într-o îmbrățișare afrodiziacă, savurând plăcerea, care se degaja din fiecare por al corpului lor, pe care îl atingeau, îl sărutau sau îl stimulau cu pasiune.

Fără nicio grabă, Caligula a ejaculat de câteva ori în adâncurile ei și de fiecare dată – deoarece Pyrallis îi stimulase uretra într-o manieră atât de incendiară – a simțit cum sperma îi provoca o senzație uluitoare, cutremurându-se sub efectele ei electrizante. Iar Pyrallis, o parteneră ideală, s-a îmbătat cu plăcerea lui, contopindu-și împreună cu el fiorii orgasmului și multiplicând de sute de ori factorii plăcerii.

În ziua de *Nonae* a lunii februarie, pentru că avea o întâlnire cu fratele ei dis-de-diminează, Agrippinilla s-a îmbrăcat cu o tunică lungă, conservatoare, ce o făcea să arate mai matură și mai nobilă. Apoi, le-a cerut celor două *ancillae* ale sale să-i prindă părul într-un coc pe vârful

capului, dar să-i lase libere câteva bucle negre care să-i încadreze chipul frumos.

— De ce vrei să te căsătorești atât de grabnic? a întrebat-o Caligula pe sora lui după ce Agrippinilla i-a explicat motivul vizitei ei, atrăgându-i atenția asupra talentului cu care își jucase rolul de târfuliță în primele nouă zile ale Luperkaliilor.

— Vreau să am și eu un soț insipid pe care să-l supun la cazne. Apoi, vreau și eu un copil... să fiu și eu mamă... Am nevoie de o schimbare, nu crezi?

— Hmm... Câte cadouri ai primit din partea iubiților tăi în aceste zile?

— Ce legătură are asta cu dorința mea de a mă căsători? I-a întrebat ea, așezându-se pe genunchii lui. Îmi place să mă joc cu bărbații și să-i învârt pe degete. În afară de tine, toți sunt niște proști, așa că trebuie să plătească cu vârf și îndesat dacă vor să-mi atingă fundulețul frumos. Ha! Ha! Ha!

— Nu face pe deșteaptă cu mine, Agri! Răspunde-mi la întrebare!

Agrippinilla știa că nu era o idee prea bună să se joace cu fratele ei.

— Foarte multe bijuterii, Cal... a răspuns ea fericită, dar și piese de mobilier, statui, amulete, tapiserii și chiar o podgorie în Etruria (Toscana de astăzi) și o vilă în Lavinium (orașel situat în sudul Romei, la o distanță de patruzeci de kilometri, în apropiere de Antium, pe malul mării Toscane). În afară de proprietăți, pe care nu le-am văzut, aș spune că darurile valorează trei sau patru taleri de aur. Am fost bună? I-a întrebat ea pe fratele ei, sărutându-l ușor pe buze. Am fost bună? a repetat ea, sărutându-l de data aceasta cu mai multă pasiune.

— Desigur, Agri... Ai fost foarte bună.

— Apreciez foarte mult faptul că îmi încuviințezi

escapadele. Voi fi întotdeauna de partea ta, la fel ca Drudi. Și peste câțiva ani, când voi câștiga mai multă experiență în politică, voi atrage cât mai mulți adepți care să-ți susțină cauza și te voi ajuta să-ți înfrângi dușmanii, așa cum face ea. Sunt convinsă că și Lesbia va proceda la fel... ceea ce înseamnă că cele trei surori ale tale vor fi întotdeauna atuurile tale cele mai puternice și cele mai fidele. Împreună, vom fi invincibili în războaie, generoși cu cei învinși și nemiloși cu trădătorii.

Agrippinilla vibra de emoție și extaz pe când rostea aceste cuvinte. Dragostea pe care i-o purta fratelui ei atotputernic și legătura strânsă pe care o avea cu cele două surori ale ei erau mai presus de orice alte sentimente. Și pentru că părinții lor nu mai trăiau, legătura aceasta fraternă devenea din ce în ce mai puternică.

— Am avut o discuție interesantă cu unchiul Claudius în urmă cu câteva zile, a spus Caligula, mângâindu-i partea inferioară a abdomenului. E adevărat că în pântecul tău frumos s-ar putea să fi luat naștere un moștenitor al imperiului din dinastia Iulio-Claudică?

— Da, i-a șoptit ea la ureche. Lasă-mă să mă căsătoresc cu Ahenobarbus și voi avea grijă ca acest copil să nu reprezinte niciodată o piedică în calea ta! Va fi întotdeauna la dispoziția ta și nu va emite niciodată pretenții la succesiune. Rămâne la latitudinea ta să apreciezi dacă tânărul Nero va fi demn de poziția la care oricine visează să ajungă.

— Va purta numele soțului tău...

— Cui îi pasă? Știm ce sânge curge prin venele fiului meu. Dacă îl vei considera un descendent direct la tron, alături de copiii tăi, îi vei schimba numele în Nero Claudius Caesar Drusus Germanicus. Nu ești tu cel care deține puterea întregii Rome în mâinile sale? Nu te bucuri că ai de unde să-ți alegi moștenitorul *imperiumului*?

Caligula dezbătuse deja problema cu Pyrallis și cu unchiul Claudius, care și-a luat inima în dinți și i-a povestit aventura pe care a avut-o cu Agrippinilla, ca și intriga pe care ea a orchestrat-o pentru ca profeția sibilei Amalthea să se împlinească. Pyrallis nu a comentat posibila succesiune la tronul Romei a fiului Agrippinillei, dar nu se îndoia de profețiile Amaltheei, ce trebuiau, fără îndoială, luate în considerație.

Ceremonia nupțială a fost stabilită a doua zi după Idele lui februarie și avea să se desfășoare într-un cadru restrâns în Antium. Caligula l-a chemat la palat pe Domitius Ahenobarbus și i-a spus, pe un ton blând, dar ferm, că avea să se căsătorească cu sora lui de paisprezece ani, prințesa Iulia Octavia Agrippina cea Tânără, cu care se logodise deja în urmă cu șase luni.

Domitius Ahenobarbus, acum în vârstă de patruzeci și ceva de ani, era fost consul al Romei și credea cu îngâmfare că fermecătoarea Agrippina era îndrăgostită de el. Mama mirelui, Antonia Minor, fiica lui Marc Antoniu și a Octaviei, sora lui Augustus, dar și bunica Messalinei și mătușa tatălui lui Caligula, Drusus Germanicus, nu era deloc încântată de căsătoria fiului ei. Cunoștea foarte bine insolența Agrippinillei și se temea că fiul ei va cădea pradă șiretlicurilor soției lui chiar din prima zi a căsniciei lor.

Dar așa aveau să se desfășoare lucrurile și nimeni nu se putea pune împotriva sortii.

La ceremonia nupțială, care a avut loc într-un templu mic, ridicat în cinstea lui *Iuno Regina* (Iuno Conducătoarea) pe colinele din Antium, Caligula, Ladyssa, Drusilla, Pyrallis, Gabrilia și unchiul Claudius au asistat la căsătoria (*coemptio*) Agrippinillei cu Domitius Ahenobarbus, împreună cu câteva rude ale Antoniei Minor, capul familiei, Domitia Lepida, soțul ei, Valerius Messalla Barbatus, și câțiva martori ai mirelui.

În timp ce *pronuba* îndeplinea datina străbună, rupând din prăjitura sacră, Gabrilia interpreta un cântec, urmărită de privirile tandre ale lui Caligula și Ladyseiei, care o adoptaseră practic pe adolescentă, considerând-o fiica și iubita lor preferată.

— Ne vom distra de minune când Messalina se va întoarce din călătoria ei și va afla că ai devenit din verișoară mătușa ei, i-a spus Domitia Lepida cumnatei sale, sărutând-o la banchetul organizat în casa Antoniei.

— Eu mă voi distra și mai bine când îmi va spune câte *verpae* i s-au înfipt în fund în sejurul petrecut în Orient, i-a șoptit, impertinentă, Agrippinilla la ureche, stârnindu-i hohote de râs Domitiei.

În nopțile următoare, Agrippinilla a simulat orgasmul în timpul partidelor de sex stângace, dar scurte, în brațele lui Domitius. Apoi, a început să invoce dureri de cap și înainte de sfârșitul primei luni de căsnicie, i-a spus soacrei sale că era însărcinată și că trebuia să se întoarcă la Roma ca să-l consulte pe doctorul ei grec. Dar în ziua aceea, calendarul iulian care atârna pe peretele din atriumul casei Antoniei arăta că mai erau trei zile până la *Nonae* lunii martie. Între timp, multe evenimente s-au pus deja în mișcare la Roma și multe aveau încă să li se întâmple personajelor principale de pe scena politică a Romei în zilele ce vor urma.

) lună înainte ca Agrippinilla să ia hotărârea de a pleca din Antium, cam a amiaza zilei de *Nonae* a lunii februarie, pe când romanii se bucurau încă de sărbătoarea Lupercaliilor, Briseis s-a întors la palat. A făcut o baie caldă, relaxantă, și apoi și-a reluat activitatea în slujba Drusillei.

U o lu: fS-l hotăra: l}-/ pe la a

Prințesa imperială dormea încă, dar frumoasa sclavă galică și-a luat inima în dinți și a intrat în dormitorul ei,

trezind-o cu mângâieri tandre. Numeroasele partide de sex pe care Briseis le-a avut timp de nouă zile și nouă nopți în două dintre casele de jocuri ale lui Mutius i-au oferit plăcerile după care tânjea, și, drept urmare, dragostea ei pentru Drusilla a ajuns într-un punct în care nu-și mai putea înfrâna dorința de a se pierde în brațele ei.

Pe jumătate adormită, prințesa a simțit esența parfumurilor de baie siriene ale sclavei ei și atingerea suavă a degetelor sale sensibile. Ea și-a deschis gura și a primit cel mai dulce sărut din lume. Hmm... Briseis era atât de senzuală și de tândră, radiind de dorință, dragoste și pasiune, iar Drusilla era atât de nerăbdătoare s-o țină în brațe, încât a izbucnit aproape în lacrimi când a îmbrățișat-o și i-a simțit fiorii trupului contopindu-se cu ai ei.

Au rămas împreună toată ziua, făcând dragoste ca două porumbițe. Apoi, seara, s-au pregătit să participe incognito la balul mascat organizat de *Ordinul Masonic* (societate antică secretă care supraveghea construirea marilor clădiri din lume – de la piramidele egiptene până la clădirile moderne) în *Basilica Porcia* situată în spatele fântânii *Comitiei*, chiar lângă Forum. Drusilla și Briseis s-au îmbrăcat cu tunici identice, pe care erau brodați tigri.

— Ce ai de gând? a întrebat-o Briseis când prințesa s-a apropiat de ea, ținând în mână broșa din aur în formă de fluture pe care o primise de la Cathegus.

— Vreau să fii momeala mea, a răspuns Drusilla, prinzând broșa de tunica sclavei.

— Nu se va lăsa păcălit prea ușor.

— De ce nu? Amândouă suntem la fel de înalte, a spus prințesa în timp ce probau măști identice în formă de cap de tigru, cu mustăți lungi și cu o deschizătură pentru gură.

— Natura te-a înzestrat cu sâni mai mari și forme mai frumoase, a observat Briseis.

— Nu m-a văzut de aproape o lună. Poate că am slăbit gândindu-mă la el.

— Ce vrei să faci?

— Să-mi bat joc de el.

— Cât de departe vrei să merg dacă înghite momeala?

— Atrage-l într-un colț întunecat, vorbește-i cu o voce răgușită și mergi cât de departe poți!

— Va descoperi că nu sunt tunsă și nu am inelușe.

— Spune-i că părul pubian ți-a crescut și ți-ai scos inelușele! Convinge-l să-ți exploreze adâncurile și nu va mai încerca să-ți afle adevărata identitate! Niciun bărbat nu rezistă atracției *cunnusului* feminin.

Briseis a atacat-o în joacă pe Drusilla, mugind ca un tigru. Râzând, au executat împreună un dans războinic, apoi au plecat cu litiera prințesei la petrecerea masonilor.

În *Basilica Porcia* se aflau de aproape cinci mii de oaspeți, majoritatea fiind bancheri, senatori, cavaleri, antreprenori în construcții, arhitecți, designeri, dar și tâmplari sau zidari, care făceau parte din Fraternitatea Masonică. Ei erau însoțiți de soții, prietene, concubine, rude și curtezane. Mâncarea era delicioasă, distracția era în toi, iar atmosfera era veselă, deși interacțiunile sexuale erau destul de limitate. Cu toate acestea, bazilicile romane (centre comerciale dotate cu restaurante, săli de sport, băi, școli de dans și arte plastice, birouri, săli de repetiții etc.) aveau destule coridoare, scări și camere unde te puteai bucura de intimitate sau de companii plăcute, care îți ofereau șansa de a-ți descătușa plăcerile carnale.

Intrând în sala de mese, cele două tigroaice le-au observat pe Murahia și Ceryzia, cele două frumuseți etiopiene, care stăteau goale de la brâu în sus pe *lectus medius* și dansau în brațele unor bărbați. Etalându-și picioarele lungi și răvășitoare, pe sub fustele scurte din pene colorate și ondulându-și șoldurile cu mișcări

senzuale, se bucurau în special de atenția Marelui Maestru al Lojii Masonice din Roma, care îl întruchipa pe zeul egiptean Ra, purtând pe cap o mască de șoim. Dând frâu liber pasiunii lor sălbatice, cele două negrese cu pielea ca abanosul s-au așezat cât mai aproape de capul zeului Soare, frecându-și vulvele goale de ciocul lui și permițându-i – acompaniate de aplauzele ritmice ale spectatorilor – să le ciugulească florile roz și pistilurile excitate.

Drusilla a aflat apoi că, în urmă cu o oră, fratele ei își făcuse o scurtă apariție la petrecerea masonilor ca să-și prezinte și să primească omagiile membrilor de seamă ai acestei societăți secrete – bancheri, cavaleri și antreprenori – implicați în programul de reconstrucție al guvernului, ce se aplica în toate cele patru colțuri ale imperiului. Venise îmbrăcat ca Zeus din Olimp, așa cum era înfățișat de statuile din Olimpia (cu bustul gol, cu un medalion pe piept, două banderole din aur și o fustă lungă, încinsă cu o cingătoare din aur), flancat de câțiva soldați mascați din gărzile batave și însoțit de Murahia și Ceryzia, pe care le-a oferit în dar Marelui Maestru atunci când a plecat.

Ceilalți oaspeți purtau și ei măști impresionante și costume colorate, așa că Drusilla s-a pierdut cu ușurință printre niște fete îmbrăcate ca niște maimuțe, trimițând-o singură pe tigroaica Briseis în căutarea prăzii sale prin mulțimea din sala imensă de mese.

Victima nu a întârziat să apară. Un bărbat mascat, ce îl întruchipa pe regele Cyrus cel Mare al Persiei, s-a apropiat de Briseis.

— Eu sunt, Drusilla, a spus Cathegus, atingând fluturile din aur. Nici nu-ți imaginezi ce fericit am fost când te-am văzut aici, purtând broșa pe care ți-am dăruit-o.

Briseis i-a aruncat o privire *dominei* ei. Drusilla a înțeles

că prada a mușcat momeala și a pornit pe urmele cuplului în timp ce tigroaica galică l-a atras pe regele Persiei într-un colț întunecat, așa cum plănuiise împreună cu stăpâna ei.

Încântarea pe care o simțea jucând rolul prințesei imperiale, dar și plăcerea primului sărut pe care l-a schimbat cu senatorul au trezit imediat la viață simțurile lui Briseis. Lumina difuză a unei lămpi cu ulei, masca ce-i ascundea chipul sclavei galice și pasiunea pe care o revărsa asupra lui l-au împiedicat pe Cathegus să facă diferența între sărutul lui Briseis și cel al Drusillei. Pe de altă parte, sclava știa că *domina* ei o pândea de undeva din întuneric și l-a copleșit pe Cathegus cu senzualitatea ei, apucându-i penisul, gemând și depărtându-și picioarele.

— O, iubito, ai slăbit atât de mult... a murmurat el.

— Știi... Dragostea mă mistuie, i-a șoptit ea cu o voce răgușită în timp ce el îi căuta vulva cu înfrigurare.

— Ai scos inelușele? a întrebat-o el în clipa în care i-a atins labiile ude.

— Da, pedepsește-mă! a murmurat sclava galică. Nu am mai putut să le păstrez.

Fără să realizeze că tânăra tigroaică ce s-a întins pe podea împreună cu el și l-a lăsat să-și înfigă toată mâna în vaginul ei nu era Drusilla, senatorul și-a descătușat toată pasiunea sălbatică din lăuntrul lui și a început s-o penetreze ca un nebun pe Briseis. Vulva ei generoasă, destinată parcă stimulărilor violente cu mâna, ar fi trebuit să-l pună pe gânduri pe Cathegus, sugerându-i că nu o avea lângă el pe iubita lui prințesă Iuliană... dar ce bărbat ar mai fi în stare să gândească, îmbătat de parfumul unei femei în călduri și orbit de dorința de a o poseda? Cu siguranță, nu Cathegus!

Înnebunit de plăcerea pe care i-o ofereau pelvisul ei fremătător și intensitatea contracțiilor vaginale, a

continuat s-o posedea frenetic cu mâna în timp ce ea atingea valuri succesive de orgasm. Într-o clipă de nebunie, i-a smuls masca de pe față și i-a sfâșiat tunica, apoi a obligat-o să-i facă sex oral ca o târfă în timp ce îi stimula sfârcurile și se înfrupta din ea cu pofta unui bulldog roman, mușcându-i clitorisul și trăgând-o fără milă de sfârcuri pentru a i le îndeinde la maximum. Aflat încă sub vraja acestei tinere, care cerea cu o poftă nesățioasă un sex atât de sălbatic, Cathegus a sodomizat-o, făcând-o să țipe din rărunchi, trăgând-o de păr și apoi strângând-o de gât cu ambele mâini ca să intensifice vibrațiile sfincterului, aducând-o în pragul nebuniei și revărsând în adâncurile rectului ei jeturi uluitoare de sevă fiebinte.

— Cine ești, târfă? a mârâit el în timp ce ea plutea încă pe aripile orgasmului ei anal copleșitor.

— Nu știu, a îngăimat ea.

— De unde ai furat broșa asta? a urlat Cathegus, înțepându-i vulva cu acul broșei.

O, cât de mult îi plăcea asta lui Briseis!

— Am cumpărat-o, a mințit ea.

El a înțepat-o din nou ca să afle de unde și când a cumpărat-o, iar ea i-a răspuns gemând de durere și plăcere, depărtându-și coapsele, îndreptându-și vulva spre o rază de lumină, direcționând înțepăturile spre clitoris și încurajându-l s-o tortureze. Reacțiile vulvei ei la fiecare înțepătură a acului erau fascinante. Întregul orificiu se strângea ca o stridie vie, presărată cu suc de lămâie și apoi își revărsa din belșug secrețiile delicioase.

Cu răsuflarea întretăiată, Cathegus a profitat de dorința ei nesățioasă de a sorbi cât mai mult din cupa durerii și a început să-i tortureze clitorisul și întreaga zonă genitală, perineul și areola fremătătoare, provocându-i răni superficiale, dar destul de dureroase, cu acul broșei, lucru care a făcut-o să tresalte, să se zvârcolească și să atingă

orgasmul în timp ce o mușca, o stimula cu dinții sau cu mâna sau făcea sex cu ea, înțepându-i fesele sau sfârcurile cu broșa. Delirând de plăcere și pasiune, Briseis l-a rugat s-o ducă în temniță și s-o tortureze cu ace înroșite în foc.

— Dacă îți voi îndeplini rugămintea, îmi vei spune adevărul în privința broșei? a întrebat-o el, punând capăt torturii.

— Da, da, a îngăimat ea. Îți spun totul!

Cathegus a încercat s-o târască sub lumina difuză a lămpii cu ulei ca să-i studieze mai bine trăsăturile feței. Dar înainte de a apuca să facă asta, cea de a doua tigroaică (Drusilla) a ieșit din ascunzătoarea ei, ținând în mână un vas mare, pe care i l-a spart în cap, doborându-l la pământ. Inițial, Briseis, pierdută în fanteziile ei erotice, nu a realizat ce s-a întâmplat, dar apoi a îmbrățișat-o pe *domina* ei, tremurând și scâncind ca un cățeluș, care tocmai și-a găsit mama sub o ploaie torențială.

— Ce i-ai fi spus? a întrebat-o Drusilla, recuperându-și broșa și înțepându-i abdomenul.

— Numai minciuni... Nu te-aș trăda niciodată, Drusilla, crede-mă! a spus Briseis, sărutând-o pe gât pe sub masca de tigroaică.

— Chiar dacă te-ar fi torturat cu acele înroșite în foc?

— Da, pentru că, dacă și-ar fi dat seama că mințeam, ar fi devenit mai violent și m-ar fi făcut să sufăr și mai tare.

— Vrei să te fac și eu să suferi?

— Poți să te joci cu mine, frumoasa mea *domina*. Dar știu că mă iubești, așa că încercările tale de a mă răni nu s-ar compara cu cele provocate de bărbații agresivi, care adoră să le facă rău femeilor.

Drusilla l-a privit pe Cathegus. Acesta zăcea inert la pământ. l-a verificat pulsul să vadă dacă mai trăia.

— Hai să plecăm de aici înainte să se trezească! a spus

ea, mulțumită.

Briséis și-a pus tunică sfâșiată și masca, apoi au pășit amândouă în vârful picioarelor pe coridor și au ieșit iute din *Basílica Porcia* pe o ușă lateralnică.

— Există cu adevărat o temniță aici? a întrebat-o Drusilla, urcându-se în litieră.

— Da. Și încă una foarte mare, cu celule construite sub fundația bazilicii.

— Ai fost acolo?

— O dată, cu câțiva clienți ai lui Mutius, în prima noapte a Lupercaliilor.

— Vrei să mergem acolo?

— Nu, nu se poate. Este rezervată membrilor Ordinului Masonic.

— Cred că aş putea să înlătur această problemă dacă mă adresez cui trebuie.

— Nu, nu face asta! Dacă îți vor vedea inelușele, nu-și vor mai stăpâni instinctele animalice și te vor supune unor cazne ce depășesc puterea ta de imaginație.

Drusilla a strâns-o în brațe pe sclava ei ahtiată după sex sălbatic.

— Dar dacă am lua cu noi doi dintre purtătorii lecciónii mele ca să ne apere?

Briseis s-a cutremurat, apoi a strâns-o tare la piept pe *domina* ei.

— Este foarte periculos... i-a șoptit sclava galică, sărutând-o pe Drusilla cu pasiune.

De Idele lui februarie, ultima zi a Lupercaliilor, Caligula a primit o veste foarte bună din Iudeea.

Salomeea, prințesa de douăzeci și unu de ani din familia Irozilor, a primit scrisoarea lui Irod Agrippa și i-a răspuns lui Caligula direct și pe un ton plin de afecțiune. Se simțea extrem de onorată să fie invitată la Roma și abia aștepta să-l cunoască. Avea să plece din portul Caesarea (oraș

roman din Iudeea) cu câteva zile înainte de Calendele lui martie și spera să ajungă în Ostia (port roman la marea Toscanei) nu mai târziu de *Nonae*.

Încântat, dar și îngrijorat pentru siguranța ei, Caligula i-a trimis o epistolă urgentă amiralului Gaius Curtius Iulius, comandantul flotei a III-a romane, ancorate în Caesarea, poruncindu-i să ia legătura cu prințesa Salomeea din familia Irozilor și să-i asigure trei nave de război care s-o escorteze până la Roma.

La amiază, Caligula, însoțit de Drusilla, Ladyssa și Gabrilia, s-a îndreptat spre amfiteatrul Flaminius ca să urmărească finala Cupei Imperiale Feminine de Nola, spectacol care încheia practic Lupercaliile. „Nola” (se numea așa deoarece își avea originile în orașul Nola din sudul Campaniei) era un joc la care participau două echipe de câte cincisprezece jucători, care ocupau fiecare jumătate din terenul de sport, împărțit în două secțiuni de un fileu greu și înalt cam de trei metri, susținut de doi stâlpi înalți. În ultimul timp, datorită susținerii lui Caligula, cupa feminină se bucura de mai multă popularitate decât cea masculină, poate și din cauza senzualității celor cincisprezece sportive din fiecare echipă, ale căror uniforme – *chitonuri* în aceleași nuanțe cu lenjeria intimă – aveau în curând să fie smulse în toiul competiției.

Scopul jocului era să arunci „nola” (o minge cu un diametru de treizeci de centimetri, fabricată din piele de oaie și umplută cu lână) – prin orice mijloace posibile – în terenul echipei adverse. Sportivele puteau arunca „nola” în terenul advers pe deasupra fileului (cam în stilul voleiului de astăzi, dar pe un teren mult mai mare și cu mai mulți jucători) sau o singură sportivă o putea introduce pe dedesubt în timp ce coechipierele ei ridicau fileul greu de la pământ. Echipa care marca 31 de puncte câștiga un set, iar cea care își adjudeca patru seturi era

învingătoare. Apropierea de fileu a „nolei” ofereea echipei respective cele mai mari șanse de a marca puncte, dar era o mișcare destul de periculoasă, deoarece jucătoarele prinse în fileu puteau fi atacate, lovite și rănite grav de sportivele din echipa adversă. Acest lucru provoca încăierări serioase, spre deliciul spectatorilor, care aveau astfel posibilitatea să admire „atuurile” fetelor.

În anul acela, după o serie de partide eliminatorii, care s-au organizat pe parcursul întregului imperiu în ultimele șase luni, finala Cupei era disputată de echipa din Baetica (sudul Spaniei moderne) și cea din Dalmația (Croatia de astăzi). Întreceri de gladiatori și diverse spectacole au precedat marele eveniment, la care asistau spectatori pasionați, dar și numeroase personalități. Echipa favorită, despre care se spunea că va câștiga finala, era cea din Dalmația, dar, așa cum se întâmplă adesea, echipa adversă, căreia nimeni nu-i acorda prea multe șanse, a câștigat meciul violent și foarte disputat, care a durat peste trei ore, fiind întrerupt de câteva ori de operațiunile de salvare și de acordare a primului ajutor fetelor prinse și rănite în fileu.

La sfârșitul ceremoniei de premiere, fetele din Baetica – murdare, transpirate, rănite și epuizate – s-au aliniat în fața lojii imperiale, au ridicat cupa și l-au salutat pe împărat în stilul roman, în aplauzele frenetice ale publicului.

La cererea jucătoarelor, Caligula s-a dus să le felicite în vestiar. Fetele din Baetica erau încă extrem de emoționate după victoria lor și l-au întâmpinat pe împărat cu strigăte de încântare, cu îmbrățișări și sărutări înfocate. Incapabile să-și controleze energia debordantă, au revărsat-o asupra lui. Cântând și scoțându-și uniforme murdare, l-au întins pe o masă de masaj din marmură și s-au așezat călare peste el, plimbându-se cu trupurile lor goale peste fața lui

în așa fel încât împăratul să savureze gustul victoriei direct din izvorul feminității lor.

Și era într-adevăr un gust delicios, îmbelșugat și incitant. Și pentru că prea puține lucruri îl excitau atât de tare pe Caligula, cum era gustul acestor sportive, înzestrate cu *cunni* atât de diferite, dar atât de savuroase, cum le-ar fi putut opri? Și de ce le-ar fi oprit atunci când au început să-i facă sex oral, pentru a gusta, la rândul lor, din puterea imperială în schimbul nectarului lor? Cine ar fi putut să reziste în fața acestei explozii tinerești de energie, în special atunci când fetele, vesele și pline de viață, au început să-l călărească, înfigându-se una câte una în sceptrul puterii sale și copleșindu-l cu o cascadă năvalnică de iubire? Nu era oare aceasta una dintre cele mai nobile desfătări pe care zeii i-au rezervat-o atotputernicului stăpân al Romei?

A doua zi, dis-de-dimineată, Caligula și rudele lui apropiate au plecat spre Antium escortați de câțiva soldați din gărzile batave ca să asiste la căsătoria Agrippinillei cu Domitius Ahenobarbus în micul templu al lui *Iuno Regina*.

În ciuda spiritualității miresei și a cântecelor suave ale Gabriilei, atmosfera era rece, oglindind parcă vântul biciuitor și norii întunecați pe care iarna i-a pogorât asupra coastei de vest a Italiei. Seara, după banchetul oferit de Antonia Maior, mama mirelui, Caligula și Drusilla au plecat împreună spre Roma pe *Via Pontina*, poposind la reședința lui de pe malul lacului Nemi (situat la intersecția *Viei Pontina* cu *Via Appia*), la aceeași distanță de douăzeci și patru de kilometri de Antium și de Roma.

— Ce părere ai de ideea mea? a întrebat-o împăratul pe sora lui în timp ce inspectau vila, precedați de purtătorii de torțe și urmați de câțiva îngrijitori.

Reședința era de fapt un complex rezidențial, construit într-o zonă deluroasă și înconjurat de grădini care se

întindeau pe o suprafață de o sută de acri și dădeau spre lacul Nemi. Era alcătuit din două vile și cinci case de oaspeți, plus două cazărmi pentru soldați, grajduri, depozite și dormitoare pentru sclavi și personalul administrativ. Complexul a fost construit de Augustus cu patruzeci de ani în urmă ca să se bucure de intimitate și să zădărnicească atacurile externe care ar fi putut surveni în timpul vacanțelor lui; fiind înconjurat de un zid înalt din cărămidă, în care fuseseră fixate țepușe, având o poartă principală și două de serviciu, ferecate cu uși din fier, apărate și ele de țepușe.

Caligula intenționa să se mute la reședința de lângă lacul Nemi împreună cu membrii cei mai loiali de la curtea sa în ziua de *Nonae* a lunii martie și să aștepte lovitura conspiratorilor în complexul acela mult mai bine apărat în loc să-și înfrunte asasinii la palat sau să fie ucis în timpul comemorării lui Iuliu Cezar.

— Nu este o idee rea, frățioare, dar va trebui să fii pregătit pentru orice situație, a răspuns Drusilla.

Înzestrat cu o percepție extrasenzorială, aceasta fiind una dintre calitățile extraordinare ale lui Caligula, fără să știe însă că senatorul Cathegus își dorea exact acest lucru – ca împăratul să se mute în vila lui de pe malul lacului Nemi –, pentru ca atacul să aibă mai mulți sorți de izbândă, Caligula a intuit că dușmanii lui preferau să-l atace în afara Romei în ziua fatidică a Idelor lui martie.

Faptul că împăratul cunoștea însă data exactă și elementele de bază ale complotului pus la cale de membrii boni și de republicani îi oferea lui Caligula un avantaj extraordinar. Conspiratorii se bazau, evident, pe un contingent puternic de soldați înarmați, sub conducerea misterioasei Unități Mari, dar Caligula dispunea de gărzile batave care puteau să facă față unui posibil atac frontal asupra vilei, în timp ce cercetașii supravegheau întreaga

zonă a lacului Nemi, informându-l imediat în cazul în care soldații înarmați ai conspiratorilor și-ar fi făcut apariția la porțile vilei ca să-i dea lovitura de grație.

— Am o presimțire, Drudi. Dacă mă vor ataca în vila de lângă lacul Nemi, vor fi obligați să ducă o luptă pe viață și pe moarte, ca pe câmpul de bătalie, lucru care va avea o rezonanță fantastică la Roma. Și pentru că ticăloșii ăștia nu știu că noi le cunoaștem planurile, vor cădea ca orbii în capcana mea, iar eu voi avea un motiv legitim ca să scap de ei o dată pentru totdeauna.

Dar pentru că nu știa că și Cathegus își dorea să transforme lacul Nemi într-un câmp de luptă, Caligula trebuia să-și dezvăluie punctele slabe ca să-i atragă pe *boni* în locul ales și în condițiile impuse de el. Și, firește, punctul său cel mai „slab” era Drusilla, care reprezenta de fapt atuul lui cel mai puternic.

— Ce vrei să fac? a întrebat prințesa, îmbrățișându-și fratele pe o mică verandă a vilei, unde obișnuiau să practice diverse jocuri sexuale pe când ea avea doar zece ani.

— Pregătește-te să-l întâlnești pe Cathegus de Calendele lui martie și încearcă să afli ce vor face dacă mă voi retrage aici pentru o scurtă vacanță, din ziua de *Nonae* până la sfârșitul lui martie!

— Vrei să fii rea cu el? a șoptit ea, mângâindu-i zona genitală.

— Desigur. Trebuie să rămână sub vraja ta până la capăt.

— Arată-mi ce-ar trebui să-i fac! a murmurat Drusilla, simțind cum penisul lui se trezea la viață.

Și în noaptea aceea, Caligula și sora lui au făcut dragoste cu mai multă pasiune ca de obicei, deoarece senzațiile pe care i le provocau inelușele o transformau într-o iubită nesățioasă, iar tratamentul pe care Pyrrallis i l-

a aplicat lui Caligula îi mistuia încă organele genitale, intensificându-i dorința de a o poseda pe Drusilla și de a o face să plutească pe aripile orgasmului ca să-și descătușeze pasiunea și să-i aducă pe iubiții ei în pragul nebuniei ca o adevărată târfă, rol pe care îi plăcea atât de mult să-l joace.

A doua zi, Caligula s-a dus la sediul Senatului.

Cu fermitatea lui obișnuită, el le-a expus senatorilor fondurile necesare, contractele și autorizațiile pentru starea de urgență din provincia Asia și pentru reconstrucția orașului Efes. Interpelat de Cathegus cu privire la noul senator, *Equus Incitatus*, împăratul a răspuns ironic că i-ar plăcea să-i trimită pe toți senatorii să pască pe pășunile fertile din munții Apenini și să aducă în locul lor ființe mult mai nobile, care știu să administreze mult mai bine imperiul. Senatorii au izbucnit în râs, apoi l-au aplaudat și au ridicat în slăvi programele împăratului, ca și festivitățile somptuoase organizate cu ocazia Lupercaliilor.

Întors la palat, Caligula a primit vești extraordinare de la Irod Agrippa, care tocmai s-a întors în Alexandria după o croazieră de treizeci de zile pe Nil.

Pe o corabie elegantă, asemănătoare celebrei corăbii a Cleopatrei, dar mult mai mică, la bordul căreia regina Egiptului i-a sedus pe Iuliu Cezar, ca și pe alte personaje influente, Iovena și Nymphidia au avut relații intime în timp ce Agrippa a debarcat în Luxor ca să se întâlnească cu preoții egipteni. Fiind prins într-o dispută aprinsă, care a durat două zile și două nopți, între diversele ordine preoțești, stârnită de împărțirea celor o sută de taleri de aur pe care Agrippa avea să-i dăruiască în numele împăratului, cele două fete au avut timp să-și aprecieze calitățile.

La întoarcerea lui pe corabie, profesoara de istorie, care

se simțea împlinită și iubită de prințul iudeu, i-a mărturisit aventura pe care a avut-o cu concubina lui de șaptesprezece ani, lucru care l-a convins pe Agrippa s-o iubească și mai mult.

„Nu voi uita niciodată călătoria mea spre Alexandria – îi scria Irod Agrippa prietenului său, Cal. A durat douăzeci de zile, nu doar pentru că am poposit în diverse locuri istorice de pe malul fluviului ca să ne bucurăm de atmosfera culturală și religioasă a Egiptului și ca să aducem omagiile noastre mării zeițe Isis, ci și pentru că n-am vrut să spulber magia creată de aceste iubite frumoase și pline de imaginație, care au apelat la toate trucurile feminine ca să mă facă cel mai fericit om din lume. Nu numai că zeii au înzestrat-o pe Nymphidia cu cele mai dulci fese pe care le-am sărutat vreodată în visele mele erotice, dar pasiunea pe care o revarsă lovenia în timpul partidelor sexuale este cu totul uluitoare – tocmai datorită *gaudiumului* fantastic pe care concubina mea mai tânără ni-l dăruiește amândurora. Și pentru toate acestea trebuie să-ți mulțumesc ție, dragă prietene, rămânându-ți veșnic recunoscător.”

Agrippa privea cu optimism rezolvarea controverselor dintre marii învățați ai Alexandriei și spera să-și încheie misiunea la timp ca să se întoarcă la Roma cu câteva zile înainte de Idele lui martie pentru a putea participa la comemorarea lui Iuliu Cezar. În post-scriptum, Agrippa și-a exprimat încântarea pentru faptul că Salomeea a acceptat invitația împăratului de a veni la Roma. Era convins că nepoata lui nu-și va dezminți renumele și îi va dezvălui lui Caligula secretele Dansului Celor Șapte Voaluri.

Caligula i-a răspuns imediat prietenului său, felicitându-l pentru succesul misiunii sale. Apoi, i-a spus lui Agrippa că – din rațiuni politice extrem de importante – trebuia fie să ajungă în Ostia până în ziua de *Nonae* a lunii martie, fie să-

și amâne sosirea până în ultima zi de târg a lui martie. În ambele cazuri, înainte de a debarca, trebuia să aștepte în portul din Ostia instrucțiuni suplimentare.

Între timp, Drusilla a primit o altă scrisoare de la Lesbia, care a făcut-o fericită și extrem de optimistă.

Lucrez aici, în primul meu bordel, de peste trei *nundina* și nu am cuvinte ca să-ți povestesc tot ce mi s-a întâmplat. Dar ai avut dreptate, surioară, este o experiență fantastică să faci sex cu douăzeci sau treizeci de parteneri diferiți în fiecare zi și în fiecare noapte. Este o experiență unică, îmbătătoare și uluitoare, care te ajută să renaști la viață, cu atât mai mult cu cât știu că a doua zi alți bărbați necunoscuți așteaptă cu nerăbdare să mă strângă în brațe... Dar cel mai mult îmi place „licitația”, pentru că îmi pot etala trupul îmbrăcat doar în *jersy* (*subvesta* confecționată dintr-o țesătură moale și mătăsoasă, despre care ți-am povestit în ultima mea scrisoare), iar clienții îmi admiră corpul zvelt, abia îmbobocit, oferind sume mari de bani ca să fiu a lor. Acest lucru mă face să mă simt mândră de mine, îmi excită simțurile, dar și curiozitatea de a vedea până unde ajung sumele licitate... Stăpânii bordelurilor se poartă întotdeauna frumos cu mine și îmi oferă foarte mulți clienți, pentru că știu că sunt o profesionistă. În timpul licitațiilor, care durează destul de mult, îi las pe clienți să se joace cu mine, să mă atingă și să mă stimuleze în timp ce mijlocitorul îi învață cum să mă excite, spunându-le cât de dornică sunt să intru în dormitor (*cubi*) în brațele celui care va câștiga licitația. Îmi place să stau pe genunchii unuia dintre clienți, cu fața spre ceilalți, și să-l ascult pe mijlocitor cum îi spune individului cum să-mi frece, foarte, foarte încet, țâțșoarele prin pânza *subvestei*, cuprinzându-mi cu vârful degetelor vârful sfârcurilor și zgâriindu-le ușor doar la suprafață. N-am știut că, doar în câteva clipe, acest gen de stimulare îmi va

ațâța simțurile la maximum, dar acest lucru se întâmplă și pentru că simt cum *verpa* individului se trezește la viață între picioarele mele. Îmi place când și-o strecoară pe sub *jersy*, atingându-mi vulva goală... Când mijlocitorul observă că sunt din ce în ce mai excitată, îi spune clientului să-mi mângâie zona genitală, tot prin pânza mătăsoasă a *subvestei*. Pânza începe să se umezească, deoarece - dacă individul îmi atinge ușor clitorisul - procesul de lubrifiere se intensifică, iar dacă clientul mă strânge în brațe, mă apucă cu mâinile de șolduri și îmi mișcă pelvisul înainte și înapoi, simțindu-i astfel *verpa* uriașă între picioare, mă excit peste măsură și îi șoptesc la ureche micile mele secrete, într-un mod confidențial. Trebuie să-ți mărturisesc, surioară, că la început nu prea mă interesau *verpaele* mari, dar după câteva zile, am început să mă excit foarte tare când mijlocitorul îmi oferea clienți înzestrați cu organe impresionante. Nu știu de ce, dar când simt între picioare un penis uriaș, care se freacă prin pânza *subvestei* de labiile mele, mă excit extraordinar de tare și abia aștept să ajung în *cubi* ca s-o simt toată în adâncurile mele, posedându-mă și răvășindu-mă. Îmi place să privesc cum penisul uriaș intră și iese din comoara mea și apoi, când ajunge la extremitățile vaginului, vreau să rămână acolo, nemișcat, doar ca să mă simt dominată și posedată. Îmi place, de asemenea, când partenerul accelerează ritmul actului sexual și apoi se oprește brusc ca să reia ritmul accelerat și apoi să se oprească din nou brusc. Această metodă mă lasă adesea fără suflare, dar îmi provoacă orgasme din ce în ce mai puternice. Uneori, dacă clientul îmi stimulează sfârcurile în timp ce mă posedă, orgasmul este atât de intens, încât leșin și îl las să mă posedă fără milă, pătrunzând cât mai adânc în pântecul meu. Mijlocitorii îmi spun că partenerii adoră să mă aducă în pragul nebuniei, le place să mă vadă cum îmi

pierd controlul, cum țip din rărunchi și cum îi implor să mă posede mai repede și mai violent... Nu mi-am imaginat vreodată că aș putea să gust atât de mult din cupa extazului doar pentru că un penis uriaș mă penetrează cu pasiune. Știi, Drudi... în clipele acelea, le dăruiesc *gaudiumul* cu toată inima și dragostea mea! Acum toți clienții știu că mă excit la vederea penisurilor mari, iar mijlocitorii încearcă întotdeauna să-mi ofere parteneri cât mai bine dotați și cât mai puternici, deoarece cu cât clientul mă ajută să ating mai mult orgasmul, cu atât se simte și el mai satisfăcut. Trebuie să-ți povestesc câteva lucruri pe care am uitat să ți le spun. Uneori, noaptea, cam pe la sfârșitul licitației, după ce am făcut sex toată ziua cu foarte mulți clienți, *cunnusul* meu este foarte excitat și mă simt agitată, pentru că am nevoie de și mai mult sex ca să-mi epuizez energia și pasiunea... Pentru că mijlocitorii mă cunosc foarte bine, îmi aleg câte un client nu tocmai „amabil”, care mă suie pe genunchi, mă mușcă de umeri, îmi ciupește sfârcurile și coapsele, mă face să gem necontrolat și îmi sfâșie pânza de *jersy*, expunându-mi în fața tuturor vulva fără păr. Atunci, îmi depărtez cât mai mult picioarele, pentru că știu că muntele lui Venus este roșu și ud, iar mijlocitorul îi îndeamnă pe clienți să se înfrupte cu toții din mine. Uneori, sunt atât de excitată, încât abia aștept să fiu vândută tuturor clienților și mă înfig cu pasiune în penisul partenerului care mă ține pe genunchi, lăsându-i pe ceilalți să-mi soarbă trandafirul și să-mi provoace orgasmul ca unei adevărate târfe ce sunt. Pentru că este interzis să faci sex în timpul licitației, comportamentul meu imoral atrage după sine mânia mijlocitorului, care le cere clienților să mă bată la fund. Surioară... când se întâmplă asta, devin atât de agitată și de nerăbdătoare, încât vreau să mergem cu toții în dormitorul meu și să facem sex ca nebunii, uitând de

lumea care ne înconjoară. Cred că ai trăit destule experiențe în care bărbați puternici și sălbatici te-au strâns la piept, te-au bătut la fund, te-au mângâiat, te-au mușcat și te-au posedat cu *verpaele* lor mari și prin față și pe la spate, nu-i așa? Atunci, țiip necontrolat, deoarece orgasmul este atât de intens și pare că nu se mai sfârșește, iar când se sfârșește, apare întotdeauna un individ care mă face din nou să plutesc pe aripile extazului suprem. Și știi ceva? Pentru că mă dăruiesc tuturor, fără limite și opreliști, mă simt protejată de zei, care, privindu-mă, se simt, la rândul lor, excitați. Nu crezi că toate *lupaele* adevărate merită să se bucure de favorurile zeilor? N-ar fi extraordinar ca Jupiter, Marte, Apollo sau chiar Vulcan cel slut să pogoare pe pământ și să-și reverse seva divină în adâncurile mele, în timp ce mi-ar poseda floarea fremătătoare cu membrele lor mari și puternice? Crezi că este doar un vis sau ar putea fi adevărat? Ei, bine, vom vedea... Sper că te-ai bucurat din plin de sărbătoarea Lupercaliilor și ai avut parte de foarte mulți iubiți, ca și Cal, de altfel. Apropo, când va mai participa Ladyssa la cursele de cai de la *Circus Maximus*? Cred că ar fi minunat ca poporul s-o vadă pe mireasa împăratului Romei călărind goală, lovindu-și vulva de spinarea calului, așa cum s-a întâmplat atunci când Cal s-a îndrăgostit de ea... N-aș putea să-ți spun de ce, dar această fantezie mi-a excitat simțurile la maximum. Ce să-ți mai povestesc? Nu vreau să știu nimic despre intrigile politice de la curte, așa că transmite-le sărutările mele lui Agri și unchiului Claudius! Se înțelegeau destul de bine când am plecat eu. O, era să uit!... Acum câteva zile, în dormitorul meu, l-am lăsat pe unul dintre noii mei clienți să mă plesnească la fund. Acest lucru ne-a excitat pe amândoi atât de tare, încât m-a legat de pat cu mâinile și picioarele larg depărtate... (Putem să jucăm tot felul de jocuri erotice de acest fel, pentru că în cameră

există câteva inele prinse în pereți și două grinzi care traversează tavanul chiar deasupra patului, dar nimeni nu mi-a mai făcut așa ceva până atunci.) Acest client, un bărbat scund și gras, cu înfățișare de broscoi și cu buza de jos atârându-i dizgrațios, mi-a dăruit un cunnilingus fantastic, apoi a luat o paletă din piele neagră și a început să mă plesnească cu ea (nu prea tare) chiar pe labiile superioare până când le-a înroșit și le-a excitat atât de tare, provocându-mi o senzație de arsură, încât i-am cerut să-și introducă imediat *verpa* în adâncurile mele și să mă posede cu violență înainte de a mă dezlega... Este greu să-ți descriu în cuvinte senzațiile pe care le-am trăit, Drudi! După ce-am terminat partida sexuală, le-a spus tuturor că îmi place ca partenerul să-mi lovească cu paleta *cunnusul* lipsit de păr și acum toată lumea vrea să-mi aplice acest tratament. Nu mi-am imaginat că *gaudiumul* meu ar putea să fie atât de răvășitor după o partidă de „altoire” cu paleta! îmi depărtez imediat picioarele și... Poți să-ți închipui așa ceva? Dar uneori spun: Nu! Nu! Mă doare! doar ca să-i fac și mai agresivi și să le ofer satisfacția de a mă silui. Ei, bine, Drudi, descrierile mele nu te excită și pe tine? Uite, am umplut deja pergamentul, așa că a venit timpul să te sărut și să-mi iau rămas-bun. Spune-i lui Cal că mi-e dor de el, dar și că mă distrez de minune! Vă sunt recunoscătoare amândurora pentru că m-ați exilat aici, unde pot înfăptui lucruri minunate în cinstea zeilor ca să le câștig pentru totdeauna favorurile. Poate că, peste câteva luni, mă voi plictisi de viața din bordeluri, dar, deocamdată, mă simt într-adevăr ca o Venus în miniatură.

Cu dragoste, a ta iubită Marililla

— Mutius! Asta ai făcut tu în Sicilia? Ți-ai dezvăluit secretele clienților surioarei mele? a exclamat Drusilla, zâmbind.

S-a gândit apoi că prietenul ei mijlocitor nu știa probabil

cine era Marililla, dar chiar dacă știa, Drusilla se bucura pentru că Mutius a contribuit cu experiența lui bizantină la educația sexuală a Lesbiei.

Apoi, impresionată de stoicismul și demnitatea surorii sale, Drusilla s-a așezat la birou și a început să-i scrie o scrisoare Lesbiei, povestindu-i cu lux de amănunte ultimele noutăți: nunta Agrippinillei cu vărul lor de patruzeci și cinci de ani, Domitius Ahenobarbus, unchiul Messalinei, dar și spectacolul extraordinar pe care l-au oferit Ladyssa și Incitatus la marele banchet organizat de Caligula, descriindu-i apoi pe larg noua aripă a palatului, ca și ceremoniile și petrecerile care s-au ținut de Lupercalii.

I-a scris, de asemenea, surorii ei exilate despre vizita Salomeei la Roma în luna martie și despre călătoria lui Irod Agrippa în Alexandria, unde trebuia să pună capăt controverselor culturale dintre păstrătorii *priscei sapientia* (știința antică). Apoi, a ridicat în slăvi operațiunile guvernamentale de salvare și de reconstrucție organizate până în cele mai mici detalii de fratele lor după cutremurul care a distrus jumătate din orașul Efes, dar care, ca printr-o minune, a distrus doar parțial acoperișul marelui templu al lui Artemis (una dintre Cele Șapte Minuni ale Antichității), lăsând însă intactă statuia uriașă a zeiței vânătorii, lucru pe care Caligula și guvernatorul provinciei Asia, Flavius Nardellus Comissus, l-au considerat de bun augur pentru noua lor misiune: introducerea în orașul acela, dar și în Halicarnas, Tars și Antiohia, capitala provinciei Siria, a legilor referitoare la căsătoriile libere.

După ce a terminat scrisoarea adresată Lesbiei, Drusilla s-a dus să-l vadă pe fratele ei. I-a dat pergamentul pe care l-a primit de la surioara ei și l-a rugat să adauge câteva cuvinte la sfârșitul scrisorii, lucru pe care Caligula l-a făcut în grabă, pentru că avea câteva întâlniri programate și nu

putea să piardă timpul cu problemele personale.

Seara, în timp ce pergamentul Lesbiei se afla încă pe biroul lui, Pyrallis a intrat în biroul lui Caligula.

— Am avut o premoniție legată de sora ta cea mai mică, a spus ea, așintindu-și privirea asupra sulului de pergament. Indiferent unde se află în acest moment, este în pericol.

— De ce te uiți la sulul acela? a întrebat-o el, uitând că Lesbia își așternuse cuvintele pe pergamentul acela.

— Simt o energie care provine de aici, a șoptit ea. Nu știu despre ce este vorba... dar trebuie să existe un motiv.

Caligula a desfăcut sulul și a recunoscut imediat scrisul Lesbiei.

— Este o scrisoare de la Lesbia, a spus el, mijindu-și ochii și aruncându-i lui Pyrallis o privire admirativă. De unde ai știut?

— Am auzit o voce care venea de aici.

— Înțeleg, a încuviințat Caligula. Despre ce pericol vorbești?

— Trebuie s-o iei pe Lesbia din locul în care se află acum și s-o duci undeva în siguranță până la Idele lui martie.

— De ce până la Idele lui martie? a întrebat Caligula, surprins de percepția extraordinară cu care Pyrallis a intuit data posibilei sale asasinări.

Cititoarea în stele din Babilon a clătinat din cap.

— Nu mă întreba prea multe, Cezar! Ai încredere în puterea și intuiția mea și fii mândru de tine!

Pyrallis l-a sărutat în fugă și a ieșit din cameră. Caligula a căzut pe gânduri. Deoarece vorbiseră de atâtea ori despre puterea sufletului, știa cum să interpreteze percepțiile ei.

„În acest caz, pentru că a asociat-o pe Lesbia cu Idele lui martie, Pyrallis a simțit că Lesbia este în pericol din cauza conspirației, și-a spus Caligula. Ticăloșii plănuiesc probabil

să extermină întreaga familie Iulio-Claudică.”

A citit scrisoarea Lesbiei și – în ciuda faptului că descrierile vieții pe care o ducea pe insulele Lyparis l-au impresionat și excitat totodată – atenția i-a fost atrasă de paragraful care se referea la bărbatul cu înfățișare de broscu. Oare individul acela era într-adevăr prietenul Drusillei, Mutius, mijlocitorul bizantin?

— Poți să afli dacă s-a întors la Roma? a întrebat-o el pe Drusilla, chemând-o în biroul lui sub pretextul că trebuiau să discute probleme urgente și explicându-i apoi că Lesbia trebuia ascunsă într-un loc sigur din Lyparis sau adusă în taină la Roma.

Două ore mai târziu, după ce-a primit mesajul Drusillei, Mutius a venit într-un suflet în apartamentele ei.

— Marililla... Nu-mi amintesc de nicio Marililla, a spus bizantinul, privind-o pe Drusilla cu dragoste.

Ea l-a ținut la distanță în timp ce îi reîmprospăta memoria, oferindu-i detalii legate de scurta lui călătorie în Sicilia. El a înțeles în cele din urmă că adolescența pe care a excitat-o plesnind-o cu paleta în bordelul său din Lyparis era un personaj important pentru Drusilla și Cezar.

— Marililla este porecla pe care i-am dat-o Lesbiei când am exilat-o în Lyparis pentru că a manifestat un comportament inadecvat, a spus prințesa.

— Înțeleg... N-am avut nici cea mai vagă idee, Drusilla, dar mă bucur că i-a plăcut tratamentul meu. Vrei să încerci și tu?

— Nu. Trebuie să-ți cer, în schimb, o favoare ca de la patron la client.

Mutius a tras adânc aer în piept. Lucrurile erau grave dacă Drusilla menționa relația lor tainică patron-client.

— Lesbia este în pericol de a fi răpită sau chiar ucisă. Nu pot să-ți spun mai multe, dar trebuie să ai încredere în mine. Vreau să pleci imediat pe insulele Lyparis, s-o iei din

bordelul acela și s-o ascunzi undeva unde nimeni nu o cunoaște. Trebuie s-o veghezi zi și noapte.

— Pot să-i aduc clienți?

— Hmm, nu știu... Ai o proprietate privată în Lyparis?

— Da, dar nu oferă destulă siguranță pentru o misiune de acest gen.

— Și atunci? Unde vrei s-o ascunzi?

— Ce-ai zice dacă aș lua-o pe Lamitha cu mine și i-aș cere să aibă grijă de surioara ta la fel cum s-a ocupat și de Briseis?

— Bine, Mutius. Ocupă-te de treaba asta cum știi tu mai bine! Dar vei răspunde cu capul dacă Lesbiei i se va întâmpla ceva. Ai înțelese?

Mijlocitorul s-a înclinat în fața ei. Apoi i-a șoptit Drusillei că Marilillei i-a plăcut atât de mult să fie plesnită cu paleta, încât le cere acum tuturor clienților să-i aplice același tratament înainte de a face dragoste cu ea ca să trăiască aceleași senzații uluitoare.

Prințesa a rămas fără suflare. Mijlocitorului nu i-a scăpat reacția ei și a început să-i mângâie șoldurile.

— Nu vreți să încercați și voi, Alteță? i-a propus el cu o voce ispititoare. Datorită inelușelor voastre, s-ar putea să cunoașteți plăceri și mai mari decât cele trăite de Marililla.

— Ești un ticălos, știi asta, Mutius?

— Da, știu... a spus el, plimbându-și mâinile pe sânii ei și jucându-se, prin pânza tunicii, cu inelușele prinse de sfârcuri.

Gâfâind, ea și-a dat jos tunica și s-a abandonat în brațele lui, goală, înaltă și frumoasă ca întotdeauna. El i-a dat capul pe spate și a sărutat-o cu pasiune pe gură în timp ce îi gâdila inelul prins de gluga clitoridiană, savurându-i fiorii și îmbătându-se cu sucurile ei abundente. Drusilla se simțea ca pe jar doar gândindu-se la tratamentul pe care i-l aplicase Lesbiei. Mutius a așezat-

o pe pat, i-a depărtat picioarele, i-a ridicat genunchii până la umeri și a început să-i lingă inelușele prinse în zona perineului și pubisul lipsit complet de păr. Apoi, a scos din buzunarul hainei sale o paletă mică din piele neagră, cu ajutorul căreia și-a pus în practică tratamentul excitant. Și fiecare lovitură pe care o primea direct pe inelușe îi provoca o explozie de senzualitate, pe care nu o mai simțise niciodată până atunci cu aceeași intensitate.

În câteva minute, labiile superioare s-au umflat atât de tare, încât semănau cu două jumătăți de piersică. Senzațiile erau amețitoare. Tratamentul pe care Mutius i l-a aplicat în seara aceea și culmile plăcerii pe care Drusilla le-a atins în timpul partidei sexuale cu mijlocitorul cel gras, cu înfățișare de broscoi, aveau să fie unice; atracția ciudată, dar fantastică dintre ei i-a cuprins din nou în mrejele sale și i-a purtat prin vârtejul pasiunii, la fel de răvășitoare ca furtuna care s-a abătut în noaptea aceea asupra Romei, însoțită de tunetele cumplite ale lui Vulcan și de fulgerele înspăimântătoare ale lui Jupiter din Olimp.

Timp de câteva zile, Caligula și-a elaborat în secret planul prin care avea să contracareze complotul ce urmărea asasinarea lui.

Între timp, ori de câte ori putea, se bucura de îmbrățișările pasionale ale soției sale britane de optsprezece ani, dar și de dovezile de afecțiune ale micuței sale prietene florentine de cincisprezece ani. Cele două femei se îndrăgostiseră acum una de cealaltă, dar erau hotărâte să-i demonstreze lui Cezar că dragostea lor pentru el rămăsese neschimbată.

Ladyssa era atât de încântată de această nouă formă de distracție, încât i-a permis adolescenței să se joace cu Incitatus în templul acestuia. Cu toate acestea, prima dată când Caligula și Ladyssa au ajutat-o pe Gabrilia să facă dragoste cu armăsarul cel alb, care i-a oferit un orgasm

cutremurător, intensificându-i plăcerea prin stimularea celor mai atrăgătoare zone erogene ale fetei, împăratul a observat o umbră de gelozie în privirea soției sale.

— Gata, Gabrilia! a spus Caligula, ajutând-o să desfacă curelele hamului cu care era prinsă. Am vrut să-ți oferim ocazia să guști din cupa puterii extraordinare a lui Incitatus, dar nu vrem să te îmbeți prea tare și să devii dependentă.

Gabrilia plutea pe aripile extazului suprem și i-ar fi plăcut ca armăsarul s-o sodomizeze, dar cuplul imperial a dus-o într-un dormitor învecinat, unde au făcut dragoste cu atâta pasiune și senzualitate, încât a uitat de existența armăsarului și le-a dăruit partenerilor ei un *gaudium* răvășitor.

Cu două zile înainte de Calendele lui martie, în timp ce Caligula făcea ultimele retușuri planului său, șambelanul i-a adus lista celor care așteptau în anticameră. Printre numele obișnuite ale cavalerilor, bancherilor, negustorilor și furnizorilor imperiali, Caligula a observat numele „Rodana Tuditani Mosta, mama Gabriliei”.

— Mă bucur să te cunosc, Rodana, i-a spus împăratul, sărutându-i mâinile în clipa în care șambelanul a poftit-o în biroul lui Caligula.

El a fost impresionat de ținuta ei elegantă și atrăgătoare, dar și de asemănarea frapantă cu fiica ei. Singurul lucru care le deosebea era doar coafura lor. Și ea a fost impresionată de frumusețea lui fizică, dar și de manierele lui nobile, pline de solitudine.

Rodana, văduva tatălui Gabriliei, cavalerul care murise în luna septembrie a anului trecut în timpul unei partide de vânătoare, și-a exprimat îngrijorarea față de șederea fiicei ei la palat, ca și de zvonurile care îi parveniseră la *Florentia* prin intermediul unor prieteni, care o văzuseră pe Gabrilia cântând goală la *Basilica Aemilia*, fiind apoi

„siluită” de nenumărați bărbați.

— Spectacolul ei închinat celebrării Lupoacei a fost foarte frumos, a spus Caligula, împingând-o ușor pe Rodana spre un perete. Nu crezi că toate femeile, indiferent de vârstă, trebuie să aibă cât mai mulți iubiți cu putință?

— Nu mă opun acestei idei, Cezar. Dar m-am întâlnit cu Gabrilia ieri după-amiază și am observat că vocea ei de înger este îngrozitor de răgușită... Este în pericol s-o piardă, crede-mă!

Ladyssa observase și ea că vocea fetei se schimbase din cauza faptului că, în timpul partidelor de sex, țipa frenetic.

— Ce vrei să fac? i-a șoptit Caligula Rodanei.

— Știi că este îndrăgostită de tine și de soția ta, dar te rog, Cezar, lasă-mă s-o iau în Florentia și să mă ocup de coardele ei vocale împreună cu profesorii de canto!

— Mă lași să-ți scot tunică dacă ți-o dau pe Gabrilia? a murmurat Caligula, mângâindu-i abdomenul cu mâna dreaptă.

— Nu sunt atât de frumoasă ca ea, s-a împotrivit Rodana, aruncând o privire timidă mâinii sale cutezătoare.

— Dar sunt convins că te uzi la fel de repede ca ea, a spus Caligula, desfăcându-i cingătoarea și strecurându-și un genunchi între picioarele ei.

— Te rog, Cezar, nu sunt...

— Hai, Rodana! Fii cuminte și depărtează-ți picioarele! a șoptit el, descoperindu-i sfârcurile pe sub tunică și ciupindu-i-le ușor. Trebuie să fii a mea.

Incapabilă să reziste apropierii sale fizice, Rodana a schimbat cu el un sărut pasional, îmbrățișându-l cu disperarea unei femei îndrăgostite, în timp ce el i-a scos tunică și i-a smuls lenjeria intimă și *mamillarele*. În vârstă de treizeci și ceva de ani, Rodana era încă frumoasă. Avea sfârcurile tari, extrem de sensibile la stimuli, iar procesul

de lubrifiere era abundant, așa cum intuise Caligula, atunci când a mângâiat-o cu degetele ca să se îmbete cu aroma ei și să-i trezească simțurile la viață.

Șoptindu-i cuvinte de iubire, ea s-a întins pe covorul de pe podea, îmbrățișându-i picioarele și ridicându-și privirea spre el, în timp ce Caligula o privea, dominator, de sus și își scotea roba. Ea i-a lins *caligaele*, fără să-și desprindă privirea de pe penisul lui în formă de banană, fascinată de trupul lui gol, statuar. Cu respirația întretăiată, ea și-a depărtat picioarele în timp ce el își freca laba piciorului de vulva ei, introducându-și vârful încălțăminteii între labiile ei ude și aducând-o în pragul orgasmului. Apoi, s-a așezat ușor deasupra ei în așa fel încât să-și atingă penisul de fața ei și testiculele de buzele ei.

Da, i-a plăcut asta! I-au plăcut priveliștea, parfumul și atingerea organelor lui genitale! Și a început să-i lingă și să-i ronțăie scrotul, excitându-se la fel ca fiica ei în clipa în care el i-a îndesat penisul în gură, lăsând-o practic fără suflare. În timp ce împăratul stătea deasupra ei, lăsând-o să-i lingă și să-i absoarbă anusul, ea nu și-a mai putut stăvili poftetele carnale și și-a provocat singură orgasmul, masturbându-se cu nesaț.

Ce frumos! și-a spus Caligula, căruia îi plăcea să vadă o femeie masturbându-se, deoarece fiecare avea stilul ei, care îi dezvăluia astfel o parte din personalitate. Simțind cum limba ei se strecura în sfincterul lui anal ca o lipitoare, el și-a frecat penisul de buzele ei fremătătoare, apoi i-a cuprins șoldurile și i le-a ridicat spre gura lui ca să se îmbete cu vulva ei udă, s-o sărute și să se înfrupte din ea, oferindu-i și mai multă plăcere înainte de a o penetra și de a o poseda cu nebunie, făcând-o să plutească pe aripile extazului și lăsând-o fără cuvinte, uimită și puțin speriată, în clipa în care a realizat că împăratul a ejaculat în adâncurile ei, mugind ca un leu și zgâlțâind-o de parcă era

o bucată de carte din care înfuleca cu poftă.

— Te-am făcut fericit? I-a întrebat ea după ce pasiunea lui s-a mai domolit.

— Mă simt întotdeauna fericit când fac dragoste cu o femeie complet necunoscută, i-a răspuns el, odihnindu-se între picioarele ei și copleșind-o cu săruturi.

Indiferent de motive sau circumstanțe, cucerirea temporară a unui trup necunoscut îmi oferă nenumărate recompense, chiar dacă știu că ai făcut-o ca să mă îndupleci să ți-o dau înapoi pe Gabrilia. Nu-i așa?

— Ba da, Cezar. Dar și pentru mine a fost încântător.

— Vino! a spus el, ridicând-o în picioare și admirându-i trupul zvelt când ea s-a îndreptat, goală, spre baie.

Mai târziu, a chemat-o pe Ladyssa, și i-a prezentat-o Rodanei, explicându-i faptul că Rodana trebuia să-și ducă fiica acasă, în Etruria, ca să-i vindece coardele vocale.

Despărțirea de Gabrilia nu a fost deloc ușoară. Dar în timpul mesei, servite în apartamentele Ladyssei, Caligula și Rodana i-au promis fetei că – imediat ce vocea îi va reveni – se va întoarce din nou la Roma. Ladyssa și Gabrilia au vărsat lacrimi amare una în brațele celeilalte, dar au înțeles amândouă că o carieră atât de promițătoare merita sacrificiul de a sta departe una de alta câteva luni.

— O să ai grijă de ea, da? I-a rugat Gabrilia pe Caligula, tristă, în timp ce schimba sărutări dulci cu Ladyssa.

— Desigur, Gabri, a spus el, sărutând-o la rândul lui.

— Am o presimțire, Lady, i-a șoptit fata la ureche. Nu cred că te voi mai vedea vreodată.

— Nu-ți face griji, iubito! Nimic nu poate distruge dragostea noastră, i-a răspuns Ladyssa, dăruindu-i un sărut în timp ce Caligula, însoțit de Rodana, a ieșit din cameră.

În clipa în care au închis ușa în urma lor, Gabrilia a fost copleșită deodată de o explozie de dorință și i-a smuls

tunica lui Lady în timp ce aceasta i-a smuls-o pe a fetei. Ele s-au trântit pe patul Ladysei și au făcut dragoste ca două lesbiene senzuale, uitând de Rodana, de Caligula și de lumea întreagă. Gabrilia și-a introdus pumnul delicat în vulva Ladysei, făcând-o să țipe din rărunchi, dăruindu-și apoi reciproc focul safic.

Între timp, după ce a așteptat aproape o oră în anticamera împăratului, Rodana a fost cuprinsă de îngrijorare și s-a întors în apartamentele Ladysei ca să vadă ce s-a întâmplat cu Gabrilia. Auzind gemetele fiicei sale, a convins-o pe Arkana s-o lase să intre în dormitorul lui Lady și, în ciuda lacrimilor și țipetelor fiicei sale, Rodana a reușit în cele din urmă s-o desprindă pe Gabrilia din brațele Ladysei și s-o scoată din palat pe o ușă lateralnică. O trăsură confortabilă le aștepta, din ordinul lui Caligula, pentru a le duce spre *Florentia* într-o călătorie care, din perspectiva Gabriliei, avea să fie una spre iad.

7ⁿ după-amiaza aceea, Drusilla s-a dus l'yy în zona în care se aflau atelierele. Prefăcându-se încă supravegheată de spionii împăratului, s-a întâlnit în taină cu Choreia, căruia i-a încredințat un mesaj pentru Cathegus, scris, ca de obicei, în greacă pe hârtie fanniană, împăturită și sigilată corespunzător.

După ce și-a exprimat dragostea arzătoare pentru tânărul senator, i-a descris apoi durerea cumplită ce-i mistuia sufletul provocată de faptul că politica nebună a împăratului îi împiedica să se întâlnească și a încheiat scrisoarea pretinzând că trebuia să-l vadă cât mai repede ca să-i aline dorul din inimă și să-și descătușeze încă o dată pasiunea ce le unise destinele.

Așa cum stabilise cu fratele ei, Drusilla a propus ca data întâlnirii lor să fie noaptea de Calende. Cathegus i-a răspuns a doua zi, spunându-i că o aștepta cu nerăbdare în noaptea aceea, pe care o vor petrece singuri, fără

martori, așa cum îi ceruse ea. Scrisoarea ei l-a făcut peste măsură de fericit. Și el intenționase să-i scrie un mesaj similar, nu doar pentru că senzualitatea ei debordantă din timpul Luperkaliilor i-a aprins și mai tare pasiunea pentru ea, ci și pentru că voia să-i încredințeze anumite misiuni noului său complice, al cărui rol conspirativ era mai presus de orice suspiciune.

Purtând broșa în formă de fluture, prinsă de noua ei rochie neagră, senzațională, care făcea ape-ape ca pielea unei șopârle, special creată pentru ea de Petronius, asortată cu o pereche de botine cu tocuri înalte și cu o capă lungă din blană de nurea, Drusilla și-a făcut apariția la reședința lui Cathegus într-o noapte rece de iarnă. Ea a coborât din lectică și s-a năpustit în brațele lui în atrium, aruncându-și capa pe podea, lipindu-și trupul de al lui și sărutându-l cu nesaț, topită de căldura din casă, dar și de pasiunea lor mistuitoare.

Gemând și răsucindu-se ca o șopârlă, prințesa l-a lăsat pe tânărul senator să-i mângâie inelușele prinse de sfârcuri, spunându-i, printre șoapte și suspine, cât de recunoscătoare îi era pentru plăcerile inimaginabile pe care i le-a dăruit prin intermediul inelușelor și cât de încântată era pentru că îi putea oferi, la rândul ei, aceste plăceri extraordinare. Îmbătat de respirația ei senzuală și de aroma trupului ei excitat, Cathegus a dezbrăcat-o încet ca să se delecteze cu energia debordantă a sânilor ei fascinanți și să se bucure de frumusețea și înălțimea ei amețitoare în timp ce ea a improvizat un dans senzual, etalându-și picioarele lungi și lenjeria (*mutandole*) seducătoare, confecționată din mătase transparentă, în culorile pielii ile șopârlă. Era irezistibilă! Cât de impresionant era inelușul prins de gluga clitoridiană, ce se întrezărea – împreună cu pubisul ei minunat, lipsit complet de păr – prin chiloțerii din mătase transparentă! Putea oare

vreun bărbat să reziste în fața acestui dar divin, ce-ți tăia practic răsuflarea? N-ai uita oare de pericole, planuri, misiuni, avantaje sau poate chiar pierderi materiale doar ca să ții în brațe trupul „acela” și să simți capitularea desăvârșită a animalului ascuns sub pielea „aceea”?

Pentru Cathegus, întrebarea nu merita nici măcar un răspuns, căci șuvoiul pasiunii ei i-a invadat fiecare fibră a trupului, iar el s-a pierdut cu totul în brațele ei, fascinat de cele două noi inelușe prinse în zona perineului și de efectul pe care îl creau asupra nervilor ei erogeni în timp ce o poseda în toate pozițiile posibile, îmbătându-se cu exploziile ei orgasmice fenomenale.

— Nu pot să rămân cu tine ca data trecută, dragostea mea, a spus Drusilla, satisfăcută de ejaculările lui năvalnice.

— Ai probleme?

— Da, Caligula mă supraveghează continuu. Când am plecat de la palat, paznicii m-au întrebat când mă voi întoarce, iar eu le-am spus că o oră sau două după miezul nopții ca să evit suspiciunile.

Cathegus a realizat că ea trebuia să plece în curând, așa că a început să se concentreze asupra evenimentelor ce aveau să se desfășoare în zilele următoare. Între timp, Drusilla aștepta ca el să facă primul pas înainte de a-i aduce la cunoștință hotărârea lui Caligula de a se muta la vila lui de pe malul lacului Nemi în ziua de *Nonae* a lunii martie.

— De ce nu-i propui fratelui tău să-și ia o scurtă vacanță și să se mute la vila lui de pe malul lacului Nemi, așa cum a făcut anul trecut înainte de moartea lui Tiberius? a sugerat Cathegus spre marea uimire a Drusillei.

„Hmm... și-a spus ea. Iată un moment de cotitură! De ce îmi cerea tânărul lider al coaliției *borti*-republicani să-l conving pe fratele meu să facă exact ce el plănuiește să

facă?”

— Ei, bine, nu am prea multă influență asupra deciziilor sale, a răspuns ea pe un ton convingător, dar am auzit că soția lui ar vrea o vacanță.

— Bine... Povestește-i despre lacul Nemi!

— De ce vrei ca fratele meu să se mute acolo?

— Nu bănuiești, iubito? a întrebat-o el cu privirea pătrunzătoare a unui șarpe.

— Vrei să ne vedem acolo?

— Nu... Vreau să te eliberez pentru totdeauna din ghearele lui.

În timp ce tânărul senator pretindea că era atât de îndrăgostit de ea încât nu mai putea să îndure gândul că fratele ei o exploata și o obliga să se prostitueze ca o târfă ordinară, prințesa se prefăcea încântată de perspectiva de a fi răpită și de a trăi pentru totdeauna împreună cu iubitul ei într-un loc cunoscut numai de ei. Jocul se desfășura însă în favoarea Drusillei, căci ea știa că el încerca s-o manipuleze în timp ce el nu avea de unde să știe că și ea făcea același lucru.

— Interesant! a comentat Caligula atunci când prințesa s-a întors la palat și i-a povestit cele întâmplate în biroul lui unde lucra, ca de obicei, până târziu în noapte. Și cum are de gând să te răpească?

— Și-a conceput planul până în cele mai mici detalii, bazându-se pe o hartă exactă a vilei și a împrejurimilor. Cu două ore înainte de miezul nopții, în seara de Ide, mă va aștepta în fața porții din zona de sud-vest, care, după cum bine știm, este cea mai îndepărtată și bine camuflată de vegetația luxuriantă. Eu voi trece pe lângă santinelele noastre, mă voi opri apoi în dreptul lor și voi sta puțin de vorbă. Cathegus se va ascunde chiar lângă poartă, împreună cu cinci sau șase soldați din gărzile lui de corp și cu un câine bine dresat. În clipa în care mă va auzi vorbind

cu paznicii, vor prinde câinele într-o cursă și îi vor rupe un picior. Animalul va schelălăi de durere. În momentul acela, le voi cere santinelelor să deschidă cât mai repede poarta ca să salvez sărmanul câine.

— Pretextul e cât se poate de bine ales.

— Cathegus și soldații lui vor aștepta ca noi să deschidem poarta, apoi ne vor ataca santinelele și mă vor răpi.

— Înțeleg... Ce părere ai despre planul acesta?

— Este, evident, o modalitate prin care vrea să mă convingă să deschid poarta ca să intre în complexul rezidențial și să declanșeze atacul din interior.

— L-ai întrebat de ce nu te-a răpit chiar atunci când te aflai în casa lui?

— Da, firește. Mi-a spus că pretorul care conduce districtul judiciar din Antium-Nemi nu pedepsește cu severitate răpirile care au drept scop căsătoria și nu va cere consimțământul celui care îndeplinește rolul de *pater familias* în familia miresei, așa cum ar proceda *Praetor Urbanus* (pretorul orașului) dacă ne-am căsătorit la Roma. De aceea, căsătoria noastră va fi perfect legală, iar Cathegus își va exercita imediat drepturile asupra mea, asumându-și rolul de *pater familias*. Prietenii lui vor expune certificatul de căsătorie în Rostra în dimineața zilei de Ide, spunându-le oamenilor că ne-am căsătorit din dragoste. Poporul Romei va fi de partea îndrăgostiților, iar când ne vom face apariția la ceremonia de comemorare a lui Iuliu Cezar, tu vei fi obligat să cedezi și să accepți uniunea noastră.

— Sună bine, nu?

— Da, dar noi știm foarte bine că totul este o minciună. Sunt convinsă că nu există niciun pretor atât de tolerant în districtul judiciar Antium-Nemi.

— Bineînțeles, a rânjit Caligula. Cu șase luni în urmă, eu

Însumi i-am oferit postul acela magistratului Coepio Patricius Severus, un om sever și intransigent, devotat trup și suflet cauzei mele.

— Crezi că ar trebui să-i aducem la cunoștință evenimentele ce se vor desfășura în Nemi?

— Nicidecum, Drudi. Nu putem să punem în pericol planul pe care l-am pus la cale ca să-l prindem în capcană pe Cathegus. Acum știm locul și data exactă ale atacului, așa că îl vom primi cu brațele deschise și îi vom face o surpriză de proporții. Mai așteaptă două zile, apoi scrie-i că m-am hotărât să plec la reședința din Nemi!

— Prea bine, frățioare. Și acum de cine te mai ocupi?

— De părți, iubito... De nenorociții de părți. Vor ataca în curând Armenia și trebuie să negociez tratate militare cu regele din Chalcis, un tărâm situat în partea de nord a provinciei Siria, între Antiohia și malul vestic al Eufratului, dar și cu regele din Kartli, în Transcaucasia, care se află în fruntea unei armate puternice de munteni din Caucazia. Aceștia ar putea fi rapid mobilizați în nord împotriva invadatorilor părți în timp ce noi i-am ataca din sud-vest.

— Care este poziția adoptată de celelalte regate din regiune?

— Voi convoca peste câteva zile o conferință cu toți ambasadorii. Bohrus din Bactria este gata să ne trimită o legiune de arcași și trupe auxiliare și poate chiar un regiment de cavalerie. Regii din Commagene, Iturea și Pontus au acceptat să deplaseze trupe în zonă, dar trebuie să-i recompensăm prin tratate comerciale profitabile și programe de reconstrucție.

Drusilla s-a așezat la biroul fratelui ei și a început să studieze planurile celor două tratate.

— Ești sigur că strategia de la Nemi va da rezultatele scontate? a întrebat ea pe un ton neutru.

— Bineînțeles. Faptul că ei cred că au un avantaj în fața

noastră nu înseamnă că ne vor birui.

— Vrei să dau curs planului lui Cathagus și să deschid poarta cu două ore înainte de miezul nopții?

Caligula nu i-a răspuns. A adăugat câteva notițe în rapoartele sale legate de conferință, apoi și-a ridicat privirea spre sora lui.

— Cât de mult îți place tipul?

— Hai, Cal, fii serios! Nu mă face să râd! Chiar dacă a avut curajul să-mi radă părul pubian și să-mi pună inelușele, n-o să mă mistuie dorul pentru el.

Caligula o privea de parcă voia să se convingă de faptul că Drusilla era sinceră cu ea însăși.

— A fost bun în seara asta? a întrebat-o el.

— I-am trezit simțurile la viață, iar el m-a făcut să plutesc pe aripile plăcerii. Dar cunosc și alți indivizi care pot să facă asta. Când vine însă vorba de dragoste, tu ești singurul care îmi face sufletul să vibreze.

Cei doi frați au continuat apoi să lucreze împreună la elaborarea tratatelor și rapoartelor.

— Ai primit vești de la Mutius și Lesbia?

— Nu încă... Mijlocitorul a plecat cu trei zile înainte de finala Cupei Feminine din ziua de Ide. Am aflat însă că, timp de câteva zile, a fost furtună pe marea Toscanei, lucru care a împiedicat traversarea acesteia spre Sicilia. Probabil că a așteptat ca furtuna să se mai domolească.

— Ce părere ai de cererile formulate de regele din Pontus? a întrebat-o el, observând că Drusilla se strâmba în timp ce citea lista doleanțelor înșirate pe un document oficial care purta sigiliul ambasadorului din Pontus, Leo Gharta.

— E nebun... Și vrea cuvântul tău înainte de a discuta termenii ajutorului său militar.

— Lăcomia lor nu mai cunoaște limite, Drudi. Economia Romei este atât de prosperă, încât toți aliații noștri vor o

parte din averea noastră. Sunt de acord să împart roadele civilizației noastre cu toate națiunile, dar ne-am luptat din greu pentru ele și timp de opt de secole au curs râuri din sângele romanilor ca să ajungem unde suntem astăzi.

— În cadrul conferinței, povestește-le puțin despre istoria noastră! a spus ea, apropiindu-se de el și cuprinzându-i capul cu mâinile. Rostește una dintre alocuțiunile tale emoționante! Pentru că tu reprezinți prosperitatea și realizările Romei, nimeni nu poate să le facă sufletul să vibreze mai bine decât tine, Cal!

Parfumul ei i-a invadat nările. Secvențe din timpul partidei ei de sex cu Cathegus i-au defilat prin fața ochilor, stimulându-i fanteziile sexuale. Simțindu-i starea de excitație, ea și-a scos rochia neagră. El a început să-i mângâie spatele, plimbându-și degetele de la umeri la fese în timp ce îi săruta abdomenul, îmbătându-se cu trupul ei statuar și cu pielea irezistibilă care se înfiorase.

— Spune-mi ce ți-a făcut în seara asta! a murmurat el în timp ce ea stătea goală pe genunchii lui, mângâindu-și sânii de fața lui.

Apoi, în timp ce el se juca ușor cu inelușele prinse de sfârcuri, ea i-a povestit detaliile pe care el voia să le audă și apoi au făcut dragoste cu pasiunea lor nesățioasă.

Cu patru zile înainte de *Nonae*, Caligula își concepute deja până în cele mai mici detalii întreaga stratagemă prin care avea să-i zdrobească pe conspiratori spunându-i surorii lui să dea curs planului pus la cale de Cathegus.

Cu ajutorul lui Chorea, Drusilla i-a trimis un mesaj senatorului, spunându-i că Lady Caligula l-a convins pe împărat să se mute, împreună cu cei mai importanți membri ai curții, la vila de pe malul lacului Nemi, unde vor rămâne până în ultima zi de târg a lunii martie.

„În noaptea de Ide, a scris Drusilla printre alte informații prețioase, dar și cuvinte tandre de iubire, vom pune în

aplicare planul pe care l-am stabilit în timpul ultimei noastre întâlniri și nimeni nu mă va împiedica să fiu a ta pentru totdeauna.”

A doua zi, dis-de-diminează, Macro a venit la palat, răspunzând unui apel urgent din partea lui Caligula.

— Cum decurg încercările noastre de a impune noile legi ale căsătoriei libere în provincia Asia și în Siria? I-a întrebat împăratul.

— Primim rapoarte în fiecare zi, dar sunt încă incomplete, a răspuns comandantul suprem. În primele cincisprezece zile, în jur de o sută de uniuni libere au fost binecuvântate de preoții cultului *Mater Libertas*. Cele mai multe s-au încheiat între bărbați și câteva între femei. Opoziția manifestată însă de celelalte culte, de cetățenii îngrijorați și de administratorii publici este foarte puternică. Ar fi o greșeală să le impunem în alte regiuni fără consimțământul general sau, cel puțin, fără un raport preponderent favorabil.

— Cum putem să obținem acest raport „favorabil” dacă toți cetățenii împărtășesc opinia eronată conform căreia singura uniune posibilă este cea între un bărbat și o femeie? De ce ar trebui să obțin consimțământul din partea unei șlehte de indivizi înguști la minte?

— Mă îngrijorează faptul că preoții ar putea agita spiritele, stârnind o revoltă populară împotriva politicii tale de promovare a libertății absolute.

— Despre ce preoți vorbești? Din informațiile pe care le dețin, în Colegiul Pontifilor, doar doi fanatici propovăduiesc restricționarea actelor sexuale, dar nimeni nu-i ascultă.

— Le este teamă, a spus Macro.

— De ce le este teamă? Am interzis eu cuiva să mă critice, pe mine sau politica mea? Am persecutat eu pe cineva pentru că s-a opus programelor mele? Poate că ar fi bine să le explici cine este cu adevărat Caesar Caligula, în

loc să-ți ascunzi capul în nisip ca struțul în clipa în care auzi calomnii și insinuări la adresa mea.

Macro și-a încleștat maxilarele. Ura ca cineva să-i facă reproșuri, cu atât mai mult cu cât acestea erau întemeiate.

— Ce-ai făcut cu sumele alocate armatei prin testamentul împăratului Tiberius? a întrebat Caligula.

— Am încheiat plățile destinate legiunilor staționate în Italia și am trimis primele cufere cu monede de aur spre frontiera de nord. Îmi voi îndeplini misiunea până la Idele lui august.

Caligula a zâmbit. Pe 31 august va împlini douăzeci și șase de ani și dorea ca în ziua aceea soldații romani să fie fericiți. Apoi, l-a informat pe Macro de faptul că Ladyssa l-a convins să-și ia o scurtă vacanță, pe care s-o petreacă la vila de pe malul lacului Nemi.

— Soția ta are dreptate, Cezar. Ai lucrat foarte mult în ultimul timp. Ce misiuni îmi încredințezi în această perioadă?

— Ocupă-te de treburile tale obișnuite din Forum! Unchiul Claudius va rezolva problemele administrative ale palatului. Trimite-mi zilnic rapoarte referitoare la numărul celor care se căsătoresc în Orient urmând legile cultului *Mater Libertas* și dă bice comisiilor Senatului dacă vezi că târăgănează aprobarea bugetelor! Eu mă voi ocupa de problema părților, împreună cu ambasadorii, de la reședința mea de pe malul lacului Nemi.

— Vrei ca grăzile pretoriene să supravegheze perimetrul vilei?

— Nu, spune-le să-și facă datoria la Roma! Cato Nepos, se pare, intenționează să organizeze o ceremonie în Forum în timpul comemorării lui Iuliu Cezar. Nu vreau să împiedic demonstrația lui Cato, dar nici nu vreau ca cineva să amenințe cetățenii cu pumnale și ciomege sau să profereze insulte la adresa marelui meu strămoș. Spune-le

tuturor că, dacă va fi nevoie, voi reinstaura legea *maiestas* (lege romană care condamna jignirile aduse consulilor, împăraților sau Părinților Patriei vii sau morți; defăimătorii erau exilați pe viață și, uneori, erau condamnați la moarte)!

— Îți voi îndeplini întocmai ordinele, Cezar, a spus Macro, salutându-l pe împărat.

Caligula a rămas cu privirea ațintită asupra ușii după ce Macro a părăsit biroul. Mai exista încă un mare semn de întrebare referitor la identitatea Unității celei Mari, al cărei rol esențial în conspirație a fost descoperit de Drusilla în timpul primei misiuni din casa lui Cathegus. Oare Macro era trădătorul? Ar avea oare curajul să instige gărzile pretoriene împotriva lui? Sau îi scăpau anumite elemente legate de Unitatea cea Mare? Ar putea fi vorba de un general străin sau de o căpetenie a triburilor italice, precum *Marsi* (trib italic ce trăia în munții Apenini la est de Roma), ce nu-i aveau la inimă pe romani încă din timpurile ultimelor războaie purtate de Roma cu un secol în urmă împotriva lor?

Printre mesajele sosite de dimineață, Caligula a găsit unul de la Agrippinilla, care îi cerea permisiunea să plece din casa Antoniei și să se întoarcă un timp la Roma. El a zâmbit. Apoi, l-a chemat pe șambelan și i-a poruncit să-i trimită surorii lui trăsura imperială. Mai târziu, tânărul împărat a ieșit pe terasă. Vremea se înăsprise, indicând faptul că iarna își intrase deplin în drepturi, dar asta nu îl împiedica să se roage zeilor și să invoce binecuvântarea lor.

— M-m-mai c-c-chemat, C-Cal? l-a întrebat unchiul Claudius, venind pe terasă.

Caligula l-a cuprins pe unchiul lui de după umeri și au intrat înapoi în cameră. După ce s-au așezat la birou, Caligula i-a oferit un coș cu prăjituri din miere, apoi i-a

dezvăluit conspirația pusă la cale de coaliția ^î «î-republicani, care avea drept scop asasinarea lui, și planul de a-i ataca vila de pe malul lacului Nemi în noaptea Idelor lui martie. Claudius s-a arătat dezgustat și îndurerat, dar deloc surprins. Știa foarte bine ce impact avea politica nepotului său asupra Senatului, de aceea a încercat de mai multe ori să-i domolească avântul pentru a evita reacțiile violente din partea susținătorilor facțiunii *bonilor*.

Cu toate acestea, loialitatea față de împărat era indiscutabilă, motiv pentru care a acceptat să rămână la palat pe toată durata „vacanței” lui Caligula.

— Cine mai ș-ș-știe despre a-a-asta? a întrebat el, citind lista conspiratorilor pe care Caligula o copiasse pentru unchiul său cu scrisul lui inconfundabil.

— Numai eu, tu și Drusilla.

— Bine. Dru-dru-di r-r-reprezintă s-s-stâlpul p-p-puterii tale.

Scârbit de numele și intrigile trădătorilor, Claudius a aprobat planul lui Caligula de contracarare a conspirației.

— Ci-ci-cine e a-a-această U-Unitate M-mare?

— Probabil Silvius Marsicus, căpetenia tribului *Marsi*, sau Macro, sau legatul Gaius Aemilius Paullus, comandantul *castrumului* din Antium sau... cine știe? Poate că vom avea parte de o surpriză, poate că este vorba de o persoană pe care nu am luat-o în calcul.

Au analizat apoi posibilitatea unei revolte a gărzilor pretoriene, instigate de Macro – o variantă care l-a scârbit și mai tare pe Claudius.

— Vor să mă înlăture încă de când am fost uns împărat, unchiule. Indiferent cine va aplica lovitura, atacul va avea loc la Nemi.

Claudius a fost de acord ca nepotul lui să ia cu el o sută de soldați din gărzile batave, lăsându-le pe celelalte două sute la palat sub comanda lui Claudius.

Au înlăturat varianta ca Acilius Trebellius, *tribunul* gărzilor pretoriene, să participe la revoltă, căci îi era loial împăratului și în special Drusillei. Deoarece Trebellius era comandantul gărzilor pretoriene care supravegheau perimetrul exterior al palatului, putea să apere această zonă în eventualitatea unui atac direct.

— Începând cu ziua de *Nonae*, le voi da o scurtă vacanță muncitorilor din atelierele aflate la palat ca să reducem numărul oamenilor care pot intra oricând aici, iar tu vei păstra serviciile de bază, a spus Caligula, fără să menționeze numele spionului Chorea.

— N-n-nici o problemă.

— Cercetașii mei sunt în alertă, a continuat Caligula, dându-i lui Claudius o listă cu câteva dintre numele acestora. Ei vor rămâne la Roma și te vor informa cu privire la orice revoltă care va avea loc în capitală. Pe ceilalți i-am împrăștiat peste tot – din Etruria până în Campania – ca să-mi raporteze orice mișcare militară.

Claudius a încuviințat din cap și i-a zâmbit nepotului său cu admirație și dragoste. Conspiratorii vor afla în curând că împăratul nu se va lăsa înfrânt prea ușor.

Ladyssa stătea încă în pat în clipa în care Caligula a intrat în dormitor și s-a așezat lângă ea ca să-i spună despre vacanța pe care o vor petrece pe malul lacului Nemi.

Ea s-a arătat încântată de această schimbare de decor și de perspectiva de a se bucura de o vacanță la renumita vilă a soțului ei. Nu fusese niciodată acolo, dar auzise că terenul din jurul lacului Nemi era caracterizat de un magnetism cu totul ieșit din comun, datorită căruia unele obiecte și căruțele mici urcau singure la deal, iar aerul era deosebit de curat și de proaspăt în zilele din preajma echinocțiului de primăvară. (Pentru că s-a format în pâlnia unui vulcan antic, împrejurimile lacului Nemi erau și sunt și

astăzi renumite pentru proprietățile lor magnetice.)

Știind că reședința avea să fie supusă – în noaptea de Ide – atacurilor conspiratorilor, Caligula nu voia să pună în pericol viața lui Incitatus, dar nici să-i dezvăluie ceva Ladysssei – care și așa era tristă din cauza întoarcerii Gabrieliei în *Florentia* – despre complot.

— Știi că magnetismul lacului Nemi ar putea să-i facă rău lui Incitatus? Majoritatea cailor pursânge se îmbolnăvesc și chiar mor din această cauză, a mințit Caligula, anticipând refuzul ei de a se despărți de armăsar.

— Și atunci, ce vrei să fac? a întrebat Ladyssa, bosumflată. Să-l las aici, unde nimeni nu-l va mai scoate la plimbare în fiecare zi?

— Am angajat trei dresori experimentați. Te așteaptă în grădina templului, călare pe caii lor. Fă o plimbare împreună cu ei, călare pe Incitatus, și apoi schimbă caii cu cei ai dresorilor ca să te convingi că pot să aibă grijă de iubitul tău în timpul absenței noastre din Roma. Sunt convins că vor face o treabă minunată.

— Ai luat deja totul în calcul, a spus ea, strângându-l în brațe. Ce-o să fac fără Incitatus?

— Vom fi înconjurați de oaspeți, de ambasadori și de tineri, care îți vor stimula dorințele, îți vor ține companie, te vor angrena în diverse jocuri, îți vor cânta serenade și te vor face să te simți cea mai dorită femeie din lume.

Ea l-a sărutat ușor și și-a așezat capul pe umărul lui.

— Voi avea propriile mele apartamente? l-a întrebat ea.

— Mai mult decât atât, iubito! Complexul rezidențial este alcătuit din două vile cu câte trei etaje, iar una dintre ele va fi în întregime la dispoziția ta și a prietenilor tăi. În apropiere, se află câteva case de oaspeți, grădini și fântâni și chiar un bazin cu apă caldă, construit jumătate în grădină, jumătate la subsolul vilei tale. Ce părere ai?

— Mă răsfеți și mă ispitești, a spus ea cu o voce

senzuală, mijindu-și ochii ca o pisicuță.

— Vreau doar să te fac fericită, iubito.

— Am fost foarte fericită în această lună, Cal. Nu doar cu tine, cu Incitatus și cu Gabrilia, ci și pentru că am descoperit plăcerea de a face dragoste cu tinerii romani atât de chipeși. M-am și îndrăgostit de câțiva dintre ei și când s-a întâmplat asta, inima mi-a vibrat de emoție și m-am lăsat cu totul pradă virilității lor, iar ei m-au făcut să țip chiar mai tare decât a făcut-o Gabrilia, dăruindu-mi uneori partide sălbatice de sex.

— Da, știu, iubito... a murmurat Caligula, excitat. Știu cât de mult îți plac organele masculine puternice și cât adori să te penetreze timp îndelungat, iar tu să te abandonezi cu totul în brațele lor.

— O, Cal!... Sunt atât de fericită că dai frâu liber personalității mele și că îmi încurajezi poftele sexuale fără să-mi reproșezi vreodată ceva, așa cum fac alți bărbați. Mă vei iubi întotdeauna, chiar dacă uneori mă culc cu alți indivizi? I-a întrebat Ladyssa, pe un ton șoptit, cuprinzându-i penisul cu mâinile.

— Firește, iubito. Succesul tău mă face să fiu mândru de tine și de aceea te iubesc și mai mult atunci când ești revoltător de senzuală și arăți lumii întregi ceea ce numai soția lui Cezar îndrăznește să facă, deoarece Cezar i-a eliberat sufletul din ghearele nimicniciei umane și ale inhibițiilor caracteristice muritorilor de rând, a spus el, sărutând-o, mângâindu-i vulva lascivă și depărtându-i labiile.

— Ești un om minunat, Cal! a spus ea printre gemete, simțind cum tot trupul îi este străbătut de fiori. Îmi place când stăm aproape unul de altul, când dăm glas fanteziilor noastre și ne excităm amândoi în același timp... Simți cât de excitată sunt?

— Da, iubito... și cu cât mă îmbăt mai tare din vibrațiile

tale, cu atât realizez mai mult că nu vei înceta niciodată să-mi stimulezi imaginația cu fanteziile tale provocatoare.

— Nu te voi părăsi niciodată pentru un alt bărbat!

— Știu.

— Îți voi fi întotdeauna fidelă, chiar dacă voi fi revoltător de senzuală cu alți bărbați. Mă crezi?

— Da, te cred, dar nu vreau să pui stavilă pasiunilor tale, ai înțeles? a spus el, stimulând-o în maniera care îi provoca atâta plăcere Ladyssei.

În doar câteva clipe, Lady a început să-i descrie fanteziile sale, oferindu-i cât mai multe detalii în timp ce el o penetra din ce în ce mai adânc, dând astfel viață lanteziilor ei și aducând-o în pragul unui *gaudium* răvășitor. Dar în ziua aceea, Caligula avea foarte mult de muncă și, în plus, voia s-o lase pe Lady să testeze experiența celor trei dresori de cai ce se vor ocupa de Incitatus în timpul vacanței lor de la lacul Nemi. Așa că a plecat, lăsând-o arzând de plăcere. Dar când i-a dăruit un sărut frugal înainte de a părăsi dormitorul, ea a văzut în ochii lui o sclipire veselă și a înțeles că nu i-a oferit în mod deliberat satisfacția sexuală ca să-i ațâțe și mai tare poftele trupești și dorința de a-i seduce pe dresorii de cai pentru a face sex cu ei undeva în pădurea de la periferia Romei.

După ce a făcut o baie și a luat repede micul dejun în compania Arkanei și Kardixei, Ladyssa a ieșit pe terasă și s-a îndreptat spre biroul lui Caligula, îmbrăcată în costumul ei de călărie. El avea o întâlnire, dar, când a văzut-o, a ieșit să-și ia la revedere de la ea. O, cât de frumoasă era îmbrăcată cu costumul acela seducător, alcătuit dintr-un corset și o fustă scurtă din piele, peste care purta o haină de blană. Genunchii și coapsele goale erau atât de ispititoare! Ei s-au sărutat cu pasiune, iar el i-a mângâiat fesele rotunde și seducătoare, despărțite de o

fâșie îngustă de *bombyx*.

— O să fii rea astăzi? a întrebat-o el pe când ea i-a cuprins penisul pe sub togă și a început să i-l stimuleze așa cum numai ea știa s-o facă.

— Tu ce crezi? I-a întrebat ea, îmbătându-l cu respirația ei.

— Hmm, zâmbetul te trădează... a spus Caligula, strecurându-și mâinile pe sub corsetul din piele ca să-i mângâie sânii în formă de pară și să-i ciupească sfârcurile apetisante.

— Vrei să fiu revoltător de senzuală? i-a șoptit ea la ureche.

— Da, desigur.

— S-ar putea să adopt anumite jocuri senzuale, dar tu trebuie să-mi promiți că te vei masturba gândindu-te la mine și la jocurile mele.

— O, da, așa voi face, îți promit! a spus el, ațintindu-și privirea asupra ochilor ei albaștri, tulburători.

— Iar când mă voi întoarce, îmi vei povesti lucrurile pe care ți le-ai imaginat, iar eu îți voi spune ce-am făcut ca să vedem dacă fanteziile tale se potrivesc cu realitatea. Bine?

Cât de fermecătoare era și cât de mult îl excita! Ladyssa se simțea cu atât mai fericită cu cât știa că el o iubea nebunește, iar ea era îndrăgostită de el pentru că era inventiv, provocator și nu cunoștea noțiunea de „rușine”. Atracția lor reciprocă se baza, firește, pe frumusețea lor fizică, de vreme ce el îi adora forma, aroma și reacțiile uluitoare ale *cunnusului* ei divin, dar jocurile în care se angrenau le îmbătau mințile erotice cu puterea unui opiu din Bizanț, intensificându-le pasiunea cu o forță mistuitoare.

Cei trei dresori erau niște călăreți experimentați, care se adaptau în funcție de trăsăturile specifice ale fiecărui cal în parte. Călărind în pădurile din sudul Romei, și-au

concentrat atenția asupra temperamentului lui Incitatus, fără să-și desprindă însă ochii de la coapsele goale ale Ladyseiei atunci când au ajutat-o să descende de pe armăsarul ei alb ca să schimbe caii – ajutor de care nu avea nevoie, dar pe care l-a cerut doar ca să le simtă mâinile pe șolduri și pe fese și ca să-i lase să se delecteze puțin cu lenjeria ei sumară.

Cei trei dresori l-au călărit, pe rând, pe Incitatus, apoi ea le-a propus să bea o bere la o tavernă cu specific galic din apropiere. În localul încălzit, soția britană de optsprezece ani a lui Caligula s-a așezat la o masă între doi dintre cei trei dresori și, după câteva beri și discuții despre cai, bărbații și-au spus că Ladyssa s-a îmbătat, pentru că i-a lăsat să-i mângâie coapsele și vulva, dându-i la o parte lenjeria intimă. Stimulați de pofta ei nesățioasă, au cerut două sticle de vermut (vin italian aromat, dulce-amăru) și au convins-o să bea câteva pocale mici. Efectul a fost extrem de incitant. Pânza de *bombyx* a dispărut pe nesimțite, iar dresorii și-au strecurat degetele în comoara ei udă, considerând-o atât de senzuală încât au îndrăznit să-i scoată costumul de călărie și s-o strângă, goală, în brațe în timp ce ea se delecta cu mângâierile lor, ignorând cu totul privirile lacome ale celorlalți clienți și ale proprietarului tavernei, care nu mai văzuseră vreodată o blondă atât de frumoasă, cuprinsă de o frenezie sexuală cu totul ieșită din comun.

— Hai să mergem sus! a spus unul dintre dresorii de cai după ce a închiriat o cameră.

— Ce vreți să-mi faceți? l-a întrebat ea, ispititoare, când ceilalți bărbați au ajutat-o să se ridice în picioare.

— Te ajutam să adormi, a răspuns cel mai tânăr dintre ei, luând sticlele de vermut.

— Mincinosule! i-a șoptit ea, sărutându-l.

Cât de tare i-a plăcut când dresorii au purtat-o pe brațe

pe scările din lemn în timp ce trupul ei zvelt și gol atrăgea privirile admirative ale clienților de la parter! Și s-a oprit pe fiecare treaptă ca să-i sărute și să se frece de cei trei bărbați, gemând și cuprinzându-le pe sub kilturi penisurile excitate.

Apoi, când au ajuns în cameră, au încuiat ușa în urma lor și și-au revărsat pasiunea asupra ei, căci era atât de frumoasă și dornică de sex! Fără s-o lase să se odihnească, ei și-au scos costumele de călărie și s-au năpustit asupra ei, stimulând-o în toate modurile posibile și aprinzându-i simțurile până la limita toleranței, încât își stăvilea cu greu dorința de a le simți cât mai repede cu putință mângâierile, sărutările și mușcăturile pătimașe, dar și organele puternice devastându-i fără milă adâncurile. Țipând pe culmile orgasmului, gemând, zvârcolindu-se și răsucindu-se pentru a se dărui simultan celor trei bărbați îmbătați de vermut, dar și de gustul senzualității și al *gaudiumului* ei nedomolit, ea le-a dăruit vibrațiile frenetice ale simțurilor ei în clipa în care a simțit cum membrele lor puternice îi răvășesc adâncurile, iar forța lui Eros o lasă fără suflare.

După trei sau patru ore de sex năvalnic, cei trei bărbați erau la fel de fascinați de farmecele și senzualitatea ei extraordinare, încât au refuzat s-o lase să plece. Ei l-au chemat pe stăpânul tavernei, rugându-l să le trimită un mesager, care să-i transmită împăratului scrisoarea Ladysei; aceasta i-a scris lui Caligula că avea să petreacă noaptea la tavernă, urmând să ajungă la palat a doua zi.

Acest lucru a încins și mai tare imaginația bogată a lui Caligula, dând naștere unor fantezii uluitoare și determinându-l să se masturbeze în timp ce își închipuia cum soția lui se abandona în brațele altor bărbați, lăsându-se răvășită de pasiunea lor mistuitoare. Aceste imagini îi ațâțau simțurile mai mult decât dacă ar fi făcut dragoste

cu ea.

În aceeași după-amiază, cu trei zile înainte de *Nonae* lui martie, o trăsură purtând însemnele lui Caligula și-a făcut apariția la vila Antoniei Maior din Antium.

Din camera ei, Agrippinilla, machiată și îmbrăcată elegant, a văzut atelajul oprindu-se în fața porții principale și a ieșit în pași de dans în atrium, purtând pe umeri o haină de blană.

— Când ai chemat trăsura? a întrebat-o Antonia pe Agrippinilla, aruncându-i o privire severă, în care se citea nedumerirea.

— Ieri, a răspuns trufașă prințesa Iuliană, care își împachetase deja lucrurile personale în două cufere, în timp ce Domitius Ahenobarbus se afla într-o scurtă călătorie la una dintre proprietățile lui din nordul Romei.

— Trebuie să-l aștepți pe soțul tău și să-i ceri permisiunea de a pleca, a insistat Antonia, oprindu-i în drum pe cei doi valeți care duceau cuierul la trăsură.

— Uite ce e, mătușă Antonia, a răspuns Agrippinilla, cu o grimasă disprețuitoare, singurul om căruia trebuie să-i cer acceptul atunci când vine vorba despre viața mea este fratele meu! Și crede-mă, am obținut permisiunea de a pleca!

Bătrâna a mijit ochii mânioasă. Știa că nu-i va fi ușor s-o țină în frâu pe capricioasa prințesă Iuliană, dar spera că mariajul îi va mai domoli puțin firea îndărătnică. Acum a înțeles însă că - atât timp cât șireata Agrippinilla se va bucura de sprijinul împăratului - nu va putea să aibă o relație armonioasă cu nora ei.

— Încâlci legea primordială a supunerii, care spune că toate femeile căsătorite trebuie să dea dovadă de smerenie în fața soților lor! a mârâit Antonia.

Agrippinilla a ridicat din umeri și a poruncit valeților să-i urce cuierul în trăsură. Apoi, s-a îmbrăcat cu haina de

blană în fața unei oglinzi din argint. Spumegând de furie, Antonia a părăsit atriumul.

În trăsură, imediat ce aceasta a ajuns pe drumul principal, Agrippinilla i-a poruncit vizitiului s-o ducă în Lavinium, aflat la câțiva kilometri la nord de Antium pe *Via Pontina*, și i-a dat adresa vilei pe care o primise în dar din partea cavalerului Tarquinius Golatus, unul dintre cei doi indivizi cu care se jucase în camera lui Circe în timpul petrecerii organizate de Caligula în noua aripă a palatului.

Golatus o aștepta. I-a arătat proprietatea, apoi i-a scos haina de blană și i-a strâns în brațe trupul zvelt, îmbătându-se cu sărutul ei pătimăș. După ce-au făcut dragoste, pentru că se întuneca, Golatus i-a spus că împăratul avea să se mute în ziua de *Nonae* la reședința de pe malul lacului Nemi, convingând-o să mai rămână câteva zile în Lavinium și apoi să plece direct acolo după ce curtea imperială se va fi stabilit deja în complexul rezidențial.

Pe înserate, Caligula a primit mesajul Ladyseii în care îl anunța că va rămâne peste noapte la tavernă. Imaginația lui a luat-o razna, închipuindu-și cum fermecătoarea lui soție britană pune în practică arta seducției împreună cu cei trei dresori de cai în timp ce aceștia o dezbrăcau, o admirau, o atingeau, o sărutau și o strângeau în brațe, apoi o duceau într-o cameră și o posedau toată noaptea. Fanteziile împăratului nu s-au oprit aici, ci și-a imaginat cum iubita lui făcea dragoste nu doar cu acei bărbați, ci și cu alți clienți de la tavernă, atrași de gemetele și suspinele ei de plăcere.

Îmbătat de imaginile în care membrele uriașe masculine penetrau cu violență și pasiune vulva încântătoare a lui Lady, al cărei chip se contorsiona de durere și plăcere, plutind pe aripile extazului suprem, iar trupul îi tremura ca un copac lovit de topoarele tăietorilor de lemne, Caligula a

încercat să-și domolească poftele carnale masturbându-se timp de câteva ore. Apoi, a chemat-o pe Pyrallis și s-a luptat să uite în brațele ei imaginile, parfumul și țipetele femeii pentru care făcuse o adevărată obsesie.

A doua zi de dimineață, cu două zile înainte de *Nonae*, în timp ce curtea imperială se pregătea să se mute la reședința din Nemi, Lamitha a adus-o în taină pe Lesbia la palat și a încredințat-o pe adolescenta de treisprezece ani în mâinile Drusillei, care și-a îmbrățișat surioara cu multă dragoste.

Printre lacrimi și râsete de bucurie, Lesbia le-a târât după ea pe Drusilla și Lamitha în biroul lui Caligula și a deschis ușa cu zgomot, în ciuda încercărilor șambelanului de a o opri. Împăratul avea o întâlnire cu Titus Quiritus și Callistus Primus, care o cunoșteau foarte bine pe Lamitha de la petrecerea Lupercaliilor, dar nu știau nimic de rolul pe care l-a jucat în revenirea pe scenă a Lesbiei și nici despre exilul tinerei pe insulele Lyparis.

Lesbia s-a năpustit în brațele fratelui ei, l-a sărutat și l-a îmbrățișat cu pasiune, spunându-i că se bucura să vadă că era într-o formă excelentă și la fel de chipeș ca întotdeauna. Și el se bucura s-o vadă în siguranță și a așezat-o pe genunchi în timp ce ea își freca nasul de gâtul lui, șoptindu-i că va veni în dormitorul lui în noaptea aceea ca să-i povestească aventurile pe care le-a trăit în Lyparis. Apoi, s-a înclinat în fața oaspeților lui Caligula și le-a luat pe Lamitha și Drusilla pe terasă.

— Hai s-o salutăm pe Ladyssa! le-a propus, entuziasmată, adolescenta, care și-a imaginat-o în tot acest timp pe cumnata ei seducătoare călărind goală în Circus Maximus.

Când cele trei tinere au ajuns la ferestrele apartamentelor Ladyssei, le-au întâlnit pe Arkana și Kardixa, care luau micul dejun pe terasă, bucurându-se de

temperatura scăzută și de rafalele tăioase de vânt, care le reaminteau de țara natală. Cele două gărzi de corp s-au ridicat în picioare ca să le întâmpine pe vizitatoare.

— Lady Caligula a plecat dis-de-dimineasă la o partidă de călărie, a mințit Arkana în vreme ce Kardixa înfuleca o bucată de șuncă prăjită.

— Minunat! a exclamat Lesbia, luând o clătită și mușcând din ea. Se pregătește pentru cursele de cai de la Circus Maximus?

— Da. Credem că Alteța Sa va concura în ziua Calendelor lunii aprilie în cadrul ceremoniei de deschidere a întrecerilor sportive.

Informația a făcut-o nespus de fericită pe Lesbia. Apoi, în timp ce Lamitha a luat-o deoparte pe Drusilla ca să-i povestească cum a scos-o pe sora ei din bordelul de pe insulele Lyparis fără implicarea lui Mutius, Lesbia, flămândă, s-a așezat la masă alături de cele două gărzi de corp și a început să se înfrupte din micul lor dejun bogat, fără să-și ascundă aprecierea față de mâncarea britană extrem de simplă.

Mai târziu, cam pe la amiază, Ladyssa s-a întors de la taverna unde petrecuse o noapte sălbatică de sex și a trimis-o pe Arkana să-l anunțe pe Caligula de sosirea ei. Împăratul a pus imediat capăt întâlnirilor sale, le-a dat câteva însărcinări membrilor personalului și s-a îndreptat spre apartamentele lui Lady. Ajuns acolo, a deschis ușa de la sufragerie. Ea se rezema cu spatele de zidul opus ușii, îmbrăcată încă în costumul de călărie. Privirile li s-au întâlnit.

— Ai făcut baie deja? a întrebat-o el.

— Firește că nu, a răspuns ea, cu un licăr în ochi.

Caligula s-a apropiat de ea și și-au atins ușor buzele, contopindu-și apoi gurile într-un sărut pasional.

— Ți-au dat să bei vermut? a întrebat-o el, simțind în

respirația ei mirosul vinului aromat în timp ce își plimba mâinile pe coapsele ei.

— Da... Mi-a trezit la viață simțurile.

Ladyssa și-a depărtat picioarele și l-a lăsat să-i mângâie vulva, părul pubian și labiile ude, încă impregnate cu spermă. Inima bătea cu putere în pieptul împăratului, care a început să gâfâie de dorință și emoție. Ea și-a strecurat mâna pe sub toga lui și i-a cuprins penisul cu mâna.

— Te-au dus la un han? a întrebat-o el.

— Da... a îngăimat ea cu respirația întretăiată. Au închiriat o cameră.

— Și i-ai lăsat să facă tot ce le-a trecut prin cap? i-a șoptit el, scoțându-i costumul de călărie.

— O, da, Cal... Erau foarte puternici.

— Ți-a plăcut?

— Da, m-au făcut să ating orgasmul de multe ori.

— De câte ori?

— Nu știu... N-am reușit să pun stavilă valurilor succesive de plăcere.

— Ai făcut sex și cu alți clienți?

— Da... M-au auzit țipând și au intrat în cameră și... O, Cal, mi-a plăcut la nebunie!

— Hai, povestește-mi! a insistat el, strecurându-și un genunchi între picioarele ei și lovindu-i osul pubian. Ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Nu-mi amintesc prea mult, pentru că eram beată și dornică de cât mai mult sex... M-au dus în tavernă și m-au dezbrăcat... Știi, Cal, uneori, dorința este atât de puternică, încât vreau să mă abandonez în brațele cât mai multor bărbați ca să le simt organele virile cât mai adânc în pântecul meu...

Captivat de aventurile ei amoroase, Caligula și-a dus soția seducătoare în dormitor. A întins-o pe pat și i-a ridicat picioarele, depărtându-i-le cât a putut de mult ca să

se delecteze cu comoara ei fremătătoare, să-i lingă și să-i gâdile clitorisul și să se îmbete cu muzica divină a gemetelor ei. Apoi, și-a cufundat gura între labiile roșii, absorbindu-le și savurându-le aroma presărată cu cea a sevei bărbaților care au posedat-o în timpul nopții, înfruptându-se din ea cu toată pasiunea și simțind cum *gaudiumul* îi explodează în gură prin mișcări iuți și spasmodice.

Messalina s-a întors la palatul imperial cu o zi înainte de *Nonae*.

Prințesa Valeriană de șaptesprezece ani, splendidă, fericită, elegantă și sprintenă, și-a făcut intrarea maiestuoasă în scenă, escortată de doi soldați îmbrăcați în uniforme cu însemnele familiei ei. Statura ei impresionantă, pusă și mai mult în evidență de sandalele cu tocuri înalte, buclele strălucitoare ale părului ei negru ca pana corbului, ochii ei albaștri, irezistibili, frumusețea răvășitoare a chipului ei oval și dimensiunile perfecte ale trupului ei statuar le-au provocat fiori bărbaților care se aflau la palat, atrăgând nenumărați admiratori care i-au venit în întâmpinare pe când traversa atriumul și au oprit-o de câteva ori din drum ca să-i facă complimente și s-o invite la petreceri și dineuri. Printre acești admiratori se aflau oameni de vază din imperiu: cavaleri, bancheri sau negustori.

Curtea imperială aștepta vizita Messalinei.

Cu două zile înainte, la sosirea ei în Tarentum (oraș-port situat în călcâiul cizmei italiene), însoțită de ghidul ei, Fidatus Novus, după călătoria extraordinară pe care o făcuse în Orient, Missi i-a trimis o scrisoare Drusillei prin cel mai rapid curier imperial, anunțând-o că avea să vină la palat cu o zi înainte de *Nonae*. În timp ce scria scrisoarea, călătoria pe mare din Grecia până în sudul Italiei a devenit anevoioasă, iar vasul ei a întârziat, dar era

fericită și nerăbdătoare să-i povestească Drusillei aventurile prin care trecuse în ultimele două luni și să afle ultimele noutăți de la Roma.

Mutius a așteptat-o toată după-amiaza în portul de la Marea Ionică, devenind din ce în ce mai îngrijorat odată cu trecerea timpului, dar vasul de pasageri, care venea din Patrae, Grecia, a ancorat în cele din urmă la cheiul din Tarentum, iar mijlocitorul bizantin și-a văzut „târfa” princiară debarcând și venind într-un suflet spre el. Strângând-o în brațe, așa cum un tată și-ar strânge fiica la piept, s-a simțit copleșit de sărutările, de lacrimile și de dovezile de afecțiune pe care Messalina i le-a adresat în semn de recunoștință pentru experiența inestimabilă pe care el i-a oferit-o nu doar în bordelurile și casele lui de jocuri, ci și prin intermediul lui Fidatus, care a protejat-o pe tot parcursul călătoriei și i-a stabilit programul până în cele mai mici detalii, angajând în același timp profesori greci, care au călăuzit-o în timpul vizitelor pe care le-a făcut la diverse monumente celebre, biblioteci, altare și temple.

Când a sosit în Tarentum, Messalina nu se simțea deloc obosită și voia să pornească imediat spre capitală, dar Mutius a insistat ca ea să se odihnească. A găzduit-o la un han și i-a oferit o baie caldă și masaje revigorante, executate de adevărate profesioniste. Ea și-a încheiat apoi scrisoarea adresată Drusillei în timp ce Mutius a comandat în cameră o masă gustoasă, în stilul celor din sudul Italiei, și a angajat doi interpreți lirici, care i-au cântat până când Messalina s-a întins în pat și s-a lăsat purtată în lumea viselor.

— Missi! Arăți minunat! a exclamat Drusilla, îmbrățișând-o pe verișoarea ei răvășitoare atunci când aceasta a intrat în apartamentele prietesei.

— Drudi! Am uitat ce fund încântător ți-au dăruit zeii! a răspuns Messalina, sărutând-o și ciupind-o.

Ele au început apoi să danseze fericite prin cameră, ridicându-și mâinile, pocnind din degete și lovindu-și soldurile una de cealaltă.

Pentru că nu o văzuse niciodată pe Messalina, Briseis aproape că și-a pierdut sângele rece în clipa în care le-a văzut pe cele două prințese, realizând că în fața ochilor ei se aflau cele mai frumoase femei din întregul Imperiu Roman.

Messalina i-a povestit Drusillei câteva dintre aventurile pe care le trăise în Orient, spunându-i că le era recunoscătoare zeilor, deoarece câțiva negustori bogați din Efes au invitat-o la vila lor de la țară cu două zile înainte ca seismul care a lovit orașul să distrugă bordelul unde stătuse până atunci. Privind cu inima frântă destinul cumplit al colegelor ei de breaslă, s-a îmbrăcat în haine bărbătești ca majoritatea supraviețuitorilor și s-a luptat câteva zile ca să salveze cât mai mulți oameni cu putință.

— Dar chiar și în acele zile, fără *stibium* și machiaj, murdară și îmbrăcată în haine bărbătești, și-a continuat Messalina povestirea, am avut mereu parte de îmbrățișările unor greci frumoși, care mă ascundeau în spatele dărâmăturilor și mă sodomizau, în ciuda dezamăgirii pe care o simțeau când descopereau că sunt femeie.

Drusilla i-a povestit apoi Messalinei despre petrecerea imperială organizată cu ocazia Lupercaliilor în aripa dreaptă a palatului proaspăt renovată.

— Ar fi trebuit s-o vezi cum a făcut sex cu armăsarul ala, Missi! a spus Drusilla, referindu-se la Ladyssa. Două mii de oameni au înnebunit privindu-i spectacolul incendiar, au aplaudat-o cu frenezie și au făcut dragoste toată noaptea în onoarea ei. La rugămintea lui Cal, noi, femeile aristocrate, am făcut sex cu nenumărați bărbați provenind din diverse clase sociale.

Regret doar că n-ai fost alături de noi ca să-ți aduci contribuția la promovarea revoluției lui sexuale.

— Despre ce revoluție sexuală vorbești?

— Nu are nicio legătură cu tine, Missi, și nici cu mine. Noi nu avem nevoie de nicio revoluție ca să ne exprimăm sentimentele, să luăm tot ce e mai bun de la viață și să facem dragoste oricând vrem și de câte ori vrem, fără să fim vreodată la cheremul vreunui bărbat. Dar dacă te uiți în jurul tău, vei vedea că majoritatea femeilor nu se bucură de aceeași libertate, pentru că tații, soții, frații și poate chiar prietenii le țin sub jugul lor și le amenință cu bătaia sau poate chiar cu moartea dacă dau frâu liber pasiunii lor și fac dragoste cu alți bărbați.

— Înțeleg... Și cum intenționează Cal să schimbe aceste obiceiuri?

— Vrea să le ofere femeilor educație sexuală, libertate, slujbe, adăposturi și siguranță pentru copiii lor. Vrea să modifice legile căsătoriei, promovând căsătoriile libere, care nu implică exclusivitatea sexuală. Și mai presus de toate, vrea să le ofere oamenilor exemple concludente prin intermediul soțiilor, fiicelor și rudelor persoanelor de vază din imperiu, printre care se numără și el, în așa fel încât să perfecționăm actul sexual și să obținem performanțe uluitoare cu plebei sau cu toți cei care vin în sprijinul cauzei noastre, determinându-i astfel să ne urmeze exemplul.

Messalina a lăudat revoluția lui Caligula și a promis s-o susțină.

— S-a îndrăgostit, așadar, de soția lui? a întrebat prințesa Valeriană.

— Da... Îi adoră *cunnusul* britan, iar relația lor s-a transformat într-o adevărată obsesie sexuală.

— Mai există pericolul să-ți pierzi puterea?

— Nu... Mi-am schimbat părerea despre Lady. M-am

atașat de ea și am devenit destul de apropiate. În plus, nu-l va ajuta niciodată pe Cal în treburile politice așa cum o fac eu.

— Ce poți să-mi spui despre Agrippinilla? Căsătoria ei cu unchiul meu Domitius este o glumă, nu-i așa? Este un individ atât de insipid, încât nu văd cum s-ar putea distra cu el sora ta, care debordează de viață.

— Știu asta, dar așa a hotărât fratele meu și am preferat să adopt o atitudine neutră în acest caz, a pretins Drusilla, care nu voia să-i vorbească verișoarei sale despre aventura pe care a avut-o Agri cu unchiul Claudius.

Cele două prințese au discutat apoi despre alte lucruri legate de modă, de prieteni comuni, de *ludi scaenici*, de actori și de noile comedii pe care Drusilla le scria pentru sezonul teatral din vară.

— Am scris chiar și o dramă inspirată din fapte reale – uciderea cavalerului Quintus Publius Servilius de către Goran gotul, a spus ea. Ai auzit probabil despre povestea asta, nu?

— Cred că mi-a povestit cineva incidentul în drum spre Atena, a răspuns Messalina pe un ton neutru.

Drusilla bănuia că Missi a părăsit Roma pentru că era implicată în moartea lui Servilius, dar s-a mulțumit doar să-i spună că tânărul gladiator s-a luptat cu curaj în arenă, ucigându-i pe toți cei șase adversari, cedând în final în fața lui Lothar nubianul, pentru că a vrut probabil să moară în arenă.

— Este adevărat că toată curtea imperială se mută mâine la reședința din Nemi? a întrebat Messalina ca să schimbe subiectul.

Drusilla i-a confirmat acest lucru și a invitat-o să le fie oaspete de onoare, invitație pe care Missi a acceptat-o cu entuziasm. Firește, prințesa imperială n-a pomenit niciun cuvânt despre conspirația *boni*-republicani. Exista riscul ca

reședința să fie atacată, dar Drusilla considera că era și mai periculos pentru Missi să rămână la Roma în timpul luptelor de stradă care s-ar putea să aibă loc în această perioadă decât dacă ar sta la vilă sub protecția gărzilor batave.

— Am o surpriză pentru tine, a spus Drusilla în clipa în care Messalina se pregătea să plece.

— Ce anume? Un nou produs afrodisiac?

— Oarecum... Privește! a spus prințesa imperială, lărgindu-și decolteul pentru a-i arăta Messalinei inelușele prinse de sfârcuri.

Asta da surpriză! Și Messalina a avut parte și de alte surprize în clipa în care Drusilla și-a ridicat tunica și i-a arătat pubisul complet ras și inelușele prinse de gluga clitoridiană și de perineu. Messalina a rămas cu gura căscată. Ea a revărsat un tir de întrebări asupra Drusillei și s-a excitat destul de tare atunci când prințesa imperială i-a spus că inelușele o ajutau să atingă orgasme fantastice. Cu toate acestea, vulpița de șaptesprezece ani nu și-a manifestat interesul de a urma exemplul Drusillei, nu doar pentru că ideea de a-și rade părul pubian fabulos i se părea de-a dreptul îngrozitoare, ci și pentru că a gustat întotdeauna din plin plăcerea sexuală, iar stimulările permanente ale zonelor ei erogene, în afară de cele temporare, datorate produselor și ciupercilor afrodisiace, nu erau necesare, fiind uneori chiar inefficiente.

Când a plecat din apartamentele Drusillei, Messalina a observat un bărbat mai în vârstă care ducea la subraț câteva suluri de pergament și care urca stângaci treptele din marmură în timp ce ea le cobora. În clipa în care a văzut făptura aceea divină, care cobora parcă din cer ca o zeiță și se apropia de el, bărbatul a tresărit. Vrajit de frumusețea ei răvășitoare, a scăpat sulurile de pergament, care s-au rostogolit pe scări. Ea l-a ajutat să le strângă,

apoi și-a continuat drumul spre atrium. Bărbatul a rămas încremenit pe loc, privind cum silueta ei seducătoare se îndepărtează pe coridor, făcându-se apoi nevăzută.

— Ce apariție, nu-i așa? a comentat un soldat din gărzile batave, care văzuse scena.

— Știi cine este? a întrebat bărbatul.

— Nu.

— Nu cred că ne este sortită nouă, muritorilor, a spus unchiul Claudius, continuând să urce scările.

Chiar dacă era vărul Messalinei din partea mamei, nu o mai văzuse de când aceasta avea zece ani și nu avea cum s-o recunoască. Dacă ar fi știut ce soartă îi rezervaseră zeii alături de tânăra pe care o întâlnise pe scări, s-ar fi prăbușit fără suflare la pământ.

Rageți de parâme, idioților! a po-

— *F* runcit cu voce tunătoare comandantul Gaius Laurentius Menusio echipajului său.

— Ridicați pânzele! Acum! a strigat cârmaciul.

Cele trei corăbii de război care escortau vasul

Salomeei se pregăteau să încerce o manevră riscantă pentru că nu aveau altă opțiune. De trei zile, prințesa din dinastia Irozilor refuza să-și părăsească vasul - o corabie feniciană, botezată *Cel De-al Șaptelea Văl* - care eșuase din cauza furtunii pe țărmul Ventusiei, cea mai mică dintre insulele Pontine, aflată la treizeci și doi de kilometri de Antium.

Din fericire, corabia nu s-a sfărâmat de stânci. S-a înclinat spre dreapta, dar nu a suferit stricăciuni grave. În zori, după trei zile de vijelie, vânturile amenințătoare din sud-est s-au mai domolit, iar furtuna s-a mai temperat. Cele trei nave de război romane au plecat din golful unde ancoraseră în timpul dezlănțuirii naturii și s-au apropiat cât au putut de mult de corabia Salomeei, fixând-o apoi cu parâme pentru a o putea trage din locul în care eșuase.

Câteva bărci de pescuit supravegheau desfășurarea acțiunii. Comandantul Menusio i-a încredințat unuia dintre pescari un mesaj sigilat destinat autorităților portuare din Antium, care urmau să-l ducă de urgență împăratului. Neștiind că alaiul imperial se mutase la reședința din Nemi cu două zile în urmă, l-a informat pe Caligula despre faptul că vasul Salomeei eșuase din cauza furtunii, prințesa refuza să se mute împreună cu suita ei pe vasul lui, iar el depunea eforturi uriașe ca să readucă nava pe linia de plutire.

Stând la bordul vasului înclinat, Salomeea îi privea pe marinarii romani și fenicieni cum manevrau vinciul. Dar frumusețea exotică a Salomeei, în vârstă de douăzeci și unu de ani, înaltă cam de un metru șaptezeci, înzestrată cu un păr lung și buclat ce-i flutura în vânt și îmbrăcată într-o tunică ce i se mula pe trupul voluptuos, atrăgea prea mult privirile bărbaților.

— Du-o pe prințesă în cabină! i-a poruncit Menusio căpitanului corabiei *Cel De-al Șaptelea Văl*.

De pe nava lui, comandantul roman a privit discuția aprinsă care a avut loc între Salomeea și căpitanul fenician, discuție care s-a încheiat cu refuzul categoric al prințesei de a cobori în cabina ei.

Spumegând de furie din cauza firii îndărătnice a Salomeei, Menusio le-a poruncit marinarilor să tragă de parâme în timp ce navele de război încercau să îndrepte corabia ca s-o scoată din mâlul în care se afundase. Riscul era ca nava să se încline spre stânga înainte de a fi lansată în largul mării.

Marinarii au încercat manevra de câteva ori, dar în zadar. La amiază, pescarul s-a întors din Antium, aducându-i lui Menusio ordinul expres al împăratului de a o obliga pe Salomeea să-și abandoneze corabia și să treacă pe nava lui. Apoi, urmând porunca lui Caligula,

Menusio avea să navigheze direct spre coasta Italiei și să ancoreze în Antium, nu în portul din Ostia, așa cum stabiliseră inițial.

Comandantul roman a trimis un pluton de soldați ca s-o aducă pe Salomeea, dar aceasta s-a baricadat în cabina ei, împreună cu întreaga suită, și amenința că își va lua viața dacă soldații insistau să-și ducă misiunea la bun sfârșit. În cele din urmă, în zorii celei de a treia zi după *Nonae* – a douăsprezecea zi a lunii martie – eforturile marinarilor de a lansa corabia în largul mării au fost încununate de succes, iar la amiază, vasul se afla deja ancorat în Antium. Întâmpinată de guvernatorul orașului, de prințesa imperială și de un grup de demnitari, pescari și marinari, Salomeea a îmbrățișat-o cu căldură pe Drusilla, care i-a pus în jurul gâtului o ghirlandă de flori.

— Fratele meu era îngrijorat de soarta ta și acum, pentru că ai ajuns în siguranță, abia așteaptă să te cunoască, i-a spus Drusilla prințesei din dinastia Irozilor.

— Dacă fratele tău este la fel de frumos ca tine, Drusilla, o să mă îndrăgostesc pe loc de el, a răspuns Salomeea, care părea o femeie sigură pe ea și mulțumită în propria piele.

Era puțin mai scundă decât prințesa imperială, dar extrem de seducătoare, zveltă ca o dansatoare profesionistă, dar având șoldurile, fundul și burta plinuțe, ochi negri, scăpărători, buze groase, senzuale, care îi puneau în valoare gura generoasă și dinții de un alb strălucitor.

După ce a fost întâmpinată de demnitari și a primit salutul celor zece soldați călare din gărzile batave, îmbrăcați în uniformă militară, Salomeea i-a prezentat Drusillei muzicanții și trupa ei de dans.

În ziua de *Nonae* a lunii martie, cu trei zile înainte de sosirea Salomeei în Antium, escorta lui Caligula, formată

din gărzile batave, l-a salutat pe împărat în timp ce acesta traversa, alături de Ladyssa, curtea palatului, îndreptându-se spre carul ce avea să-i ducă la lacul Nemi.

În timp ce cuplul imperial a trecut în revistă soldații și a răspuns salutului lor, un valet s-a năpustit spre împărat și i-a înmănat un sul de pergament sigilat.

— Ce vești îți tulbură liniștea acum, dragostea mea? l-a întrebat Ladyssa pe Caligula, citind dezamăgirea pe chipul lui în timp ce parcurgea pergamentul.

— Este o scrisoare de la Irod Agrippa, a răspuns Caligula. Nu poate să vină la Nemi.

Prințul iudeu explica în scrisoare faptul că trebuia să mai rămână în Alexandria, pentru că izbucniseră noi disensiuni între învățații lumii și mai-marele bibliotecarilor, care încuiase ușa bibliotecii din Alexandria și refuza accesul atât timp cât erudiții nu vor accepta condițiile lui. Agrippa negocia acum cu ambele părți implicate, dar și cu rabinii, care erau de partea mai-marelui bibliotecarilor.

„Ei, bine, și-a spus Caligula, citind scrisoarea prietenului său, va trebui să-i înfrunt pe trădători fără ajutorul omului în care am cea mai mare încredere. Aceasta este provocarea pe care mi-ai sortit-o, Jupiter?”

Ridicându-și privirea spre cer în căutarea unui răspuns din partea marelui zeu, l-a văzut pe unchiul Claudius privindu-l întrebător de la una dintre ferestrele etajului al treilea. Legând rapid sulul, Caligula i l-a încredințat valetului cu porunca de a i-l înmâna degrabă unchiului Claudius; apoi, s-a urcat în car lângă Ladyssa și a pornit la drum, urmat de gărzile batave.

În Nemi, cei mai importanți oaspeți au fost găzduiți în complexul de vacanță; alții aveau să stea la vilele lor, sau în casele prietenilor, sau la hanul din cătunul situat în apropiere. Santinelele și soldații însărcinați cu paza reședinței erau foarte riguroși. Cei o sută de ostași din

gărzile batave supravegheau în ture perimetrul interior al vilei în timp ce doisprezece cercetași înarmați îi percheziționau pe oaspeți la poarta principală și le verificau permisele de intrare, ce purtau sigiliul și semnătura Drusillei.

Lady și-a cazat alaiul într-una din cele două vile cu trei etaje. Arkana și Kardixa aveau să se ocupe de personalul de la bucătărie și de *ancillae*. Ennia, care devenise cea mai bună prietenă a lui Lady și confidenta acesteia, avea să se ocupe de întâmpinarea oaspeților și de relațiile cu publicul. Jumătate din cele treizeci de dormitoare ale vilei le-au fost rezervate soțiilor și fiicelor ambasadurilor străine. Lady a ocupat apartamentul imperial de la etajul al doilea, care se afla aproape de camera rezervată celor două gărzi de corp britane; Enniei i-a fost repartizat un apartament mai mic la celălalt capăt al clădirii în timp ce favoriții Ladyseiei – printre care Sextus, Remus, Marcellus, Cratio, Pomilius și alții – au fost găzduiți în dormitoare mai mici la etajul al treilea.

La primul etaj, o sală de banchet dotată cu douăzeci de *lecti*, plus alte saloane, camere de jocuri și un *bilaro* (o sală mobilată cu șaizeci de scaune așezate în jurul unei mese pătrate de patru metri și jumătate – asemănătoare cu o masă de biliard de astăzi – care avea în mijloc o gaură; instrumentele de joc constau din tacuri și bile colorate, din fildes) le ofereau Ladyseiei Caligula și oaspeților ei nenumărate posibilități de distracție, iar la subsol existau băi cu abur, săli de sport și de masaj, dar și un bazin cu apă caldă, construit jumătate în interior, iar jumătate în exterior, dându-le astfel prilejul invitațiilor de a se scălda în mijlocul unei grădini de vis.

Caligula s-a instalat în cea mai mare dintre cele două vile cu trei etaje (aceasta avea două turnuri pătrate, dotate cu terase), unde avea propriul apartament imperial,

dotat cu un dormitor spațios, baie, sufragerie, terasă și birou, situat la etajul al doilea în apropiere de o sală mare de întruniri și de alte câteva birouri destinate scribilor. În celălalt capăt, pe același palier, se aflau două apartamente mai mici, rezervate – unul – Drusillei și lui Briseis, iar celălalt – Salomeei. Cele șase dormitoare spațioase de la etajul al treilea aveau să le găzduiască pe Messalina, Lesbia, Agrippinilla, Pyrallis, Demi și Lamitha. La primul etaj, sala de banchet a lui Caligula era mai mare decât cea a lui Lady; în mijloc era un ring de dans, flancat pe două niveluri de treizeci de *lecti*; scena era acoperită cu o cortină în partea de sud, iar în partea de nord avea cinci trepte din marmură, care dădeau spre un *lectus medius* impresionant, destinat împăratului și prietenilor săi apropiați, flancat de-o parte și de alta de pilaștri și arcade în stil corintic.

Cele cinci case de oaspeți, cu două etaje, cuprindeau două apartamente, construite pe două niveluri, fiecare având intrare separată. Patru din aceste case duble de oaspeți au fost rezervate pentru opt ambasadori străini, care au fost invitați să discute cu împăratul Romei problema sprijinului militar acordat de regatele lor din est – Bactria, Kartli, Chalcis, Iturea, Adiabene, Armenia de Jos, Pontus și Commagene – în perspectiva atacului părților în Armenia.

O parte a celei de a cincea case de oaspeți le-a fost repartizată lui Hortensius și Umbratius Scaurus, însoțiți de Murahia și Ceryzia, iar cealaltă le-a revenit lui Titus Quiritus și Callistus Primus. Cenzorul Publicola Tuditani stătea, împreună cu Lactia și Setis, la vila unui prieten din apropiere și primise din partea Drusillei un permis de trecere, care îi permitea să vină oricând la reședința imperială. Drusilla acordase permise de trecere și altor persoane, care stăteau în vecinătate – senatori și cavaleri

- a căror susținere era vitală pentru împărat, dar și unor tineri, rude sau prieteni din partea locului, pe care prințesa îi cunoștea personal.

În cele două zile care au precedat sosirea Salomeei, lacul Nemi a fost și el lovit de furtuna care împotmolise corabia *Cel De-al Șaptelea Văl* în nisipurile din Ventusia. Acest lucru nu l-a împiedicat însă pe Caligula să-i oblige pe ambasadori să participe la întruniri ce nu păreau să se mai sfârșească și pe scribi să scrie noile tratate comerciale pe care Roma le oferea în schimbul trupelor, mercenarilor, armelor și proviziilor destinate soldaților.

Costumele colorate și personalitățile exotice ale ambasadorilor le atrăgeau ca un magnet pe femeile romane, astfel încât s-au înfiripat deja câteva povești de dragoste pe scena de la lacul Nemi. În timpul banchetului din prima seară, din vila lui Caligula, Bohrus, ambasadorul Bactriei, o namilă de om de o sută treizeci și șase de kilograme, a observat că Lesbia îl privea cu interes. El a chemat-o la *lectusul* său și a descoperit cât de mult îi plăcea surorii împăratului ca uriașul s-o strângă în brațe și s-o sărute și cu câtă ușurință i-a oferit vulva ca s-o mângâie, savurându-i labiile superioare care s-au excitat peste măsură în clipa în care el i-a ciupit sfârcurile micuțe și și-a frecat penisul monstruos de coapsele ei zvelte.

În ciuda pericolului de a-și pierde controlul atunci când namila de om cu înfățișare de tătar o va penetra cu organul lui uriaș și îi va lărgi vaginul strâmt, Lesbia l-a condus pe Bohrus într-una din camerele de la subsol. Ea a petrecut în compania lui timp de câteva ore, încurajându-l să facă dragoste cu ea așa cum îi plăcea ei. El a excitat-o cât a putut de mult, s-a jucat cu ea, a penetrat-o cu penisul lui imens, l-a mișcat apoi înainte și-napoi în interiorul ei, apoi s-a oprit când a intrat cu totul în adâncurile ei, imprimând atunci un ritm alert actului

sexual, făcând-o să atingă orgasmul, să țipe și să tremure necontrolat înainte de a-și descătușa virilitatea și de a o poseda cu violență ca s-o facă să bea până la capăt cupa extazului suprem.

Între timp, Messalina și Drusilla și-au făcut o intrare magnifică în sala de banchet, însoțite de purtători de torțe și muzicanți. Purtând ultimele creații ale lui Petronius – tunici transparente și ghetuțe asemănătoare, cu tocuri înalte – cele două tinere superbe au început să se plimbe în pași de dans printre *lecti*, încurajându-i pe tinerii atrăgători și oferindu-le șansa celor mai îndrăzneți dintre ei să le dezbrace și să se bucure de priveliștea uluitoare a trupurilor lor magnifice, cu dimensiuni și ținute aproape identice, căci părul pubian luxuriant al Messalinei era la fel de captivant ca inelușele din aur și pubisul epilat ale Drusillei.

Realizând că împăratul o privea de pe *lectus medius*, înconjurat de Pyrallis, Demi și Lamitha, Messalina s-a apropiat de locul în care se afla Caligula, s-a rezemat cu spatele de unul dintre pilaștrii în stil corintic, și-a ridicat brațele și și-a unduit șoldurile, fermecându-l cu splendoarea goliciunii sale și ținându-l cu ochii ei albaștri până când împăratul nu i-a mai putut rezista și s-a ridicat în picioare, apropiindu-se de ea.

— De ce nu vii niciodată să mă vezi la palat? a întrebat-o Caligula, mângâindu-i șoldurile.

— Am crezut că mă urăști, i-a răspuns Missi.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, a spus el, amintindu-și că a întâlnit-o de câteva ori pe când era o fetiță slăbuță și pricăjită, cu doi ani mai mică decât Drusilla, momente în care nu și-a dorit altceva decât să scape de ea ca să rămână singur cu sora lui roșcată.

Pentru că Messalina purta încă botinele cu tocuri gen stiletto, era cu câțiva centimetri mai înaltă decât el, așa că

și-a îndoit puțin genunchii, mângâindu-și spatele de pilastru, ca să fie la același nivel cu el.

— Și acum ți-ai schimbat părerea? a întrebat ea, înghițind în sec.

— Nu știu... Ți-e teamă de mine? a întrebat-o împăratul, strecurându-și degetele prin părul ei pubian luxuriant și îmbătându-se cu aroma axilelor ei împodobite de un păr la fel de bogat.

— Puțin, a răspuns ea, cu răsuflarea întretăiată.

— Îmi place asta.

— De ce?

— Pentru că pot folosi această teamă ca să te excit.

— Dar sunt deja excitată.

— Așa crezi tu!

— Chiar așa?

— Hai, vino cu mine ca să-ți arăt! a spus el, luând-o de mână și trăgând-o cu el prin cortina neagră, pierzându-se în spatele pilăștrilor corintici.

În timp ce Caligula își ducea verișoara într-o cameră special amenajată de la subsolul vilei sale, unde a chinuit-o fără milă înainte de a se bucura de o partidă sălbatică de amor, Drusilla și-a revărsat atențiile asupra lui Leo Gharta, ambasadorul din Pontus, care a pretins niște recompense revoltătoare atunci când împăratul i-a cerut ca trupele regelui său să lupte împotriva părților. Pe *lectusul* lui, ea l-a lăsat să se joace cu inelușele, simțindu-se din ce în ce mai excitată în timp ce el devenea din ce în ce mai agresiv, mușcându-i fesele și vulva și trăgând cu dinții de inelușe, convins fiind că prințesa imperială trebuia să fie o târfă în adevăratul sens al cuvântului dacă a acceptat ca inelușele să-i fie fixate în carnea atât de sensibilă ca să și le etaleze apoi cu mândrie pentru a ațâța la maximum fanteziile bărbaților.

„Și ce-și dorește o târfă adevărată decât să fie siluită în

adevăratul sens al cuvântului? s-a gândit Gharta. Oare siluirea în grup nu este visul oricărei femei senzuale?”

Profitând de faptul că împăratul ieșise din sală în compania Messalinei, Leo Gharta le-a făcut semn ambasadorilor, dar și altor indivizi, să se apropie de *lectusul* lui. Frumoasa și nobila Drusilla s-a trezit deodată fără apărare, atacată din toate părțile de o haită de bărbați lacomi, care o admirau și se temeau de ea atunci când se afla la palat alături de fratele ei, dar care acum – amețiți de goliciunea și de inelușele ei apetisante – s-au năpustit asupra ei, făcând-o să țipe de plăcere.

Iar Drusilla a fost extraordinară în noaptea aceea. A vrut totul și a primit totul, trăind clipe unice de plăcere și pasiune în timp ce atacatorii o posedau ca niște animale vorace. Cât de adânc au penetrat-o și cu câtă putere și-au rotit membrele în interiorul ei! Cu câtă violență au posedat-o în timp ce o sufocau cu mâinile ca să-i intensifice orgasmul, purtând-o pe alte tărâmurii! I-au dăruit prințesei o experiență pe care n-ar fi uitat-o niciodată dacă ar fi fost conștientă și nu și-ar fi pierdut simțul realității. Dar nu a avut nicio șansă – siluirea în grup a lăsat-o, la propriu, fără suflare. Și în final, rațiunea s-a contopit cu simțurile, lăsându-se posedată fără milă în timp ce țipa și cerea și mai mult sex.

În celalalt capăt al sălii, Agrippinilla era mult mai reținută și calculată. Stând pe călcâiele goale, în fața ambasadorului din Kartli, un muntean tipic din Caucaz, cam necioplit, dar nu lipsit de inteligență, care avea o mustață mare și părul împletit și venise la banchet însoțit de fiul lui de doisprezece ani, tânăra prințesă se juca cu adolescentul, lăsându-l să-i ridice tunică, să-i mângâie picioarele și să-i dea la o parte lenjeria intimă îngustă, atrăgând astfel privirea tatălui său exact spre locul de care toți bărbații se simt atrași atunci când au ocazia să

descopere secretele unei femei. Firește, nici ambasadorul nu a putut să reziste farmecelor ei, iar Agrippinilla l-a prins în mrejele sale și s-a jucat cu el până când i-a promis că îi va dăruia un pocal din aur masiv dacă îl va lăsa s-o sărute în „locul acela”.

— Vrei să mă duci în camera ta ca să fiu numai a ta? l-a provocat ea în șoaptă, învăluindu-l cu respirația ei seducătoare.

— O, prințesă, e un vis, nu-i așa?

— Hai, atinge-mă! i-a șoptit ea.

El și-a strecurat degetele pe sub lenjeria intimă, simțindu-i labiile ude.

— Ți se mai pare doar un vis? l-a întrebat ea.

— Nu, e mai mult decât un vis. Simt vibrațiile *Magnei Mater*.

Agrippinilla era, fără îndoială, extrem de excitată, dar și-a păstrat sângele rece până când ambasadorul din Kartli a dus-o, împreună cu fiul lui, la casa de oaspeți unde era găzduit și i-a dăruit două pocale din aur ca să facă dragoste cu amândoi.

La vila Ladyssei, Ennia, soțiile și fiicele ambasadorilor luau masa în compania prietenilor și a câtorva tineri – fiii sau rudele unor oaspeți de seamă. În timp ce câțiva muzicanți și patru dansatori goi întrețineau atmosfera, Publicola și-a ațintit privirea spre *lectus medius* și a observat că Sextus, scutierul sabin de șaisprezece ani, și Remus, coproprietarul atelierului unde se fabricau tunici, îi turnau Ladyssei vin pe gât.

— Acum trebuie să-l ții în gură, ai înțeles? i-a spus Remus prințesei, amuzate de această situație.

Ladyssa a încuviințat din cap. Apoi, cei doi indivizi au început s-o sărute pe gât și s-o gâdile până când ea nu mai putut să se abțină și a scuipat vinul printre râsetele și aplauzele celorlalți oaspeți. Marcellus, Cratio și Pomilius au

început să joace și ei același joc prostesc cu Ennia, pariind pe timpul cât sabina va reuși să țină vinul în gură în ciuda încercărilor bărbaților de a o face să-l scuie. Alți indivizi le-au explicat jocul fermecătoarelor fiice asiatice ale lui Bohrus, convingându-le să participe și ele. Dar cu cât atmosfera devenea mai încinsă, întreținută și de dansul senzual al unor femei mai în vârstă, care li s-au alăturat celor patru dansatori goi de pe scenă, cu atât gelozia cenzorului se intensifica, văzând cum Sextus și Remus o gâdilau pe Lady și își strecurau mâinile pe sub tunica ea sub pretextul că încercau s-o facă să râdă ca să scuie vinul.

Ladyssa a simțit chinul cenzorului și i-a aruncat o privire provocatoare, lingându-și buzele senzuală, știind că el făcuse o pasiune pentru ea încă din seara deschiderii petrecerilor de Lupercalii, pasiune care prinsese și mai mult aripi în ziua aceea, când a prins-o la subsol după ce a ieșit goală din bazinul cu apă caldă și a făcut dragoste cu ea într-o sală de masaj. Ladyssa se simțea atrasă de trupul masiv al lui Publicola și de înfățișarea lui virilă. Cu toate acestea, când el s-a apropiat de *lectusul* ei, însoțit de Lactia și Setis, rugându-i pe Sextus și Remus să le învețe jocul vinului și pe cele două gemene thailiene, ea nu l-a lăsat să intervină în treburile ei.

— Nu ești mulțumit de partida pe care am trăit-o amândoi în după-amiaza asta? I-a întrebat ea când el i-a propus să coboare împreună la bazin.

— Ba da, dar mai vreau, Ladyssa.

— Ce mai vrei? Abia mai mergeam după ce aproape m-ai rupt cu organul tău uriaș.

— Nu-mi mai aduce aminte! Personalitatea și trupul tău zvelt mi-au luat mințile, ca să nu mai vorbesc de *gaudiumul* tău extraordinar, a spus el, mângâindu-i coapsele.

Rezemându-se cu spatele de pieptul lui, Lady și-a încrucișat privirea cu cea a unui tânăr chipeș, care abia venise la petrecere și o privea de pe un *lectus* învecinat.

— Știi, Publicola, și mă simt atrasă de tine, a spus ea, ridicându-și genunchii spre piept pentru ca tunica să-i alunece spre coapse, expunându-și astfel privirilor lacome ale tânărului vulva acoperită de pânza de *bombyx*.

— Parfumul tău îmi îmbată simțurile ca un drog, a insistat Publicola. N-am vrut niciodată o femeie așa cum te vreau pe tine.

— Te înțeleg, Publicola, dar o femeie cu statutul și poziția mea nu poate să aibă o aventură cu tine în detrimentul altor oaspeți.

— Ca de exemplu, în detrimentul aceluia tânăr care se holbează la tine de parcă ai fi o apariție divină? i-a șoptit Publicola la ureche.

— Da... De ce nu-mi ciupești sfârcurile ca să mă exciți? a îngăimat ea, încrucișându-și din nou privirea cu cea a tânărului chipeș.

Publicola a început să-i stimuleze sfârcurile. Ea și-a depărtat ușor picioarele. Tânărul a venit spre ea. Cenzorul s-a strâmbat; era gelos ca un câine. Lactia și Setis se giugiuleau acum cu Sextus și Remus, care au început să le dezbrace.

— Cum te cheamă? l-a întrebat Ladyssa pe băiat în timp ce el îi atingeau cu degetele labiile acoperite de pânza de *bombyx*.

— De ce vrei să știi? a întrebat-o el, ciupindu-i vulva cu unghiile.

— Pentru că te plac, a spus ea, cu răsuflarea întretăiată.

— Ești doar o târfă! a răspuns tânărul, strâmbându-se.

De pe *lectusul* ei, Ennia a observat că Publicola spumega de furie. Goală, cu excepția lenjeriei intime, care abia îi acoperea zona genitală, sabina zveltă și scundă a

venit la cenzor și i-a distras atenția de la adolescentul obraznic.

Ladyssa a rămas fără suflare în clipa în care tânărul i-a smuls pânza de *bombyx*.

— Cu câți indivizi te-ai tăvălit astăzi? a întrebat-o adolescentul, cu un rânjel răutăcios, înfigându-și două degete în adâncurile ei și penetrându-i cu violență mucoasa vaginală.

Cât îi plăcea Ladyssei să fie tratată ca o târfă de un puști, care nu avea probabil mai mult de cincisprezece ani! Aroganța și disprețul lui o excitau în aceeași măsură ca și frumusețea fizică și trupul lui athletic.

— Încetează! a bâiguit ea când el și-a introdus toate cele cinci degete în adâncurile ei. Mă doare!

Tânărul roman s-a ridicat apoi brusc în picioare, a apucat-o pe Ladyssa de păr și a târât-o pe podea printre dansatorii goi și femeile vârstnice, acum și ele aproape goale.

Aflată parcă într-o transă de supunere atavică, Lady l-a auzit pe tânăr spunându-le dansatorilor să-i sfâșie tunică, trezindu-se apoi goală, înconjurată de torțe aprinse și muzicanți care băteau din tobe, paralizată parcă de o furtună de atacuri sexuale care îi mistuiau adâncurile.

Sub privirile uluite ale oaspeților, tânărul a luat-o de păr pe Lady, scoțând-o din sala de banchet și ducând-o la subsol. Ținând în mână o torță pe care o luase dintr-un suport de pe perete, a împins-o pe Ladyssa într-o sală de gimnastică și a încuiat ușa.

A doua zi de dimineață, după o noapte întreagă în care tânărul ă posedat-o, a dominat-o, a legat-o, a tachinat-o și „a siluit-o” fără milă, Ladyssa a ieșit împreună cu el din sala de gimnastică, plutind amândoi pe aripile extazului. Cu răsuflarea întretăiată și cu genunchii tremurând încă din cauza atacurilor lui sălbatice și a reacțiilor ei frenetice,

odihnindu-și capul pe umărul lui în timp ce dragostea îi lumina ochii, ea nu reușea să se desprindă din vraja pe care el părea că o aruncase asupra ei. Voia încă un sărut, și încă unul, și încă unul. Apoi, s-au aruncat în bazinul cu apă caldă și au făcut din nou dragoste cu frenezie.

— Vrei acum să-mi spui cum te cheamă? I-a întrebat ea, sărutându-l pe gât în timp ce se ștergeau unul pe celălalt cu prosoapele.

— Mamercus, a răspuns el.

Ladysei i-a plăcut numele lui chiar dacă nu avea de unde să știe că în urmă cu două luni același tânăr chipeș a dominat-o și a torturat-o cu cruzime pe

Briséis într-una dintre casele de jocuri ale lui Mutius, aducând-o practic pe sclava galică în pragul morții.

— Pe mine știi cum mă cheamă? I-a întrebat ea.

— Nu te cheamă... târfă? i-a răspuns el, ciupindu-i vulva.

— Îți place să-mi spui așa, nu?

— Ți se potrivește ca o piele de leopard.

— M-ai văzut la peștera Lupoacei?

— Ai fost acolo printre toate *lupaele*? a întrebat Mamercus, încruntându-se.

— Am fost acolo cu soțul meu.

— N-am știut că ești căsătorită... Cine e? Uriașul acela care se afla cu tine la banchet?

Lady și-a dat seama că el nu știa nimic despre ea și cu atât mai puțin că împăratul Romei era soțul ei.

— Nu, soțul meu este plecat deocamdată din oraș, a spus ea, temându-se că – dacă avea să-i mărturisească adevărul – Mamercus va da bir cu fugiții sau va renunța la atitudinea lui arogantă, care Ladysei îi plăcea atât de mult.

— Perfect... Mai bine să nu știe ce târfă ești!

— Știe foarte bine... a spus ea cu un zâmbet.

Mamercus i-a aruncat o privire disprețuitoare. A

apucat-o apoi de sfârcuri și a început să i le răsucească, să tragă de ele și să i le zgârie fără milă. Ea i-a cuprins penisul cu mâinile și a simțit cum acesta se preface în piatră. El a mușcat-o de umeri, apoi a trântit-o pe prosoape și a sodomizat-o. Pentru că se afla la vârsta apogeului sexual, Mamercus a posedat-o de multe ori cu violență pe Ladyssa pe parcursul aceleiași zile, iar ea s-a abandonat în brațele lui fără să-i pese de durere sau de propria siguranță.

Dar când s-au dus în apartamentul ei ca să ia masa, tânărul a aflat că „târfa” era soția lui Caligula și – în ciuda atracției puternice și a dorinței de a face tot timpul dragoste, care le-au mistuit sufletul încă din prima clipă în care s-au văzut – dispoziția lui s-a schimbat complet.

— Mamercus, nu ai de ce să-ți faci griji! a spus ea, strângându-l în brațe. Cezar este un om minunat, cu vederi liberale. Va fi încântat să afle că m-am îndrăgostit de un tânăr atât de chipeș cum ești tu.

Adolescentul a clătinat din cap.

— Ești britană, nu poți să-i înțelegi pe romani.

— De ce crezi asta?

— Pentru că, din tot ce mi-ai spus, îmi dau seama că te-ai subjugat deja și din această cauză nu mai prezinți niciun interes pentru mine.

Fără să mai rostească niciun cuvânt, Mamercus a ieșit din cameră.

Un stol de rândunici, care zbura suprapunându-se cu discul solar, ce răsărea la est de Nemi, în spatele munților Apenini, în cea de a doua zi de după *Nonae* (a unsprezecea zi a lunii martie), indica faptul că, în timpul nopții, furtuna s-a mutat la vest, abătându-se amenințătoare spre Antium, în largul mării.

În vila sa, Caligula era puțin îngrijorat de soarta Salomeei, care ar fi trebuit să ajungă în portul din Ostia cu

o zi înainte de *Nonae*. Comandantul escortei romane a ordonat, probabil, ca micuța flotă să se adăpostească în vreun golf format de insulele dintre Najpoli și Roma înainte de izbucnirea furtunii.

Între timp, tratativele cu ambasadorii au luat o turnură pozitivă. Leo Gharta, trimisul influent al regelui din Pontus, a făcut o adevărată pasiune pentru Drusilla în prima noapte a petrecerii din vila lui Caligula și a lucrat apoi cot la cot cu prințesa imperială, în apartamentul ei, la elaborarea unui tratat rezonabil pentru regele său, care putea să stea la baza înțelegerilor cu ceilalți ambasadori, schimbând doar unele prevederi, dacă era cazul.

Știind că el se îndrăgostise de ea și adora să se joace cu inelușele ei ca să-i intensifice starea de excitație, a introdus în tratat câteva clauze favorabile Romei, lăsându-l pe Gharta să-i scoată tunica și să se delecteze cu goliciunea ei. De câteva ori, ca să soluționeze disensiunile iscate din cauza unor aspecte ale acordului, Drusilla s-a așezat pe genunchii lui ca să-i transmită dorința ei de a face cât mai repede dragoste cu el după ce terminau de redactat tratatul, cu toate clauzele lui, în beneficiul reciproc. Farmecul ei era, fără îndoială, irezistibil.

După două ore, negocierile – care la început păreau să fie acerbe și de lungă durată – privind doleanțele revoltătoare ale regelui din Pontus s-au încheiat cu un acord satisfăcător pentru ambele părți și cu o îmbrățișare pasională, care a reaprins atracția fizică dintre Gharta și Drusilla, culminând cu o partidă nebună de amor în timp ce în birourile din apropiere scribii au întocmit câteva copii ale tratatului, ce aveau să-i fie date a doua zi împăratului, purtând semnătura lui Leo Gharta.

Mai târziu, în seara aceea, Drusilla i-a arătat fratelui său rezultatul final al misiunii ei, duse la bun sfârșit cu ajutorul lui Gharta, fiind în asentimentul lui din toate punctele de

vedere.

— Ce m-aș face fără tine, Drudi, dragă? a întrebat-o el, admirându-i sincer patriotismul.

— Ai fi oricum cel mai mare împărat al Romei, i-a răspuns ea, îndreptându-se spre terasa spațioasă a vilei.

Fratele și sora au privit împreună norii întunecați și fulgerele care brăzdau încă cerul deasupra mării Toscane.

— Ești îngrijorat din cauza Salomeei? l-a întrebat ea.

— Ei, bine, n-aș putea să spun că îmi place s-o aștept, dar Gaius Menusio, comandantul escortei pe care i-am trimis-o, are destulă experiență ca s-o conducă în siguranță spre port imediat ce apele se vor mai liniști.

— Mai ai vești legate de conspirație?

— Nu... Va trebui să mai așteptăm încă trei zile. În noaptea de Ide, trădătorii vor cădea în capcana mea și îi voi distruge fără milă.

— Mai vrei să le deschid poarta conspiratorilor cu două ore înainte de miezul nopții?

— Da. Îți voi acorda protecție, dar nu-ți pot dezvălui toate detaliile, pentru că vreau să-ți joci rolul cât mai firesc cu putință.

În seara aceea, Lady i-a invitat pe toți oaspeții la o expoziție de tablouri și sculpturi – creațiile celor mai cunoscuți artiști din Roma – subvenționați cu generozitate de soțul ei din fondurile proprii. Marcia Cordia, mai-marea Ghildei Prostituatelor, care îi sponsoriza pe artiștii aflați în căutarea consacrării, s-a ocupat de transportul operelor de artă în timp ce Ennia a avut grijă de artiști.

Ladyssa a uitat de Mamercus, care părăsise vila cu o seară înainte și a supravegheat cu atenție aranjarea tablourilor pe pereții de la subsol și amplasarea statuiilor în grădina învecinată.

Oaspeții și ambasadorii au luat cu asalt expoziția, admirând operele clasice ale artiștilor greci, romani și

egipteni, care înfățișau cu predilecție femei și bărbați goi, scene de dragoste, zei și zeițe sau falusuri de diverse mărimi, confecționate din diverse materiale.

Îmbrăcată într-o tunică elegantă, în nuanțe de roz ce atrăgeau privirile, Lesbia a venit însoțită de Bohrus, a cărui statură uriașă o puneă în inferioritate – acesta fiind însă motivul fascinației pe care o nutrea pentru el și al dorinței nesățioase de a-i simți mereu penisul uriaș în adâncurile sale. Agrippinilla nu și-a făcut apariția, pentru că plecase din Nemi în după-amiaza aceea ca să se întoarcă la vila ei din Lavinium, unde avea să petreacă câteva zile în brațele iubitului ei Tarquinius Golatus, care o aștepta deja acolo.

Bând diverse cocteiluri, mâncând prăjituri în timp ce ascultau o formație de muzicieni, prezentând artiștii și comentând stilul artei lor, Lady, Ennia, Lamitha, Demi și Marcia au întreținut cu succes atmosfera, apoi au organizat o licitație, unde cei mai bogați oaspeți au cumpărat majoritatea operelor de artă, strângându-se astfel fonduri pentru susținerea artelor frumoase.

Drusilla, Messalina, Pyrallis, Murahia și Ceryzia s-au mutat apoi în sala de *bilaro* și au început să joace, dând dovadă de multă iscusință, de vreme ce la Roma femeile erau cele care practica acest joc, bărbații preferând zarurile și jocurile de cărți. Regulile erau simple, așa că cele două frumuseți din Ethiopia au învățat să-l joace de cum au pus piciorul în Pompei cu două luni în urmă la invitația fraților Scauri.

După un timp, sala de *bilaro* a devenit neîncăpătoare, în ciuda celor șaiszeci de locuri cu care era dotată, astfel că împăratul a propus un concurs, invitându-le pe toate femeile să participe la joc complet dezbrăcate. Acest lucru era extrem de incitant, deoarece, în timpul jocului, concurențele trebuiau să se aplece peste masa de marmură în timp ce ținteau cu tacurile, încercând să

împingă bilele adversarei în gaura din mijlocul mesei fără să le lovească însă pe ale lor.

Cam douăzeci și patru de femei, printre ele aflându-se Ladyssa, Drusilla, Messalina, Ennia, Marcia, Murahia, Ceryzia, Pyralis, Demi, Lesbia și Lamitha, cărora li s-au alăturat cele mai frumoase dintre invitate, au acceptat propunerea provocatoare a lui Caligula, iar mulțimea a izbucnit în aplauze frenetice în clipa în care participantele, care aveau să joace câte două, una împotriva celeilalte, și-au scos tunicile, *mamillarele*, pânza de *bombyx* sau *mutandolele* și l-au salutat pe împărat înainte de începerea partidei.

Priveliștea era într-adevăr extraordinară! Ce putea fi mai incitant decât să vezi atât de multe femei goale, de o frumusețe uluitoare, care se înfruntă la *bilario*! Fundurile lor și picioarele depărtate în timp ce stau aplecate peste masă, țintind bilele cu tacurile, nu sunt oare amețitoare? Dar priveliștea pe care o ofereau concurențele plimbându-se în jurul mesei și pregătindu-se să lovească bilele fără să le pese de bărbații care le devorau din priviri? Erau oare conștiente că spectatorii priveau cu răsuflarea întretăiată jocul nu datorită aptitudinilor, ci farmecelor lor răvășitoare?

Apogeul talentului și frumuseții feminine a fost atins în ultima partidă dintre Messalina și Drusilla, o partidă între două zeițe, care i-a adus pe spectatori în pragul extazului suprem. În timp ce concurențele înfrânte s-au pierdut în sala înțesată de oaspeți și i-au lăsat pe admiratori să se delecteze cu trupurile lor fermecătoare, atenția spectatorilor a fost cu totul absorbită de partida finală, dar era greu de spus dacă emoțiile le erau puse la încercare din cauza scorului, a priveliștii celor două zeițe care i-a lăsat fără suflare sau a trupurilor amețitoare ale concurențelor eliminate.

Aplaudându-le pe amândouă atunci când marcau un punct, strângându-le în brațe, sărutându-le și mângâindu-le în clipa în care loveau cu succes bilele, oamenii nu s-au mulțumit cu victoria pe care Messalina a obținut-o pe muchie de cuțit împotriva verișoarei ei, astfel că cei peste o sută douăzeci de spectatori – artiști, senatori, ambasadori, cavaleri – s-au înghesuit în jurul celor două superbe finaliste, le-au trântit pe masa mare de *bilaro* și au început să lacă sex cu ele, invitându-le la petrecere și pe Ladyssa, linnia, Lesbia și pe multe altele.

Mulțumit de rezultatul propunerii sale, Caligula a urmărit partida finală, bucurându-se de apropierea și de sărutările dulci ale celor două fiice asiatice ale lui Bohrus din Bactria, mândre că împăratul le-a acordat loată atenția sa.

Apoi, când orgia s-a dezlănțuit nestăvilită, iar cele mai frumoase femei au căzut pradă haitelor nesățioase de bărbați, care le-au purtat pe aripile unui *gaudium* amețitor, Caligula a părăsit discret sala tumultuoasă împreună cu alesele inimii lui, ce semănau ca două picături de apă cu Roxana, soția de treisprezece ani a lui Alexandru cel Mare, și le-a condus în apartamentul său pentru a se bucura de minunățiile unei partide „asiatice” de dragoste.

A doua zi de dimineață, a treia zi după *Nonae* (a douăsprezecea zi a lunii martie), împăratul a încheiat înțelegeri cu toți cei opt ambasadori, pornind de la tratatul pe care Leo Gharta, ambasadorul din Pontus, l-a negociat cu Drusilla.

Apoi, după ce a răspuns salutului aliaților lui, care au recunoscut măreția Romei și filosofia inovatoare, generoasă și liberă a tânărului ei conducător, Caligula a primit un mesager din partea autorităților portuare din Antium. Acesta i-a încredințat un mesaj din partea comandantului Gaius Laurentius Menusio, în care îl informa despre eșuarea vasului *Cel De-al Șaptelea Văl*.

După ce l-a citit, Caligula i-a trimis degrabă răspunsul, cerându-i să ancoreze în Antium, nu în Ostia.

În după-amiaza aceea, Ennia și Lady au plecat incognito la cumpărături în cătunul din vecinătatea complexului de vacanță. Au cumpărat câteva coliere și medalioane create de meșteșugarii din partea locului, apoi Ennia a insistat să mănânce o supă caldă de pește la un local cu autoservire.

— Ia privește! a spus Ennia, arătându-i Ladysei o tăbliță din lemn agățată de un perete.

Pe aceasta era lipit un anunț, care spunea că o trupă de acrobați avea să prezinte un spectacol în piața satului în noaptea de Ide. Întâmplător, trei dintre acrobați – bărbați tineri și frumoși din Etruscia – au intrat în local, discutând cu voce tare despre problemele cu care se confruntau în găsirea unei săli de gimnastică, dotată corespunzător, unde să-și exerseze numerele de acrobație.

Ennia a început să vorbească și să flirteze cu ei. Ladyssa asculta fascinată aventurile cu care acrobații se făleau; unul dintre ei i-a atras atenția în mod deosebit – un individ pe care îl chema Ursus și care purta doar o vestă din piele peste pieptul lui păros, în ciuda temperaturii scăzute de afară. Nu i-a trebuit prea mult lui Ursus să înțeleagă faptul că blondei britane i s-au aprins călcâiele după el. Fără să rostească vreun cuvânt, el i-a scos haina lungă pe care o purta, apoi a luat-o de mână și au străbătut un coridor mic și întunecat, ce ducea la *latrina*.

Țintuind-o de un zid, Ursus i-a scos tunica în timp ce ea îi descheia vesta și își mângâia sânii goi de pieptul lui păros, cuprinzându-i penisul cu mâna pe când el i-a smuls lenjeria intimă și a luat-o în brațe. Agățându-se, goală, de gâtul lui, sărutându-l și depărtându-și picioarele, a icnit așa cum făcea întotdeauna când simțea un penis uriaș sondându-i adâncurile. Ea și-a ridicat apoi picioarele până la pieptul lui ca să-i simtă organul și mai adânc în

pântecele ei în timp ce el o ținea cu mâinile de fund și o poseda cu o forță copleșitoare. Gâfâind, ea l-a mușcat de umăr ca să-și înăbușe strigătele și s-a abandonat cu totul în brațele lui virile până când – cuprinsă de un orgasm năucitor – l-a strâns cu putere de fund, tremurând necontrolat sub impactul atacurilor sale violente.

Zvârcolindu-se încă de plăcere, Ladyssa a îngenuncheat în spatele lui. Ursus s-a sprijinit cu mâinile de perete, iar ea și-a cufundat fața între fesele lui păroase și a început să-i lingă și să-i absoarbă anusul, masturbându-i în același timp organul viril până când l-a făcut să ejaculeze. Apoi, i-a cuprins repede penisul în gură ca să se delecteze cu jeturile de spermă, înghițind-o până la ultima picătură.

— Ce-ar fi să invităm toată trupa de acrobați ca să-și execute numerele în fața invitaților noștri? i-a șoptit Ennia lui Lady când aceasta s-a întors în cameră însoțită de Ursus, fericită pentru că reușise să-și satisfacă atât de repede poftele carnale.

Lady a fost de acord, Ennia urmând să se ocupe de pregătirile necesare pentru a-i primi a doua zi pe cei cincisprezece acrobați la complexul rezidențial.

Când s-a întors la vilă, Ladyssa s-a dus într-un suflet la Caligula ca să-i povestească despre aventura pe care a avut-o cu Ursus.

— O, Ladyssa!... Mă lași fără suflare, a îngăimat el, așezând-o pe pat și cufundându-și fața în vulva ei ca să-i guste savoarea provocată de întâlnirea cu străinul acela.

— Da, da, iubirea mea... Sărută-mă! Posedă-mă! Nu am cuvinte să-ți descriu cât de neastâmpărată am fost! i-a spus ea printre gemete.

Acest lucru l-a excitat și mai tare pe Caligula, care a obligat-o să-i povestească cu lux de amănunte ce a făcut cu Ursus pe coridorul micului restaurant și – în timp ce ea îi satisfăcea curiozitatea nebună – el a posedat-o cu

frenezie.

În amurg, privind de pe terasa unuia dintre cele două turnuri ale vilei lui cum soarele se topea în marea Toscanei, Caligula și-a dat seama că furtuna se domolise, iar Salomeea avea să sosească a doua zi.

— Speri multe de la ea, nu? I-a întrebat Lady, știind cu câtă nerăbdare o aștepta el pe prințesa din familia Irozilor.

— Da... Mâine seară, vreau s-o rog să execute pentru mine celebrul ei dans.

— N-ar fi frumos să te bucuri singur de spectacolul ei? i-a șoptit ea, sărutându-l pe gât.

Ladyssa și Caligula au hotărât ca în seara următoare să organizeze fiecare câte o petrecere, așa cum făcuseră până acum. Ea i-a spus că invitasă o trupă de acrobați pentru oaspeții ei în timp ce el se putea bucura de spectacolul Salomeei în compania propriilor lui invitați.

— A doua zi, ne vom împărtăși experiențele și vom face din nou dragoste.

— Lady... iubito! Între noi s-a creat o legătură indestructibilă, cum poate exista numai între două suflete pereche!

— Știu, dragostea mea... Sunt a ta cu trup și suflet! Iar tu sălășluiești în trupul, în sufletul și în gândurile mele! Tot ce fac fac pentru tine, numai pentru tine!

Inimile lor pulsau de iubire, iar simțurile li s-au contopit din nou - chiar acolo, în turnul vilei, rezemați de balustrada terasei sau pe podeaua din mozaic, căci Caligula avea doar douăzeci și cinci de ani și Ladyssa, optsprezece, iar natura și tinerețea își cereau drepturile.

În dimineața celei de a patra zi după *Nonae*, cu două zile înainte de Idele lui martie, Briseis a trezit-o pe Drusilla, sărutându-i cu tandrețe gâtul.

— Vă iubesc, *domina*, i-a șoptit ea la ureche.

Prințesa a gemut somnoroasă și s-a întors spre ea.

— Nu voi înceta niciodată să vă iubesc, nici atunci când dormiți, i-a șoptit din nou Briseis.

Cu ochii încă închiși, Drusilla a strâns-o în brațe.

— O, iubito!... a gemut ea.

Briseis a sărutat-o ușor pe buze. Dormiseră împreună în ultimele nopți, iar dragostea lor devenise și mai puternică.

— Scribul vostru m-a rugat să vă trezesc, a spus sclava, sărutând-o încă o dată pe buze.

— Hmm... s-a strâmbat prințesa. Cât arată clepsidra?

— În curând se crapă de ziuă.

Drusilla a mormăit nemulțumită și s-a întors pe o parte ca să mai doarmă puțin.

— Aveți foarte mult de muncă, prințesa mea iubită, a insistat Briseis, masându-i umerii și sărutându-i gâtul.

După o baie caldă, Drusilla s-a dus în biroul ei și a început să citească mesajele care o așteptau pe masă. Caligula i-a lăsat un bilet în care o informa că Salomeea avea să sosească în portul din Antium, iar ea trebuia s-o primească așa cum se cuvine. Într-un alt bilet, fratele ei îi spunea ceva despre o trupă de cincisprezece acrobați, pe care prințesa trebuia să-i verifice, oferindu-le apoi permise de trecere. Ambasadorul din Commagene și cel din Iturea, care ocupau apartamente separate în aceeași casă de oaspeți, își exprimau aprecierile față de negocierile diplomatice, menționând faptul că, odată misiunea lor îndeplinită, s-au hotărât să se întoarcă la Roma înainte de prânz, rugând-o pe Drusilla să ia legătura cu soțiile și fiicele lor, găzduite la vila Ladysei, și să le spună să se pregătească de plecare. Într-o scrisoare scurtă, Acilius Trebellius, *tribunul* gărzilor pretoriene, însărcinat cu supravegherea palatului din Roma, îi comunica faptul că auzise zvonuri conform cărora națiunile italice din estul Romei erau pe cale să se răzvrătească și chiar să-l atace pe împărat la Nemi. Publius Certicus, cercetașul care o

ajutase să-și ducă misiunea la bun sfârșit în casa lui Cathegus, avea să sosească la reședința de vacanță cu puțin înainte de amiază ca să se ocupe de securitatea împăratului și a invitaților lui. Herbertus, comandantul gărzilor batave, îi aducea la cunoștință faptul că, în timpul nopții, cincisprezece din cei patruzeci de cai, pe care soldații îi țineau la o fermă din apropierea complexului rezidențial, au fost găsiți morți, probabil otrăviți, iar zece dintre ei încă mai trăiau, dar starea lor era critică.

Cu promptitudinea ei obișnuită, Drusilla a chemat doi cercetași, cărora le-a poruncit să-i investigheze imediat pe acrobații din Etruscia, să le verifice instrumentele și să-i prezinte un raport scris două ore după prânz. Apoi, s-a întâlnit cu Herbertus și au discutat problema gravă a cailor despre care se credea că fuseseră otrăviți. Pentru că nimeni nu știa nimic despre conspirație, în afară de ea și fratele ei, comandantul gărzilor batave bănuia că în fânul pe care l-au mâncat caii la fermă s-a strecurat vreo plantă otrăvitoare, care a ucis animalele. Drusilla s-a prefăcut că era de acord cu teoria lui, dar în sinea ei considera că incidentul ridica multe semne de întrebare. De fapt, și Herbertus avea propriile suspiciuni, dar nu voia să-i strice vacanța Drusillei. Ea i-a cerut, totuși, să întărească măsurile de securitate, pentru orice eventualitate.

— Câți soldați călare poți să-mi trimiți să mă însoțească în portul din Antium ca să întâmpin astăzi un vizitator important? I-a întrebat ea pe Herbertus.

— Nu mai mulți de zece, i-a răspuns el.

Era suficient, s-a gândit ea. Apoi, i-a spus războinicului germanic să le transmită celor zece soldați s-o aștepte la fermă o oră după prânz.

După plecarea lui Herbertus din biroul ei, i-a scris îngrijitoarei lui Lady să îndeplinească dorința celor doi ambasadori și să le pregătească de plecare pe soțiile și

ficele acestora. Apoi, a recitit scrisoarea lui Acilius, dar zvonurile legate de revolta națiunilor italice au lăsat-o rece. Un atac direct asupra complexului imperial bine păzit, construit pe dealurile din preajma lacului Nemi, ar fi implicat prezența a cel puțin o sută de oameni înarmați și poate chiar a artileriei, și-a spus ea. Nu existau rapoarte care să sprijine zvonurile conform cărora națiunile italice – alcătuite toate din cetățeni loiali Romei – ar aduna trupe împotriva lui Caligula și, în plus, ce interes ar avea să-l detroneze pe împăratul care le-a oferit avantaje uriașe, pământuri și fonduri ca să-și realizeze propriile proiecte?

După ce a întâmpinat-o pe Salomeea în portul din Antium, Drusilla a invitat-o pe prințesa din dinastia Irozilor în lectica ei. Deși nu se mai întâlniseră până atunci, ele au vorbit ca niște vechi prietene despre călătoria anevoiasă a Salomeei pe mare, despre eșuarea vasului ei pe malurile din Ventusia și despre celebrul Dans al Celor Șapte Văluri.

— Fratele meu a auzit atât de multe despre tine și dansul tău, încât abia așteaptă să te vadă dansând.

— În seara asta? a întrebat Salomeea puțin uimită.

— Da. N-ai vrea să-l faci fericit?

— Trebuie să văd cum se simt partenerii mei de scenă.

— A avut cineva de suferit din cauza furtunii? a întrebat Drusilla.

— Nu cred, dar au băut ca niște sugative după ce-am fost salvați de navele romane.

Cele două prințese au izbucnit în râs, apoi au vorbit despre rubedenii, comploturile dinastice și politica romană de îngrădire, care se opunea celei de expansiune a părților – un subiect deosebit de interesant pentru Salomeea de vreme ce barbarii invadaseră de câteva ori Palestina și numai ajutorul militar oferit de cele două legiuni romane, staționate în Jericho, și riscul izbucnirii unui război de amploare cu Roma au împiedicat căderea dinastiei Irozilor.

— Acum își îndreaptă atenția spre Armenia, a spus Salomeea, care era bine informată cu privire la afacerile din Orientul Apropiat.

— Știm... Fratele meu tocmai a încheiat tratate cu toate regatele din jurul Armeniei. Peste două luni, vom forma o coaliție puternică, iar dacă părții chiar au de gând să-i atace pe aliații noștri armeni, ne vom năpusti cu furie asupra lor și îi vom nimici, crede-mă, Salomeea!

Bruneta exotică și senzuală a încuviințat din cap. Știa că romanii nu glumeau când venea vorba să-i pedepsească pe dușmanii lor aroganți.

— Știi ceva, Drusilla? a spus Salomeea, cu o voce seducătoare. Am aflat că fratele tău este un bărbat înalt și chipeș. Dar dacă vrei să dansezi pentru el, aș prefera s-o fac fără să-l cunosc înainte, pentru ca emoția descoperirii să fie și mai intensă.

În după-amiaza aceea, Drusilla a găzduit-o pe Salomeea, împreună cu cei zece artiști ai ei – cinci muzicanți și cinci dansatori – în casa de oaspeți eliberată de cei doi ambasadori, dar i-a spus că putea să stea și în apartamentul rezervat pentru ea în vila lui Caligula. Ele au căzut de acord ca Salomeea să se pregătească de dans înainte de prânz, cu două ore înainte de apus.

Drusilla a găsit apoi pe biroul ei rapoartele referitoare la cei cincisprezece acrobați din Etruscia. Nu i s-a părut nimic suspect în identitatea, profesia și instrumentele pe care aveau să le introducă în complexul rezidențial pentru spectacolul lor; drept urmare, a semnat permisele de trecere și le-a încredințat cercetașilor însărcinați cu paza porții principale.

„Aceasta este ultima noastră noapte de vacanță, și-a spus prințesa imperială, știind că în seara următoare, trădătorii din coaliția *boni*-republicani aveau să încerce să-l asasineze pe fratele ei. Să profităm atunci din plin de ea!”

CffS2orțele ardeau pe tot cuprinsul reședinței de vacanță - pe alei, peste fântâni și iazuri, în jurul sculpturilor, la poarta principala-lă, deasupra portalurilor celor două vile, dar și lângă ușile celor cinci case de oaspeți. Bărbați și femei înveșmântați în straie elegante se plimbau fericiți prin grădini, vorbind și râzând, în timp ce muzicanții interpretau cântece populare, iar valeții serveau aperitive delicioase.

Ennia și Lesbia i-au invitat pe câțiva tineri să se alăture petrecerii Ladysei, iar Messalina și Lamitha au atras un public numeros în vila lui Cajigula ca să urmărească „un număr special de dans”, fără să dezvăluie însă nimic despre faptul că spectacolul avea să fie executat de celebra Salomeea, a cărei sosire la vilă era încă un secret foarte bine păzit. În sălile de banchet ale celor două vile cu greu mai găseai un loc liber, astfel că oaspeții care nu au mai avut unde să se așeze s-au înghesuit în pragul ușilor sau așteptau în camerele învecinate.

— Îmi permiteți să vă însoțesc, *domina*, și să rămân în umbra voastră ca o sclavă credincioasă? a întrebat Briseis, făcând ultimele retușuri machiajului și coafurii Drusillei.

— Vrei să vezi Dansul Celor Șapte Văluri, nu?

— Da... Am auzit că este un spectacol cu totul ieșit din comun.

— Bine, Briseis. Voi face o excepție de la regulă în acest caz cu totul excepțional, dar nu vreau să devii geloasă dacă voi flirta cu cineva care îmi va cădea cu tronc.

— Nu trebuie să vă faceți griji, Alteță. Dacă gelozia îmi va umbri rațiunea, voi pleca imediat, a promis sclava galică.

— Te las să fii drăguță cu bărbații, dar dacă vreunul nu se va mulțumi doar cu un simplu flirt, va trebui să-i spui că ești sclavă. Ai înțeles?

— Desigur, *domina*. Dar niciun bărbat nu va da ghes

inimii mele în seara asta.

În timp ce ultimii oaspeți care veneau din satele învecinate sau de la hanul din apropiere treceau de paza de la poarta principală, Publius Certicus a plecat din postul său și a abordat-o pe Messalina în grădină după ce-a aflat de prezența ei la petrecere de la unul dintre cercetașii lui.

— Ai văzut vreodată grota Cascadei Curcubeului? a întrebat-o el pe superba prințesă Valeriană după o scurtă prezentare, simțind că și ea îl plăcea la fel de mult pe cât o plăcea el.

— Nu. Unde este?

— Aproape de lac, la baza dealului pe care este construit complexul de vacanță.

— Vrei să mi-o arăți?

— Da. În nopțile de dinaintea echinocțiului de primăvară, efectul îți taie practic răsuflarea.

— Bine... Mai spune-mi o dată cum te cheamă!

— Publius Certicus... Îți propun ceva, Missi. După spectacolul de dans, te voi aștepta în locul acesta.

— Nu vii s-o vezi pe Salomeea?

— Mi-e teamă că nu. Sunt la datorie în seara asta, a spus el cu o voce tristă, care a făcut să vibreze coardele sensibile ale Messalinei.

— Atunci, voi pleca din sală imediat ce Salomeea își va scoate și ultimul vâl, bine? a promis ea, sărutându-l pe tânăr în fugă.

Mutius a trecut de paza de la poartă exact în clițja în care Messalina se îndepărta de chipeșul cercetaș. În ciuda burții sale umflate și a pălăriei uriașe pe care o purta pe cap, mijlocitorul a alergat după ea și a prins-o de braț.

— Cum te simți în seara asta, draga mea? a întrebat-o el, zâmbind, dar prințesa i-a răspuns cu o privire de gheață.

— Ce i-ai făcut mamei mele, ticălosule? l-a întrebat ea,

îmbufnată.

— Mamei tale...? Nu știu la ce te referi, a răspuns mijlocitorul, arborând o expresie inocentă.

— Mincinosule! O prietenă de a mea, din breasla prostituatelor, mi-a trimis o scrisoare de la Atena, spunându-mi că Domitia Lepida își „servește” clienții în aceeași casă de jocuri în care m-ai trimis și pe mine.

— Missi, Missi... Poate că s-a dus acolo de una singură sau poate cu vreun alt protector, a mințit Mutius, care îi facilitase Domitiei Lepida șederea în casele lui de jocuri, dar - legat de același jurământ pe care îl făcuse în fața tuturor prostituatelor lui, inclusiv a Messalinei - nu avea voie să spună absolut nimic.

— Nu poți să vorbești despre asta, nu-i așa? I-a întrebat ea, ținându-l cu privirea.

— Firește că nu... Dar gândește-te că la treizeci și cinci de ani sau poate la o vârstă și mai înaintată, femeile au nevoie de sex la fel de mult ca tine! Și după cum bine știi, cea mai bună modalitate ca să-ți satisfaci această poftă este să lucrezi într-un loc unde poți întâlni nenumărați bărbați care să-ți împlinească dorințele și poate chiar să plătească pentru favorurile tale.

Missi și-a mijit ochii, clătinând din cap cu privirea ațintită asupra figurii lui inteligente care trăda multă încredere de sine. Credea cu tărie în fiecare cuvânt pe care îl rostea. Dar în fond, avea dreptate, și-a spus ea, și nu avea niciun motiv să se îndoiască de faptul că mama ei se simțea la fel de încântată și fericită cum se simțise și ea în timpul petrecut acolo.

— Ai de gând s-o „recrutezi” și pe Salomeea? I-a întrebat ea pe un ton sarcastic, îndreptându-se împreună spre vila lui Caligula.

— Mi-ar plăcea să-i ofer prințesei din dinastia Irozilor câteva experiențe senzaționale, dar nicidecum nu

„recrutez” pe cineva. Totul trebuie să se desfășoare firesc, sub auspiciile lui Venus.

În sala de banchet a Ladyssei, oaspeții se desfătau cu gustări delicioase, în timp ce câțiva actori, cântăreți, bufoni, poeți, dansatori și povestitori comici își executau numerele pe scenă. Ennia programase spectacolul de acrobație spre sfârșitul dineului, cu două ore înainte de miezul nopții. Lesbia și Bohrus stăteau întinși, printre alți invitați, pe un *lectus* din ultimul rând în partea de vest a sălii lângă un grup de tineri și tinere printre care, a observat sora împăratului, se afla și Pyrallis, care încerca să-i împiedice pe Eutyclus și Apelles s-o dezbrace.

— Vrei să-i atrag atenția spre alte fete? a întrebat-o Ennia pe Ladyssa, observând că Publicola se apropia de *lectus medius*.

— Nu, nu acum... Poate mai târziu, a spus Lady, căreia îi plăceau conversațiile cu cenzorul și – de ce nu? – pasiunea pe care acesta o manifesta pentru ea.

Între timp, la vila lui Caligula, celebrul dans al Salomeei era precedat de un spectacol susținut de maimuțe și papagali dresați, care își executau numerele la comanda unei familii de pitici, în timp ce valeții așezau cu discreție prin sală câteva urne din bronz. La cererea Salomeei, oaspeții aveau să servească masa după spectacolul ei, dar nu o deranja dacă aceștia se delectau între timp cu diverse cocteiluri, droguri arabe și aperitive. După ce spectatorii au umplut până la refuz sala și așteptau nerăbdători începerea spectacolului, Caligula și-a făcut apariția, singur, prin partea de sud a sălii; înveșmântat cu una dintre robele lui impresionante, împăratul a fost întâmpinat, ca de obicei, cu urale și aplauze.

Purtând una dintre tunicile ei seducătoare, create de Petronius, Drusilla a intrat în sală imediat după fratele ei, întâmpinată de o altă rafală de urale și aplauze; au urmat

Murahia și Ceryzia, îmbrăcate în costumele lor colorate în stil african, însoțite de Hortensius și Umbratius Scaurus. Micul alai a traversat sala, îndreptându-se spre cele cinci trepte din marmură ce duceau spre uriașul *lectus medius* încadrat de pilaștrii corintici. Când Caligula și-a ocupat locul pe *lectus* între cele două frumuseți etiopiene și între frații Scauri, Drusilla s-a așezat pe un *lectus* din primul rând între Messalina, Titus Quiritus, Demi, Mutius, Lamitha și Callistus Primus, care ocupau locurile învecinate. Briseis s-a strecurat în spatele *dominei* sale, purtând o tunică simplă, dar la fel de elegantă și atrăgătoare ca întotdeauna.

În cele din urmă, cei cinci muzicanți ai Salomeei, îmbrăcați în tunici scurte, identice, brăzdate de dungi aurii, au urcat pe scenă, cântând din oboaie, flaute, tobe, talgere și tamburine melodii exotice din Orientul Apropiat. Valetii au aprins toate torțele și lămpile cu ulei din sala de banchet. Apoi, trei dansatori atletici, vopsiți din cap până în picioare în nuanțe argintii și purtând *perizome* aurii, s-au năpustit în sală, făcând jonglerii cu torțele aprinse, sărind și dansând cu măiestrie, vigoare și stil. La scurt timp, alți doi dansatori negri, din Africa, purtând și ei aceleași *perizome* aurii ca partenerii lor, și-au făcut apariția pe scenă, jucându-se cu torțele, printre aplauze și ovații frenetice. După ce s-au bucurat un timp de urale, le-au făcut semn spectatorilor să facă liniște pentru a crea o atmosferă de tensiune și nerăbdare înainte de dansul Salomeei.

Și frumoasa prințesă din dinastia Irozilor nu s-a lăsat mult așteptată, apariția ei tăindu-le spectatorilor respirația. Părul bogat și ondulat îi cădea liber pe umeri, încununit de o tiară din aur, incrustată cu pietre prețioase; un *stibium* de culoare neagră din Tyria și farduri în diferite nuanțe de albastru îi accentuau ochii negri și sfredelitori;

iar buzele mari și senzuale îi erau puse în evidență de o vopsea roșie egipteană. Sub privirile fascinate ale publicului, Salomeea a început să danseze.

Deplasându-se dintr-o parte în alta a sălii, printre muzicanții care alternau ritmul lent al muzicii cu cel alert, și printre dansatorii care agitau prin aer torțele aprinse, Salomeea își flutura în jurul trupului cele șapte văluri, fiecare de altă culoare, dezvăluindu-le însă spectatorilor doar picioarele zvelte, în nuanțe cafenii, și gleznelor împodobite cu nestemate și clopoței sferici.

Vitalitatea seducătoare a spectacolului a trezit la viață, chiar de la început, simțurile publicului. Cei cinci dansatori i-au redus însă imediat la tăcere pe spectatorii excitați, agitându-și amenințători torțele prin fața lor. Au luat apoi niște praf de tămâie din urnele de bronz, pe care l-au presărat deasupra torțelor, provocând un fum în nuanțe diferite de albastru. Unduindu-și seducătoare șoldurile, brațele, mâinile, picioarele și toate celelalte părți ale corpului, sincronizându-se cu muzica și cu mișcările provocatoare ale celor cinci dansatori, Salomeea și-a scos primul văl (albastru), fluturându-l prin fața publicului până când dansatorii au înconjurat-o, presărând și mai mult praf albastru deasupra torțelor și agitându-le în jurul ei. Când fumul albastru s-a evaporat, spectatorii au observat că vălul albastru s-a făcut și el nevăzut.

Urmând același ritual, Salomeea și-a mai scos, unul câte unul, încă patru văluri printre torțele care scoteau fum în aceleași nuanțe ca vălul pe care îl arunca. Au mai rămas acum doar două văluri – unul stacojiu, iar celălalt auriu – pe care Salomeea le flutura în jurul șoldurilor rotunde, al fundului proeminent, al taliei zvelte și al sânilor ei frumoși. Cu toate acestea, în ciuda țesăturii subțiri, publicul abia dacă îi distingea sfârcurile și părul pubian luxuriant în timp ce prințesa continua să danseze prin sală ca o zeiță din

Olimp.

Cu toate acestea, deși dansul ei era per ansamblu impresionant și seducător, ceea ce a stârnit însă cu adevărat uimirea și admirația publicului era capacitatea ei de a-și mișca fiecare parte a trupului independent de celelalte, imprimându-le o intensitate și o viteză diferită de ale celorlalte – trecea, așadar, cu ușurință de la un tremur aproape imperceptibil la adevărate spasme erotice, mișcându-și cu atâta senzualitate șoldurile, abdomenul, fundul, brațele, umerii și picioarele încât a smuls publicului ropote de aplauze. Cei doi dansatori negri s-au apropiat de *lectus medius*, revărsând o cascadă de lumină asupra lui Caligula, care stătea tolănit pe perne din pluș, alături de Murahia și Ceryzia, ale căror trupuri negre ca abanosul erau acum aproape goale.

Flancată de-o parte și de alta de doi dansatori și însoțită de încă unul, care stătea în spatele ei, Salomeea a început să danseze doar pentru tânărul împărat, încrucișându-și privirea cu a lui și întorcându-și sau ridicându-și de nenumărate ori capul spre el, fără să se uite în altă parte și fără să zâmbească. Cei trei dansatori au luat-o în brațe și au învărtit-o prin aer în timp ce ea dansa și se juca cu cele două vâluri, fără să-și expună însă părțile cele mai atrăgătoare ale trupului. Încurajată de ritmul obsedant al muzicii zămislite de toate instrumentele, Salomeea a făcut o piruetă, a sărit printre cei trei dansatori și a alunecat pe genunchi pe podeaua din marmură.

Apoi, odată cu schimbarea dramatică a ritmului muzicii, intensificat de bătaia regulată a tobelor, splendida prințesă din dinastia Irozilor și-a scos, cu mișcări senzuale și artistice, vâlul auriu, făcându-l să dispară printre norii aurii de fum. Dar în ciuda faptului că trupul îi era acum învăluit doar de cel de al șaptelea vâl (cel stacojiu), cu care se juca de parcă era iubitul ei, legănându-se,

tremurând și înfiorându-se ca și când făcea dragoste cu el, Salomeea reușea în continuare să-și ascundă acele părți ale corpului pe care publicul ardea de nerăbdare să le vadă.

Dansând, mișcându-și brațele și șoldurile și exprimând – cu ajutorul ochilor ei negri și sfredelitori – fervoarea actului artistic, a urcat treptele de marmură, îndreptându-se spre Caligula, în timp ce dansatorii își agitau torțele în jurul ei. Murahia și Ceryzia s-au retras. Salomeea a savurat momentul din plin. Ea dansa acum în exclusivitate pentru cel mai puternic om din lume, care nu semăna deloc cu satrapii din Orient, bătrâni și grași, ci, dimpotrivă, era tânăr și frumos, cu ochii verzi-cenușii, ce-i scrutau trupul, mintea și sufletul așa cum ar fi făcut-o însuși zeul dragostei.

Cât de însuflețită se simțea Salomeea! Cu câtă plăcere îi urmărea privirile! Dansând deasupra lui, i-a dezvăluit doar frumusețea sânilor, trăgând de cel de al șaptelea vâl, care i-a mângâiat ușor sfârcurile, făcându-le să țâșnească precum două săgeți micuțe. Apoi s-a întors cu spatele ca să-l lase să-i admire forma seducătoare a șoldurilor și contracțiile fermecătoare ale feselor. S-a întors apoi din nou cu fața spre împărat, jucându-se cu vâlul stacojiu, fluturându-l între picioare, fără să-și dezvăluie însă izvorul senzualității, mișcându-și abdomenul deasupra lui și acoperindu-i fața cu voalul doar ca să-l îmbete cu aroma ei și ca să-l facă să simtă dorința pe care o nutrea pentru el. Dansând și vibrând din toate mădularele, fără să-i atingă trupul, s-a aplecat deasupra lui Caligula și și-a mângâiat buzele de ale sale, contopindu-și gura cu a lui.

Trezită parcă de ritmul nebun al muzicii, de bătăile și de mișcările frenetice ale tobelor și torțelor,

Salomeea a scos un țipăt și s-a ridicat în picioare. Un praf roșu de tămâie ardea pe torțe. Un fum dens a învăluit-

o în timp ce își scotea și cel de al șaptelea vâl, legănându-se și unduindu-se ca o cobră într-o ceață roșie. Dansatorii au înconjurat-o exact la timp ca s-o ajute să facă nevăzut și ultimul vâl, așa cum se întâmplase și cu celelalte șase.

Iar când fumul s-a risipit, publicul a văzut-o pe Salomeea ținându-și mâinile împreunate deasupra capului, unduindu-și șoldurile, etalându-și trupul de o frumusețe uluitoare și dansând în jurul împăratului pentru a-i aduce pe spectatori în pragul nebuniei. Credincioasă cuvântului dat, Messalina s-a strecurat prin mulțimea fascinată de spectacolul fantastic al Salomeei și a ieșit din sala de banchet ca să se întâlnească cu Publius Certicus.

Nici Caligula nu-și putea desprinde privirea de la Salomeea, simțindu-i puterea pasiunii ce izvora din vulva ei. O, *da!*... Ardea de dorință, frumoasa prințesă a Irozilor, căci voia să-i dăruiască farmecele sale și să-l lase s-o sărute exact în locul în care simțea vibrațiile cele mai puternice. Printre strigăte și aplauze, ea s-a ghemuit deasupra lui, dezvăluindu-și comoara – goală, fără voaluri. Privirea lui Caligula s-a topit în fața frumuseții amețitoare a labiilor ei perfecte și a vulvei desăvârșit create sub arcada osului pubian, acoperită de bucle bogate de păr negru și mătăsos.

Cât de puternic și de dulce era gustul senzualității ei! Și cum s-a mai îmbătat împăratul, înfruptându-se din ea în timp ce prințesa dansa încă pe ritmurile muzicii! Cu câtă pasiune o strângea de fund! Cât de repede i-a prins sfârcurile și i le-a ciupit, intensificându-i reacțiile erotice! Cum vibra clitorisul ei între buzele lui Caligula în timp ce împăratul îl sorbea așa cum albina soarbe nectarul unui trandafir roșu și apoi îl mușca, stârnindu-i fiori de plăcere!

— Stai, Cezar! Dansul meu nu s-a terminat încă, a îngăimat ea.

Apoi, și-a apăsat vulva de gura lui, depărtându-și labiile

și permițând limbii lui să pătrundă în orificiul plăcerii ei. Dar când i-a sondat și mai mult în adâncurile, prințesa a strâns vaginul, iar el a simțit cum o limbă mătăsoasă îl sărută și încearcă să se strecoare printre dinții lui. A mușcat-o. Ea și-a retras vulva din gura lui. Caligula a descoperit atunci, spre marea lui uimire, că ținea între dinți cel de al șaptelea vâl. Cu cât Salomeea se îndepărta mai mult de el, cu atât vâlul se lungea mai tare... Publicul privea fascinat spectacolul. Muzicanții au accelerat bătaia tobelor. Dansatorii își roteau pelvisurile și își agitau torțele lângă ea. Dansând goală, fără să-și dezlipească ochii de la Caligula, Salomeea a coborât treptele cu spatele și a continuat să se îndepărteze. Legat de cel de al șaptelea vâl, al șaselea s-a ivit și el din vaginul ei, urmat de toate celelalte până când ea a ajuns la capătul sălii. În acel moment, cele șapte văluri, legate unul de celălalt, se întindeau pe podea, pornind de la vulva ei și ajungând în gura împăratului.

Înconjurată de partenerii ei, Salomeea își unduia soldurile și brațele în direcția lui Caligula. Pocnetul talgerelor a atras atenția publicului spre cei cinci dansatori. Talgerele au răsunat apoi din nou, iar cele cinci *perizome* aurii au dispărut ca prin minune. Cinci penisuri stăteau drepte sub privirile uimite ale publicului și se mângâiau de șoldurile Salomeei. Ea și-a scos ultimul/primul vâl (albastru) din *cunnus* și a străbătut sala în pași de dans până la *lectus medius*, adunând vâl după vâl și unduindu-se printre partenerii ei, de parcă refuza penisurile pe care ei i le ofereau, dar oprindu-se de câteva ori ca să danseze cu ei și să simtă cum organele lor puternice o atingeau și o penetrau, îmbibându-se cu nectarul ei.

Apoi, a fugit din nou la Caligula, după ce și-a recuperat toate cele șapte văluri, ce purtau amprenta sucurilor ei.

Dansatorii s-au oprit la baza scărilor în timp ce ea s-a năspustit la el, învăluindu-l în voalurile ei, așezându-se deasupra lui, sărutându-l și înfigându-se ușor în penisul lui.

— Nu ne-am dorit oare asta încă dinainte de a ne cunoaște? I-a întrebat ea pe un ton șoptit.

— E bine când visele devin realitate, nu-i așa?

— O, da... E foarte bine, a îngăimat Salomeea, simțind cum îi sondează din ce în ce mai tare adâncurile.

În momentul acela, mai multe evenimente au avut loc simultan în cele două vile, dar și în alte părți ale complexului de vacanță.

La vila Ladyssei, numai cinci din cei cincisprezece acrobați din Etruscia au început să-și instaleze echipamentul necesar numerelor de acrobație. Ceilalți zece, sub conducerea lui Ursus, protejați de întunericul din grădină și înarmați cu pumnale, i-au atacat pe cei șase cercetași care păzeau poarta principală în timp ce membrii curții imperiale împreună cu toți invitații lor se aflau în cele două vile și priveau spectacolele. După o scurtă încăierare, cei șase cercetași au fost trimiși în lumea celor drepți, fără să aibă șansa să strige după ajutor. Asasinii etrusci au deschis apoi poarta. Două grupuri de câte doisprezece oameni, înfășurați în *saga* (pluralul de la *sagum* = pelerină militară), ascunzându-și chipurile sub glugi, ținând în mână câte un *gladium* și un scut mic și rotund și având la cingătoare câte un pumnal, iar unii chiar câte o lance, s-au năspustit înăuntru prin poarta deschisă și s-au îndreptat spre vila lui Caligula.

În fața vilei, indivizii ce-și ascundeau identitatea sub glugi s-au despărțit. Jumătate dintre ei, sub conducerea lui Cathegus și a lui Tullius Sergius, s-au furișat în spatele clădirii, pe când ceilalți, sub comanda chestorului Licinius Scaevola, s-au pregătit să atace gărzile care stăteau de pază la ușa principală. Deoarece concepuse, cu multe luni

în urmă, hărți exacte ale complexului și clădirilor învecinate, Cathegus a găsit o ușă în spatele vilei, rar folosită, și a intrat, împreună cu oamenii săi, pe un coridor, care ducea spre sala de banchet.

Ei s-au oprit pe loc și și-au ciulit urechile. Nu se auzeau decât muzica și strigătele ce răzbăteau din sala de spectacole.

— Nimeni nu bănuiește nimic, i-a șoptit Tullius Sergius lui Cathegus.

Senatorul a rânjit. După ce o păcălise pe Drusilla, lăsând-o să creadă că atacul avea să aibă loc în noaptea următoare, când conspiratorii aveau să ia cu asalt complexul cu ajutorul ei, Cathegus schimbase cu abilitate planul, hotărându-se să atace cu o noapte înainte, ca să ia prin surprindere gărzile batave care reprezentau scutul de protecție al lui Caligula.

Bucuria a fost însă de scurtă durată. La poarta principală, doi soldați din gărzile batave, care patrulau prin apropiere, i-au observat pe etrusci târând corpurile celor șase cercetași uciși, în timp ce mai mulți indivizi înarmați au intrat prin poarta deschisă. Soldații au dat alarma.

— Ce se întâmplă? a exclamat Messalina, care se săruta cu Certicus, rezemându-se de gardul uneia dintre casele de oaspeți, aflate destul de departe de poarta principală.

Certicus a încremenit pe loc, încercând să identifice zgomotul. De la distanță, răzbăteau strigăte de război în graiul batav în timp ce un pluton de soldați germanici s-a năpustit spre poartă, atacându-i pe indivizii care pătrunseseră în incinta complexului. Certicus a luat-o pe Messalina de mână și s-au îndreptat într-un suflet în direcția de unde veneau strigătele. O luptă aprigă se desfășura sub ochii lor.

Soldații batavi i-au ucis pe atacatorii *boni*, dar un contingent de aproape cincizeci de călăreți a intrat pe

poartă și a nimicit jumătate din gărzile germanice. Alte santinele batave s-au năpustit spre poartă, ucigând călăreții, dar suferind la rândul lor pierderi însemnate. Alți atacatori acoperiți cu glugi au pătruns în complex prin cele două porți mai mici, abandonate de santinelele batave care s-au dus să apere poarta principală.

Imediat ce a auzit alarma, însoțită de primele ciocniri violente, Scaevola și oamenii săi au atacat gărzile germanice care stăteau de pază la intrarea principală a vilei lui Caligula. Pumnalele și sulitele răspândeau moartea în ambele tabere. Alți soldați și cercetași, care păzeau interiorul vilei, au auzit zgomot de luptă și s-au repezit la intrarea principală ca să vadă ce se întâmplă. Deoarece Caligula își pregătise contraofensiva pentru noaptea următoare, nu organizase un plan de apărare și pentru seara aceea, așa că atacatorii au reușit să-i ia pe toți prin surprindere.

În incinta vilei împăratului, Cathegus stătea la pândă printre pilaștrii care înconjurau *lectus medius*. El a văzut-o astfel pe Salomeea, goală, recuperându-și ultimul vâl, urcând treptele de marmură și așezându-se peste Caligula. Analizând situația, senatorul înarmat a încercat să identifice oaspeții și a recunoscut-o printre ei pe Drusilla, care stătea pe un *lectus* alături de prietenii ei în partea de vest a sălii.

— O vezi? i-a șoptit Cathegus lui Tullius Sergius, arătându-i-o pe prințesa imperială.

— Da.

— Ia cu tine cinci oameni, treceți prin pasajul ascuns – i-a spus Cathegus lui Sergius, referindu-se la coridorul care ducea în partea de vest a sălii – și loviți fără milă!

Înainte ca cineva să-și dea seama ce se întâmplă la intrarea principală și în interiorul întregului complex de vacanță, grupul lui Cathegus s-a năpustit asupra lui

Caligula. Stând deasupra împăratului, Salomeea i-a văzut pe asasini în clipa în care aceștia au năvălit spre ei, din spatele pilaștrilor, amenințându-i cu pumnale și săbii și strigând:

— Moarte tiranului!

Agilă ca o panteră, prințesa din dinastia Irozilor s-a rostogolit împreună cu Caligula de pe *lectus medius*, dar înainte de a fugi, a reușit să-l lovească cu piciorul în vintre pe primul atacator. Cathegus s-a prăbușit la pământ, țipând de durere și scăpând *gladiumul* din mână. Oaspeții au sărit în picioare. Femeile au început să țipe înspăimântate. Cei cinci dansatori s-au azvârlit, neînarmați, peste Salomeea ca s-o protejeze, împiedicând pentru o clipă atacul asasinilor.

Doi indivizi au aruncat sulițele în direcția împăratului. Niciuna nu și-a atins ținta, iar Caligula a pus mâna pe o lance. Murahia s-a târât pe podea, încercând să înșface sabia lui Cathegus. Și a reușit. Senatorul s-a ferit însă cu agilitate de loviturile ei, scăpând cu viață. Unul dintre atacatori a prins-o în brațe. Caligula l-a ucis însă cu o lance. Hortensius,

Umbratius și Ceryzia au sărit în ajutorul împăratului. Agresorii i-au spintecat umărul Ceryziei. Umbratius a încercat s-o ajute, dar a fost decapitat. Sângele curgea în valuri. Doi dansatori, care o împiedicau pe Salomeea să intervină în luptă, au căzut și ei secerați. Sala de banchet arăta ca o casă de nebuni.

În timp ce Cathegus îl ataca pe Caligula, Tullius Sergius și cei cinci asasini ai lui au sărit peste *lecti* în partea de vest a sălii, amenințând grupul Drusillei cu săbii, pumnale și sulițe. Mutius, Titus Quiritus și Callistus i-au atacat pe câțiva dintre agresori. Pe doi dintre ei i-au doborât la pământ. Mutius a înșfăcat un pumnal și l-a ucis pe unul dintre atacatori. Drusilla a sărit în picioare în clipa în care

Cathegus s-a năpustit asupra fratelui ei. Tullius Sergius a azvârlit sulița în direcția ei. Briseis s-a aruncat asupra prințesei imperiale, salvându-i viața cu propria-i viață, căci sulița s-a înfipt în trupul ei, doborând-o la pământ într-o baltă de sânge.

Sergius și-a scos sabia.

— În seara asta, frumoasa mea prințesă, republica va renaște!

— Ucigașule! a strigat Drusilla, ferindu-se din calea lui.

Titus a aruncat un pumnal spre Tullius Sergius, obligându-l să se retragă, în timp ce Mutius și Callistus i-au împiedicat pe ceilalți criminali să pună mâna pe prințesă.

Drusilla s-a târât spre Briseis și i-a scos sulița din piept. Sângele a țâșnit în cascadă din rana cumplită.

Sclava galică tremura în ghearele morții. Cu lacrimi în ochi, prințesa a strâns-o în brațe.

— Nu, iubito, nu! Nu muri, te rog! a strigat ea printre lacrimi, sărutând-o.

— Aveți... grijă, *domina!* a bâiguit Briseis. Vă... voi... iubi... mereu...

Un fior i-a străbătut corpul. Drusilla a sărutat-o. Briseis a încercat să mai spună ceva, dar un șuvoi de sânge i-a țâșnit pe gură, improșcând-o pe prințesă pe față. Fără să mai țină seama de ce se întâmpla în jurul ei, Drusilla a izbucnit în plâns, îmbrățișând-o cu disperare pe iubita ei Briseis, care zăcea acum fără suflare în brațele sale. Sergius l-a rănit în piept pe Callistus și se pregătea s-o decapiteze pe prințesa lipsită de apărare.

În ultimul moment, Mutius a pus mâna pe un *gladium*, pe care l-a înfipt în burta lui Tullius Sergius, spintecându-i-o cu tăișul sabiei.

— În brațele lui *Charon* să ajungeți - tu și republica ta! i-a strigat Mutius conspiratorului, care s-a prăbușit la pământ, eviscerat, zvârcolindu-se în ghearele unei morți

lente și dureroase.

Apoi, mijlocitorul bizantin a parat loviturile unui alt agresor, salvându-i din nou viața Drusillei. Titus l-a lovit cu pumnul pe un alt atacator. Demi și Lamitha s-au năpustit asupra individului năucit de lovitura devastatoare pe care tocmai o primise. Demi l-a mușcat de ureche. Lamitha i-a înșfăcat sabia și i-a înfipt-o direct în inimă, sângele cald împrôșcând-o din cap până în picioare.

Patru cercetași înarmați și trei soldați batavi și-au croit drum prin sala de banchet printre femeile înspăimântate, care încercau să scape de masacru înghesuindu-se spre ușa de la intrare. Văzând că Tullius Sergius era mort, ceilalți patru oameni din grupul lui s-au împrăștiat care încotro, retrăgându-se în pasajul secret.

Și Cathegus s-a retras, împreună cu patru dintre oamenii săi, în pasajul din spatele *lectusului medius*, lăsând în urmă doar cadavrul individului ucis de sulita lui Caligula.

— Ne atacă din afară, Cezar! a strigat unul din cercetași.

— Suntem înconjurați! a țipat altul.

— Unde este Herbertus? a răcnit Caligula.

— Se luptă la porți, a răspuns unul dintre soldații germanici.

Afară, la poarta principală, imediat după ce soldații batavi au dat alarma și înainte de atacul lui Cathegus asupra lui Caligula, cei zece acrobați trădători din Etruscia au predat ștafeta celorlalți conspiratori și s-au îndreptat spre vila Ladssei. Patru cercetași stăteau de pază în fața portalului.

— Ce se întâmplă? i-a întrebat unul din cercetași pe falșii acrobați, referindu-se la zgomotul care răzbătea de la poarta principală.

— O ceată de tineri beți încearcă să pătrundă înăuntru, a răspuns Ursus.

Cercetașii se pregăteau să-i percheziționeze, pe el și pe însoțitorii lui. Tăișul armelor a străfulgerat pentru o clipă în fața cercetașilor pentru ca apoi acrobații să sară la gâtul lor și să-i ucidă.

În sala de banchet a Ladyssei, care era mult mai mică decât cea a lui Caligula, invitații se bucurau de o cină tipic romană, cu muzică și spectacole. Oaspeții, majoritatea tineri în ținute provocatoare, râdeau și glumeau. De pe *lectusul* ei, Lady privea, în compania cenzorului Publicola Tuditani, salturile executate de cei cinci acrobați etrusci – singurii membri din trupă care puteau să execute numere de acrobație într-un spectacol public. În ultimul rând din partea de vest, Lesbia stătea ghemuită lângă iubitul ei, Bohrus, uriașul ambasador al Bactriei, de parcă namila cu înfățișare de tătar reprezenta totul pentru ea și în acel moment, chiar așa și era. Vizavi, Eutychus și Apelles reușiseră s-o convingă pe Pyrallis să-și scoată tunica și acum o mângâiau amândoi pe sub *subvesta*, stârnindu-i dorința de a face concomitent dragoste cu cei doi tineri.

În clipa în care Ennia l-a văzut pe Ursus intrând în sală împreună cu cei nouă parteneri ai lui și alăturându-li-se celorlalți cinci acrobați, i-a făcut iute un semn. Apoi, s-a apropiat de Lady.

— Ai văzut că s-a întors? i-a șoptit sabina la ureche.

Lady s-a uitat la Ursus, apoi a încuviințat din cap.

— Vrei să vorbești cu el? a întrebat-o Ennia cu glas scăzut.

— Nu... Să urmărim mai întâi spectacolul!

Într-un colț mai întunecat al sălii, în partea de est, stând în spatele lui Pyrallis, Apelles și Eutychus, cele două gărzi de corp britane îi priveau circumspecte pe acrobați. Arkana a înghiontit-o cu cotul pe Kardixa.

— Uită-te la cei trei indivizi de acolo! i-a spus ea, arătându-i pe acrobații care au intrat ultimii în sală.

Kardixa și-a mijit ochii. Bărbații în cauză purtau pelerine, ca toți ceilalți, dar acestea lăsau să se întrevadă mânerele săbiilor (*gladia*) pe care le purtau la cingătoare sau ascunse în costumele de gimnastică.

— Sunt înarmați, i-a șoptit Arkana Kardixei.

Kardixa s-a uitat la Lady. Fiica regelui Tudorus părea să se bucure de compania cenzorului. În apropiere, Ennia vorbea cu un valet. Cei trei indivizi s-au apropiat de Ursus. El le-a spus ceva cu privirea ațintită spre Lady. Gestul lui a fost suficient ca să le determine pe cele două gărzi de corp britane să treacă la acțiune. Arkana s-a deplasat rapid pe lângă perete, urmată de Kardixa, ținând strâns mânerul securilor și pumnalelor băgate în teacă. Cei trei indivizi s-au îndreptat spre *lectus medius* ca și când aveau de gând să anunțe următorul număr de acrobație. Între timp, Ursus și doi dintre cei zece etrusci trădători au făcut câțiva pași spre Lesbia de parcă se pregăteau să execute o figură acrobatică.

Cei trei indivizi au scos pumnalele și s-au năpustit spre Lady. Câteva dintre fetele invitate au început să țipe înspăimântate. Ceilalți oaspeți au rămas tăcuți, convinși fiind că nu era decât un număr din spectacolul lor. Lady i-a văzut la timp pe cei trei agresori și a reușit să înșface o pernă pe care a transformat-o în scut. Publicola a sărit în picioare și l-a atacat pe unul dintre ei, doborându-l la pământ cu o lovitură aplicată în bărbie. Arkana și Kardixa au tăbărât și ele asupra atacatorilor. Ceilalți acrobați au sărit în ajutorul confrăților lor, ținându-le piept celor două britane. Lady a luat un pumnal pe care îl scăpase unul din acrobații trântiți la pământ. Kardixa și Arkana i-au măcelărit pe doi dintre indivizii care le-au atacat. Ennia a pus și ea mâna pe un pumnal. Țipete sfâșietoare răzbăteau prin sală printre bătăile tobelor și vacarmul luptelor.

În partea de est, Eutychus, Apelles și alții s-au repezit asupra lui Ursus, care a încercat s-o ucidă pe Lesbia. Tentativa sa a fost sortită eșecului în clipa în care a trebuit să înfrunte mânia nestăvilită a lui Bohrus. Ursus a reușit să-l rănească la un picior pe uriașul tătar, care s-a prăbușit pe *lectus*. Lesbia s-a aruncat asupra iubitului ei, încercând să-l apere cu trupul ei firav. Grav rănit în confruntarea cu Bohrus, Ursus a bătut în retragere.

Afară, în timp ce Cathagus îl ataca pe Caligula, iar cei cincisprezece asasini etrusci au pătruns în sala de banchet a Ladyseiei, gărzile batave se luptau cu cincizeci de călăreți și cu alți conspiratori, încercând să preia din nou controlul asupra porții principale. Mulți atacatori au pierit în luptă, dar și mai mulți au reușit să se strecoare înăuntru. Un cercetaș a venit într-un suflet la Herbertus, care încerca să țină piept invadatorilor.

— Herbertus! Sute de călăreți amenință să ne atace! a strigat cercetașul.

Îngrijorat pentru soarta împăratului, căpitanul gărzilor a sunat din corn, poruncindu-le celor optzeci de soldați, aflați încă în viață, să se retragă imediat spre vila lui Caligula înainte ca dușmanii să-i înconjoare.

Ascunzându-se în niște tufișuri din apropierea porții principale, Publius Certicus și Messalina priveau încreștările sângeroase dintre cei cincizeci de călăreți și gărzile batave, ce urmau să se retragă din ordinul lui Herbertus.

— Hai să plecăm cu Herbertus! i-a șoptit Certicus Messalinei.

— Nu. Vreau să văd cine sunt capii acestei șlehte sângeroase, a mârâit prințesa Valeriană.

La vila lui Caligula, Cathagus și cei opt oameni ai săi s-au baricadat la subsol. Împăratul a preluat operațiunile de apărare a portalurilor. Drusilla plângea încă moartea

tragică și eroică totodată a iubitei sale Briseis. Afară, Herbertus a format două grupuri de soldați, alcătuite din același număr de războinici germanici. Sub comanda sa, patruzeci de luptători batavi și-au croit drum cu forța printre indivizii înarmați care înconjuraseră vila lui Caligula. Ceilalți s-au dus la vila lui Lady pentru a elibera cât mai mulți oameni cu puțință înainte de sosirea cavaleriei dușmane.

Între timp, Ladyssa și Publicola îi înfruntau pe atacatori cu pumnalele celor doi atacatori uciși, în timp ce Arkana și Kardixa parau loviturile cu securile lor. În partea de est a sălii de banchet, Eutychus, Apelles și alți reprezentanți ai echipei Verzilor au respins atacurile împotriva Lesbiei folosind saltelele de pe *lecti*, dar și alte proiectile, dezarmându-i pe agresori și ucigându-i pe câțiva dintre ei. Lesbia a dezinfectat cu coniac rana adâncă din piciorul lui Bohrus și i l-a pansat cu un sul curat de *bombyx* pe care i l-a oferit Pyralis.

Apelles a pornit în urmărirea a doi etrusci, dar un al treilea a aruncat o suliță, care i s-a înfipt în spate, ucigându-l pe loc pe celebrul actor. Nenumărate fete au sărit în ajutorul lui Apelles, dar nu au mai putut să facă altceva decât să-i smulgă sulița din spate și să verse lacrimi amare peste trupul lui fără suflare. Doi cercetași, care s-au năpustit în sală din curtea vilei, i-au ucis pe cei doi etrusci, care se luptau în jurul cadavrului lui Apelles, străpungându-i cu sulițele. Eutychus și un grup de Verzi l-au prins pe Ursus, care era rănit, l-au înjunghiat până și-a dat ultima suflare, apoi l-au decapitat.

— Victorie! Victorie! a strigat Eutychus, ridicând capul însângerat al lui Ursus.

Ultimii patru acrobați din Etruscia, care încercau s-o omoare pe Ladyssa, s-au uitat de jur-împrejur și au înțeles că atacul lor se soldase cu un eșec.

— Depuneți armele, trădătorilor! a strigat Publicola.

Arkana și Kardixa au sărit de pe *lectus medius*, unde se purtaseră ultimele bătălii, i-au dezarmat pe cei patru indivizi și i-au trântit cu fața la pământ. Ladyssa și-a îndreptat privirea spre Ennia, care – deși mai ținea încă în mână un pumnal – părea încremenită de spaimă.

Fără să rostească niciun cuvânt, în timp ce ochii tuturor erau ațintiți spre oaspeții care savurau momentul triumfului, alături de grupul victorios al lui Eutychus, Ennia s-a năpustit spre Ladyssa și a înjunghiat-o de două ori în stomac. Lady s-a prăbușit pe *lectus*.

— Asta este un cadou pentru soțul tău, târfă! a mârâit sabina, răvășită, împlântând încă o dată pumnalul în pieptul ei.

Publicola a realizat ce făcuse Ennia și a încercat s-o prindă, dar sabina i-a scăpat printre degete. Cenzorul a îngenuncheat lângă Lady, luând-o în brațe și cerând ajutor.

— Nu te îngrijora, Lady! Nu este o rană gravă, a spus Publicola.

— Nu... nu e nevoie să minți... a murmurat Ladyssa. Pentru mine, totul s-a sfârșit... Spune-i lui Cal că îl iubesc!... Zeii mi-au dăruit un destin frumos...

Arkana, Kardixa, Pyrallis și Lesbia au sărit în ajutorul lui Lady, încercând să-i trateze rănilor care sângerau. Prințesa britană a zâmbit cu mândrie și curaj în fața morții, apoi și-a dat ultima suflare în brațele tinerelor din jurul ei, care nu și-au mai putut stăvili durerea și au izbucnit în plâns.

Între timp, Ennia s-a ascuns în spatele unei draperii, de unde a privit scena morții lui Lady. Apoi, a traversat în goană sala, îndreptându-se spre ieșire.

— Iat-o, asasina! a strigat Publicola.

Arkana și Kardixa au alergat după micuța sabină și au prins-o din urmă.

— Asasina! Trădătoare ce ești! De ce-ai făcut asta? au

răcnit cu lacrimi în ochi cele două gărzi de corp, amenințând-o cu pumnalele.

— L-am urât pe soțul ei pentru tot ce mi-a făcut! Și am urât-o și pe ea pentru dragostea pe care el i-a dăruit-o! a mârâit Ennia, scuipându-le.

Cuprinse de mânie, Arkana și Kardixa i-au sfâșiat tunica. Apoi, și-au scos securile prinse de cingători și – urmând ritualul britan – au măcelărit-o pe sabina trădătoare, tăindu-i brațele de la umeri și picioarele de la coapse, aruncându-i apoi membrele în cele patru colțuri ale sălii. În timp ce Ennia urla de durere, iar torsul lipsit de membre se zvârcolea sângerând pe podea, bărbatii s-au înghesuit în jurul ei ca o haită de lupi. Și sub privirile îngrozite ale femeilor, ei au posedat-o pe rând până au simțit ultimele contracții înainte ca moartea să pună pentru totdeauna stăpânire pe ea.

— Ce caută gărzile pretoriene aici? I-a întrebat Messalina pe Publius Certicus.

Din ascunzătoarea pe care le-o ofereau tufișurile din apropierea porții principale, au văzut cum trei *turmae* (escadroane de cavalerie, alcătuite din câte treizeci și doi de călăreți) de soldați pretorienți pătrund în incinta complexului rezidențial.

— Au venit cumva să-l ajute pe Cezar să-i înfrângă pe atacatori?

— Nu știu... a răspuns Certicus. Nu știm nici măcar cine este dușmanul.

Cei nouăzeci și șase de soldați pretorienți călare s-au divizat în două linii paralele. Apoi, l-au salutat pe conducătorul lor, comandantul suprem al lui Caligula, Naevius Sutorius Macro, când acesta a intrat pe poarta principală, trecând printre ei.

Cato Nepos, Fabius Lentulus, chestorul Licinius Scaevola și magistratul Erminius Sanga l-au întâmpinat venind pe

jos din interiorul reședinței, alături de oamenii lor înarmați.

— Complexul este în mâinile noastre, i-a spus Cato lui Macro.

— Toată lumea s-a retras în cele două vile împreună cu tiranul și târfele lui. Călăreții noștri i-au înconjurat, a spus Scaevola.

— Dar gărzile batave? a întrebat Macro.

— În jur de optzeci de soldați sunt încă în viață. S-au împărțit în două grupuri ca să apere ambele vile.

— Ce știi de cercetași sau de existența altor oameni înarmați?

— Două grupuri alcătuite din aproximativ douăzeci de oameni fiecare s-au baricadat în vile.

— Cathegus?

— Este încă în vila lui Caligula, însoțit de doisprezece oameni.

— Dar acrobații etrusci?

— Nu știu nimic despre ei.

— Așadar, atacul-surpriză n-a dat roadele scontate, a spus Macro, care știa că era o pierdere de timp și de oameni să încerce să-l asasineze direct pe împărat.

— Da. Ai avut dreptate în privința asta, Macro, a recunoscut Cato Nepos. Dar am reușit să deschidem porțile și să preluăm controlul asupra complexului înainte de sosirea ta.

— Câți oameni poți să aduni? I-a întrebat Fabius Lentulus pe Macro.

— Patru mii dacă vreau, a răspuns comandantul suprem.

— Dar ofițerii precum Acilius Trebellius?

— I-am arestat pentru trădare în după-amiaza asta.

— Care este, așadar, planul tău?

— Oamenii mei au înconjurat dealul pe care este construit complexul – este vorba de încă trei *turmae* de călăreți și un *manipul* (unitate de infanterie alcătuită din o

sută douăzeci de oameni). Asta înseamnă trei sute de luptători, la care îi adăugăm și pe ai tăi. Nu avem nevoie de mai mulți. Nimeni nu poate să scape de aici și în plus, nici măcar cercetașii nu înțeleg ce se întâmplă. Timpul este de partea noastră și mai avem un avantaj – deținem controlul absolut. În zori, vom începe negocierile ca să-i prindem vii pe împărat și pe prințesele Iulienne ca să-i putem executa. Dacă tratativele vor da greș, la amiază vom porni la atac și îi vom îneca într-o baie de sânge. Poimâine, în ziua de Ide, vom proclama republica.

Conspiratorii s-au salutat unul pe celălalt, apoi s-au despărțit. Soldații pretorienii au părăsit complexul ca să se întoarcă la camarazii lor staționați la baza dealului. La porți și pe lângă ziduri au fost plasate santinele.

— Cine sunt trădătorii ăștia? a întrebat Messalina.

— Cum, nu-l cunoști pe Macro, comandantul suprem al împăratului?

— Ba da, pe el l-am recunoscut... Ce ticălos, nu-i așa?

— Da... Ceilalții sunt membrii *boni*.

— O, moralistii aceia fanatici!... Cei care complotează și ucid ca să-i oblige pe oameni să gândească și să se comporte asemenea lor, a comentat Messalina, care încerca să conceapă singură un plan de salvare.

— Da, sunt cei mai răi.

— Situația nu e deloc roz, nu-i așa? a spus prințesa Valeriană.

— Ar trebui să încercăm să pătrundem în vilă.

— Eu am altă idee, a spus ea.

— S-o auzim!

— Voi încerca să mă strecur printre ei ca să aduc ajutoare înainte de ivirea zorilor.

— Bine. Cred că vei avea mai multe șanse de izbândă dacă vei pleca singură.

— Firește, a spus ea. Sper să ne revedem cât de curând.

S-au sărutat cu pasiune, dar pericolul iminent i-a determinat să-și concentreze atenția asupra planului ce-i va ajuta să-și salveze propriile vieți, dar și pe acelea ale împăratului, surorilor și dinastiei lui. Mai presus de toate, însă, aveau să salveze Roma. Certicus a găsit o zonă întunecată din preajma zidurilor, acoperite de arbuști înalți, și a ajutat-o să sară în partea cealaltă.

Messalina a reușit să treacă fără probleme de liniile inamice. A fost prudentă, dar s-a mișcat rapid. A furat un cal și a străbătut în mai puțin de două ore cei treizeci și doi de kilometri până la *castrumul* aflat la sud de Antium. A ajuns la destinație o oră după miezul nopții. Deoarece primise rangul de „recrut de onoare” cu trei luni în urmă, santinelele au recunoscut-o și au escortat-o până la legatul Gaius Aemilius Paullus.

— Va trebui să te cred pe cuvânt de onoare, prințesă, a spus legatul, după ce Messalina i-a povestit ce se întâmpla la lacul Nemi și l-a rugat să intervină cu legiunea lui de recruți.

— Pe cuvântul meu de onoare, Gaius, a spus ea cu ochi scăpărători, punându-și mâna dreaptă pe piept. Ți-am spus adevărul și numai adevărul. Împăratul și Roma însăși sunt în mare pericol și salvarea lor stă în mâinile tale, Gaius Aemilius Paullus.

Legatul nutrea un respect deosebit pentru Messalina. Pentru că avusese prilejul să se bucure de îmbrățișările ei, știa că era o femeie independentă, cu un orizont extrem de larg și o personalitate intransigentă. Din această cauză, dar și pentru că avea deplină încredere în ea, a luat o decizie pe care nu ar fi luat-o niciodată în alte circumstanțe fără un ordin scris din partea comandantului suprem. A cerut, astfel, mobilizarea imediată a forțelor sale – zece *turmae* (trei sute douăzeci de călăreți) și opt *cohorte* (patru sute optzeci de oameni x opt = trei mii opt

sute patruzeci de infanteriști) gata de luptă, lăsând două *cohorte* din legiunea sa ca să apere *castrumul*.

Legatul le-a explicat situația ofițerilor și centurionilor lui, care și-au declarat încă o dată loialitatea față de împărat; apoi, și-a pregătit planul de atac și le-a dat ordine precise tuturor comandanților. După trei ore de la miezul nopții, Paullus a format *agmenul* (marșul legiunilor romane) și a pornit în fruntea trupelor sale, precedat de cavalerie și flancat de Messalina, care a primit titlul de *contubernalis* (ofițer), purtând așadar aceeași uniformă ca prietenii ei – acum colegii ei – Titus Vinus, Marius Egnatius și Fabricius Coepio, care călăreau în spatele ei și erau gata să-și dea viața pentru ea.

Puțin mai devreme, în aceeași noapte, la Roma, Acilius Trebellius stătea închis într-o celulă din cartierul general al gărzilor pretoriene de pe *Campus Martius*, în apropiere de amfiteatrul Flaminius, dincolo de *pomerium*. Pentru că avea mulți prieteni printre soldați și ofițeri, a reușit să afle de la temnicheri că ordinul de arestare a venit direct de la Macro; și pentru că îl cunoștea foarte bine pe comandantul suprem, nu i-a fost greu să înțeleagă ce se întâmpla. Evident, și-a spus el în gând, Macro mă acuză de trădare pentru că a trădat el însuși.

Cam în același timp în care Paullus și Messalina mășcăluiau în fruntea trupelor, îndreptându-se spre lacul Nemi, Acilius și alți trei ofițeri, acuzați și ei de trădare, au fost eliberați de gărzile pretoriene. Motivul oficial pentru care Macro a plecat în grabă spre lacul Nemi cu șase *turmae* de soldați pretorienți îl constituia presupusul atac împotriva împăratului pus la cale de tribul *Marsi*, sub conducerea lui Silvius Marsicus, care nu-și ascunsese niciodată ura față de Roma.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce ne-a arestat Macro, acuzându-ne de trădare? i-a întrebat Acilius pe soldați.

Ei i-au înțeles punctul de vedere și s-au lăsat ușor convinși să-l însoțească la palat ca să discute cu Claudius Germanicus, reprezentantul împăratului în capitală.

Gărzile batave tocmai îl informaseră pe unchiul Claudius despre starea de urgență cu care se confrunta împăratul la Nemi (atacul tribului *Marsi*) și, îngrijorat, s-a îmbrăcat cu toga și a ieșit degrabă în curte.

— Ave, Claudius Germanicus! a strigat Acilius Trebellius, salutându-l pe prințul imperial împreună cu patruzeci de călăreți pretorienți, supravegheați de trei plutoane de soldați batavi, care îi priveau cu vădită neîncredere.

Acilius i-a explicat situația lui Claudius și – în ciuda pericolului de a-l transforma pe Macro într-un dușman dacă evenimentele aveau să se întoarcă împotriva lui Trebellius – nobilul bâlbâit l-a autorizat pe *tribun* să pornească în fruntea celor patruzeci de soldați spre lacul Nemi, să verifice dacă tribul *Marsi* a atacat într-adevăr reședința, să descopere intențiile lui Macro și chiar să-l provoace la luptă – pe el și trupele sale – dacă se va dovedi că trădase.

Cu puțin înainte de ivirea zorilor, cei patruzeci de călăreți pretorienți au ajuns la periferia satului

Nemi. Ascunzându-și oamenii în spatele unei ferme, Acilius s-a apropiat singur de o baricadă ridicată în mijlocul drumului de soldații lui Macro și a aflat că nu se afla picior de *Marsi* în împrejurimi. Când s-a întors la oamenii lui, *tribunul* le-a dat ordin să treacă imediat de baricadă.

Luați prin surprindere, soldații lui Macro nu au opus prea multă rezistență. Trebellius și cei patruzeci de călăreți ai lui au urcat dealul, trecând de o altă baricadă, și au ajuns în fața porții principale păzite pe dinăuntru de santinelele conspiratorilor, care nu s-au supus ordinelor *tribunului*, refuzând să le permită accesul.

Acilius a rămas afară și s-a postat în fața porții împreună

cu oamenii săi, pregătindu-se să blocheze intrarea în complexul de vacanță și să-i înfrunte pe soldații lui Macro. O jumătate de oră mai târziu, comandantul suprem a venit personal la poarta principală, însoțit de gărzile sale de corp, și i-a ordonat lui Acilius să se predea printre aplauzele și ovațiile conspiratorilor, care stăteau de partea cealaltă și îi cereau Unității Mari să-i extermine pe „rebeli”.

La baza dealului, de vreme ce Acilius spulberase baricadele lui Macro, în jur de patru mii de soldați, conduși de Paullus și Messalina, au ajuns la pozițiile prestabilite în apropierea colinei, fără să fie observați de santinelele lui Macro. O oră mai târziu, în timp ce comandantul suprem se pregătea să-i atace pe „rebelul” Acilius Trebellius și pe „acoliții” lui, două *turmae* de cavaleriști, conduși de *contubernalis* Valeria Messalina,

Titus Vinius și Marius Egnatius, au ajuns – după ce au străbătut un drum lăturalnic – la locul acțiunii, purtând stindardele armatei și Vulturul legiunii.

Macro a pălit. Oamenii lui au ezitat.

Titus Vinius și-a întins brațul drept, ținând degetul arătător îndreptat spre Macro, așa cum procedau comandanții romani când cereau supunere din partea dușmanului:

— Naevius Sutorius Macro! În numele Romei, depune imediat armele! a strigat el.

— O legiune întreagă se află pe poziție la baza dealului, gata să-i atace pe oamenii tăi, a adăugat Marius Egnatius, indicându-i cu capul Vulturul de pe stindard.

— Nu există cale de scăpare, trădătorule! a țipat Messalina, scoțându-și coiful cu creastă, fluturându-și în vânt părul negru ca pana corbului și înălțându-și *gladiumul* pentru ca toată lumea să vadă cine este.

— E Messalina! a șoptit Publius Certicus din ascunzătoarea aflată în incinta complexului, înăbușindu-și

un strigăt de victorie.

— E Messalina! a exclamat Caligula, stând pe terasa din turnul de vest al vilei sale și privind scena de la distanță alături de Salomeea, Hortensius Scaurus, Ceryzia, Murahia, Mutius Regulatus, Titus Quiritus și Callistus Primus, care l-a chemat imediat pe împărat când a realizat că un grup de soldați pretorienii crea probleme la poartă.

Unul din soldații lui Macro a urcat dealul în galop și s-a apropiat de poartă:

— Macro! a strigat el. Suntem înconjuțați de legiunea lui Gaius Aemilius Paullus!

Comandantul suprem a rânjit la Messalina, spunându-i:

— Tu l-ai convins, nu-i așa? a întrebat-o el, știind că pentru nici un alt motiv din lume un legat al armatei romane nu și-ar fi riscat capul aducând trupele la granițele italice fără ordinul împăratului.

— Nu meriți să-ți răspund, vierme mizerabil ce ești! a strigat ea. Apoi, și-a îndreptat *gladiumul* spre călăreții pretorienii ai lui Macro, spunându-le: Predați imediat armele – din ordinul lui Caesar Caligula!

La auzul numelui împăratului, toți soldații pretorienii ai lui Macro au depus la pământ *gladia* și sulile. Din spatele porții, au răzbătut strigătele de revoltă și uimire ale conspiratorilor. Macro și-a scos sabia cu intenția, parcă, de a o lăsa la pământ, dar apoi a dat pîteni calului și a străbătut în galop distanța dintre locul unde se aflau oamenii lui Acilius și zidul reședinței. Apoi, a strâns hățurile și a descălecat. A înfipt mânerul *gladiumului* în pământ în așa fel încât tăișul sabiei să fie îndreptat în sus și s-a aruncat asupra ei, murind pe loc, cu inima străpunsă.

— Trăiască Roma! au strigat într-un glas Titus Vinius și Marius Egnatius, înălțându-și săbiile.

— Trăiască Cezar! a strigat Messalina.

Visul *bonilor* și al republicanilor, care sperau că vor pune mâna pe putere, s-a transformat într-un coșmar.

În timp ce santinelele deschideau încet poarta, Fabius Lentulus, chestorul Licinius Scaevola și magistratul Erminius Sanga și-au luat viața urmând exemplul lui Macro. Din ascunzătoarea lui, Publius Certicus l-a prins pe Cato Nepos, care se pregătea să facă același lucru.

Acilius și oamenii lui i-au înconjurat pe toți cei care puseseră la cale planul de asasinare a lui Caligula și a familiei sale. Însoțită de Titus Vinus și Marius Egnatius, Messalina s-a îndreptat în galop spre vilă și s-a oprit sub turn, salutându-l pe Caligula în stilul roman.

— Macro și ceilalți trădători sunt morți, Cezar! a spus ea în timp ce el îi răspundea la salut.

— Te înșeli, Messalina! a spus Certicus, împingându-l pe Cato Nepos pe aleea ce ducea spre vilă și trântindu-l la pământ sub turn. Cezar, considerați că acesta este cadoul meu pentru voi!

Acilius Trebellius a venit și el în galop, iar când a ajuns în dreptul Messalinei, a strâns hățurile și și-a ridicat brațul ca să-l salute, dar Caligula și-a dus degetul arătător la buze, făcându-le semn să tacă. Împăratul nu aflase încă ce se întâmplase în vila Ladyseiei. Pentru că nimeni nu părea să mai fie treaz la ora aceea târzie din noapte, Caligula credea că soția lui și prietenii ei dormeau. Herbertus s-a apropiat de Trebellius și i-a șoptit ceva, arătându-i intrarea din spate a vilei împăratului.

Tribunul a dat afirmativ din cap, apoi le-a făcut semn câtorva soldați pretorienți să se apropie. În timp ce îi aștepta, l-a întrebat în șoaptă pe comandantul gărzilor germanice:

— De ce nu se află și Drusilla alături de fratele ei?

— Plânge moartea sclavei ei favorite.

— Briseis? a întrebat Acilius cu respirația întretăiată de

emoție.

— Da. A apărat-o pe *domina* ei de o suliță ce-i era destinată prințesei, salvând-o cu prețul propriei vieți.

— Ticăloșii! a mârâit Acilius cu lacrimi în ochi, știind cât de mult ținea Drusilla la sclava ei galică atât de elegantă.

Câțiva războinici batavi și doisprezece soldați pretorieni s-au apropiat de *tribun*. Herbertus le-a spus ceva despre Cathegus, apoi i-a condus în tăcere pe soldații pretorieni ai lui Acilius spre intrarea din spatele vilei.

— Cathegus! a strigat unul dintre soldați, lovind în ușa de la subsol în timp ce Trebellius s-a lipit de perete. Macro și ceilalți conducători te așteaptă! Tiranul e mort!

Cathegus s-a uitat afară printr-o crăpătură din oblon. Văzând gărzile pretoriene, a crezut că erau soldații lui Macro, care-l învinseseră pe tiran.

— Treziți-vă! A venit Macro! le-a strigat tânărul senator celor opt confrăți ai lui, ce dormitau pe podeaua întunecoasă.

Radiind de bucurie, Cathegus a tras ivărul mare din fier și a deschis ușa. Lumina puternică a soarelui l-a orbit pe liderul complotului. Pentru o clipă a reușit doar să distingă siluetele soldaților înarmați, care au năvălit la subsol, au confiscat armele și i-au arestat pe conspiratori, inclusiv pe tânărul senator, care nu mai înțelegea nimic.

— Este o greșeală! Am fost ținut cu forța în acest loc! a strigat Cathegus, încercând să-i păcălească pe soldați.

Între timp, portalul vilei lui Lady s-a deschis. Kardixa a ieșit, purtând pe brațe trupul lipsit de viață al Ladyseiei, flancată de Lesbia și Pyrallis și urmată de Arkana și Publicola, ce vărsau lacrimi amare.

— Lady! a strigat Caligula din turn. Lady! Lady! a continuat el să țipe, coborând treptele în fugă, deschizând portalul vilei și venind într-un suflet în întâmpinarea iubitei lui soții britane.

Lesbia și Pyrallis au alergat spre el, blocându-i drumul, strângându-l în brațe și plângând pe umerii lui în timp ce el o privea șocat pe Ladyssa, care zăcea fără suflare în brațele Kardixei, cu chipul palid, cu părul lung și blond atârându-i la pământ, cu ochii închiși... purtând pe veci pecetea morții.

Durerea lui Caligula era nemărginită. Timp de două ore, a stat închis în sala de întruniri cu trupul neînsuflețit al Ladyssei, ce dormea pe birou printre ghirlande de flori de primăvară care păreau să fi înflorit în jurul ei, doar pentru ea. Drusilla a venit să-l consoleze și să plângă alături de el.

Frații din ginta Iulia au plătit scump victoria asupra conspirației, pierzând ființele atât de dragi care le-au luminat viața cu dragostea lor curată. Ei le vegheau acum somnul adânc, vărsând lacrimi amare sau stând împietriți de durere, într-o tăcere mormântală.

Mânia împăratului a fost la fel de cumplită precum suferința pe care le-au provocat-o trădătorii. În după-amiaza aceea, cei doi călăi ai armatei nu au avut nicio clipă de răgaz. În fața lui Caligula, a Drusillei, Messalinei, legatului Gaius Aemilius Paullus, *tribunului* pretorian Acilius Trebellius, senatorului Hortensius Scaurus și cenzorului Publicola Tuditani – toți șapte stând pe scaune și bănci din marmură pe terasa de la parter a vilei, păziți de Arkana, Kardixa, Herbertus și gărzile batave – cei doi călăi i-au decapitat pe toți cei cincizeci de indivizi implicați în conspirație. Apoi, au executat cincisprezece ofițeri și soldați pretorien, care l-au sprijinit pe Macro în timpul atacului întreprins împotriva împăratului la reședința de la lacul Nemi.

Din ordinul lui Caligula, sub ochii lui Cato Nepos și Cathegus, legați de doi stâlpi în grădină, în fața unei mulțimi de oaspeți, ambasadori și prieteni, cercetașii au aruncat trupurile decapitate în două căruțe mari și au

înfipt capetele în niște țepușe lungi și ascuțite. În final, împăratul i-a acuzat pe Cato și Cathegus de moartea soției lui britane, dar și a celorlalți, rezultatul urii pe care aceștia o nutreau împotriva Romei.

— Tiranule! a strigat Cato. *Tu* ești cel care urăște Roma! Ești o rușine pentru poporul roman!

— *Tu* ești cel care distruge măreția Romei! a răcnit Cathegus.

Drusilla s-a apropiat de el, ținând în mână un *pugio* (pumnal mic).

— Ce vrei, târfă? a mârâit senatorul. Te pregătești să-ți mai ucizi un iubit?

— Nu, ticălosule! a spus ea, scuipându-l. Apoi, i-a apucat urechea și i-a tăiat-o, spunându-i: Vreau să le ofer o delicată porciilor mei!

Cathegus a făcut ochii mari, nu din cauza durerii provocate de rana care sângera, ci a insultei cumplite aduse strămoșilor lui, căci orice patrician roman care ajungea hrană pentru porci însemna pângărirea zeităților *Laris* (divinități protectoare ale familiei).

Ca să dea o pedeapsă exemplară, Caligula le-a poruncit Arkanei și Kardixei să-i biciuiască pe cei doi trădători în timp ce declara în fața mulțimii că cei doi renegați aveau să fie deposedați de toate privilegiile senatoriale și de cetățenia romană, toate proprietățile aveau să le fie confiscate, iar rudele apropiate aveau să ajungă în sclavie. După ce au îndurat cu stocism loviturile sălbatice de bici, cei doi proscriși s-au îndreptat spre locul execuției. Cathegus a scuipat când a trecut pe lângă Drusilla, dar ea a rămas împietrită, cu privirea ațintită în zare.

Arkana și Kardixa i-au obligat pe cei doi conspiratori să se așeze în genunchi și i-au măcelărit cu securile conform ritualului britan. Apoi, i-au trimis capetele lui Publius Certicus, care le-a înfipt în două țepe.

Cu puțin înainte de apus, o *cohortă* a legiunii lui Paullus a pornit spre Roma, urmată de o procesiune imensă, luminată de torțe, în fruntea căreia se afla Caesar Caligula. Însoțit de eroii, soldații și cetățenii de vază, care au salvat Roma de conspirația pusă la cale de coalița țom-republicani, împăratul escorta carele ce purtau trupurile neînsuflețite ale lui Lady Caligula, Apelles (actorul), Briseis (sclava galică) și Umbratius Scaurus. Capul lui Macro împreună cu cel al Enniei, al lui Cathegus, al lui Fabius Lentulus, al chestorului Licinius Scaevola, al lui Tullius Sergius, al magistratului Erminius Sanga, al lui Ursus și ale tuturor celorlalți renegați morți erau purtate pe Via Appia printre două rânduri neîntrerupte de oameni din toate clasele sociale, care plângeau moartea soției împăratului și a celebrului actor Apelles, ovaționându-i pe Caligula, Drusilla, Lesbia și Messalina și urmând procesiunea spre Roma.

— *Quirites!* a strigat Caligula din *Rostra* Forumului, scăldat în lumina torțelor arzătoare, înveșmântat în toga lui purpurie și purtând pe cap coroana aurie din lauri, flancat de douăzeci și patru de *lictori* în togi negre (purtate doar la ceremoniile funerare), care țineau în mâini *fascēs*, simbolul puterii absolute, un snop alcătuit din treizeci de nuiete, în care era înfiptă o secure.

— *Quirites!* a strigat din nou împăratul, încercând să impună tăcerea unei mulțimi de zeci de mii de oameni, care s-au adunat în piața din Roma și scandau „Cae-sar! Cae-sar!” în jurul unui rug uriaș, ridicat sub

Rostra, pe care se odihneau trupul Ladyssei, al lui Apelles, Umbratius și Briseis, eliberată *post-mortem*, la ordinul Drusillei, din jugul sclaviei.

— *Quirites!* a strigat el, arătând țepele în care fuseseră înfipte capetele conspiratorilor. Nu mi-aș fi imaginat vreodată că într-o zi o șleahtă de trădători iluștri va

Încerca să vă deposeze de libertățile pe care eu – ca împărat al Romei – am datoriat să le apăr, să le dezvolt și să le ofer fiecărui cetățean al Romei! Dar ziua aceea a venit, iar trădătorii au lovit fără milă în mine și în familia mea!

Strigăte de mânie adresate conspiratorilor au răsunat în Forum.

— Feriți-vă de acești trădători, *Quirites!* a izbucnit Caligula. Chiar dacă astăzi încercările lor au dat greș și au plătit cu viața pentru crimele pe care le-au comis împotriva Romei și a împăratului ei, sămânța lor nu va pieri niciodată definitiv! La fel ca buruienile otrăvitoare, vor reveni la viață și vor încerca din nou să vă deposeze de libertățile ce vi se cuvin!

Sub *Rostra*, Drusilla, unchiul Claudius, Acilius Trebellius, Gaius Aemilius Paullus, Publicola Tuditanii, Hortensius Scaurus și tatăl lui Apelles stăteau împietriți de durere, în timp ce mulțimea își manifesta din ce în ce mai zgomotos mânia și revolta împotriva *bonilor*.

— Feriți-vă de acești trădători, *Quirites!* a repetat Caligula. Ei vorbesc despre moralitate... Da, le place să vorbească despre moralitate. Habar nu au despre ce vorbesc, dar – o, da! – adoră acest cuvânt! Vă vor privi de parcă sunt singurii care cunosc semnificația cuvântului „moralitate”. Și vă vor induce un sentiment de vinovăție dacă nu veți fi de acord cu ideile *lor* despre moralitate... Dar atunci, *Quirites*, când convingerile voastre vor începe să se clatine și veți adopta conceptele lor despre valorile familiale, castitate, reprimarea dorințelor carnale, monogamia veșnică și alte principii similare, contrare propriilor voastre interese... vă sfătuiesc să fiți și mai prudenți! Aceste precepte sunt extrem de atrăgătoare, dar fiți cu băgare de seamă, căci exact acesta este țelul celor slabi, ignoranți și lași – să vă transforme în propriul vostru

dușman! Aceste principii sunt contrare propriilor voastre interese. Cu toate acestea, foarte mulți oameni le îmbrățișează, în detrimentul succesului și bunăstării lor personale. De aceea, ascultă cu evlavie discursurile lor despre așa-zisa moralitate. Atunci... în clipele acelea, vreau să vă uitați cu atenție la mâinile lor! Uitați-vă la mâinile lor, *Quirites!* Ascultați-le cuvintele seducătoare, dar uitați-vă la mâinile lor! Priviți-le mâinile cu ochii deschiși și urechile ciulite! Îi veți auzi trăncănind despre moralitate, moralitate și iar moralitate. Dar dacă le veți privi mâinile, veți vedea... sânge... Sângele li se prelinge printre degete, creând bălți, care se vor transforma în adevărate oceane... Și știți de ce? Bănuiți măcar? Uitați-vă la ei, *Quirites!* a strigat Caligula, arătându-le capetele trădătorilor. Mâinile lor sunt pătate de sânge, a continuat împăratul, pentru că au ucis, sau au încercat să ucidă, sau au plătit pe cineva ca să-i ucidă pe toți cei ce nu le-au împărtășit concepțiile. Nu-și pot stăpâni acest impuls. Și asta pentru că sunt ferm convinși că principiile în care cred cu tărie sunt corecte și orice altă idee care vine în contradicție cu preceptele lor este greșită, imorală și demnă de dispreț. Au ucis în trecut și vor continua s-o facă – mereu și mereu. Vor distruge, vor prăda, vor calomnia, vor defăima, vor minți, vor distorsiona, vor înșela, vor cenzura, vor interzice și vor țipa din rărunchi ca să vă determine să vă duceți viața – și așa scurtă – legați de gât cu un pietroi și să vă oblige să vă renegați toate principiile pe care ei le consideră greșite, dar pe care voi le considerați corecte, magice și fascinante. Vor țipa și vor face tot ce le va sta în putință să vă impună regulile și preceptele lor morale. Vă vor ruga să-i lăsați să-i învețe pe copiii voștri valorile lor morale... O, cât le place să vorbească despre „valorile morale”... și o fac cu atâta elocvență! Iar aceste valori nu sunt altceva decât

conceptele pe care ei le consideră corecte, deși voi le considerați greșite. Și după ce vor ajunge la copiii voștri, vor vorbi cu părinții, cu rudele și prietenii voștri și vor încerca să afle dacă vă masturbați, dacă frecvențați bordelurile, dacă vă plac felația, concubinajul, adulterul sau preacurvia, dacă aveți relații cu parteneri de același sex, ce cărți citiți sau ce piese de teatru urmăriți... Și știți cum descriu ei toate acestea? Știți ce nume poartă în concepția lor? *Fărădelegi! Ni vine să credeți?* Mulți romani cred. Și știți de ce? Pentru că acești asasini și criminali detestabili sunt inteligenți și vicleni și știu să vă câștige încrederea ca indivizii care vă păcălesc la jocurile cu scoici1 aici în Forum. Dacă nu-i veți opri pe „moralști”, vă vor intra pe sub piele ca lipitorile și vă vor suge sângele, pentru că scopul lor final este să vă convingă să vă dăruiți banii și timpul cauzei moralității *lor*. Și pentru asta, vor continua să ucidă, să nimicească și să tortureze... Priviți, *Quirites!* Priviți-o pe frumoasa mea soție, care zace acum moartă... ucisă de trădătorii Romei, de trădătorii omenirii în numele moralității *lor*! Priviți cum sângele li se prelinge printre degete! Priviți-le mâinile pătate de sânge! Lașii! N-au putut să pună mâna pe mine și atunci au ucis-o pe soția mea nevinovată, blândă și tandră, iar noi nu o vom mai vedea niciodată călărind în Circus Maximus! N-au putut să pună mâna pe mine și atunci l-au ucis pe iubitul nostru Apelles, iar noi nu vom mai avea niciodată bucuria de a-l vedea pe scenele din Roma, fascinându-ne cu măiestria lui artistică! N-au putut să pună mâna pe mine și atunci l-au ucis pe Umbratius Scaurus, fratele senatorului nostru, Hortensius Scaurus, iar noi nu ne vom mai delecta niciodată cu cel mai bun *garum* din lume pe care îl creau la Pompei mâinile magice ale lui Umbratius! N-au putut să pună mâna pe mine și atunci au ucis-o pe eleganta și senzuala Briseis, sfâșiindu-i inima surorii mele, căci

niciodată nu va mai putea să-i audă vocea și să-i sărute buzele seducătoare! Haideți să plângem împreună, *Quirites*! Haideți să aprindem rugul! Haideți să ne rugăm zeilor să aibă grijă de

Un soi de alba-neagra (n. Tr.).

Sufletele lor! Să-i lase să ne apară în vise! Să reverse asupra inimilor noastre rănite o dragoste nețărnută!

Lacrimile brăzdau chipurile femeilor, care își descătușau durerea. Cu lacrimi în ochi, bărbații își manifestau zgomotos ura față de ucigașii *boni* sau republicani și față de toți cei care le-au susținut complotul criminal. Cereau răzbunare. Cereau executarea *tuturor* trădătorilor. Cereau extirparea buruienilor otrăvitoare o dată pentru totdeauna.

— Vă voi oferi răzbunarea pe care o doriți, *Quirites*... Vă promit. Dar deocamdată, haideți să aprindem rugul și să ne purificăm sufletele în timp ce sufletele celor dragi nouă se vor înălța la ceruri!

În clipa în care Drusilla, unchiul Claudius, Hortensius și părinții lui Apelles, împreună cu mulțimea din apropiere, au aprins rugul, viața lui Caesar Caligula a început să se schimbe. Nu a mai putut să privească flăcările mistuitoare și și-a ațintit privirea în pământ. Durerea fizică pe care o simțea văzând cum trupul frumoasei sale soții piere în fum era de nesuportat, chiar și pentru împăratul Romei. Părea împietrit. Simțea că, pentru el, ziua de mâine nu va mai veni. Părea că murise odată cu ea.

(o/rifo/j flăcările mistuiseră deja rugul, lictorii au afișat în *Rostra* lista proscrisilor. |^/ Cele aproape două sute de nume ale conspiratorilor încă nepedepsiți, pe care cercetașii le-au copiat din dosarele lui Cathegus, demonstau amploarea complotului, lucru care i-a înfuriat și mai mult pe cetățenii romani. În timpul nopții, agenții Cohortei Urbane și gărzile pretoriene au făcut curățenie în ograda lor, decapitându-i pe ofițerii care i-au sprijinit pe

rebelii *boni* sau republicani. Apoi, au format detașamente de execuție, împreună cu cercetașii și cetățenii mândri, și au pornit din casă în casă în căutarea celor care – pentru că își pierduseră toate drepturile – puteau fi uciși de oricine; averile le erau apoi confiscate, iar rubedeniile le aungeau în sclavie.

Baia de sânge din timpul nopții, în care și-au pierdut viața majoritatea conspiratorilor proscriși, a fost cumplită. Chorea a încercat să fugă împreună cu soția lui, dar a fost prins la Poarta Capena de un detașament condus de Publius Certicus, care l-a ucis pe loc, spintecându-l cu sabia.

Detașamentele au luat apoi cu asalt zonele rurale, ucigându-i pe trădătorii care se ascundeau la ferme sau prin cătune. Coepio Patricius Severus, magistratul din districtul judiciar Antium-Nemi, loial lui Caligula, a prins doi instructori proscriși de la școlile de gladiatori și a aflat că în ziua de dinaintea atacului, cei doi indivizi s-au întâlnit în vila Antoniei Maior cu cincizeci de oameni mascați, care au atacat apoi reședința privată a împăratului.

Severus a ordonat decapitarea imediată a celor doi prizonieri; apoi, a pornit în fruntea unui detașament înarmat spre vila Antoniei și i-a arestat pe toți cei care se aflau acolo. Domitius Ahenobarbus, soțul Agrippinillei, a recunoscut cu mândrie că i-a sprijinit pe conspiratori, împreună cu mama lui, Antonia Maior, ca să scape Roma de tiran și să reinstaureze republica. Fără să stea prea mult pe gânduri, magistratul Severus i-a condamnat la moarte pe patricienii de vază, iar călăii mândri i-au decapitat pe amândoi – mamă și fiu – în atriumul vilei lor.

După anihilarea completă a grupării *boni*-republicani, guvernarea Romei era acum în siguranță în mâinile împăratului ei legitim, spre marea bucurie a poporului roman.

Dar zile și nopți de-a rândul, Caligula a plâns despărțirea de frumoasa lui soție britană și nu a găsit alinare nici măcar în brațele Drusillei, care era și ea vădit afectată de moartea lui Briseis. Unchiul Claudius a rămas însă alături de nepotul lui, sfătuindu-l în treburile statului și ajutându-l să ia deciziile care se impuneau. Acilius Trebellius a fost numit *praefectus praetorium* (comandant al gărzilor pretoriene). Gaius Aemilius Paullus a primit postul de guvernator al Aquitaniei (regiunea de sud-vest a Franței moderne). Publicola Tuditani și Hortensius Scaurus au devenit consilierii personali ai lui Caligula, jucând un rol important în consiliul imperial. Incitatus a fost trimis în Etruria, iar micul templu a fost reamenajat, redevenind un loc de închinăciune pentru credincioșii care o venerau pe nimfa Eridea.

Cazul Agrippinillei era extrem de delicat. Deoarece soțul ei fusese acuzat de trădare și executat din ordinul magistratului Coepio Patricius Severus, a fost și ea arestată în aceeași noapte în Lavinium, împreună cu iubitul ei, cavalerul Tarquinius Golatus, un susținător cunoscut al politicii împăratului. Cavalerul a fost ulterior eliberat, pentru că nu avea nicio legătură cu conspirația. Agrippinilla a susținut că nu știa nimic despre afacerile politice ale răposatului ei soț, Domitius Ahenobarbus, dar – pentru că era soția unui trădător dovedit și executat – trebuia să fie vândută în târgul de sclavi, indiferent de originea ei ilustră. Așa cerea legea – *dura lex sed lex* („legea e dură, dar aceasta este legea”). Deoarece vestea că frumoasa prințesă de paisprezece ani avea să fie dusă în lanțuri la târgul de sclavi a făcut înconjurul Romei în mai puțin de o oră în dimineața zilei următoare, nici măcar Caligula nu a putut să intervină în mersul justiției.

O mulțime de oameni s-a strâns la târgul de sclavi ca să participe la licitația femeilor care proveneau din familiile

conspiratorilor proscriși sau executați. Oamenii au văzut-o astfel pe Agrippinilla, zveltă și frumoasă, mergând goală prin piață, legată cu lanțuri și obligată – din ordinul adjudecătorului – să-și etaleze nurii. Unchiul Claudius era disperat. Știa că nepoata lui era acum gravidă în luna a treia și nu putea să îndure sclavia, cu atât mai mult cu cât avea să fie cumpărată pentru sex de vreun grup de perversi bogați, siluită fără restricții de stăpânii ei și poate chiar împrumutată pentru orgii sălbatice. Din fericire, Hortensius Scaurus, care era și un avocat de renume, a venit în ajutorul ei. A găsit o portiță de scăpare în legea proscrișilor și l-a convins pe magistratul Severus, care deținea jurisdicția asupra cazului, să schimbe condamnarea Agrippinillei din sclavie în exil într-un loc ales de împărat.

Prințesa Iuliană, mândră ca de obicei, a fost apoi îmbrăcată cu o tunică simplă și adusă în fața lui Caligula, care a hotărât – la sugestia unchiului Claudius – s-o exileze pe durată nedeterminată în insula Pandataria, lângă Napoli – în aceeași vilă confortabilă în care împăratul Tiberius o exilase și pe mama ei, Agrippina cea Bătrână, cu zece ani în urmă.

Între timp, Valerius Messala Barbatus, tatăl Messalinei, a cumpărat – în cadrul unei licitații publice –

vila din Antium care a aparținut soacrei sale decapitate, Antonia Maior. În ziua de Ide a lunii mai, când soția lui, Domitia Lepida – fiica Antoniei – s-a întors din călătoria pe care o făcuse în Orient, sub patronajul lui Mutius, aristocratul din familia Valeriană i-a oferit proprietatea, dar și fonduri substanțiale, ca s-o modernizeze.

Moartea lui Briseis a aruncat-o pe Drusilla în ghearele unei depresii puternice, făcând-o să-și piardă pofta de a face dragoste și chiar pe cea de viață.

Chiar dacă era în continuare îndrăgostită de fratele ei,

nu simțea dorința de a avea relații intime – nici cu el și nici cu altcineva. Mutius a încercat cu disperare să-i stârnească din nou pasiunea pentru viață, folosind droguri bizantine, dar totul a fost în zadar. Tandrețea, calitățile fizice, alchimia și personalitatea fascinantă a sclavei sale galice erau inegalabile. Și fără provocările cu care cele două femei își înfrumusețeau reciproc existența, viața părea anostă și lipsită de sens. În ziua imediat următoare Idelor lui martie, prințesa imperială s-a întors la Lao Shang și l-a rugat să-i scoată inelușele.

În ziua a zecea a lunii iunie, în anul acela, când se împlineau trei sute șazeci și unu de ani de la moartea lui Alexandru cel Mare, Drusilla s-a dus să călărească singură în ținutul sabinilor în apropiere de *Tibur* (orașul Tivoli de astăzi, aflat la treizeci și doi de kilometri la est de Roma) și a intrat în parcul pe care Iuliu Cezar i l-a dedicat marelui cuceritor al lumii persane.

Prințesa nu avea alte planuri – voia doar să-i aducă omagiile ei eroului macedonean în ziua morții lui și să se roage incognito în templul ridicat în memoria lui Alexandru, alături de numeroșii săi admiratori, care au venit acolo pentru această ocazie.

După ceremonie, a pornit în galop prin parc, ajungând la un iaz izolat, cu apă limpede, unde îi plăcea să înoate. Și în ziua aceea, pe când înota goală, s-a simțit deodată împlinită, ca și când ar fi realizat tot ce și-a dorit în viață. Cuprinsă de starea aceea de beatitudine și împlinire sufletească, ea a văzut spiritul lui Alexandru, care o chema la el și s-a simțit fericită că se afla acolo alături de ea... iar fericirea aceasta a devenit incandescentă, palpabilă și surprinzătoare și ea a început să plutească prin aer, trecând printr-un tunel de lumină, fără să-și dea seama că se îneca și pășea spre alte tărâmuri.

Exact în momentul în care Caligula părea să fi trecut

peste durerea provocată de moartea iubitei lui Ladyssa cu ajutorul prietenului său Irod Agrippa, care s-a întors din Alexandria imediat ce a aflat despre conspirația împotriva împăratului, vestea cumplită despre moartea Drusillei l-a aruncat din nou pe împărat într-o depresie cumplită.

Senatul i-a organizat prințesei imperiale funeralii de stat impresionante, la care Caligula nu a putut însă să participe pentru că avea inima sfâșiată de durere. Două luni le-a petrecut într-o izolare desăvârșită. Mai întâi, în vila lui de pe dealurile Albane, aflate la câțiva kilometri la sud-vest de Roma, apoi la reședințele sale din Campania și Sicilia, refuzând să-și taie părul și să-și radă barba în semn de doliu pentru pierderea suferită.

În septembrie, după *iustitium* (perioadă de doliu public), Senatul a decretat – la recomandarea Colegiului Pontifilor – ca Drusilla să fie ridicată la rangul de zeiță; astfel, ea a devenit prima femeie venerată ca o adevărată zeiță a Romei. Senatul a mai dispus, de asemenea, crearea unei efigii din aur a *Divei* (divinei) Drusilla ca un omagiu adus rolului important pe care l-a jucat în politica Romei, dar și în anihilarea conspirației împotriva împăratului.

Caligula a declarat că Diva Drusilla avea să primească onoruri în toate orașele din imperiu sub numele de *Panthea*. Avea să ridice temple în cinstea ei, unde vor sluji douăzeci de preoți și preotese, iar oamenii o vor venera ca pe o „Nouă Afrodită” pentru dragostea nețărmurită pe care le-a oferit-o bărbaților și femeilor și pentru generozitatea pe care a revărsat-o asupra tuturor iubiților ei, indiferent de statutul social sau condiția lor fizică.

După moartea Drusillei, Agrippinilla a fost imediat absolvită de pedeapsă. O navă de război imperială a adus-o înapoi la Roma, unde a participat la funeraliile de stat ale surorii ei, alături de o mulțime de oameni care plângeau moartea „Luminii Romei”.

Tânăra prințesă Iuliană hohotea, sprijinindu-se de brațul unchiului Claudius, urmată de Lesbia și Bohrus, de Messalina (înveșmântată într-o tunică neagră, cu chipul acoperit de voaluri negre, care îi ascundeau lacrimile ce-i brăzdau neconținut obrazii) și de mama ei, Domitia Lepida, dar și de Irod Agrippa, Acilius Trebellius, Mutius Regulatus, Lamitha, Pyrallis, Eutychus, Marcia Cordia în fruntea celor o mie două sute de *lupae* din Ghilda Prostituatelor, îmbrăcate cu pieile lor de leopard, Publius Certicus, alături de cei trei sute de cercetași ai lui și de cei cinci mii de membri din echipa Verzilor, Hortensius Scaurus, întregul Senat, majoritatea reprezentanților Ordinului Ecvestru (*Ordo Equester*), Publicola Tuditani și de toți cei ce făceau parte din consiliul imperial, cu excepția lui Caligula, care era ținut la pat de crize de epilepsie și de durerea provocată de pierderea iubitei lui Drusilla.

În zilele care au urmat, Mutius a devenit aproape la fel de deprimat ca împăratul. De vreme ce afacerea sa de pe Colina Vaticanului era strict legată de iubirea lui pentru prințesa imperială, mijlocitorul nu mai avea nici chef și nici posibilitatea legală de a inaugura parcul babilonian, deoarece *iustitium* impus din cauza morții Drusillei avea să dureze mai bine de trei luni, timp în care toate locurile de distracție erau închise. Chiar și majoritatea magazinelor trăgeau obloanele după prânz. Drept urmare, Mutius a închis parcul babilonian de pe Colina Vaticanului cu câteva zile înainte de inaugurare. Apoi, i-a vândut proprietatea lui Callistus Primus, care a transformat-o într-o pistă de curse. După ce perioada de doliu s-a încheiat, libertul bogat și-a inaugurat afacerea, bucurându-se de un succes răsunător.

Între timp, Agrippinilla – care le-a impus acum tuturor să i se adreseze folosind numele ei adevărat, Agrippina – s-a întors la Lavinium cu iubitul ei, Tarquinius Golatus, care reușise să împiedice scoaterea la licitație a vilei ei,

susținând că nu apucase să transfere proprietatea pe numele prințesei Iuliene înainte de a fi exilată, în iulie, Domitia Lepida a invitat-o pe Agrippina de câteva ori la Antium, cerându-i sfaturi referitoare la modernizarea vilei ce aparținuse mamei ei, Antonia Maior. Fiind acum gravidă în șase luni, Agrippina aprecia compania Domitiei și a acceptat – când copilul trebuia să se nască dintr-o clipă în alta – să se mute din nou în vila unde locuise mai puțin de o lună după căsătoria ei cu Domitius Ahenobarbus, fratele decapitat al Domitiei.

Din când în când, trufașa și impetuoasa Agrippina își etala senzuală burtică îngroșată în fața iubiților ei și făcea dragoste cu cei mai generoși și mai nobili dintre ei, dăruindu-i energie micuțului Nero. Era mult mai liberă acum să facă tot ce-i plăcea de vreme ce fratele ei, Caligula, care juca și rolul de *pater familias*, era prins în tot soiul de afaceri de stat, promovându-și programul amplu de construcție și legile privind căsătoriile libere și pregătind ceremonia oficială de divinizare a Drusillei, stabilită pentru ziua de 23 septembrie. La scurt timp după aceea, pe 27 septembrie, Caligula s-a căsătorit cu cea de a doua soție, Lollia Paulina, o femeie de o frumusețe rară, ce provenea dintr-o familie bogată din Pompei, pe care a cunoscut-o prin intermediul bunului său prieten, Hortensius Scaurus.

În ziua Calendelor lui octombrie, la câteva zile după ce împlinise cincisprezece ani, Agrippina s-a mutat în Antium ca să dea naștere fiului ei, despre care știa că avea să devină împăratul Romei, sub numele de Nero, așa cum a prezis sibila Amalthea, lucru pe care Agri nu l-a mărturisit nimănui, cu excepția unchiului Claudius, căruia i l-a dezvăluit doar pe jumătate în perioada petrecută împreună ca să conceapă copilul. Lesbia a însoțit-o pe sora ei gravidă în Antium, alături de Messalina și de alți

prieteni, organizând în fiecare noapte petreceri la vilă în așteptarea fericitului eveniment. Cu cinci zile înainte de Ide (a zecea zi) din octombrie, la nouă luni după ce a rămas însărcinată cu unchiul Claudius, Agrippina cea Tânără a dat naștere unui băiețel sănătos și energic, de aproape cinci kilograme, fără un travaliu prea greu. La insistența Domitiei Lepida, care era ferm convinsă că băiețelul acela drăgălaș era fiul răposatului ei frate, fiind așadar nepoțelul ei, Agrippina a acceptat să-i pună numele de Lucius Domitius.

În absența lui Caligula, care petrecea luna de miere în compania Lolliei Paulina și a lui Pyrallis, unchiul Claudius juca rolul de *pater familias* pentru Agrippina. În această calitate, el a înregistrat data nașterii fiului nepoatei lui, Lucius Domitius, în Registrul Nașterilor Cetățenilor Romani aflat în templul lui Iuno Lucina, în dosarul din *Annum DCCXCI aUc* (anul 791 de la întemeierea Romei = anul 38 e.n., 38 AD). Știind că băiatul era de fapt fiul lui și convins fiind că nimeni nu va citi documentul mult timp de acum încolo, Claudius a făcut câteva „retușări” din condei - a adăugat lunii octombrie (definită printr-un X = 10 în cifre romane) încă doi I, transformând-o în luna decembrie (definită prin simbolul XII = 12 în cifre romane), asigurându-se astfel că nimeni nu va pune la îndoială faptul că băiatul nu era fiul răposatului Domitius Ahenobarbus, soțul legitim al Agrippinei celei Tinere, „ștergându-l” de pe lista moștenitorilor imediați ai tronului imperial.

Dragostea pe care Domitia Lepida o manifesta pentru bebeluș era la fel de intensă ca ajutorul pe care i-l acorda Agrippinei, asumându-și rolul de mamă-surogat și având grijă de el încă din primele zile de viață, dar și mai târziu, în adolescență. Dragostea ei pentru fiul Agrippinei a fost mereu puternică și necondiționată și nu s-a diminuat nici

atunci când mama lui a început să-l strige Nero, așa cum i-a promis unchiului Claudius, care a venit de câteva ori la Antium ca să-și viziteze nepoata și fiul.

La sfârșitul lui octombrie, Caligula s-a întors destul de nefericit din luna de miere. Lollia nu agreea partidele de sex extravagante, nu-i plăcea să facă dragoste cu mai mulți parteneri, se plângea de prezența cititoarei în stele din Babilon și era mereu nemulțumită de noul ei soț. De aceea, împăratul a divorțat și în primăvara anului *DCCXCII aUc* (anul 792 de la întemeierea Romei = anul 39 e.n. Sau 39 AD), s-a căsătorit cu o femeie mult mai matură, cu cinci ani mai mare ca el, pe care o chema Milonia Caesonia, sufletul-pereche al lui Caligula. O femeie cu viziuni și obiceiuri libertine, adora ca soțul ei să-i etaleze goliciunea în public în timpul banchetelor sau să defileze prin fața legiunilor, purtând doar o pelerină, un coif și un scut. Își arunca apoi pelerina ca să dezvăluie privirilor lacome ale soldaților frumusețea trupului ei seducător și se pierdea apoi în cazărmile acestora, lăsându-i să se bucure în voie de farmecele ei feminine. Pentru aceste fapte uluitoare, dar și pentru altele de aceeași însemnătate, Caligula i-a acordat imediat titlul de împărăteasă a Romei. Printre alte ocupații civile, Caesonia a remodelat noua aripă dreaptă a palatului, redându-i funcția inițială, dar de această dată, împărăteasa i-a obligat pe invitați să plătească pentru plăcerile sexuale ca să strângă fonduri pentru politica revoluționară a lui Caligula.

Fete și femei frumoase, de origine nobilă, au fost „angajate” să lucreze în camerele alegorice. Caesonia a organizat un sistem inovator, obligându-le pe fete să lucreze în ture, în așa fel încât sute de tinere frumoase puteau să servească mii de clienți la fiecare *nundinum*. După ce-și terminau tura, fetele făceau loc altor colege „proaspete”, care puteau să atragă din nou aceiași clienți.

Împărăteasa strângea apoi cu grijă plățile pentru serviciile sexuale de diverse naturi, asigurând astfel un flux continuu de numerar în vistieria romană.

Gabrilă, Messalina, Lesbia, Agrippina, Nymphidia, Pyralis, Lamitha, Hilaria, Demi, Murahia, Ceryzia,

Setis, Lactia, Domitia Lepida, Octavia – care devenise o actriță renumită de teatru, eliberată acum din lanțurile sclaviei, conform testamentului Drusillei – și chiar Iovenia, cu acordul lui Agrippa, erau printre cele mai râvnite femei, având agenda de lucru extrem de încărcată, deoarece clienții le „rezervau” cu multe luni înainte, plătind sume fabuloase pentru serviciile lor. În cele din urmă, până și Lollia Paulina, dar și alte fete și băieți de origine nobilă, rude ale personalităților din diverse regiuni ale imperiului, s-au bucurat de privilegiul de a lucra ca prostituate de lux la palat, alături de nenumărați tineri „armăsari” dornici să satisfacă poftele carnale ale matroanelor și femeilor bogate, dar mai în vârstă din Roma. Prețurile erau mari, dar fiecare *sestertium* era merit să acopere costurile uriașe ale programelor revoluționare ale împăratului.

În luna iulie a acelui an, Caesonia a adus-o pe lume pe prima fiică a lui Caligula, pe care el a botezat-o Iulia Drusilla, nu doar în cinstea neuitatei sale surori, Diva Drusilla, ci și pentru că fetița semăna izbitor cu mătușa ei legendară – avea același păr roșcat, aceiași ochi verzi și aceleași picioare lungi.

În anul acela, la sfârșitul verii, împăratul a părăsit Roma, pornind în prima sa campanie militară spre frontiera de nord. Pe parcursul întregului an, Caligula recrutase, pregătise și formase o armată uriașă, alcătuită în principal din oameni care proveneau din provinciile galice și iberice. Alături de forțele armate staționate deja pe malurile Rinului, trupele romane au atins apogeul, ajungând să numere douăzeci și patru de legiuni de luptă, alcătuite din

nouăzeci și șase de mii de pedestrași și douăsprezece mii de călăreți, plus o sută treizeci de mii de oameni din trupele auxiliare, artilerie, personalul auxiliar și slujitorii care se ocupau cu transportul convoaielor – o armată uriașă, nemaivăzută în întreaga istorie romană, aproape la fel de puternică precum cele douăzeci și opt de legiuni care activau pe tot cuprinsul Imperiului Roman.

Planul genial al lui Caligula era de a mășălui de-a lungul Rinului spre frontiera de nord ca să etaleze puternica și aparent imbatabila armată a Romei și să invadeze în cele din urmă teritoriile situate la est de Rin ca să sperie, să pedepsească sau să supună triburile germanice agresive – printre ele, numărându-se și tribul *Chatti*, care îi crease nenumărate probleme lui Galba în anii precedenți. La începutul toamnei, vestea că împăratul Romei se apropia de teritoriile lor, în fruntea unei armate copleșitoare, le-a determinat pe căpeteniile tuturor triburilor germanice de la est de Rin să semneze în grabă tratate cu legații romani, oferind Romei tributuri și ostatici, daruri pe care Caligula le-a acceptat, asigurând astfel *Pax Romana* în regiunea aceea timp de încă două secole.

Pentru că împăratul n-a pierdut nici măcar un singur om în timpul misiunii de supunere a triburilor germanice, și-a continuat marșul spre nord-vest și a ridicat tabăra, împreună cu armata sa impresionantă și bine organizată, pe malurile sudice ale Canalului

Britanic, concepând planuri exacte pentru invadarea Britaniei.

În partea aceea a lumii, după moartea Ladyssei Tudorus, membrii tribului *Catuvellani* (un trib britan, care se opunea Romei) l-a detronat și l-a executat pe regele Tudorus, împreună cu toți baronii și gărzile lui de corp, printre acestea aflându-se Arkana și Kardixa. În plus, un alt rege de pe tărâmurile acelea – Cunobelinus – care a încheiat

alianțe și a semnat un tratat cu Roma, a murit recent și a fost urmat la tron de fiul său, Amminus, un tânăr îndrăzneț și trufaș, care își declara pe față disprețul față de Roma și amenința să invadeze partea de nord a Galiei (Franța de astăzi) împreună cu triburile germanice din nord-est.

În timp ce ridica tabăra pentru cele douăzeci și patru de legiuni romane pe malurile Canalului Britanic (în regiunea cunoscută astăzi sub numele de Boulogne-sur-Mer, Pas-de-Calais, Franța), Caligula a poruncit construirea unui far uriaș, care rivaliza cu celebrul far din insulele Pharos, din Alexandria, una dintre Cele Șapte Minuni ale Lumii antice.

Apoi, legații imperiali i-au invitat pe regii britani să vină și să treacă în revistă trupele romane. Câteva zile mai târziu, în timp ce se apropiau de coastă cu vasele lor, monarhii au rămas cu gura căscată la vederea farului uriaș, iar mai târziu, s-au simțit copleșiți când au asistat la cea mai grandioasă paradă militară organizată vreodată de un comandant de oști.

V-ați putea închipui efectul pe care l-ar crea vederea a peste o sută de mii de legionari romani, plus o sută treizeci de mii de oameni din trupele auxiliare și mașinării de război, care ar defila prin fața ochilor voștri ore în șir într-o ordine perfectă – două sute patruzeci de cohorte alcătuite din patru sute de oameni fiecare, plus trei sute șazeci de *turmae* de cavalerie alcătuite din treizeci și doi de călăreți fiecare, pedestrași împărțiți în centurii sub conducerea centurionilor, tribuni, *contubemales* și legați, purtând cu fală două sute patruzeci de Vulturi romani, stindarde și tobe? Nicicând în istoria Antichității nu s-a mai văzut o armată atât de puternică sub comanda unui singur om!

Se spune că numai regele Persiei, Darius al III-lea, a mai condus peste două sute de mii de oameni nu atât de bine înarmați și nicidecum atât de bine organizați (armată care

includea călăreți, pedestrași, trupe și personal auxiliar) când a pierdut ultima bătălie de la Arabella (sau Gaugamela), înfrânt de Alexandru cel Mare, care a cucerit lumea persană cu o armată formată din șaiszeci de mii de războinici macedoneni, în timp ce Iuliu Cezar a cucerit cele trei Galii cu cincizeci de mii de legionari romani.

După parada militară, regii britani au fost invitați să viziteze cele o sută de vase romane ancorate în porturile construite în stil roman și au fost informați, fără menajamente, că împăratul avea să traverseze canalul împreună cu armata lui invincibilă, avea să le distrugă regatele și să-i decapiteze pe toți dacă nu aveau să-l convingă pe regele Amminus, conducătorul triburilor anti-romane, să se supună necondiționat marelui stăpânitor al Romei.

A doua zi, Amminus traversa canalul, convins că avea să plătească cu viața pentru îndrăzneala lui de a fi sfidat puterea Romei, dar – pentru că a acceptat ritualul de supunere cunoscut sub numele de *proskynesis* (s-a întins la pământ și i-a sărutat picioarele împăratului), Caligula a dat dovadă de proverbiala *clementia* (clemență) a membrilor ginții Iulia și l-a iertat pe tânărul rege britan. Amminus a înțeles atunci ce însemna cu adevărat Roma și a semnat un nou tratat cu legații romani, plătind tributuri și oferind ostatici, lucru care a împiedicat – cel puțin pentru un timp – intervenția armatei în regiunile din Britania.

Marile realizări ale politicii externe duse de Caligula au fost întâmpinate cu mult entuziasm la Roma. Tânărul senator Vespasian, viitorul împărat al Romei – capul familiei Flaviane, succesorul membrilor dinastiei Iulio-Claudice, din ordinul căruia s-a construit mai târziu Colosseumul – a propus organizarea unor spectacole grandioase în onoarea victoriilor repurtate de Caligula fără

vărsare de sânge, o modalitate revoluționară de a purta războaie. Roma putea astfel să-și etaleze puterea și să-și amenințe dușmanii, arătându-le cum pumnul ei de fier i-ar putea zdrobi fără milă, dar convingând în cele din urmă națiunile învecinate să se închine în fața forțelor ei militare net superioare ca să se bucure de protecția și civilizația pe care Roma le-o oferea cu atâta generozitate prin intermediul *Pax Romana*.

În drum spre Roma din Galia de Nord, Caligula s-a oprit în cele mai importante orașe, unde s-a ocupat neobosit de afacerile de stat, a primit ambasadori, a împărțit dreptate, a strâns și a alocat fonduri, a desemnat guvernatori, a luat masa cu diverși conducători din provinciile romane, care încercau să intre pe sub pielea împăratului, a rezolvat probleme, a repartizat fonduri și a încheiat nenumărate contracte, tratate și documente necesare clădirii celui mai mare imperiu din istoria omenirii.

Între timp, printre alte probleme importante, Caligula a fost informat că au izbucnit revolte între iudeii și grecii din Iamnia, un oraș roman aflat la nord-vest de Ierusalim, unde trăiau oameni de diverse etnii. Tărăboiul a pornit de la una dintre disputele religioase pe care Caligula le considera stupide, distructive și fără noimă – grecii au ridicat un altar cultului imperial, iar iudeii l-au dărâmat în numele Dumnezeului lor atotputernic. Procuratorul roman Gaius Herennius Capito a intervenit între cele două comunități aflate în conflict și l-a informat pe Caligula, care a luat imediat măsuri drastice.

Ca să le dea iudeilor radicali o lecție de toleranță, împăratul a decretat ca templul din Ierusalim, pe care Caligula îl considera proprietate personală de vreme ce a fost reconstruit în întregime din fondurile familiei Iuliene, alocate de Augustus și Tiberius, să fie transformat într-un altar imperial. Guvernatorul roman al provinciei Siria,

Publius Petronius, a făcut aranjamentele necesare ca să plaseze în interiorul zidurilor templului o statuie uriașă a lui *Zeus Epiphanes*, dedicată lui Caligula, o practică des folosită în Orient, unde existau numeroase statui care îl întruchipau pe Augustus în postura de zeu.

Ca să-și pună decizia în aplicare, Petronius a amenințat că va apela la cele patru legiuni ale sale pentru a reprima eventualele revolte. Perspectiva i-a îngrozit pe iudeii religioși, care au amenințat la rândul lor că nu vor mai susține protectoratul roman din Ierusalim. Roma nu a acordat o atenție prea mare acestei crize, deoarece iudeii reprezentau o minoritate, iar iudaismul, monoteismul, era o noțiune total necunoscută non-iudeilor. Cu toate acestea, Irod Agrippa avea să primească vizita unor emisari din Iudeea, iar mai târziu, va juca un rol-cheie în dezamorsarea tensiunilor din regiunea aceea, care avea să devină regatul lui unit.

În vară, întors la vila lui de la lacul Nemi, Caligula a uitat cu totul de incidentul de la Iamnia/Ierusalim. Cel care i-a reamintit întâmplarea a fost Irod Antipa – unchiul lui Irod Agrippa – care a venit la Roma în speranța că va fi numit unic rege al Iudeii. Caligula a profitat astfel de ocazie ca să scape de Antipa, exilându-l în Lugdunum (orașul Lyon de astăzi din centrul Franței) împreună cu soția lui, Irodiada, mama Salomeei, pe baza unor acuzații false de trădare. Apoi, împăratul l-a numit pe prietenul lui, Irod Agrippa, regele Iudeii. Cu această ocazie, din considerație față de noul rege, Caligula a acceptat să-i scrie lui Publius Petronius, spunându-i să abandoneze proiectul statuii imperiale, cerându-le iudeilor fanatici să manifeste mai mult respect pentru diversele etnii și credințe religioase, care reprezentau puterea lumii greco-romane.

În perioada aceea, Senatul a votat acordarea unor onoruri deosebite cunoscute sub numele de „triumf” în

cinstea victoriilor reputate de Caligula împotriva triburilor germanice și britane, dar împăratul a declarat că a impus pacea fără lupte și a refuzat aceste onoruri, cerând în schimb ovații publice – ceremonie care presupunea sacrificarea unei oi (*ovis*) în locul unui taur alb, așa cum se proceda în cazul unui „triumf”. Pe data de 31 august, în ziua în care împlinea douăzeci și opt de ani, Caligula a avut parte de cele mai entuziasmate ovații din istoria Romei.

Printre aplauzele și uralele mulțimii, a străbătut mândru *Via Sacra* în carul său, alături de soția lui, împărăteasa Caesonia, care purta același coif cu creastă și *caligae* ca el, dar nimic altceva pe sub pelerina roșie romană, care flutura în jurul trupului ei gol. Urmată de douăzeci și patru de manipuli, care reprezentau cele douăzeci și patru de legiuni ale împăratului, parada imperială a inclus și un convoi cu tributurile și ostaticii primiți din partea triburilor supuse, ce trăiau acum în pace la frontiera de nord a imperiului.

În luna septembrie din *Annum DCCXCIII* (anul 793 de la întemeierea Romei = 40 e.n. Sau 40 AD), împăratul a descoperit alte conspirații puse la cale de noii membri *boni*-republicani, care nu priveau cu ochi buni succesele lui Caligula, economia înfloritoare a Romei și reformele lui liberale. Căsătoriile libere, încheiate sub auspiciile zeiței *Mater Libertas*, se practicau acum pe tot cuprinsul imperiului. Sute de uniuni libertine se celebrau pretutindeni în fiecare zi, chiar și la Roma, unde senatorii se simțeau amenințați, în timp ce oamenii de rând și armata continuau să sprijine cu orice preț reforma lui Caligula.

După ce i-a judecat în Curtea Supremă de Justiție pe câțiva dintre conspiratori și i-a executat pentru *perduellio* (întălnă trădare), Caligula s-a întâlnit din întâmplare cu

Messalina, acum în vârstă de nouăsprezece ani, care tocmai se întorsese dintr-o vacanță lungă, petrecută în Egipt, Africa de Nord și provinciile iberice sub patronajul lui Mutius Regulatus. Caligula a avut astfel ocazia s-o cunoască mai bine pe splendida lui verișoară și, ca orice bărbat normal, s-a îndrăgostit de ea și au stat împreună o lună întreagă, bucurându-se de frumusețea ei unică, de generozitatea sufletului ei și de sexualitatea ei fenomenală.

Între timp, unchiul Claudius, care îl însoțise pe nepotul lui la începutul campaniei militare din nord, s-a întors în iarnă la Roma de la Lugdunum (Lyon, Franța), unul dintre cartierele generale importante ale Romei, aflat în centrul Galiei, și locul natal al lui Claudius. Dezaprobând fățiș modul în care Caesonia strângea fonduri pentru împărat (prin intermediul prostituției impuse la palatul imperial), prințul Claudian s-a retras în vila familiei sale din apropierea

Colinei Opie. Aristocratul, acum în vârstă de cincizeci de ani, și-a reluat vechea pasiune pentru istorie, bucurându-se de compania unei vechi iubiri – o femeie simplă și nepretențioasă – Calpurnia și de vizitele pe care i le făcea din când în când micului Nero la Antium.

Deoarece Caligula a desemnat-o pe fiica lui, Iulia Drusilla, succesoarea de drept a tronului imperial – lucru ce nu avea să se împlinească, pentru că la Roma nicio femeie nu a deținut vreodată puterea oficială, deși împăratul considera că putea să schimbe această regulă, apelând la forța armatei –, Claudius se simțea în sfârșit eliberat de povara de a fi primul pe linia succesorală, devenind împărat în cazul morții premature a lui Caligula.

În octombrie, Caligula a început să fie obsedat de ideea că – mai devreme sau mai târziu – dușmanii fanatici ai libertății absolute vor găsi o modalitate să-l asasineze.

Pentru că era aristocrat, iar curajul era apanajul nobililor, nu se temea pentru viața lui, dar era preocupat de moștenirea pe care o va lăsa posterității și de viitorul marii sale revoluții liberale. Iulia Drusilla nu avea decât un an și jumătate, iar Caesonia, deși era o femeie puternică, nu va reuși să devină prima împărăteasă a Romei cu puteri depline. De aceea, l-a chemat pe unchiul Claudius și au analizat împreună diverse scenarii politice și succesoriale. Apoi, l-a întrebat dacă o cunoștea pe Messalina.

Prințului Claudian nici nu-i trecea prin gând că Messalina era zeița pe care o întâlnise în fugă pe treptele din marmură ale palatului în ziua de *Nonae* a lunii martie cu doi ani în urmă când Missi a vizitat-o pe Drusilla după ce s-a întors din călătoria pe care a întreprins-o în Orient. Bâlbâindu-se ca de obicei, Claudius i-a spus lui Caligula că auzise că Messalina era cea mai frumoasă femeie din imperiu, dar a mărturisit, spre surprinderea nepotului său, că nu o întâlnise recent pe frumusețea romană. O văzuse, ce-i drept, doar de câteva ori pe când era o copilă pricăjită, înzestrată cu o clăie de păr negru și ondulat.

Spre marea uimire a lui Claudius, Caligula a chemat-o pe Messalina, care a apărut în fața unchiului său pogorând parcă din ceruri ca o zeiță, orbindu-l și împiedicându-l să-o recunoască în făptură ei pe zâna din basme care i s-a ivit în cale pe treptele din marmură.

— E frumoasă, nu, Claudius, bătrânule visător? a mormăit Caligula.

— F-f-foarte f-f-frumoasă într-adevăr, a îngăimat el.

— Este verișoara ta, Valeria Messalina, fiica lui Barbatos.

Lui Claudius i s-a tăiat respirația. Nici nu a reușit să înțeleagă prea bine ce se întâmpla, că stăpâna incontestabilă a artei seducției l-a strâns în brațe, revărsând asupra lui o cascadă de laude pentru farmecul său aristocratic, mângâindu-și trupul de al lui, stârnindu-i

pe loc o pasiune nebună și făcându-i cu ochiul lui Caligula.

— Bine, a spus împăratul pe un ton neutru. Vă voi uni destinele mâine dimineață. Sunteți fericiți?

După ce Claudis a bâiguit un „da” anemic, printre sărutările Messalinei, aceasta a început să țipe de fericire și să danseze în jurul verilor ei, promițându-i unchiului Claudius că îi va împlini toate visurile.

Înainte de a se retrage în camera lui, Caligula i-a încredințat Messalinei toate *ancillaele* Drusillei, apoi a trimis câteva mesaje prin care îi chema pe părinții ei și câțiva martori la ceremonia nupțială. A doua zi, împăratul și-a ținut promisiunea și le-a unit destinele unchiului și verișoarei lui, creând astfel o uniune perfectă, ce avea să treacă prin încercări cumplite. Dar exista, firește, un mic secret, pe care nici Caligula și nici Messalina nu aveau de gând să i-l împărtășească unchiului Claudius. Messalina purta în pânțece copilul lui Caligula. Și – așa cum s-a întâmplat și în cazul lui Claudius și al Agrippinei – împăratul voia să ascundă identitatea adevăratului tată pentru a evita tentativele de asasinat în eventualitatea izbucnirii unor conflicte generate de succesiunea imperială. După ceremonia nupțială, Claudius a vărsat câteva lacrimi cu Calpurnia, apoi s-a mutat înapoi în apartamentele lui din palat, luând-o cu el pe soția, verișoara și iubita lui răvășitoare.

La cinci zile după Idele lui ianuarie în *Annum DCCXCIVaUc* (20 ianuarie, anul 794 de la întemeierea Romei = 41 e.n. Sau 41 AD), în timpul jocurilor palatine, Caligula s-a dus de dimineață să privească un concurs de dans clasic, ce se desfășura într-un teatru improvizat, construit din lemn în fața palatului, alături de mii de spectatori înghesuiți într-un spațiu destul de restrâns. La sfârșitul spectacolului, care a durat șapte ore, curtea imperială, în frunte cu unchiul Claudius și Caligula, însoțiți

de prieteni și de gărzile batave, a părăsit teatrul.

În drum spre palat, chiar sub teatrul improvizat, Caligula s-a hotărât să urmeze o rută mai scurtă decât cea pe care a luat-o alaiul său, deoarece a aflat că niște actori tineri din provincia Asia își repetau numerele pe un coridor îngust. În timp ce Caligula îi felicita pe tinerii actori asiatici, însoțit de câțiva oameni, dar fără gărzile de corp, un nou *tribun* al gărzilor pretoriene s-a năpustit pe la spate și l-a spintecat cu *gladiumul* său în zona claviculei. Gemând în agonie, împăratul a încercat să scape de agresorul său, dar alți asasini i-au blocat drumul și l-au înjunghiat de treizeci de ori – la fel cum își găsisese sfârșitul și marele lui înaintaș, Iuliu Cezar, și în aceeași zi în care fusese asasinat și Filip al II-lea, regele Macedoniei, tatăl lui Alexandru cel Mare.

În învălmășeala care s-a iscat, purtătorii lecticii lui Caligula au început să strige după ajutor și i-au atacat pe trădători cu parii în timp ce gărzile batave au venit la locul crimei din cealaltă parte a coridorului. Toți asasinii au fost uciși în doar câteva secunde. Oamenilor care se aflau la teatru li s-a spus că împăratul era ușor rănit. Revolte au izbucnit pe tot întinsul Romei, în timp ce cercetașii și susținătorii lui Caligula îi executau pe cei bănuți că ar fi complotat să-l ucidă pe împărat.

Cam în același timp în care Caligula își găsea sfârșitul, doi asasini au reușit să se strecoare în apartamentele Caesoniei din palat. Soția lui Caligula s-a luptat până la ultima picătură de sânge, pierind în cele din urmă spintecată de un *gladium*, iar moștenitoarea imperială, Iulia Drusilla, a murit și ea la scurt timp, după ce unul dintre agresori i-a zdrobit capul de un zid.

Timp de câteva ore, senatorii din aripa dreaptă au crezut că asasinarea lui Caligula și a familiei sale va duce la reinstaurarea republicii și au sărbătorit succesul

operațiunii lor înecate în sânge, convinși fiind că astfel își vor recupera puterea și privilegiile. Dar acest lucru nu avea să se întâmple. Un nou împărat îi lua acum locul celui ucis.

În timpul nopții, printre flăcări, revolte și mulțimi furioase de oameni, care cereau decapitarea imediată a conspiratorilor, Irod Agrippa a aranjat ca trupul lui Caligula să fie incinerat în grabă, iar cenușa să fie depusă temporar într-un mormânt din cimitirul de pe Colina Esquilină. Între timp, Acilius Trebellius, împreună cu gărzile pretoriene, și Herbertus, însoțit de gărzile batave, au pornit în căutarea unchiului Claudius, moștenitorul legitim al tronului imperial. Doi centurioni germanici, bine făcuți, l-au găsit în compania soției lui, Messalina, într-o cameră izolată din palat, dedicată cultului zeului egiptean Hermes-Thoth, și l-au luat în brațe.

— Trăiască împăratul Claudius! au strigat ei, purtându-l pe umeri prin palat, însoțiți de alți soldați batavi și pretorienii, dar și de o mulțime de susținători loiali ai dinastiei imperiale Iulio-Claudice.

Așadar, prințul Tiberius Claudius Drusus Nero Germanicus, în vârstă de cincizeci de ani, adică unchiul Claudius sau Claudius Bâlbâitul, a devenit el însuși un zeu, moștenind puterea absolută a nepotului său, puterea uriașă a Romei și bogăția vistieriei romane, asigurate de politica economică promovată cu înțelepciune de Caligula. Printre primele schimbări pe care le-a înfăptuit, Claudius a desființat toate camerele alegorice din palat, sălile și odăile destinate practicilor de prostituție și a revocat treptat legile care promovau căsătoriile libere, ca și cultul Mamei Libertate, punând astfel capăt revoluției sexuale a lui Caligula. Cât privește celelalte aspecte ale politicii romane, el a urmat strategiile abile ale nepotului său, atât în cazul politicii economice, cât și al celei externe.

În luna august, la douăzeci de zile după ce Senatul l-a ales în unanimitate împărat pe Claudius, Messalina l-a adus pe lume pe fiul lui Caligula, pe care Claudius l-a recunoscut ca fiind al lui și l-a botezat Drusus Germanicus, la fel ca pe fratele său, care era și tatăl lui Caligula. Băiatul a primit mai târziu numele de Britannicus după ce Claudius a cucerit Britania. Unsprezece luni după nașterea primului ei fiu, Messalina a dat viață unei fiice, pe care au botezat-o Octavia și care mai târziu avea să devină soția lui Nero.

În *Annum DCCXCVI* (anul 796 de la întemeierea Romei = 43 e.n. Sau 43 AD), la doi ani după ce a devenit împăratul Romei și la un an după ce a anexat Mauritania (Algeria și Marocul de astăzi) Imperiului Roman, Claudius a acordat cetățenia romană tuturor populațiilor din Galia de dincolo de Alpi.

Între timp, a aflat că regii britani nu mai plăteau tribut Romei și ofereau adăpost rebelilor și piraților care atacau și prădau orașele romane din nordul Galiei. Consiliul imperial a hotărât că Roma nu putea să permită Britaniei ostile să amenințe provinciile bogate din Galia. Conform rapoartelor lui Caligula, majoritatea locuitorilor britani se asemănau cu latinii și, dacă li s-ar oferi ocazia, ar putea să se integreze mult mai bine în Imperiul Roman decât triburile germanice, pentru că știau să pună mult mai bine în practică sistemul de educație, ajutoarele și comerțul roman promovate de Caligula prin intermediul regelui Tudorus și altor regi pro-romani.

În luna august a aceluși an, Claudius a început cucerirea Britaniei, operațiune care se baza pe o forță militară nemaivăzută – patru legiuni, plus o mie de călăreți, trupe auxiliare, cămile și treizeci de elefanți indieni, o apariție cu totul inedită în Britania – sub comanda generalului Aulus Plautius, urmând planurile concepute de Caligula cu trei ani în urmă. Războinicii de pe tărâmurile acelea, ce purtau

numele de britoni, pentru că se vopseau în albastru, au dat dovadă de un curaj nebun în luptă, dar nu au putut să țină piept legiunilor romane atât de bine organizate. Campania militară a durat nu mai puțin de șase ani, dar Claudius a obținut o victorie răsunătoare chiar din primul an, când și-a stabilit cartierul general la nord de Tamisa, în Camulodunum (orașul Colchester de astăzi), lăsând apoi pe seama generalilor continuarea operațiunilor militare.

Senatul a considerat că misiunea de cucerire a Britaniei s-a încheiat odată cu acordarea lui Claudius a onorurilor cunoscute sub numele de „triumf” patru ani mai târziu, dar a devenit un fapt incontestabil abia după capitularea ultimului rege ostil al Țării Galilor, Caractacus, în favoarea reginei Cartimandua, aliată a Romei, în anul 800 de la întemeierea Romei-*Annum DCCCaUc*, 47 e.n. Sau 47 AD. Regele înfrânt a fost adus în lanțuri la Roma ca să participe la o ceremonie publică de capitulare, organizată în fața împăratului Claudius și a generalilor lui. Dar pentru că regele britan dăduse dovadă de onoare și curaj în luptă, nu otrăvise fântânile, nu torturase și nici nu executase prizonierii, a fost eliberat și i s-a permis să rămână la Roma ca oaspete al generalului Aulus Plautius, care susținea cu tărie cauza regelui în fața împăratului.

Între timp, cu trei ani înainte ca Roma să împlinească opt sute de ani de existență, regele Irod Agrippa al Iudeii, în vârstă de cincizeci și patru de ani, a murit de moarte naturală în Caesarea (oraș-port în Iudeea) în timp ce găzduia spectacole grandioase în cinstea împăratului Claudius, care l-a ajutat pe prietenul fidel al familiei Iulio-Claudice să-și extindă regatul și să mențină administrația romană în întreaga regiune. Deoarece fiul lui Agrippa era prea mic ca să guverneze țara, Claudius a acordat Iudeii statutul de provincie romană spre bucuria generală a populației, cu excepția unor grupări răzlețe de fanatici

religioși, prototipuri pe care le găsim în toate națiunile din lume. Iovenia Marotia, care privea spectacolele alături de Agrippa atunci când acesta și-a dat ultima suflare în brațele ei, n-a putut să îndure suferința provocată de pierderea iubitului ei Agrippa și a hotărât să-și ia viața, înecându-se în aceeași zi în Marea Mediterană.

Încă din prima zi în care a întâlnit-o pe frumoasa lui verișoară de nouăsprezece ani, ce i-a devenit apoi soție, Claudius s-a îndrăgostit nebunește de Messalina și nu a încetat niciodată s-o iubească.

Purtând titlul de împărăteasă a Romei sau Mama Patriei Romane, ea nu se bucura doar de stima soțului ei îndrăgostit, ci și de respectul Senatului, cavalerilor și tuturor cetățenilor romani pentru contribuția pe care a adus-o afacerilor de stat pentru a dăruia Romei gloria supremă. Încă de bun început, l-a convins pe soțul ei să-i construiască așa-numitul „palat nou” în fosta aripă dreaptă a complexului imperial de pe Colina Palatină. Aici, frumoasa împărăteasă organiza petreceri fastuoase și se distra în brațele nenumăraților ei iubiți. În timpul uneia dintre călătoriile frecvente ale lui Claudius, a provocat-o pe Marcia Cordia, împreună cu întreaga Ghildă a Prostituatelor, la un concurs de sex, unde a făcut dragoste într-o singură noapte cu peste o sută de bărbați, atingând *gaudiumul* cu fiecare dintre ei și câștigând premiul cel mare, dar și admirația nobilimii care îi privea cu încântare aventurile amoroase.

Știind că împăratul avea vederi mult mai conservatoare decât Caligula, curtenii evitau să vorbească de față cu el despre aventurile Messalinei, despre uriașul ei apetit sexual și despre energia ei extraordinară. El știa, firește, ce se întâmpla, dar era conștient de faptul că – la cei șaiszeci de ani pe care avea să-i împlinească în curând – nu mai putea să-i ofere tinerei sale soții satisfacția sexuală și

a acceptat, cu noblețea lui aristocratică, chemarea naturii. Pe tot parcursul vieții ei, Messalina nu și-a încălcat niciodată jurământul sacru pe care l-a depus în fața lui Venus Pandemon și contractul nescris pe care l-a încheiat cu mijlocitorul bizantin, Mutius Regulatus, care i-a călăuzit discret pașii spre o carieră în arta prostituției. Purtând numele de „Licinia” – pseudonim sub care și-a ascuns identitatea prima dată când Mutius „a angajat-o” în cele mai ordinare *lupanares* –, Missi pleca adesea incognito de la palat, după lăsarea întinericului, ascunzându-și chipul în spatele voalurilor și se întâlnea cu Mutius, care o ajuta să lucreze în slujba zeiței dragostei în numeroase bordeluri și case de jocuri.

Uneori, „Licinia” se deda cu atâta pasiune orgiilor sexuale, abandonându-se cu totul poftelor sălbatice ale bărbaților *populares*, care o posedau și o sodomizau fără milă, încât în zori, proprietarii bordelurilor trebuiau practic s-o desprindă cu forța din brațele acestora, iar Mutius o însoțea la Noul Palat ca s-o împiedice să se oprească din loc în loc ca să facă dragoste cu oricine i se iveau în cale. În perioada aceea, deoarece foarte mulți oameni o recunoșteau pe Messalina, căci se bucuraseră de îmbrățișările ei pasionale, de reacțiile și țipetele ei de plăcere, au botezat-o „Târfa Imperială”, poreclă care îi plăcea atât de tare, încât l-a rugat pe Mutius s-o folosească atunci când îi vindea favorurile.

În anul imediat următor împlinirii celor opt sute de ani de existență a Romei (*Annum DCCCÂaUc* = anul 801 = 48 e.n. Sau 48 AD), unul dintre miniștrii împăratului – un libert meschin, pe nume Narcissus – i-a spus lui Claudius că Messalina avea o aventură cu Gaius Silius, un bărbat despre care se zvonea că era cel mai chipeș nobil din Roma. Acest lucru era adevărat, pe cât de adevărat era și faptul că Silius – deși se bucura de pasiunea pe care i-o

stârnise lui Missi - era doar un trădător abject, care complota cu bine cunoscuții noștri criminali - membrii *boni* - ca s-o implice pe neștiutoarea Messalina într-o conspirație împotriva soțului ei. Scopul era ca împăratul să descopere complotul, s-o deposeze pe împărăteasă de toată puterea ei și să pună capăt comportamentului ei sexual „scandalos”, care devenise deja un exemplu pentru femeile din Roma, lucru pe care șoviniștii - ce n-ar fi ezitat nicio clipă să ucidă oameni nevinovați înainte de a le descătușa pe femeile „lor” din lanțurile dominării masculine - îl considerau o adevărată amenințare.

Conspiratorii au pus în practică un plan bine conceput, care a mers ca pe roate. Narcissus i-a înfățișat împăratului dovezi false. Claudius i-a poruncit să-i aresteze pe cei doi îndrăgostiți și să-i aducă în fața lui. Știind că astfel complotul ar fi fost descoperit, Narcissus a trimis un pluton de soldați pretorienți în vila din grădinile lui Lucullus, unde Messalina dormea în brațele lui Silius; dar noul *tribun* al gărzilor pretoriene - aflat în cârdășie cu ministrul împăratului - în loc să ceară arestarea celor doi îndrăgostiți, a poruncit în schimb asasinarea lor.

Pentru că jucase un rol important în conspirație, Gaius Silius trebuia eliminat imediat, lucru care s-a și întâmplat de altfel. Messalina, goală, a reușit să sară pe o fereastră, dar a fost prinsă de soldați în timp ce se cățara pe zidurile grădinii. Înconjurată, frumoasa Messalina, în vârstă de douăzeci și șapte de ani, a primit un *gladium* ca să-și ia singură viața, dar ea a înhățat arma și s-a năpustit asupra asasinilor ei, purtând o ultimă bătălie în numele tuturor femeilor din Roma. Soldații nu au îndrăznit să-i rănească trupul de zeiță, dar *tribunul* nu a stat prea mult pe gânduri. A făcut doi pași spre ea și a ucis-o cu o sulită.

Între timp, lui Claudius i s-a administrat o altă doză de „infuzie divină”, care l-a purtat în lumea viselor. În somn,

el „a văzut” cum soția lui era asasinată. S-a trezit lac de sudoare și s-a dus glonț la Narcissus.

— Unde este soția mea? Unde este împărăteasa Messalina? a strigat, răvășit, împăratul.

— Este moartă, Cezar, a răspuns Narcissus. A murit acum două zile, așa cum ai poruncit.

Amețit de drog, Claudius nu-și mai amintea nimic. Apoi, durerea provocată de conștientizarea acestei fapte atât de brutale i-a sfâșiat sufletul, doborându-l la pământ în timp ce bâiguia cuvinte nedeslușite despre minunata lui Messalina, spunându-și că este un asasin și făcându-se de râs în fața întregii curți.

După nașterea lui Nero, Agrippina l-a lăsat pe băiețelul ei frumos în grija mătușii lui iubitoare, Domitia Lepida, în Antium.

Când Caligula s-a întors din campania militară întreprinsă pe malurile Canalului Britanic, a acceptat ca Agrippina să se căsătorească cu Tarquinius Golatus, iubitul și acum cel de-al doilea soț al ei. Golatus o iubea cu pasiune, îi respecta personalitatea tumultuoasă și îi îndeplinea fericit toate capriciile, punându-i la picioare întreaga avere. Hotărârea unchiului Claudius de a o lua de soție pe Messalina nu a surprins-o prea tare pe Agrippina. Ea le-a făcut o vizită unchiului ei și Messalinei la palat, felicitându-i pentru decizia lor de a-și uni destinele; apoi, a plecat ca să viziteze proprietățile soțului ei din provinciile iberice. Acolo a aflat că fratele ei a fost asasinat, iar unchiul Claudius i-a urmat la tron. A realizat atunci că destinul prevestit lui Nero de către sibila Amalthea putea să se împlinească la moartea tatălui său secret, acum în vârstă de cincizeci de ani, așa cum plănuia Agrippina și cum o știa și Claudius foarte bine.

În timpul anilor care au urmat, Agrippina nu și-a făcut prea des apariția la curte, preferând în schimb să se

implice în afacerile soțului ei și să trăiască nenumărate aventuri amoroase, care însă nu erau nici pe departe atât de numeroase precum cele ale verișoarei ei, împărăteasa Romei. Cu toate acestea, i-a vizitat de câteva ori pe Messalina și pe Claudius, însoțită de tânărul Nero. Agrippina i-a îmbrățișat pe copiii Messalinei, Britannicus și Octavia, fără să-i scape însă faptul că Britannicus era copia fidelă a fratelui ei, în timp ce Octavia nu avea nicio trăsătură latină, semănând nu cu membrii familiei Iulio-Claudice, ci cu blondul Herbertus, comandantul gărzilor batave, care părăsise serviciul militar la câteva luni după moartea lui Caligula și devenise gladiator. Cunoscând atracția Messalinei pentru eroii puternici din arenele romane, Agrippina nu mai avea nicio îndoială că el era tatăl Octaviei.

Cu ocazia împlinirii celor opt sute de ani de existență a Romei, împăratul a organizat *Munera Gladiatoria*, prilej cu care Agrippina l-a luat cu ea în loja imperială din amfiteatrul Flaminus și pe tânărul Nero, acum în vârstă de nouă ani. Extrovertit și semănând foarte bine cu tatăl lui adevărat, Nero s-a împrietenit cu Britannicus, care era cu doi ani mai mic decât el, dar și cu Octavia, care nu împlinise nici șase ani la vremea respectivă. Nero avea o personalitate puternică și îi domina pe cei doi veri ai lui, dar îi plăcea să se joace cu ei, în special cu blonda și drăgălașa Octavia, pe care băiatul a dus-o într-un loc ascuns de sub lojă și a încercat să facă dragoste cu ea, dar în clipa în care i-a mușcat fesele fragede și i-a stimulat vulva cu degetele, Octavia a început să strige după ajutor, iar Nero aproape că a strâns-o de gât ca să-i arate cât de puternic era.

În drum spre palat, Messalina a plecat la o petrecere organizată de gladiatori, iar Agrippina a luat masa cu unchiul ei, care se simțea încă atras de chipul ei frumos și

de trupul ei seducător și zvelt – nuri care nu se ofiliseră, deși împlinise aproape douăzeci și patru de ani. Și pentru că știa cum să-l excite pe fostul ei iubit și cum să-l facă să-i cerșească favorurile, i-a arătat în cele din urmă tatuajul sub forma unei inimi roșii, în care se aflau literele A și C, tatuaj pe care și-l imprimase pe fesa dreaptă în cele douăsprezece zile din ianuarie, cu zece ani în urmă, când nu se mai săturau să facă dragoste. Apoi, Agrippina l-a dus pe Claudius în camera copiilor. În timp ce Nero dormea împreună cu verișorii lui, ea l-a supus la test pe unchiul ei – l-a obligat să analizeze trăsăturile fizice ale celor trei prinți și să spună care dintre ei îi semăna cel mai bine. Claudius i-a înțeles jocul și i-a promis că îl va adopta pe tânărul Nero peste câțiva ani, numindu-l primul moștenitor în linia succesorală.

Agrippina era în al nouălea cer de fericire. Profetia sibilei Amalthea era pe cale de a se împlini... Tarquinius Golatus, cel de al doilea soț al ei, a murit din cauze naturale, iar două luni mai târziu, vestea morții Messalinei a făcut înconjurul Romei, îndurerând o națiune întreagă. În versiunea oficială, se spunea că împărăteasa a murit într-un accident „ciudat” în timp ce „făcea investigații referitoare la o conspirație care urmărea detronarea împăratului”.

Claudius s-a căsătorit cu Agrippina în *Annum DCCCII* (anul 802 = 49 e.n. Sau 49 AD). Misterul profetiei, ce părea imposibil de dezlegat când Agrippinilla a vizitat peștera sibilei din Cumae, se risipea acum, căci Destinul puneă fiecare pion la locul lui astfel încât soluția finală să prindă contur și să se înfăptuiască. Agrippina cea Tânără a devenit împărăteasa Romei, iar soțul ei le-a încredințat – ei și libertilor lui – frâiele guvernării imperiului, ce devenea, odată cu trecerea anilor, din ce în ce mai mare și mai puternic.

La începutul anului *DCCCVII* (anul 807 = 54 e.n. Sau 54 AD), sănătatea împăratului, acum în vârstă de șaizeci și trei de ani, a început să se deterioreze. Simțind că sfârșitul era aproape, Agrippina l-a convins pe Claudius să se mai ducă o dată la Registrul Nașterilor Cetățenilor Romani din templul lui Iuno Lucina și să schimbe anul nașterii lui Nero, transformându-l *în Annum DCCXCI* (anul 791 = 38 e.n. Sau 38 AD) în *Annum DCCXC* (anul 790 = 37 e.n. Sau 37 AD) – lucru ușor de îndeplinit prin ștergerea ultimului „1” al anului scris în cifre romane – pentru ca Nero să aibă astfel vârsta potrivită (peste șaisprezece ani) ca să devină noul împărat al Romei.

Claudius a murit cu două zile înainte de Idele lunii octombrie în același an în care a împlinit șaizeci și patru de ani de Calendele lui august. Nero Claudius Caesar Drusus Germanicus Britannicus a devenit împărat la șaisprezece ani și a guvernat Roma timp de paisprezece ani, manifestând uneori aceleași extravagante ca unchiul lui, Caligula, dar transformând Roma în cel mai frumos oraș din lume și rezolvând cu o lovitură de maestru conflictul dintre părți și armeni, care dura de secole.

La Roma, Nero a construit un nou palat imperial, de o frumusețe uluitoare, care se întindea pe toată suprafața Colinei Oppian și pe care l-a numit *Domus Aurea* (Casa de Aur). Era deschis aproape în totalitate publicului, căruia împăratul îi oferea același gen de distracții precum cele promovate de unchiul său, Caligula. În ceea ce privește regatul atât de disputat al Armeniei, Nero le-a acordat părților dreptul de a-l urca pe tron pe candidatul ales de ei, iar părțile au promis că acesta va fi întotdeauna un „client” al Romei. Ambele părți au semnat un tratat prin care Armenia devenea practic o parte integrantă a Imperiului Roman, ținându-i apoi la distanță pe părți decenii de-a rândul.

Agrippina cea Tânără a contribuit cu succes, alături de fiul ei, la cârmuirea Romei, dăruindu-i iubirea ei maternă, dar făcând și dragoste cu el ori de câte ori Nero simțea nevoia îmbrățișărilor ei. Conspiratorii au ucis-o în vila ei din Lavinium în *Annum DCCCXII* (anul 812 = 59 e.n. Sau 59 AD) pe când avea treizeci și șase de ani (vârsta oficială), iar Nero – douăzeci și trei.

Iulia Livilla (acesta era numele real al Lesbiei) a stat departe de scena politică a Romei. S-a căsătorit cu Bohrus, ambasadorul Bactriei, și l-a urmat în Asia Centrală atunci când regele țării, aflat pe patul de moarte, l-a numit moștenitor al tronului. A învățat limba și obiceiurile acelei țări îndepărtate și a devenit regina Bactriei, la treizeci și opt de ani, guvernând singură țara după ce soțul ei și-a pierdut viața într-un accident de vânătoare la vârsta de șaptezeci și cinci de ani. Iulia Livilla a domnit cu înțelepciune, păstrând o strânsă legătură cu Roma și a murit de bătrânețe.

La Roma, Nero a fost nevoit să înfrunte diverse conspirații și în final, pentru că pierduse controlul asupra gărzilor pretoriene, s-a sinucis la vârsta de treizeci de ani în *Annum DCCCXXI* (anul 821 de la întemeierea Romei = 68 e.n. Sau 68 AD). Moartea lui Nero a pus capăt dinastiei Iulio-Claudice, dar alți împărați extraordinari au guvernat apoi secole de-a rândul Imperiul Roman.*

Afirmațiile potrivit cărora Nero ar fi cântat la liră în timp ce Roma ardea sunt complet false și lipsite de temei. Ca în oricare alt oraș din lume, și la Roma se mai întâmplă să izbucnească incendii fără o cauză exactă, iar locuitorii încep să caute un țap ispășitor. În timp ce Nero privea îngrijorat flăcările care mistuiau Subura, grupuri de cetățeni mâniați au acuzat niște străini de producerea incendiului și chiar i-au și linșat pe câțiva dintre ei înainte de intervenția cohortelor urbane, care au restabilit

ordinea.

ANEXA 1

O scurtă istorie a cuvântului „pornografie”

Oamenii împărtășesc adesea ideea greșită conform căreia cuvântul „pornografie” a fost creat de vechii greci în timpul dezvoltării civilizației și limbii lor scrise – între anii 1000 și 300 î.e.n. Nimic nu este mai departe de adevăr.

Deși în greaca veche există numeroase exemple scrise ale cuvântului *pome*, care se referă la o anumită categorie de prostituate, iar cuvântul *graphia* se referă la cuvintele scrise, la picturi murale, poeme sau desene, cuvântul *pome-graphia* sau *pomographia* nu apare pe tăblițele, pergamentele, papirusurile, inscripțiile sau pe alte obiecte din Antichitate. Nici romanii nu cunoșteau acest cuvânt. Nu există în limba latină, care era tributară limbii grecilor, dar nici în vreo altă limbă din Antichitate.

Absența unui cuvânt specific, care să indice scrieri, piese de teatru, obiecte din ceramică, statui sau fresce cu caracter explicit sexual, nu înseamnă că artiștii greci și romani din lumea antică nu creau asemenea opere. În ciuda distrugerilor masive provocate de fanaticii religioși și de alți „sexofohi” (oameni exagerat de pudici, care au o fobie sau nutresc o ură profundă față de tot ce ține de sex), care au încercat să șteargă de pe fața pământului toate operele de artă cu tematică sexuală din Antichitate, numeroase opere de acest gen au fost descoperite pe tot cuprinsul Imperiului Grec și Roman. Sute pot fi astăzi admirate în muzeele din întreaga lume. De fapt, artiștii din Antichitate au creat o multitudine de opere de artă cu caracter explicit sexual încă din timpurile lui Homer (800 î.e.n.) până la căderea Imperiului Roman de Apus (500 e.n.).

Cât despre motivul pentru care vechii greci și romani nu

au creat un cuvânt specific, care să definească arta cu caracter explicit sexual, acesta este evident. Zugrăvirea trupurilor goale și a actului sexual nu era nici interzisă, nici scandaloasă. Nimeni nu considera că sexul era un păcat sau un lucru rușinos. Dimpotrivă, goliciunea trupestă și plăcerile sexului neîngrădit erau bine cunoscute în lumea antică și extrem de râvnite de oamenii din acele vremuri. Zeii și zeițele lor aveau nenumărate aventuri sexuale pentru a le demonstra oamenilor că sexul era într-adevăr chintesența vieții și a dragostei.

Numeroase ritualuri religioase, care presupuneau o gamă largă de ceremonii și evenimente cu tentă sexuală, se țineau frecvent în diverse părți din lumea greco-romană în onoarea celor mai fascinanți zei. Promiscuitatea dintre bărbați și femei sau chiar dintre persoane de același sex nu deranja pe nimeni.

Era considerată doar expresia firească a preferințelor individuale. Cuvântul „homosexualitate” nu era cunoscut în lumea antică. La fel ca și în cazul cuvântului „pornografie”, existența lui era inutilă.

Începând cu primele desene și figurine create de strămoșii oamenilor moderni în jurul anului 20 000 î.e.n., zugrăvirea goliciunii trupesti, a organelor și actelor sexuale este o practică bine cunoscută în toate culturile din lume. Încă de la primele civilizații din Sumer (3700 î.e.n.), Mesopotamia, Babilon, Egipt, India și China până la cele din Europa Occidentală, Oceania, Asia, Africa, America de Nord și America de Sud, pretutindeni în lume sexul a fost înfățișat în toată splendoarea lui, plasat în majoritatea cazurilor într-un context religios.

În aceste circumstanțe, de ce s-ar fi gândit cineva să creeze un cuvânt specific pentru un lucru la fel de firesc cum era mâncarea sau băutura, un lucru care reprezenta temelia cultelor, festivalurilor și evenimentelor religioase

organizate în întreaga lume? Arta cu tematică sexuală era doar o artă și atât! Oamenii nu erau nevoiți să cenzureze organele genitale sau să facă diferența între arta „sacră” și „profană” și nici nu trebuiau să eticheteze arta sexuală ca fiind obscenă sau imorală.

Din păcate, după patru mii de ani de evoluție culturală magnifică, ce a dat naștere unor monumente uluitoare și opere de artă necenzurate, inspirate de fericirea și libertatea sexuală, Antichitatea avea să trăiască o experiență greu de conceput: nașterea unei noi religii bazate pe reprimarea sexuală.

În jurul anului 410 e.n., cu câteva decenii înainte de căderea oficială a Imperiului Roman de Apus, scrierile unui episcop creștin, Augustin din Hipona, Africa de Nord – Sfântul Augustin – au început să răspândească ideea năucitoare potrivit căreia „*Luxuria est inimica Dei*” („Sexul nesățios este dușmanul Domnului”).

Acest nou concept a fost creat ca să distrugă și să înlocuiască religiile Imperiului Roman dintr-un motiv foarte simplu: oferea pretextul jefuirii a mii de temple pline de bogății și aur închinat zeilor și zeițelor care considerau sexul neîngrădit drept o forță pozitivă. La început, această nouă religie nu a atras masele de cetățeni romani și nici pe așa-ziii barbari care au invadat imperiul la scurt timp după aceea.

De fapt, în secolele următoare, în timp ce noua religie totalitară, dogmatică, monoteistă și „sex-o-fobă” cucerea din ce în ce mai mult teren datorită regilor barbari romanizați, oamenii din vremurile acelea grele (500-900 e.n.), numite adesea „secolele întunericului”, continuau să venereze cultele antice și practicile sexuale neîngrădite.

După perioada cruciadelor (1000-1200 e.n.), pentru că puterea Bisericii devenea agresivă și cotropitoare, papa Inocențiu al IV-lea a aplicat lovitura de grație libertății

religioase și sexuale, înființând în jurul anului 1260 Sfânta Inchiziție. Această instituție, alcătuită dintr-un grup de clerici, avea menirea să distrugă tot ceea ce Papa numea „erezii” – toate cultele vechi și noi și, firește, toate practicile sexuale „nesățioase”. Cu toate acestea, după nenumărate masacre și torturi inimaginabile, această instituție cumplită a stârnit în cele din urmă reacții de împotrivire, care au dus la apariția uneia dintre cele mai înfloritoare epoci din istoria omenirii – *Epoca Renașterii* (1300-1500).

Redescoperirea culturii magnifice a Greciei și Romei, a zeilor lor minunați, a operelor de artă și a libertății sexuale a dăruit lumii o pleiadă de genii artistice – de la Michelangelo la Tizian, de la Rubens la Rembrandt, de la Botticelli la Leonardo da Vinci, care au zugrăvit în operele lor magnifice perfecțiunea trupului uman, surprins într-o goliciune sublimă. Trubadurii provenșali au început să le cânte poeme de dragoste curtezanelor și doamnelor singure, în timp ce făuritorii slovelor – precum Boccaccio și Chaucer – au scris capodopere, în care au descris, în limba lor, aventuri amoroase de o savoare uluitoare.

Nu e de mirare, așadar, că europenii au reușit să învingă ciuma și foametea și să atingă prosperitatea economică. Dar – pentru că tot mai mulți bărbați și femei din Epoca Renașterii se dedau plăcerilor orgiastice și aventurilor „păcătoase” – Sfânta Inchiziție a început să-i ardă pe rug pe „păcătoși” în numele moralității.

În anul 1451, papa Nicholas al V-lea, inspirat de atotputernicul Dumnezeu al creștinătății, a dat o lege prin care Sfânta Inchiziție putea să folosească după bunul plac metodele de tortură, care erau deja utilizate pe scară largă în lume, pentru ca Biserica să dețină astfel o armă legală cu ajutorul căreia să scoată „diavolul” din trupul uman, în special din cel al femeilor frumoase, pe care le numea

„vrăjitoare”. În cele din urmă, după ce a torturat și a ucis milioane de oameni în cele mai cumplite moduri, pe care mintea umană le concepe sub influența negativă a fanatismului religios, Biserica a reușit să reducă la tăcere disidenți eminenți, precum Galileo Galilei și Giordano Bruno, punând capăt Epocii Renașterii la începutul anului 1600.

În ciuda pericolului de a fi arestați de Inchiziție sau prinși de poliția din diverse țări, unde sectele protestante apăreau precum ciupercile după ploaie, după ce Martin Luther s-a despărțit de Biserica Catolică în anul 1517, mai mulți artiști europeni au creat și au distribuit lucrări cu caracter explicit sexual. Inspirată uneori de propria lor senzualitate, alteori având menirea de a șoca, de a lua în derâdere sau de a stârni pasiunile prietenilor lor, arta sexuală a început să circule ilicit în rândurile burgheziei sau chiar fățiș în marile vile elegante ale aristocraților din Europa, care n-au încetat niciodată să caute noi aventuri amoroase, manifestând un interes aparte pentru excesele sexuale.

Arta cu caracter explicit sexual a devenit extrem de cunoscută în rândurile clasei muncitoare în secolul al XVIII-lea – Epoca Luminilor – când filosofia libertății a stat la baza revoluției din America și

Franța. Cu toate acestea, deoarece cuvântul „pornografie” nu fusese încă inventat, aceste opere se încadrau în arta denumită generic „artă libertină”, indiferent de valoarea lor artistică.

În jurul anului 1760, după cinci sute de ani de la înființarea Sfintei Inchiziții, un tânăr jurnalist francez, pe nume Restif de La Bretonne, a primit misiunea din partea guvernului francez, condus de regele Ludovic al XV-lea, să cerceteze fenomenul prostituției, care luase amploare în capitala Franței. Entuziasmat, dar păstrând secretul primei

lui misiuni oficiale, Restif a început să-și petreacă nopțile explorând cartierele din Paris.

Purtând haine negre, o pălărie neagră, cu boruri mari, și o pelerină lungă, tânărul misterios frecventa mahalalele, bordelurile și parcurile pariziene și, când avea ocazia, discuta cu prostituatele, pe care apoi le clasifica în diverse categorii. Drept urmare, raportul final pe care l-a remis autorităților pariziene specifica faptul că douăzeci și cinci de mii de prostituate lucrau la Paris – în condițiile în care orașul nu avea mai mult de două sute cincizeci de mii de locuitori.

Restif de La Bretonne a primit o sumă mică de bani pentru misiunea lui; nimeni nu i-a acordat însă recunoașterea oficială pentru strădania cu care a lucrat, iar raportul lui s-a pierdut printre sutele de dosare inutile din administrația franceză. După câteva luni, dezamăgit, Restif a scris o carte despre experiențele pe care le-a trăit printre prostituate. Fiind deja un creator de neologisme, a inventat pentru cartea lui un titlu care descria exact natura misiunii sale – întocmirea unui raport despre prostituatele de rând.

Restif a ales cuvântul grec *pome* pentru prostituatele de rând (nereligioase) și cuvântul *graphia* pentru lucrarea lui scrisă. Din motive fonetice, a transformat cuvântul *pome* în *porno*, iar titlul a devenit astfel... „*Le Pomographe*”.

Tânărul autor francez nu a apelat la un editor pentru că știa că nimeni nu va îndrăzni să-i publice lucrarea. A cumpărat în schimb pe credit o presă de tipar la mâna a doua și a început să tipărească și să lege cu mâinile lui *Le Pomographe* (Pornograful) între zidurile casei lui modeste. Nu avea, firește, nici cea mai vagă idee că acest cuvânt nou pe care l-a creat pentru cartea lui avea să devină atât de cunoscut și avea să fie folosit – fără consimțământul autorului – *capomographie* (pornografie), referindu-se la

tot soiul de activități sexuale, scrieri cu tentă sexuală, tablouri erotice etc.

Restif a murit înainte de a împlini șaptezeci de ani, în jurul anului 1805. În timpul vieții, a fost un autor puțin cunoscut, pe care istoria l-a purtat prin diverse epoci – sfârșitul monarhiei, Revoluția Franceză și începutul imperiului lui Napoleon. Se autointitula mândru *Le Pornograph* de vreme ce cuvântul – într-o perioadă revoluționară care disprețuia poruncile creștine „sex-o-fobe” – nu căpătase conotații negative, ci dimpotrivă, suna cosmopolit și incitant.

Pretutindeni în Europa, personajele-model precum Don Juan-ul venețian de talie internațională, Gian Giacomo Casanova, amanta fascinantă a lui Ludovic al XV-lea, Madame de Pompadour, țarina Rusiei, Ecaterina cea Mare, renumită pentru poftetele ei nesățioase, și sora nimfomană a lui Napoleon, Paolina Bonaparte (poreclită Venus Imperială), dominau fanteziile celor tineri, celor bogați, celor snobi și celor frumoși. Ideea sexului liber, neîngrădit, a pus stăpânire pe bărbații și femeile din toate categoriile sociale în timpul „Primei Revoluții Sexuale din Vremurile Moderne”.

Profitând de înfrângerea Bisericii și de expansiunea tiparului, nenumărate ilustrații, publicații, cărți, hărți, cărți poștale, obiecte, piese de teatru, satire și cântece – toate având un caracter explicit sexual – s-au răspândit printre cetățenii din toate clasele sociale. Pornografia era un cuvânt nostim, care descria pur și simplu emanciparea sexuală prin intermediul textelor, instrumentelor și artei promoționale.

Multe dintre aceste articole au ajuns în Americi. În Statele Unite, un tărâm abia născut, unde oamenii au obținut libertatea politică sub conducerea înțeleaptă a Părinților Fondatori – Thomas Jefferson, în mod deosebit –,

articolele pornografice, produse cu precădere în Franța, circulau îndeosebi în cercurile militare și de afaceri.

Pentru că Franța nu reprezenta doar Iluminismul, ci era și un aliat important al revoluției americane, tot ce era franțuzesc avea un aer de eleganță, care încuraja comportamentul libertin, în ciuda opoziției acerbe a fanaticilor puritani, pregătiți să-i spânzure pe toți cei care nesocoteau „poruncile” Dumnezeului lor atotputernic.

Dar - vai! - nenorocirea a lovit din nou... După înfrângerea lui Napoleon la Waterloo în anul 1815, vechile regimuri monarhice din Europa au redat puterea Bisericii și au adoptat cârmuirea totalitară, reușind astfel să impună și să păstreze secole de-a rândul hegemonia absolută.

În cele trei decenii între anii 1815 și 1848 - o perioadă întunecată, cunoscută sub numele de *Restaurație* - Vechiul Ordin a șters toate urmele libertății promovate de Revoluția Franceză și de războaiele lui Napoleon, care au răspândit filosofia libertății absolute în întreaga Europă.

În timp ce poliția lua măsuri represive împotriva adeptilor acestei filosofii, împăratul Austriei, Francisc I, încurajat de comandantul Statului Major, prințul Metternich, a promulgat prima lege a cenzurii împotriva libertății presei. Apoi, în 1818, la insistențele clericilor catolici, împăratul austriac a semnat prima lege împotriva materialelor scrise, considerate *obscene*.

Conform opiniilor personale ale magistraților, înfățișarea trupului uman într-o postură provocatoare, complet sau doar pe jumătate gol, și orice reprezentare a organelor genitale și a actelor sexuale - explicite, non-explicite sau doar sugerate - erau declarate „obscene”, iar autorii lor erau aruncați în închisoare.

Deși cuvântul „pornografie” nu fusese încă introdus în dicționarele din Europa, legea austriacă a fost adoptată în toate legislațiile europene, fără să se dezbată problema

semnificației cuvântului *obscen*, care - în concepția lor - descria *tot ce contravenea moralității publice*. Aceste prime abuzuri judiciare împotriva nudității, a imaginilor și scrierilor cu tematică sexuală demonstra faptul că regimurile totalitare trebuiau să reprime sexualitatea umană pentru a deține controlul absolut.

În consecință, atunci când Academia Franceză a modernizat dicționarul francez cam pe la mijlocul anului 1840, „cărturarii” universitari au simțit nevoia să introducă acest neologism - pornografie (al cărui drept de autor ar fi trebuit să aparțină pentru totdeauna lui Restif de La Bretonne) - în noul dicționar, cu două definiții: (a) *descrierea sau zugrăvirea prostituatelor sau prostituției*, care reprezintă sensul de bază pe care Restif (îndrăgostit de prostituatele din Franța pentru libertatea, frumusețea și simțul umorului lor) l-a conferit cuvântului; (b) *scrieri, tablouri și alte lucrări cu caracter obscen sau licențios*, definiție care l-ar fi făcut, fără îndoială, pe Restif să se răsucescă în mormânt. „Obscen? Ce înseamnă obscenitatea? Cum îndrăznesc să facă o afirmație atât de stupidă?” ar fi spus el.

Cu toate acestea, noua semnificație a acestui cuvânt a fost inoculată în mintea tinerilor și a prins rădăcini în conștiința maselor, alături de „noua moralitate”, pe baza ideii potrivit căreia „pornografia” nu definește doar articole cu caracter explicit sexual, ci provoacă și repulsie morală (obscenitate) și un sentiment de inacceptare (caracter licențios) a plăcerilor erotice. Aceste „atribute” pompoase au fost adăugate în mod deliberat definiției oficiale a pornografiei pentru a susține atitudinea intolerantă și „sex-o-fobă” a Bisericii Restaurației.

Noua definiție a fost apoi tradusă mot-ă-mot și adăugată în dicționarul englez din epoca victoriană; ulterior, a fost introdusă în toate dicționarele din Europa. Timp de o sută

douăzeci de ani, cuvântul *pornografie* a rămas sinonim cu obscenitatea și a căpătat orice conotație negativă pe care oamenii doreau să i-o confere.

Un destin cu totul diferit de cel pe care l-a dorit creatorul cuvântului.

La începutul anilor șaizeci, lumea era în fierbere, în aer plutea un „iz” de revoluție – *orice revoluție*.

Tânăra generație îmbrățișa cultura Sexului, Drogurilor și Rock and Roll-ului. Revista *Playboy* a lui Hugh Hefner și *Penthouse* a lui Bob Guccione stârneau imaginația oamenilor, publicând fotografiile lucioase ale unor femei frumoase, immortalizate pe jumătate goale. În termeni științifici, oferiți de Freud, Reich și de Raportul Kinsey, sexualitatea revenea la viață; cu toate acestea, nimeni nu îndrăznea să înfrunte vechile legi restrictive care interziceau artiștilor, producătorilor de film și editorilor să realizeze imagini explicite de sex în contextul dezvoltării industriei cinematografice.

Majoritatea oamenilor nici nu știau de existența cuvântului „pornografie”. Câteva ediții limitate din literatura clasică erotică, ce conțineau în mare parte desene și imagini realizate înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, ajungeau în mâinile unor colecționari de elită. Câțiva editori, răătăciți prin Europa și America, aveau mici afaceri ilegale de pornografie în subsoluri sordide și ascunzișuri mizerabile, temându-se că ar putea să fie aruncați în închisoare pentru producerea și chiar deținerea de materiale „obscene”. Rezultatul: imagini și fotografii prost realizate, care înfățișau oameni neatrăgători, surprinși făcând dragoste în poziții sexuale obișnuite. Foarte puțini clienți cumpărau aceste produse pe sub mână de la câteva librării sau chioșcuri de ziare, majoritatea din Paris, Hamburg, Amsterdam și New York.

Contrabandiștii, hoții și proxeneții, care „încropeau”

împreună produse așa-zis pornografice, pentru a câștiga câțiva dolari în plus, au adus pornografia la nivelul cel mai de jos. Ei se temeau, și pe bună dreptate, că legalizarea pornografiei va duce la apariția competiției, nu doar prin creșterea numărului rivalilor din breaslă, ci prin îmbunătățirea calității și creșterea prețului produselor pe care nu și le vor mai putea permite.

În anul 1961, un student la drept, care vorbea mai multe limbi străine, se bucura de imunitate diplomatică, avea o cultură vastă și nutrea o atracție extraordinară pentru femeile senzuale, și-a asumat cu toată energia o misiune secretă: dorea să producă și să distribuie produse moderne, bine realizate, cu caracter explicit sexual, promovând astfel legalizarea pornografiei – mai întâi, în Europa de Nord, apoi în SUA și, în final, în întreaga lume.

Nu era o misiune ușoară, dar reprezenta oricum un jpas revoluționar.

Între anii 1962 și 1965, în parteneriat cu doi editori belgieni, a realizat romane porno; a importat din Scandinavia diverse reviste cu caracter pornografic și a publicat prima revistă în care a expus fotografiile realizate la Paris ale unor fete „obraznice”, ce-și etalau fără inhibiții organele genitale. Între timp, a călătorit prin Europa și – pentru că dispunea de imunitate diplomatică, ceea ce însemna că nimeni nu avea voie să-l oprească și să-l percheziționeze – și-a prezentat produsele în sute de librării, fluturându-le pe la nas proprietarilor sau managerilor (care nu mai văzuseră niciodată așa ceva) perspectiva de a câștiga și mai mulți bani.

Prin intermediul numeroaselor sale cunoștințe, în anul 1964, „diplomatul secret al pornografiei” a avut șansa să cunoască un membru tânăr din Parlamentul danez. Acesta făcea parte din partidul social-democrat și înțelegea foarte bine răul social pe care îl provoca cenzura sexuală. Ei au

conceput împreună o strategie politică prin intermediul căreia doreau să schimbe radical legea cenzurii din Danemarca;

strategia a fost implementată din 1965 până în 1969. După ce a absolvit Dreptul, „diplomatul” a început să realizeze în 1966 filmulețe porno. A creat o serie de filme porno color, de scurtmetraj, care încălcau legea moralității, dar erau bine realizate și aveau să devină cunoscute în întreaga lume.

Între timp, în anul 1967, a pus bazele primei afaceri cu produse pornografice din Stockholm, pe care le puteai comanda prin poștă; în 1968, a înființat primul laborator porno din lume unde avea să producă pe scară largă copii color ale filmelor de 8 mm; a conceput și a tipărit primele reviste de publicitate în culori pentru filmele porno, promovându-și produsele cu sloganul „Pornografia e frumoasă!” Pentru că era primul „impresar” de talie internațională al pornografiei moderne, a devenit cunoscut presei sub numele de Lasse Braun – pseudonim ales de la inițialele LB = LiBertate & LiBido – și avea să fie primul om din lume pe care presa internațională îl va numi „Regele Pornografiei”.

Eforturile susținute ale fostului student la Drept au dat rezultate. Prin intermediul afacerii sale prospere cu produse porno vândute prin poștă, situația financiară a lui LB a înflorit, oferindu-i posibilitatea de a-și continua revoluția sexuală; el a pus astfel la punct ultima etapă a luptei pentru legalizarea pornografiei în Danemarca, alături de parlamentarul danez și de un aliat de excepție – editorul și proprietarul danez al unui sex-shop, Leo Madsen, un om cu vederi liberale, care a jucat un rol vital în susținerea libertății sexuale în fața autorităților locale.

În iunie 1969, s-au înregistrat primele rezultate. Ele depășeau chiar și cele mai îndrăznețe visuri ale celor

implicați. Pentru prima dată în istoria omenirii, un Parlament legal ales al unei țări civilizate a legalizat imaginile cu caracter explicit sexual! Fotografiiile, desenele și filmele pornografice puteau fi realizate, publicate și distribuite fără teama de a fi arestat și de a suporta consecințele judiciare!

Pornografia era, în sfârșit, „liberă”! Reprezentarea actului sexual uman nu mai era un delict! Și acest lucru s-a întâmplat pe neașteptate într-o țară mică – Danemarca – un stat puțin mai mare decât Rhode Island. Cu doar patru milioane cinci sute de mii de locuitori. Dar ce lecție de civilizație modernă ne-a oferit tuturor! Să nu-i uitați niciodată pe danezi! Să nu uitați niciodată data ultimului vot: *4 iunie 1969!*

Cutremurul sexual provocat de danezi s-a resimțit în întreaga lume. Pornografiile scandinave au apărut precum ciupercile după ploaie. Pentru că poliția nu-i mai deranja pe producătorii de pornografie, calitatea tehnică s-a îmbunătățit. Producția a făcut un salt uriaș înainte.

Contrabandiști din toate țările învecinate au invadat Copenhaga. La fel ca ziariștii. Trebuiau să scrie despre acest nou fenomen. Pretutindeni în lume, publicul era dornic să știe. Cum au îndrăznit danezii să facă așa ceva? Ce facem cu moralitatea? Era sfârșitul unei epoci? Firește. La patruzeci și cinci de zile după votul istoric al Parlamentului danez, primul om de pe Apollo 11a pus piciorul pe Lună. Un pas mic pentru un om... În scurt timp, lumea se schimba. În afară de o scurtă privire aruncată pe Lună, oamenii puteau acum să-și arunce ochii asupra unui lucru mult mai accesibil: S.E.X. – Sensual Erotic Xperience (Experiențe Senzuale Erotice).

Cu toate acestea, în ciuda succesului răsunător de care s-a bucurat Revoluția Sexuală și a abolirii cenzurii sexuale, în toate țările din America și Europa, coaliția atotputernică

formată din conservatori politici, religii bine organizate și instituțiile marilor corporații, care se aflau în fruntea „sistemului”, nu au cedat prea ușor. Cum ar fi putut s-o facă? Cum ar fi putut să descătușeze trupul, mintea și sufletul oamenilor din ghearele influenței lor negative, încuviințând propagarea S.E.X.-ului prin intermediul sloganului îngrozitor, dar atât de atrăgător – „Pornografia e frumoasă”? Temându-se că revoluția putea dăuna grav celor trei M – Monoteismul, Monogamia și Monopolul – au înțeles că trebuiau să ia măsuri rapide. Pentru că promovaseră timp de o sută douăzeci de ani sloganul „Pornografia este obscenă”, s-au folosit de faptul că dețineau controlul absolut asupra mediei, a sistemului legislativ, judiciar, educativ și chiar asupra sistemului muncii ca să reducă impactul emancipării sexuale.

Continuau să repete aceleași lozinci vechi în urechile oamenilor vulnerabili și lipsiți de putere, cu mintea impregnată de propaganda pe care o auzeau deja de secole: pornografia este dezgustătoare; sexul este un păcat; sexul este nociv; sexul este negativ; oamenii cuminți nu fac sex; oamenii se căsătoresc și fac sex din când în când, doar cu soțiile/soții lor și numai în scopul procreării; afemeiații, homosexualii, desfrânații, prostituatele și pornografii sunt o șleahță de criminali; avortul este o crimă; abstenența este singura cale prin care putem ajunge la ceruri... și așa mai departe.

În afară de Lasse Braun și Leo Madsen, doar câțiva indivizi extraordinari au dus, cu onoare și curaj, o luptă deschisă împotriva cenzurii și a reprimării sexuale în propria lor țară – marele Reuben Sturman (cu care LB a încheiat un parteneriat profitabil și o prietenie de-o viață), exuberantul Mitchell Brothers și neîmblânzitul Larry Flint în SUA; Beate Uhse în Germania, un om ferm, cu vederi liberale; și fermecătorul Monsieur Mishkin în Franța. Toți

ceilalți pornografi din anii șaptezeci și-au clădit afaceri de succes, încurajați de ambiții personale, fără să le pese de semnificația culturală pe care o implica activitatea lor și fără să manifeste nici cel mai mic interes față de S.E.X. Foloseau pornografia - cuvântul „pornografie” - pentru că era profitabil din punct de vedere comercial și îi ajuta să înfățișeze imagini reale și explicite ale organelor sexuale surprinse în diverse poziții. Majoritatea susțineau cu mândrie că realizau „obscenități” și se autointitulau „furnizori de mizerii”.

Pe de altă parte, suedezul Bert Milton a refuzat în prima ediție a revistei lui pentru femei - *Private* - să publice imagini care să înfățișeze actul sexual; apoi, când a fost nevoit să urmeze noua tendință a anilor șaptezeci, le-a fotografiat în cele din urmă pe modelele lui făcând sex cu bărbați sau femei, dar a respins cuvântul „pornografie” și și-a definit publicația cu termenul de „erotografie”.

Ca să-și legalizeze afacerile personale și să evite problemele cu autoritățile, dar și disprețul prietenilor și familiilor lor, alți pornografi au respins cuvântul „pornografie”, care suna atât de cosmopolit și incitant în urechile lui Restif, Lasse Braun, Leo Madsen și Rueben Sturman.

„Sistemul” a inventat apoi o altă armă împotriva pornografiei - „pornografia copiilor” - susținând, prin intermediul mediei, că pornografia era o monstruozitate, de care profitau din plin maniacii și criminalii care intenționau să abuzeze de inocența copiilor. E adevărat că unii oameni certați cu legea comiteau delikte de acest gen, dar toată lumea știa că majoritatea pornografilor nu aveau nicio legătură cu asta. În orice caz, deși adevărații pornografi s-au detașat vădit de ceilalți, veninul „pornografiei copiilor” s-a răspândit rapid cu ajutorul mediei, otrăvind rațiunea maselor.

La apogeul Revoluției Sexuale din anii șaptezeci, producătorii și distribuitorii de filme porno le-au denumit „filme pentru adulți” sau le-au clasificat cu trei de X, în timp ce „sistemul” a continuat să le numească materiale „pornografice” cu scopul evident de a corela orice reprezentare a comportamentului sexual uman cu „pornografia copiilor” și imoralitatea.

Adeptele mișcării feministe, conduse de femei neatrăgătoare, au strigat în public: „Pornografii sunt niște teroriști!” Au promovat ideea stupidă că pornografia „degradează” femeia. Era ca și cum ai spune că tinerelor femei nu le place să facă dragoste; fetele sănătoase nu simt nevoia să facă sex ori de câte ori au ocazia; nu este dreptul oricărei femei să facă dragoste cu cât mai mulți parteneri; iar filmele porno „degradează” toate femeile.

Dar pentru că rațiunea rar poate să preia controlul asupra fanatismului emoțional al demagogilor lipsiți de sare și piper, lupta culturală pentru restituirea sensului original al cuvântului „pornografie” s-a încheiat rapid. Sistemul a exploatat la maximum teama de SIDA, punând capăt și Revoluției Sexuale.

Fără contribuția pornografilor – erau cu toții preocupați să câștige bani, să-și cumpere mașini Rolls Royce, să joace golf, să-și construiască vile în Mallorca sau să se lupte pentru câștigarea supremației pe piață, declarându-se mândri că sunt oameni de afaceri, neinteresăți de cultură – pornografia nu avea altă șansă decât să devină doar un mijloc de profit rapid.

Noua generație a pornografilor din anii nouăzeci nu cunosc originea cuvântului și nici nu manifestă vreun interes pentru istoria lui. Nu există nici urmă de „pornografie” în niciuna dintre sutele de pagini ale ediției din mai 1999 a revistei de publicitate *A VN*, care conține toate reclamele la produsele din „industria americană

pentru adulți”. În cele peste două sute cincizeci și șase de pagini pline de tot felul de anunțuri publicitare, există doar câteva cuvinte referitoare la pornografie: „Porn”, „Pornstar”, „Gay Porn” și „e-Porn”, plus titlul unui film – *Pomological 2*. Urmând exemplul lui Milton din anii șaptezeci, sute de „pornografi” fac reclamă produselor folosind termeni precum „filme pentru adulți”, „literatură erotică”, „filme XXX” și alte eufemisme.

Astăzi, conotațiile acestui cuvânt sunt la fel de negative, obscene, dezgustătoare, păcătoase, degradante și ilicite cum erau și înainte de ultima Revoluție Sexuală. Poate că în mileniul trei niște oameni mult mai curajoși vor prelua ștafeta și vor declanșa o altă revoluție, care va înregistra o victorie răsunătoare.

Dacă vor să învețe ceva din greșelile trecute, atunci îi sfătuiesc pe noii „rebeli” să nu ducă un război defensiv. Atacați, pentru că aveți dreptate! Atacați, pentru că sexul este minunat, mistic și revigorant în toate circumstanțele! Atacați chiar în inima celor trei M! Cereți „divorțul” permanent de Biserică și stat! Lăsați chemarea „Dumnezeului” atotputernic în seama preoților, iar pe aceștia aveți grijă să-i închideți în biserică! Nu-i lăsați să folosească sistemul public judiciar și nici forțele de poliție ca să impună oamenilor „poruncile” Dumnezeului lor unic! Reînviați vechii zei! Răspândiți mitologia lor minunată prin pamflete și produse sexuale împreună cu Manifestul Noii Revoluții!

Cereți libertate absolută și respectați prostituția! Abrogați legile care impun „căsătoria monogamă” ca fiind singura soluție respectabilă pe care oamenii o au la dispoziție! Atrageți cât mai mulți adepți din rândurile tinerilor și stabiliți ca vârsta la care tinerii își pot începe viața sexuală să fie de paisprezece ani! Nu încetați niciodată să luptați în numele cuvântului „pornografie” și

ridicați în fiecare oraș câte un monument în cinstea lui Restif de La Bretonne!

ANEXA 2 Discrepanțe referitoare la datele istorice

Veți afla data când începe povestea noastră încă din prima pagină a romanului *Lady Caligula*.

Am scris mai întâi anul în cifre romane pentru că s-au folosit în Europa până în anul 999, când papa Silvestru al II-lea a introdus folosirea cifrelor arabe – un sistem mult mai practic și mai ușor de scris.

Cu toate acestea, am scris anul în cifre romane – DCCXC = 790, urmat de expresia latină *ab Urbe condita* (abr. AUc, de la întemeierea Romei), pentru că am vrut să redau culoarea locală, oferindu-le prilejul cititorilor de a se întoarce în trecut și de a vedea cum își datau romanii documentele oficiale.

După o perioadă de gândire, în care am dezbătut problema definirii anului respectiv în funcție de calendarul creștin, m-am hotărât să adaug anul 37 e.n. (e.n. = era noastră sau AD = *Anno Domini* = anul Domnului) ca să-i ajut pe cititori să recunoască mai ușor perioadele istorice, care acum sunt redată cu datele din calendarul creștin.

Refuzul meu de a înlocui anii romani cu echivalentul lor creștin nu este un simplu moft. Datele romane au fost înlocuite cu cele din calendarul creștin începând cu anul MECCVIII (1308 aUc = 555 e.n. Sau 555 AD) – la șaptezeci de ani după ce Roma și Imperiul Roman de Apus au căzut în mâinile invadatorilor barbari, care au asimilat treptat civilizația și stilul de viață roman. Între timp, Imperiul Roman de Răsărit (sau Imperiul Roman Bizantin, cu capitala la Bizanț sau Constantinopol – Istanbulul din Turcia de astăzi) și-a continuat dominația romană în Europa de Sud-Est, Turcia, Orientul Mijlociu și Egipt.

Cam două sute treizeci de ani înainte de schimbarea datelor, în jurul anului MLXXVIII (1078 alic = 325 e.n. Sau

325 AD), când Roma era capitala unui Imperiu Roman unit, o nouă religie monoteistă – creștinismul – care își are rădăcinile în religia iudaică monoteistă, veche de cincisprezece secole, a fost oficializată de către împăratul roman Constantin. Noua religie a început să se impună asupra numeroaselor culte antice dedicate zeilor și zeițelor din mitologia greco-romană, alături de alte religii exotice de pe întregul curprins al imperiului, inclusiv iudaismul – rezervat în exclusivitate poporului iudeu.

După moartea lui Constantin, clericii creștini au devenit din ce în ce mai agresivi și și-au răspândit doctrina în rândurile birocrăției romane. În cele din urmă, fanatismul unor episcopi i-a convertit la monoteism pe diverși succesori ai lui Constantin, printre care și împăratul Theodosius, care a interzis venerarea vechilor zei în anul MEXXXIV (1144 aUc = 391 e.n. Sau 391 AD) și a impus creștinismul ca singura religie oficială a statului roman. Această hotărâre nu s-a născut în urma unei revelații a Dumnezeuului răzbunător iudeo-creștin. Motivele erau cât se poate de practice și de meschine, având la bază profitul. Deținând controlul absolut asupra oamenilor printr-o credință dogmatică și amenințătoare, împărații aveau astfel o scuză perfectă ca să distrugă miile de temple ale vechilor zei și să-și însușească bogățiile milenare.

În anul acela fatidic MECCVIII (1308 aUc = 555 e.n. Sau 555 AD), un călugăr creștin – Dionysus Exiguus (cel Scurt) – i-a propus împăratului creștin romano-bizantin Iustinian să omagieze nașterea așa-zisului Mesia al creștinismului, Iosua din Nazaret sau Iisus Hristos, schimbând numerotarea anilor din calendarul roman și începând numerotarea anilor de la presupusa dată a nașterii profetului creștin, despre care se credea că s-a născut în anul DCCLIII (753) *ab Urbe condita*, în timpul domniei

împăratului Augustus, succesorul lui Iuliu Cezar.

Deoarece poporul roman se împotriva distrugerii marilor temple și culte din trecut, un nou sistem de datare, bazat pe dogmele creștine, impuse oamenilor de autoritatea imperială, venea atât în sprijinul politicii, cât și al vistoriei împăratului Iustinian. Realizând că – prin intermediul unui șiretlic atât de iscusit, ce va avea consecințe răsunătoare – va putea să dea lovitura de grație credințelor mitologice ale cetățenilor romani, Iustinian i-a încredințat lui Dionysus cel Scurt o misiune de o importanță covârșitoare – acesta avea să schimbe datele din toate documentele și însemnările istorice folosind inițialele i.Hr. (înainte de Hristos) și AD (*Anno Domini* = anul Domnului, an care a urmat după nașterea lui Iisus Hristos).

Puneți-vă acum imaginația la contribuție! Gândiți-vă ce înseamnă să transformi, fără computere, anul 753 aUc în anul 1 AD, iar anii precedenți în anul 1 i.Hr., anul 2 i.Hr., anul 3 i.Hr. Etc., și să schimbi anii de la 753 la 1308 în anul 1 AD, anul 2 AD, anul 3 AD! Gândiți-vă și la alți factori care au dus la apariția unor situații extrem de complicate: (a) mii de birorați din mii de birouri răspândite pe tot cuprinsul imperiului trebuiau să modifice datele de pe mii de documente antice; (b) cifrele romane îngreunau calculele matematice; (c) trebuiau schimbate datele din numeroase documente, unde anii nu erau nici măcar înregistrați în funcție de calendarul roman, ci existau doar simple referiri la anumiți regi sau evenimente care s-au întâmplat la un moment dat, ca de exemplu: „șaiszeci și șase de ani de la nașterea faraonului Ramses al II-lea”, sau „în anul celui de al treilea consulat al lui Pompei cel Mare”, sau „în cel de al nouălea an al domniei regelui Irod al Iudeii”, sau „în anul CCCX (310) de la nașterea împăratului Dioclețian”, această ultimă referire (care corespunde

anului MECCVIII = 1308 aUc = 555 e.n. Sau 555 AD) fiind încă larg răspândită în vremea lui Dionysus;

(d) era greu să identifiți numele regilor sau împăraților într-o perioadă în care același nume (Ramses sau Irod, Cezar sau Cleopatra) era folosit de predecesori sau de succesori fără ajutorul unui număr – primul, al doilea, al treilea etc. – aceste referințe fiind adăugate ulterior; (e) trebuiau comparate diverse documente (tăblițe, inscripții, papirusuri, pergamente etc.), ale căror date este posibil să fi fost deja modificate sau falsificate din diverse motive; (f) toate cifrele romane trebuiau schimbate în cifre arabe după anul DCCCCIC (sau IM) = 999 e.n. Când papa Silvestru al II-lea a impus folosirea cifrelor arabe; (g) trebuia stabilită data exactă a nașterii lui Iisus Hristos, care acum este pusă sub semnul îndoielii, alături de existența istorică a acestui Mesia creștin.

Confuziile, greșelile și disputele sunt absolut copleșitoare. Unii oameni de știință moderni au descoperit discrepanțe în cazul anumitor intervale, care se întind chiar pe parcursul unui deceniu, între evenimente și datele probabile, iar alții susțin că uneori lipsesc chiar și secole întregi. Un exemplu în acest sens îl reprezintă data la care Iuliu Cezar a traversat Rubiconul (dată care a schimbat cursul istoriei). Aceasta este extrem de controversată, considerându-se că acest eveniment important a avut loc fie pe data de 16 decembrie 50 î.e.n. (pe care eu o consider corectă), fie pe 10 ianuarie 49 î.e.n. Chiar și data schimbărilor calendaristice înfăptuite de Dionysus cel Scurt este controversată, unii oameni de știință susținând că aceasta ar fi avut loc în anul 555 e.n., iar alții în anul 533 e.n. Această ultimă discrepanță se datorează, probabil, asemănării dintre cifrele arabe 3 și 5, care mai târziu aveau să fie folosite ca să definească toți anii din e.n. /î.e.n. Și AD/e.n. Sau controverselor legate de data

nașterii lui Dioclețian.

Deși introducerea cifrelor arabe reprezintă, fără îndoială, un câștig, schimbarea anilor romani a avut drept scop doar promovarea religiei creștine, restrictive, și impunerea ei forțată în conștiința oamenilor cu ajutorul poliției imperiale și a torturilor. Cu toate acestea, munca lui Dionysus cel Scurt și a scribilor lui – care nu a încetat odată cu moartea călugărului – a avut, cel puțin, un efect pozitiv – a unificat datele istorice într-un singur sistem calendaristic, care – după adoptarea cifrelor arabe – a devenit mult mai simplu.

Nu uitați însă că actualul calendar creștin, care este recunoscut și folosit pe plan internațional chiar și printre grupurile etnice sau în țările unde se mai utilizează calendarele tradiționale (Israel, India, Japonia și China), nu oferă acuratețe în ceea ce privește anii din Antichitate dinainte de anul 1000 e.n.! Trebuie să-l considerăm doar un simplu *suport convențional* prin intermediul căruia putem încadra în timp referințele istorice.

În aceste condiții, am adoptat și eu majoritatea datelor istorice din calendarul creștin, acceptate în general de oamenii de știință, în ciuda câtorva discrepanțe pe care le-am descoperit în cazul unor date atribuite câtorva evenimente petrecute în vremea lui Caligula.

GLOSAR

(Toate cuvintele scrise cu litere italice pot fi găsite în acest glosar.)

Ab Urbe condita (abr. **AUc**; trad.: de la întemeierea Cetății, Cetatea fiind Roma)

Această expresie *latină* se folosea pentru a marca anii calendarului roman, care începea „din anul întemeierii Romei”. În calendarul creștin, care începe de la presupusa naștere a lui Iisus Hristos, anul întemeierii Romei a fost schimbat în 753 î.e.n. (î.e.n. = înaintea erei noastre), adică i.Hr. (i.Hr. = înainte de Hristos). Vezi Anexa 2 despre

sistemul antic de datare.

Acupunctură sexuală

Acupunctura este una dintre cele mai vechi terapii prin care se alină durerea, se vindecă boli și se ameliorează starea generală de sănătate. A fost inventată în China înainte de anul 2500 î.e.n. Constă în introducerea unor ace fine în anumite puncte din trupul pacientului în funcție de boala ce trebuie vindecată.

În procedura obișnuită, acele nu intră mai mult de un centimetru în pielea bolnavului, dar există anumite proceduri în care acele pot fi introduse la o adâncime de douăzeci și cinci de centimetri. Odată introduse sub pielea pacientului, acele sunt răsucite sau conectate la un aparat care generează curent alternativ de voltaj mic ca să stimuleze nodulii sistemului nervos și limfatic, localizați pe traiectoria forței vitale (numite „ch’i” în chineză), care traversează trupul uman. Scopul este de a canaliza sau de a recanaliza forța vitală „ch’i” și de a o lăsa să circule în voie până când se obțin rezultate pozitive. Acupunctura este folosită în mod obișnuit în China ca anestezic în timpul intervențiilor chirurgicale.

Acupunctura se poate dovedi un tratament eficient în cazul impotenței masculine sau al anorgasmiei feminine (lipsa *gaudiumului*). De fapt, femeile pot atinge orgasmul chiar în timpul acestui tratament, într-un documentar televizat, intitulat „Biography”, dedicat prințesei Grace de Monaco – Grace Kelly – difuzat pe postul Bravo Channel (Los Angeles, august 1999), o franțuzoică a declarat că a fost martora unui eveniment uluitor – orgasmul feminin provocat de „acupunctura sexuală”.

Cu șase luni înainte de moartea ei, survenită în urma unui accident de mașină, pe data de 13 septembrie 1982, prințesa Grace (care avea cincizeci și doi de ani la vremea aceea) a devenit membră a cultului „Templierii Soarelui”.

Ritualurile specifice acestui cult se desfășurau într-un castel medieval din sudul

Frânței, ritualuri jpe care autorii documentarului le-au filmat pe larg. Într-o zi, prietenele prințesei Grace, care făceau parte din acest cult, au dus-o la castel și au invitat-o într-o cameră, unde se afla și martora scenei orgasmului. Aici, prințesa a fost dezbrăcată complet și întinsă pe un pat asemănător cu cel dintr-un cabinet ginecologic, ținându-și picioarele larg depărtate și sprijinite de două suporturi. După cum declara martora, prințesa se afla la o sedință de „acupunctura sexuală”.

Câteva ace i-au fost apoi introduse în organul genital și în alte zone erogene ale corpului. „Terapeutul” a răsucit acele până când prințesa a atins orgasmul, lucru evidențiat de gemetele de plăcere pe care le-a scos. Martora a mai declarat că, sub stimularea continuă a acelor, Grace a mai atins un orgasm la scurt timp după primul. Deoarece ședința de acupunctură era menită doar ca s-o pregătească pe prințesă pentru ritualul de „inițiere”, martora a mai spus că lui Grace i s-a dat o băutură puternic afrodisiacă, după care a fost condusă într-o pivniță a castelului unde douăzeci de cavaleri ai „Templului Solar” aveau să asiste la ritual.

Goală, delirând și abia putând să se țină pe picioare, prințesa a fost așezată pe un altar special, luminat de făcliile torțelor. Câțiva tineri au fost însărcinați să facă dragoste cu ea până la epuizare. Martora, care a fost escortată din pivniță după ce primul bărbat s-a îndreptat spre altar, nu a mai putut să vadă ce s-a întâmplat mai departe, dar a auzit-o pe

Grace țișând de plăcere câteva ore după aceea. Autorii documentarului au spus în încheiere că mai târziu, după câteva luni, prințesa a donat douăsprezece milioane de franci elvețieni (în jur de zece milioane de dolari) cultului

„Templierii Soarelui”.

AD

Anno Domini, anul Domnului. Sintagma se folosea (și încă se mai utilizează) pentru a marca anii calendarului creștin, care începea în mod arbitrar „după” presupusa naștere a profetului creștin Iosua din Nazaret – Iisus Hristos. Astăzi, laicii preferă să indice acești ani cu inițialele *e.n.* = era noastră. Vezi Anexa 2 despre sistemul antic de datare.

Aedile (edil)

Magistrat roman, însărcinat cu organizarea jocurilor și întreținerea clădirilor, parcurilor, străzilor și drumurilor publice. El acorda licențele de construcție după ce verifica proiectele.

Agmen

Marșul *legiunilor* romane. Cel care stabilea ritmul unui „agmen” era comandantul fiecărei *legiuni* sau armate, în funcție de lungimea, locul, scopul și pericolele marșului.

Agora

Termen din greacă, însemnând „cea mai mare piață dintr-un oraș”.

Alea

Corect a.k.a. = denumit, cunoscut și sub numele de...

Amfiteatrul Tflaminins

Arenă destul de mare, rotundă sau ovală, situată în afara *pomeriumului* pe *Campus Martius*. De când împăratul Flavius Vespasian a început construirea Colosseumului (care se numea oficial amfiteatrul Flavian) în anul 72 e.n., fiind apoi inaugurat în anul 80 e.n. De fiul său, împăratul Titus Flavius, singura arenă romană destinată luptelor de gladiatori, cunoscute sub numele de *Munera Gladiatoria*, din timpul lui Caligula (37-41 e.n.) era această clădire, cu treizeci și cinci de mii de locuri, construită cu o sută cincizeci de ani înaintea lui Caligula,

de un consul roman din *ginta* Flaminia, și apoi renovată de câteva ori.

Ancilla (pl. **Ancillae**)

Slujnică, de obicei sclavă. Vezi *sclavie*.

Anilingus

Actul de a săruta, de a linge și de a suge anusul unui bărbat sau femei pentru a excita această zonă erogenă.

Antium

Anzio de astăzi. Oraș-port la Marea Tireniană, situat la aproximativ patruzeci și opt de kilometri la sud de Roma. Renumit pentru o luptă sângeroasă, de lungă durată, din timpul celui de al Doilea Război

Mondial, din 1944, dintre trupele americane și germane.

Apollo

Cel mai atrăgător și respectat zeu de pe muntele Olimp, al doilea după **Zeus** sau *Jupiter*, în mitologia romană. Dintre toți zeii grecilor, Apollo a fost singurul căruia romanii nu i-au schimbat numele, conferindu-i un echivalent în *latină*. Era zeul tinereții, muzicii, poeziei, sănătății, medicinei și profeției, întruchipează idealul de frumusețe al tuturor bărbaților. De aceea este venerat (sau ar trebui să fie venerat) de toți homosexualii din lume.

Apollo era fiul natural al lui Zeus. Zeul suprem al Olimpului l-a conceput în timpul unei relații pasionale cu Leto, una dintre numeroasele iubite ale lui Zeus, care trăia pe insula grecească Delos. Nașterea lui Apollo a stârnit mânia soției lui Zeus, **Hera** sau **Iuno**, în mitologia romană. Vrând să ucidă copilul, ea a încercat să-l prindă pe Apollo, dar acesta a sărit în apă și s-a făcut nevăzut. În cele din urmă, a fost salvat de un delfin, care l-a purtat pe micuțul zeu departe de Delos, într-un loc din Grecia continentală, pe care l-a numit Delphi (în greacă, delfin), în onoarea vietății care i-a salvat viața. Pentru că tărâmul

unde se afla Delphi aparținea zeiței Gea (Pământul), Apollo i l-a luat cu forța, devenind singurul stăpân din Delphi.

În Delphi, oamenii care i se închinau lui Apollo au construit oracolul din Delphi (în *latină*, *orare* = „a se ruga”), care a devenit cel mai vizitat oracol din toate timpurile. Descoperirile arheologice plasează primul templu al lui Apollo în jurul anului 1500 î.e.n., transformând Delphi în cel mai vechi locaș de închinăciune aparținând *civilizației* occidentale - iar Apollo este unul dintre cei mai venerați zei ai Antichității. Primul templu a fost ulterior lărgit și reconstruit pentru a găzdui oameni din întreaga lume. Aici, i se închinau nu doar lui Apollo, ci și lui Dionisos, zeul vinului și al extazului, sau **Bacchus**, în mitologia romană, care dormea în Delphi în fiecare noapte. În timp ce aduceau ca ofrandă miei, cereale și fructe, înainte de a se ruga celor doi zei, oamenii o rugau pe **Pythia** - preoteasa oracolului din Delphi - care stătea pe un altar din marmură, acoperită cu perne și piei de oaie, să le prezică viitorul.

Pythiile erau în general femei tinere, uneori adolescente. În timp ce îndeplinea ritualul, Pythia era înconjurată de vapori denși, colorați, cu efecte afrodisiace/psihedelice, care o ascundeau privirii credincioșilor. În jurul altarului, câțiva **satiri** și preoți o excitau pe Pythia cu mâinile, gura și alte instrumente, care purtau numele de *olysbos*. Apoi, în momentul în care ea era gata să-și piardă controlul, bărbații o posedau până când preoteasa cunoștea agonia orgasmului divin (*gaudium* sau extaz) și dădea glas profețiilor sale. Pentru că oracolul din Delphi a devenit o atracție în întreaga lume, preoții lui Apollo recrutau câteva Pythii pe care le pregăteau înainte pentru „jocul” profețiilor. În timpul Vârstei de Aur a Atenei (500-350 î.e.n.), erau recrutați și tineri în rol de

Pythii. Erau machiați și îmbrăcați în straie femeiești și își

rosteau profețiile în aceeași stare de extaz în timp ce preoții lui Apollo îi posedau în umbră.

Cea mai frumoasă statuie din marmură a lui Apollo este celebra sculptură **Apollo din Belvedere**, realizată în jurul anului 200 e.n., când Imperiul Roman se afla în culmea gloriei, și descoperită în jurul anului 1500 e.n., la câțiva kilometri sud de Roma. Din păcate, statuia a căzut în mâinile autorităților de la Vatican. Un papă a ordonat nu doar reconstruirea mâinilor pierdute ale lui Apollo – un lucru oarecum vrednic de laudă –, ci și acoperirea organelor sexuale ale zeului cu o **frunză de smochin**, lucru extrem de umilitor. Această manipulare dezgustătoare a artei clasice este, fără îndoială, o insultă adusă nu doar marelui zeu, ci și tuturor celor care îi admiră trupul minunat și care, fără să știe de cenzura Vaticanului, ajung la concluzia că artiștii clasici au fost o șleahță de puritani, cărora le-a fost rușine să modeleze cele mai atrăgătoare părți ale corpului uman. Pentru că acest lucru nu reflectă nici pe departe adevărul, nu pot să trag decât o singură concluzie: aceasta este una dintre nenumăratele modalități prin care Biserica otrăvește mintea oamenilor creduli, reușind astfel, cu ajutorul *reprimării sexuale*, să mențină jugul sclaviei asupra lor.

Aqua Appia

Numele roman al unui apeduct uriaș, care traversa de la est la vest întreaga parte de sud a Romei, transportând apa din izvoare pe o distanță de optzeci de kilometri pentru a-i aproviziona pe cei un milion de oameni care trăiau în capitala imperiului în timpul lui Caligula (37-41 e.n.). Dintre toate popoarele Antichității, romanii dețineau supremația în domeniul tehnologiei și ansamblurilor de construcții și instalații. În toate orașele romane ale imperiului, dar și în jurul lor, se construiau apeducte și sisteme de canalizare bine puse la punct, alături de băi

publice uriașe, care încă nu au rival în lumea de astăzi. Fântâni mari și mici, băi spectaculoase, cuptoare și sisteme ingenioase de încălzire a apei și a camerelor – toate definesc *civilizația* romană.

În Evul Mediu, pentru că *barbarii* și creștinii au distrus întreaga cultură romană, lipsa apeductelor, a băilor și a sistemelor de canalizare a redus viața cetățenilor civilizați ai Romei la statutul de cocină, iar bolile i-au decimat rapid. În această atmosferă întunecată, dominată de ciumă, superstiții și ignoranța așa-zisei cunoașteri „superioare”, Biserica creștină a reușit să dea „cea mai mare lovitură din istoria umanității”, impunând într-un mod agresiv și amenințător crezul *monoteist* în mintea maselor naive și decimate de boli, spoliata de minunățiile Romei și lipsite de lumina zeilor și zețelor Antichității.

Asia Minor (Asia Mică)

Provincie a Romei care cuprindea partea de vest a Turciei de astăzi. Era o regiune bogată și *civilizată*, care a aparținut Imperiului Grec/*Elen*. Legendara cetate a **Troiei** a fost localizată în regiunea de nord-vest a Asiei Minor (vezi *Elena din Troia*). Marile orașe grecești – **Pergam** (renumit pentru biblioteca sa antică, de o valoare inestimabilă, care rivaliza cu cea din Alexandria), **Efes** (celebru pentru templul uriaș închinat zeiței Artemis/Diana – zeița vânătorii, sora lui Apollo – una dintre Cele Șapte Minuni ale lumii antice) și **Halicarnas** (vestit pentru mausoleul său impresionant – mormântul regelui Mausol – de asemenea, una dintre Cele Șapte Minuni ale lumii antice) – reprezentau o atracție culturală și turistică pentru toți romanii de vază.

Aureus (pl. Aureii)

Monedă de aur, echivalentul a aproximativ 50 de dolari.

Ave

Formă de adresare în *latină*, care înseamnă „Salut!”.

Barbari

Triburi sau hoarde primitive, care trăiau în afara granițelor Imperiului Roman. Aceste popoare stăpâneau foarte bine unele meșteșuguri și creșteau vaci și cai, dar nu aveau apeducte, drumuri etc. Romanii îi numeau „barbari”, deoarece cuvintele neinteligibile pe care le rosteau membrii acestor triburi erau percepute de cetățenii Romei ca „bar-bar-bar”. „Barbarii” care aveau un statut important în tribul lor deveneau aliații Romei și trimiteau ostatici în capitala imperiului ca să învețe limba *latină* și să afle secretele *civilizației* romane. În cele din urmă, „barbarii” s-au înrolat în armată și s-au integrat în stilul de viață roman. Când Imperiul Roman a început să decadă (secolele IV și V e.n.), câteva triburi de „barbari” au copleșit teritoriile romane și s-au civilizat, dând naștere țărilor moderne de astăzi, cum ar fi Italia, Elveția, Franța, Belgia, Anglia, Spania și Portugalia.

Basilica (pl. Basilicae)

Edificiu cu porticuri, destinat locurilor de întâlnire și cumpărăturilor, dotat cu băi, săli de gimnastică și restaurante.

Bilario

O sală mobilată cu scaune așezate în jurul unei mese pătrate – asemănătoare cu o masă de biliard – care avea în mijloc o gaură. Cuvântul se referă atât la sala de bilario, cât și la jocul în sine. Din arsenalul acestuia, făceau parte tacurile de bilario și bilele colorate, din fildeș.

Bizantin

Persoană sau lucru provenind din Bizanț, oraș care se va numi mai târziu Constantinopol, apoi Istanbul în timpurile moderne, situat pe teritoriul Turciei de astăzi. Împăratul roman Constantin, care a schimbat pentru prima dată numele Bizanțului în anul 325 e.n., i-a conferit statutul de capitală a Imperiului Roman de Răsărit. Când Roma și

Imperiul Roman de

Apus au căzut în mâinile *goților* și altor cotorpitori *barbari* în anul 476 e.n., Bizanțul/Constantinopol, capitala Imperiului Roman de Răsărit, a continuat să prospere încă zece secole, până când a căzut în mâinile armatei otomane/turcești în anul 1453 e.n.

Boltus (pl. **Bolti**)

Pălărie în stil bizantin, mare, rotundă, solidă, în formă de ciupercă, înaltă de aproximativ douăzeci de centimetri și cu un diametru de patruzeci și cinci de centimetri, acoperită cu mătase sau uneori cu blană.

Bombyx

Material subțire, moale, din mătase sau o pânză egipteană din care se confecționa *lenjeria intimă*. Cuvântul este adesea folosit de autor cu sensul de pânză care se pune în jurul șalelor.

Bona Dea (Zeița cea Bună)

Zeița unui cult rezervat numai femeilor. Bărbații nu aveau voie să participe la festivitățile organizate în cinstea ei, pentru că ar fi distras atenția femeilor, stârnind dorințe sexuale reciproce. Cu toate acestea, în anul 61 î.e.n., când Iuliu Cezar a devenit Pontifex Maximus, la vârsta de treizeci și nouă de ani, și s-a căsătorit cu Pompeia Sulla, s-a organizat noaptea o festivitate deosebită în onoarea Bonei Dea în Domus Publica – Casa Publică, construită în *Forum*, reședința oficială a lui Pontifex Maximus, capul religiei romane. În timpul acelei nopți sacre, Publius Clodius, vărul lui Cezar, a participat la ritual deghizat în femeie, reușind s-o întâlnească pe soția lui Cezar printre celelalte femei. Când Clodius a fost descoperit, incidentul a ajuns la urechile lui Cezar. Deși prietenele Pompeiei i-au dovedit nevinovăția, Cezar a divorțat imediat de ea și a trimis-o înapoi la familia ei. Întrebat de ce a procedat în acest fel, în ciuda mărturiilor care au dezvinovățit-o pe

Pompeia Sulla și au anulat orice bănuială de complicitate cu Publius Clodius, Cezar a răspuns: „Pentru că soția lui Cezar trebuie să fie mai presus de orice suspiciune.” Cuvintele lui au devenit celebre, fiind astăzi citate în diverse limbi.

Boni (sg. Bonus)

Mot-à-mot, înseamnă „cei buni”; se referă, de asemenea, la patricienii Romei, la „cei mai buni”. Partidul „boni”, alcătuit din moralisti și protestatari, a fost înființat în jurul anului 200 î.e.n. De Cato *Cenzorul*; acest partid obstrucționa politica romană cu mult înainte de Caligula (37-41 e.n.). Sub conducerea lui Brutus și a lui Cassius, și cu aprobarea lui Cicero, membrii „boni” au organizat și au dus la bun sfârșit asasinarea lui Iuliu Cezar în anul 44 î.e.n. Apoi, au fost înfrânți la Philippi, în Grecia (în anul 42 î.e.n.) de armatele lui Cezar conduse de Marc Antoniu și Caesar Octavian. Toți conspiratorii au fost fie uciși, fie s-au sinucis. Dar, după cum putem vedea și în zilele noastre, această specie periculoasă de fanatici violenți și criminali dăinuie și astăzi. Acești noi „boni” continuă să-și impună părerile restrictive asupra altor oameni, utilizând legile represive, calomniile, injuriile, amenințările, închisoarea, forța fizică, asasinatele și discursurile idioate în care condamnă tot ceea ce nu corespunde ideii lor de virtute.

Britan

Persoană sau lucru provenind din Britania, Anglia de astăzi și Țara Galilor. Prefer să folosesc acest adjectiv incorect în locul termenului „britanic”, mult mai corect, pentru a sublinia diferența dintre triburile celtice din provincia romană Britania și englezii din lumea modernă, care au rădăcini anglo-saxone și normande, lucru care îi diferențiază de *britonii* din Antichitate. Cu excepția revoltei organizate de regina Boudica (în anul 60 e.n.), rapid înăbușită de trupele romane, toți *britonii* au fost

romanizați din anul 43 e.n., bucurându-se de *Pax Romana* mai bine de patru secole.

Britoni

Triburi *celtice barbare*, care locuiau pe insulele Britanice înainte de cucerirea romană din anul 43 e.n. Se numeau „britoni” deoarece, înainte de a porni la luptă, războinicii își vopseau fața și trupul în nuanțe de un albastru intens.

Calcul

Ansamblu de operații matematice, realizate cu ajutorul unor simboluri specifice. Termenul provine din cuvântul latinesc „calculus”. În *latină*, cuvântul „calculus” (pl. „calculi”) înseamnă „pietricică”; verbul „a calcula” a apărut ca urmare a faptului că romanii foloseau „calculi” („pietricele”) atunci când votau. În timpul alegerilor, fiecare alegător puneă un „calculus” (negru sau alb) într-o urnă. La sfârșitul alegerilor, „calculi” erau numărate = „calculate”. Acest sistem i-a inspirat pe romani să creeze - cu ajutorul pietricelelor - abacul, consolidând conceptul de operații matematice bazate pe „calculi”. Iată, așadar, cum s-a născut cuvântul „calcul”, pe care îl folosim cu toții astăzi.

Caligae (sg. **Caliga**)

Încălțăminte de piele purtată de legionarii romani, care nu aveau rangul de centurioni. Împăratul Gaius Caesar Germanicus obișnuia să poarte în copilărie „caligae” mici, de unde și *cognomenul* (porecla) de Caligula = Cizmuliță.

Campus Mardus (Câmpul lui Marte, zeul războiului)

Locul unde se țineau paradele și exercițiile militare, situat dincolo de *pomerium*, în zona amfiteatrului Flaminius, între partea de nord-vest a *Zidului Seruiian* și curbura nordică a râului Tibru.

Cantharis Iberiana (pl. **Cantharidae**)

Insecte din ordinul coleopterelor, ale căror secreții și mușcăături aveau (și încă mai au) efecte afrodisiace.

Carinae

Cartier rezidențial, select, din vechea Romă, situat în apropiere de *Colina Palatină*.

Carpe diem

Mot-à-mot, „înhață ziua!” înseamnă „Trăiește fiecare zi fără să-ți pese de viitor!” O zicală celebră din timpurile romane, folosită și astăzi în Europa și America.

Castram (pl. Castra)

Tabără militară romană.

Casus belli

Pretext pentru începerea războiului.

Cei Trei M

Aceste trei inițiale se referă la „sistemul” social-economic-religios actual, bazat pe *Monogamie*, *Monopol* și *Monoteism*, care se caracterizează prin sufixul „mono” = „unul singur”. Așadar, acest „sistem” dă naștere „Omului Unidimensional”, ca să folosim sintagma filosofului politic american, de origine germană, **Herbert Marcuse** (1898-1979). „Omul Unidimensional” este o persoană care se îndepărtează de multiplele fațete ale existenței; o persoană care încetează să mai caute sensul timpului, originii și scopului propriei sale existențe; o persoană a cărei minte reactivă este ușor manipulată de cenzura impusă de mass-media moderne; o persoană care urmează pasiv *educația* instituțională și *doctrinile* absurde; și în ultimul rând, o persoană care își pierde independența și respectul de sine și devine un pion al „sistemului”, refuzându-și astfel șansa de a contribui la transformarea societății și culturii. „Sistemul Celor

Trei M” a obținut controlul totalitar asupra maselor, în special prin *reprimarea sexuală*.

Cel De-al Șaptelea Văl

Numele vasului *fenician* al Salomeei, care a luat-o pe prințesa de douăzeci și unu de ani din Cezarea (Palestina

de astăzi) și a dus-o în *Antium*, înfruntând o furtună cumplită. Corabia a fost numită astfel după celebrul „dans al celor șapte văluri”, pe care Salomeea l-a dansat pentru prima dată la vârsta de paisprezece ani pentru cel de al doilea soț al mamei ei, tetrarhul Galileei, Irod Antipa, ca să-l convingă pe acesta să-l decapiteze pe Ioan Botezătorul, dușmanul mamei sale. În timpul dansului, Salomeea purta doar șapte văluri, pe care le scotea – unul câte unul – până când a rămas complet goală.

Cele șapte coline

Roma a fost construită pe malul estic al râului Tibru pe șapte coline apropiate. Ele se numesc: *Colina Palatină*, *Colina Aventină*, *Collis Viminalis*, *Mons Oppius*, *Mons Coelius*, *Collis Esquilinus*, *Collis Quirinalis* (*Collis* = colină; *Mons* = munte).

Cele zece porunci

Conform tradiției iudaice, singurul Dumnezeu al religiei evreiești (vezi *monoteism*) i-a înmănat „cele zece porunci” legendarului profet evreu Moise, căruia – susțin unii istorici religioși – i s-a arătat Dumnezeuul Iehova pe un munte în jurul anului 1250 î.e.n., după ce evreii au fost eliberați din sclavia egiptenilor, aflați, se pare, sub ocârmuirea faraonului Ramses cel Mare. Aceste „porunci” au rămas „ferecate” în cultura iudaică pe tot parcursul istoriei greco-romane și nimeni, cu excepția evreilor, nu le-a acordat importanță. În mare parte, „poruncile” (ca, de exemplu, să nu furi, să nu minți, să nu ucizi etc.) nu aveau nimic ieșit din comun, cu excepția a două dintre ele, care încercau să pună stavilă comportamentului sexual uman (să nu „poftești” la soția vecinului tău și să nu te dedai la acte „necurate”). În timp ce locuitorii Imperiului Roman, care făceau parte din nenumărate etnii, ar fi zâmbit la auzul unor legi atât de naive, aceste două „porunci” erau atât de absurde, încât au fost ignorate chiar și de evreii religioși.

De fapt, „poftele” omenești nu pot fi controlate de nicio autoritate superioară de vreme ce orice femeie atrăgătoare stârnește interesul sexual al oricărui bărbat sănătos, indiferent de „poruncile” divine, care interzic acest lucru. Cât despre „actele necurate” – în care intră masturbarea, sexul oral și anal – ele sunt firești și obișnuite și nu pot fi caracterizate drept „necurate”. De aceea, tâlcul ascuns al acestei porunci misterioase, date de Dumnezeu evreilor, a stârnit nenumărate polemici și interpretări. Cu toate acestea, o mie șase sute de ani mai târziu, după presupusa lor „livrare” în mâinile lui Moise, „cele zece porunci” au fost incluse, cuvânt cu cuvânt, în noua religie creștină când Conciliul de la Nicea (Turcia de astăzi) i-a stabilit, în jurul anului 323 e.n., legile și crezul.

După aceea, „poruncile” au fost impuse prin intermediul torturilor și masacrelor înfăptuite de autoritățile creștine (în timpul cruciadelor și sub „egida” „învățăturilor” Sfintei Inchiziții) tuturor celor care au avut ghinionul să trăiască în țările dominate de dogmele creștine.

Celți

Populație care s-a stabilit în nord-vestul Europei și în Britania înainte de expansiunea Romei. Deși nu aveau o limbă scrisă și nicio *civilizație* precum cea romană, celții erau meșteșugari desăvârșiți, vânători și războinici neînfricați. Din populația celtică, făceau parte și *galii*, eternii rivali ai triburilor germanice. În final, *galii* și celții au fost integrați în Imperiul Roman, pe care l-au apărat de cotropitorii *barbari* cu dârzenia celor mai credincioși cetățeni romani.

Centurioni

Ofițeri din armata romană, însărcinați cu conducerea diverselor unități militare, în funcție de experiența lor. Mergeau pe jos și se aflau în fruntea cohortelor, manipulilor și centuriilor (vezi *legiune*), în funcție de

experiența lor. La fel ca subofițerii din armata modernă, nu puteau să treacă de gradul de centurion, dar misiunea lor se aseamăna mai mult cu cea a subofițerilor decât a sergenților de astăzi. Centurionii puteau fi ușor recunoscuți pentru că purtau panașul coifului orizontal, nu vertical, ca ofițerii *legiunilor*.

Cenzor

Cel mai important magistrat roman. Nimeni nu putea să obțină acest titlu dacă nu devenea mai întâi consul. Cenzorii nu aveau *imperium* și, în consecință, nu li se acorda dreptul de a fi escortați de *lictori*, dar purtau o *togă* purpurie – toga purpurea – pentru a fi recunoscuți. Aveau misiunea de a verifica numărul membrilor din Senat și din *Ordo Equester*, dar și de a-i nominaliza pe viitorii membri ai acestor instituții. Menirea cenzorului nu era aceea de „a cenzura” pe cineva prin intermediul „cenzurii”, așa cum procedează „cenzorii” de astăzi. Cenzorii se ocupau de „census” – verificau situația financiară a celor care aspirau să ajungă senatori sau cavaleri. Aceștia nu puteau să devină membri și nici nu puteau să rămână în aceste instituții dacă averea lor nu atingea trei sute de mii de *sesterți* în cazul cavalerilor și patru sute de mii în cazul senatorilor.

Sensul modern al cuvântului „cenzor” provine de la Cato Cenzorul, un *plebeu* roman (234-149 î.e.n.), renumit pentru joshicia sa, care a îndeplinit mult timp rolul de cenzor și și-a intoxicat contemporanii cu discursuri moralizatoare, dezgustătoare. Era conducătorul unei minorități protestatare, din care făceau parte politicieni din aripa dreaptă, așa-numiții *boni*, niște farisei prin excelență. Ei se opuneau *culturii elene* promovate de familia lui Scipio, cei mai respectați *patricieni* din vremea lui Cato, conduși de Scipio Africanul. Acest mare general roman, consul și erou, l-a învins pe Hannibal la Zama

(Tunisia de astăzi, Africa de Nord) în anul 202 î.e.n., punând astfel capăt celui de al Doilea Război Punic și amenințării pe care o reprezenta Cartagina pentru expansiunea romană în Marea Mediterană.

Cezar

Nume dat tuturor împăraților romani în onoarea primului conducător roman, marele Iuliu Cezar, cuceritorul *Galiilor* și *dictator* pe viață.

Charon

Zeu subpământean din mitologia greco-romană, înfățișat ca un bătrân sinistru și posomorât. Misiunea lui este să traverseze râul **Styx** (care duce spre tărâmul morților, vegheat de Hades), luând cu luntrea sa numai acele suflete care au avut parte de o incinerare sau o înmormântare așa cum se cuvine. Primește drept plată un obol, care se pune în acest scop, după datină, în gura celui mort.

Chatti

Trib germanic, care s-a stabilit la est de râul Rin și care a devastat câteva orașe romane din estul *Galiei* în timpul lui Caligula (37-41 e.n.).

Chestor

Magistrat roman, ales de Adunarea Poporului. Funcția de chestor reprezenta primul pas în cariera politică. Chestorul se ocupa de obicei de instanțele inferioare sau de investigațiile polițienești, dar nu avea *imperium*.

Chiton

Tunică scurtă, purtată de greci. Bărbații o purtau până la genunchi; femeile, și mai scurtă, la fel ca fustele mini de astăzi.

Circe Vrăjitoarea

Frumoasa fiică a lui Helios, zeul Soare, și a nimfei Perse. Locuia într-un palat strălucitor, aflat într-o peșteră mare pe capul Circeo (în *marea Toscană*, la aproximativ cincizeci

de kilometri la sud de Roma). După cum reiese din *Odiseea* lui Homer, cu ajutorul băuturilor fermecate și incantațiilor, Circe transforma oamenii în lupi, lei sau porci pentru a-i împiedica să plece de pe insulă și pentru a face dragoste cu ei după bunul său plac. După cum se știe, i-a transformat în porci pe Odiseu (sau Ulise, regele Itacăi) și pe tovarășii săi, apoi le-a redat forma umană din dragoste pentru eroul grec, care a cucerit cetatea Troiei cu ajutorul calului troian. Din dragostea lui Circe și a lui Odiseu, s-a născut un fiu, *Latinus*, care a devenit regele aborigenilor din Latinum și părintele ginții *latine*, transmițând romanilor, fondatorii civilizației occidentale, genele celebrilor săi părinți.

Circus

Hipodrom.

Circus Maximus (Circul cel Mare)

Hipodrom uriaș, în formă de U, construit la poalele *Colinei Palatine* de ultimii regi etrusci în jurul anului 550 î.e.n. Iuliu Cezar l-a extins ca să găzduiască o sută cincizeci de mii de spectatori. Mai târziu, a fost din nou extins, ajungând la două sute cincizeci de mii de locuri. Era (și este încă) cel mai mare stadion din lume. Pista de curse – împărțită în două de o bandă centrală numită *spina* – se întindea de-o parte și de alta a benzii pe o distanță de o sută optzeci și doi de metri, având două bucle largi în jurul a două **metae** – doi stâlpi sau două obeliscuri – plasate la fiecare capăt al **spinei**. Sclavii nu aveau voie să intre în aceste stadioane.

Circus Vaticanus

Hipodrom construit de împăratul Caligula între anii 38-39 e.n. Pe locul pe care se află astăzi Vaticanul.

Civilizație

Comunitate organizată, care are un scop și un set comun de idei și tradiții. Cuvântul provine din termenul

latin „civitas”, care înseamnă cetate, lucru care indică faptul că cetatea și organizarea cetăților reprezentau chintesența civilizației. Vezi informațiile de la *Aqua Appia* referitoare la apeducte și la sistemul de canalizare.

Civilizația nu are, firește, origini romane. Conform cercetărilor arheologice, tăblițelor scrise din Antichitate și studiilor istorice, civilizația s-a născut în orașele-stat din Sumer, în regiunea sudică a Mesopotamiei (sudul Irakului și Kuwaitului de astăzi), la scurt timp după anul 4000 î.e.n. Cuvântul „Mesopotamia” este de origine greacă (alcătuit din „meso” = între + „potamos” = râuri) și înseamnă „între râuri”. În acest caz, este vorba despre fluviile Tigru și Eufrat. În curând, civilizația a apărut și în Orient odată cu întemeierea numeroaselor orașe din India, China și mai târziu, Japonia. Cinci sau șase secole după apariția orașelor-stat din Sumer (printre care menționăm Uruk și Kish), civilizația a ajuns în valea Nilului, unde egiptenii au întemeiat orașe precum Memphis și Teba și au construit marile piramide și templele care continuă să ne fascineze și astăzi. În jurul anului 2000 î.e.n., civilizația din Sumer a fost absorbită de puternica cetate a Babilonului (situată la patruzeci și opt de kilometri la nord de Kish, orașul-stat sumerian). Babilonul a devenit o putere extraordinară, iar Imperiul Babilonian a dăinuit timp de o mie cinci sute de ani până când Babilonul a fost cucerit de regele Persiei, Cyrus cel Mare, în anul 539 î.e.n.

Între timp, civilizația occidentală a luat naștere în orașele-stat din Grecia („polis” = oraș în greacă) în jurul anului 800 î.e.n. Și s-a dezvoltat în Atena și în toate insulele înconjurătoare, dar și în regiunile din sudul Italiei și Siciliei, ajungând până în Egipt odată cu întemeierea Alexandriei de către Alexandru cel Mare în jurul anului 330 î.e.n. (vezi *elenism*). Roma a fost întemeiată în anul 753 î.e.n. Și a fost influențată de cultura greacă și *etruscă*,

câștigând supremația bazinului mediteranean în anul 200 î.e.n., când Roma și-a îngenuncheat rivala primordială – Cartagina. Grecia a devenit o provincie a Imperiului Roman în jurul anului 140 î.e.n. De atunci, Roma a pus bazele civilizației europene. În ciuda valului de violențe pe care le-a provocat *monoteismul* și a distrugerii sistematice a templelor și vestigiilor marilor zei și zeițe din mitologie, realizările culturale ale civilizației greco-romane nu vor putea fi niciodată uitate și nici umbrite de „sistemul” totalitar și deprimant al *Celor Trei M*, bazat pe minciuni și pe o cenzură absurdă.

Printre cele mai interesante anecdote care ilustrează începutul civilizației se numără bine cunoscuta poveste sumeriană din *Epopoea lui Ghilgameș*, scrisă în jurul anului 2000 î.e.n., prima epopee scrisă de mâna omului. Povestea se axează asupra aventurilor războinicului sumerian Ghilgameș, tânărul rege din Uruk. Un adevărat erou, „Ghilga” este un desfrânat prin excelență. „Pofta lui de iubire defloarează toate fecioarele ce-i ies în cale – fie că este fiica unui războinic, fie soția unui nobil” – spune poemul. Pentru a-i pune la încercare harurile, zeița Aruru îl zămislește pe Enkidu, o creatură sălbatică și feroasă, ce trăiește printre fiarele din preajma cetății Uruk și îi amenință pe supușii lui Ghilgameș. „Ghilga” cel înțelept hotărăște că nu forța fizică este cheia cu ajutorul căreia îl va putea „fereca” pe Enkidu cel războinic. El o alege în schimb pe „o preoteasă din Templul Iubirii, o copilă a plăcerii”, careia îi încredințează misiunea de a găsi și îmblânzi fiara.

Când l-a întâlnit pe Enkidu, frumoasa curtezană „și-a scos straietele și l-a poftit pe sălbatic să dea frâu liber dorințelor sale, s-o posede după bunul său plac, iar ea l-a învățat arta iubirii. Șase zile și șapte nopți s-au unit” până când – lucru firesc, de altfel – „Enkidu și-a pierdut

puterile". Când și-a revenit, curtezana i-a descris minunățiile „civilizației” și „l-a călăuzit ca o mamă”, eliberându-l din ghearele sălbăticiiei și purtându-l pe câmpii spre cetatea Uruk.

Această parabolă scoate în evidență contribuția inestimabilă pe care au avut-o femeile emancipate în procesul de civilizare a bărbaților. Deoarece Enkidu era întruchiparea sălbăticiiei primordiale, îmblânzirea forței brute a impus măiestria unei femei superioare, care l-a învățat arta dragostei și a sexului prin propriile sale mijloace. În lumea de astăzi, pentru că „femeile superioare”, care ne pot învăța arta dragostei și a sexului și care se implică cu trup și suflet în această misiune, au fost eliminate prin *reprimarea sexuală*, forța brută și ignoranța sunt încă dominante pretutindeni, în ciuda „minunilor” create de tehnologia secolului XX.

Clitoris

Mic organ anatomic feminin, sursa primară a plăcerii sexuale dacă este mângâiat cu grijă sau lins/supt (vezi *cunnilingus*). Nici o altă femelă din clasa mamiferelor nu are clitoris, nici măcar femelele cimpanzeu, care au 98,5% din ADN-ul uman. De fapt, în timp ce masculii din toate speciile de maimuțe se masturbează destul de des, femelele (deși au mâini la fel ca masculii) nu-și permit această plăcere pentru că nu au clitoris. Originea clitorisului femeilor rămâne învăluită în misterul evoluției umane.

Clivus

Stradă îngustă; pantă.

Coemptio

Căsătorie prin cumpărare. În baza acestei legi, mireasa ajungea direct **în manum** (în mâna) soțului ei, cu zestre cu tot, deși proprietățile ei personale rămâneau ale ei. Cu toate acestea, trebuia să răspundă în fața familiei soțului

ei dacă ar fi comis o fărădelege în căsnicie.

Cognomen

Bărbații romani puteau să-și mai adauge un nume lângă prenume (praenomen) și numele de familie (nomen) pentru a se distinge de cei care aveau același nume. Membrii aristocrației gentile, patricienii, care erau adesea consuli și generali, primeau numele pământurilor cucerite. De exemplu, tatăl lui Caligula, Claudius Drusus, consul, proconsul și general, a fost supranumit Germanicus, pentru că a câștigat câteva bătălii împotriva triburilor germanice. Moștenitorii de sex masculin aveau și ei dreptul să poarte același „cognomen”, căruia îi adăugau apoi propriul lor cognomen. „Caligula” (Cizmuliță) este tot un „cognomen”, pe care Gaius Caesar Germanicus l-a primit de la mama lui, Agrippina cea Bătrână. Când era mic, ea îl îmbrăca pe fiul ei în ținuta militară romană și îl încălța cu niște *caligae* mici, obligându-l apoi să defileze în fața trupelor.

Cohortă

Una dintre cele zece unități militare dintr-o legiune romană.

Cohortă urbană

Unitate alcătuită din trei mii de oameni, care se ocupau de infracțiunile grave, sub comanda unui prefect al cetății ales de împărat.

Colina Palatină (Collis Palatinus în latină)

Prima și cea mai prestigioasă dintre Cele Șapte Coline ale Romei. Împăratul Augustus a construit aici primul palat imperial, care a fost apoi extins de împăratul Tiberius. Cuvântul „palat” provine de la palatul imperial, care a preluat numele de la Colina Palatină.

Colonia Agrippina (Corect Colonia Agrippinensis)

Nume dat de Caligula orașului romano-germanic *Oppidum Ubiorum*, situat pe malul vestic al râului Rin, în

onoarea mamei lui, Agrippina cea Bătrână. Astăzi, orașul este cunoscut sub numele de Koln, un oraș important din Germania.

Comitia

Adunarea *plebeilor*.

Conferratio

Căsătorie religioasă solemnă, imposibil de anulat. La sfârșitul republicii, această formă de căsătorie a dispărut, chiar și în rândurile patricienilor, deoarece presupunea transferul complet al tuturor posesiunilor miresei în mâinile soțului.

Contubernalis (pl. **Contubemales**)

Sublocotenent.

Contubernium

Baraca subofițerilor, care găzduia opt oameni.

Cubiculum (pl. **Cubicula**)

Odaie de dormit. Abrevierea **cubi** este, de asemenea, folosită de autor.

Cultura elenă

Hellas este numele grec al Greciei. Cu toate acestea, oamenii de știință folosesc sintagma „cultura greacă” atunci când vorbesc despre cultura ateniană din perioada Vârstei de Aur (circa 500-350 î.e.n.), care s-a răspândit în Asia Mică, în Sicilia și în Italia. Folosesc sintagma „cultura elenă” atunci când vorbesc despre perioada care a urmat cuceririi Siriei, Egiptului și uriașului Imperiu Persan, până la fluviul Ind, la granița cu India, cuceriri realizate de Alexandru cel Mare între anii 334 și 323 î.e.n. În ciuda morții premature a marelui cuceritor, survenită la 10 iunie 323 î.e.n., la Persepolis, capitala Persiei, pe care

Alexandru a transformat-o în capitala propriului său imperiu elen, aceste teritorii au fost colonizate de succesorii macedoneni și greci ai lui Alexandru, împreună cu războinicii lor.

În consecință, ei au extins granițele *civilizației* grecești, care s-a intersectat cu tradițiile și cultura locală. Grecii au reușit să-și păstreze și chiar să-și promoveze stilul de viață în rândurile aristocrației din acest imperiu uriaș, pentru că au adus cu ei propriul lor sistem de *educație*, legile, structura socială, limba și arta lor. Cultura elenă a fost în cele din urmă absorbită de cea persană (care a cunoscut o înflorire extraordinară), dar a continuat să se dezvolte și să se extindă în lumea mediteraneană, reprezentând cea mai importantă componentă a culturii romane. Romanii bine *educați*, care vorbeau fluent greaca, au știut să aprecieze filosofia, religia și arta Greciei. „Moralisții” au văzut însă în cultura elenă o amenințare la adresa moralității romane rigide și a stilului de viață simplu și pragmatic și i s-au opus cu vehemență.

Cunnilingtjs

Cuvântul *latinesc* este alcătuit din cuvântul *cunnus* (vulvă/vagin) și *lingus* (limbă). Descrie actul de a săruta, de a linge și de a suge organele sexuale feminine (vezi *clitoris*). În afară de plăcerea stârnită de cunnilingus, actul prin care atingi, miroși și lingi cunnusul este necesar pentru a verifica gradul de compatibilitate și starea de sănătate înainte de copulație.

Cunnus (pl. **Cunni**)

Argou *latinesc*, care se referă la organele genitale feminine. Autorul folosește expresia „**cunnus regal**” ca să descrie un cunnus perfect, bine arcuit sub osul pubian, având labiile superioare cărnoase (*labia maiora*) și labiile inferioare (*labia minora*) bine proporționate, ascunse în interiorul labiilor superioare. Când se deschide, are forma unei orhidee roșii, dezvăluind clitorisul extrem de sensibil, mucoasa vaginală, cervixul, care este porțiunea cea mai joasă și îngustă a uterului, situat la o adâncime de aproximativ șapte centimetri de orificiul vaginal, secrețiile

vaginale necesare *lubrifierii* și o aromă feminină excitantă. Cunnusul pulsează de viață, trăind la maximum momentul culminant (vezi *gaudiuni*).

Curiae Veteres

Vechea sală de întruniri a Romei, situată la poalele *Colinei Palatine*.

Curulis

Scaun din fildeș, rezervat consulilor Romei.

Curio

Jucărie asemănătoare cu yo-yo, îndrăgită de copiii romani.

Dietator

Politician sau general de seamă, ales de Senat în fruntea armatelor romane în situații de criză sau în timpul invaziilor străine. În perioada republicii romane, dictatorii aveau puteri depline timp de șase luni. Iuliu Cezar a fost primul roman ales dictator pe viață. După Iuliu Cezar, nimeni nu a mai ocupat această funcție. Cel care „a moștenit” puterea deplină a fost nepotul de optsprezece ani al lui Iuliu Cezar, Octavianus (Octavian), cunoscut mai târziu sub numele de Caesar Octavianus Augustus sau, mai simplu, împăratul Augustus. Așa a luat sfârșit republica romană și s-a născut Imperiul Roman, sub ocârmuirea împăraților – *Cezari* – care a durat cinci sute de ani.

Dinastia imperială Iulio-Claudică

Prima dinastie imperială romană, întemeiată de

- (1) Iuliu Cezar – numit simplu Cezar; urmat de
- (2) Caesar Octavianus Augustus – numit Augustus;
- (3) Caesar Tiberius Augustus – numit Tiberius;
- (4) Gaius Caesar Caligula Germanicus – numit Caligula;
- (5) Tiberius Claudius Drusus Nero Germanicus – numit Claudius;
- (6) Nero Claudius Caesar Drusus Germanicus Britannicus – numit Nero. Această primă dinastie puternică

și respectată a condus Roma și Imperiul Roman timp de o sută douăzeci de ani (din 50 î.e.n. Până în 68 e.n.). După această dinastie, au mai urmat alte câteva dinastii – precum cea Flaviană, Antoniniană, Severi etc. – care s-au succedat până la căderea Imperiului Roman de Apus în anul 476 e.n.

Diogene

Filosof celebru, întemeietorul școlii **cinice** din Atena, în jurul anului 350 î.e.n. Promova și practica anticonvenționalismul extrem și „stilul simplu de viață”, nutrind dispreț nu doar pentru lux, ci și pentru legile și obiceiurile comunităților organizate (și de aceea convenționale). Diogene disprețuia în mod deosebit „familia”, pe care o considera o „instituție nefirească”, susținând că trebuie înlocuită cu „promiscuitatea sexuală”, o stare mult mai firească, unde copiii vor deveni responsabilitatea tuturor. Deși filosoful trăia în sărăcie, dormea în clădirile publice și cerșea mâncare, nu insista ca toată lumea să-i urmeze exemplul, ci voia doar să demonstreze că te poți bucura de fericire și libertate chiar și în circumstanțe dificile. Propovăduia (a) „independența personală” – trebuie să posedăm doar atât cât avem nevoie ca să fim fericiți; (b) „necuviința” – disprețuia convențiile; (c) „sinceritatea” – era ferm hotărât să demaște prostia omenească, susținând faptul că inteligența este apanajul câinilor (**cynos** în greacă), nu al stăpânilor lor – acest principiu a conferit filosofiei sale numele de „cinism” (**„cynic”**). Tradiția îi atribuie lui Diogene celebra căutare a „omului cinstit” – se spune că obișnuia să umble prin *agora* Atenei în plină zi, cu o torță, lampă sau lumânare, cu trupul gol, ascuns într-un butoi vechi, din lemn, și purtând pe umeri niște frânghii. Printre alte excentricități, pentru că nu avea bani să plătească favorurile femeilor, obișnuia să le urmărească pe

frumoasele curtezane, care se plimbau prin *agora*, și se masturba în spatele lor ca să scoată în evidență libertatea nețărnută și puterea desăvârșită a fanteziei.

Dionisos

Zeul vinului și al extazului, numit și **Bacchus** în mitologia romană. Dionisos era fiul lui Zeus/*Jupiter* (la romani) și al lui Semele (fiica lui Cadmus, regele Tebei, Grecia), pe care zeul atotputernic al Olimpului a sedus-o, transformându-se într-un țap. Când soția geloasă a lui Zeus, Hera/*Iuno* (la romani), a descoperit aventura, a convins-o pe Semele să-l roage pe iubitul ei să i se arate în toată forța și splendoarea sa divină. Când Zeus i-a împlinit ruga, puterea lui a fost prea mare pentru muritoarea Semele, care s-a prăbușit fulgerată la pământ. Zeus a reușit însă să-l salveze pe fiul său, Dionisos, adăpostindu-l în coasta lui stângă, până când îl va încredința zeului Hermes/Mercur (la romani). Hermes a dat apoi pruncul în grija *nimfelor* și *satirilor* din pădurile de lângă Attica. Aceștia l-au copleșit cu dragostea și atenția lor. Mai târziu, *satirii* și *nimfele* au devenit însoțitorii cei mai loiali și entuziaști ai cultului lui Dionisos.

Pentru că Dionisos reprezintă seva și viața Mamei Natură, „orgiile” (cuvânt de origine greacă, însemnând „ceremonie”) organizate în cinstea lui (numite „Dionisia” sau „Bacchanalia”) se țineau în pădure. Aceste orgii au atras multe susținătoare din rândurile femeilor, care au purtat apoi numele de „bacante”. Sute de femei și-au abandonat familiile și au fugit în pădure în timpul Dionisieii, în ciuda mâniei pe care au stârnit-o soților, taților sau altor rude de sex masculin, care nu aveau voie să participe la aceste orgii. Aflate sub influența lui Dionisos, dansând la lumina torțelor, îmbătându-se și făcând dragoste cu satirii și străinii care aveau la acest cult, bacantele căpătau puteri oculte și capacitatea de a vrăji șerpilor și de a hrăni

animalele. Cu aceste puteri, îi pedepseau, de asemenea, pe bărbații din satele și orașele lor, care îndrăzneau să vină în pădure și să le spioneze, pogorând asupra lor povara grea a impotenței.

Inițial, sărbătorile închinat zeului Dionisos („Bacchanalia”) se țineau doar trei zile pe an, dar – pentru că se bucurau de popularitate la Roma, dar și în întreaga lume mediteraneană – au început să fie organizate de cinci ori pe lună. În anul 186 î.e.n., Senatul Romei, îngrijorat de succesul uriaș pe care îl aveau Bacchanaliile în rândul femeilor romane, a interzis ceremoniile în cinstea lui Dionisos. Acestea aveau să fie apoi ținute în mare secret în pădurile care înconjurau cetatea.

În afară de influența pe care Dionisos a exercitat-o asupra culturii „orgiastice” a lumii clasice, zeul era înzestrat și cu harul profeției. În perioada greco-romană, el obișnuia să doarmă în pădurile din Delphi, unde preoții îl venerau aproape la fel de mult ca pe *Apollo*.

Divus

Bărbat sau femeie de vază, „zeificat/ă” de Senatul Romei. În multe cazuri, s-au construit temple și statui în onoarea lui/ei în diverse părți ale imperiului.

Doctrina (pl. **Doctrinae**)

Ansamblu de principii bazat pe ipoteze filosofice sau teologice stricte, adesea nedovedite, numite și „dogme”.

Domina

Stăpâna casei.

Dominus

Stăpânul casei.

Domus Aurea (Casa de Aur)

Palat imperial de o frumusețe uluitoare, construit de împăratul Nero pe toată suprafața Colinei Oppian din Roma. Era deschis publicului aproape în totalitate.

Druid

Preot celtic, adept al religiei „druide”. Cuvântul vine de la „stejar” = „druid” în limba celtică. Stejarul era copacul sacru, sub care „druizii” se închinau spiritelor ce „locuiau” în acești copaci. Se spune că „druizii” ofereau ca ofrandă acestor spirite fete tinere sau văduve ale războinicilor celți.

Ecastor! (pe Castor!)

Exclamație folosită cu precădere de femeile romane; amintește de gemenii Castor și Pollux, cei doi Dioscuri (fiii lui Zeus și ai Ledei), care îi ajutau pe marinarii naufragiați și primeau ofrande ca să le înlesnească acestora călătoriile pe mare. Gemenii erau venerați la Roma în mod deosebit pentru că au luptat alături de romani în bătălia decisivă de pe lacul Regilius (în anul 494 î.e.n.), ajutându-i pe aceștia să înfrângă o Ligă a Statelor *Latine* și apoi ducând în capitală vestea victoriei. În memoria curajului lor, romanii au ridicat un templu în Forum. În final, Zeus i-a transformat în constelația Gemini.

Edepol! (pe Pollux!)

Exclamație non-descriptivă, preferată de bărbații romani.

Educație (de la verbul *latinesc* „educō” = a scoate, a duce)

Primul pas în dezvoltarea unui copil se baza pe învățăturile și exemplele părinților săi, care au rolul de a-și hrăni pruncii și de a-i scoate din „peștera” primordială, călăuzindu-le pașii în lumea reală. Apoi, părinții încredințează rolul de „educatori” profesorilor, școlilor, preoților, universităților și altor instituții publice sau private. Deși „educația” este necesară pentru dezvoltarea fiecărui individ în parte, este – de asemenea – un mijloc de propagare a conformismului și supunerii în fața sistemului dominant al *Celor Trei M*, canalizând forțele individuale în consecință. „Educația” modernă este în mare parte doar o

mașinărie de „donare” umană, unde „descoperirea” personală și „originalitatea” sunt descurajate în mod subtil sau fățiș, de vreme ce sistemul *Celor Trei M* are interesul de „a educa” pe toată lumea, bazându-se pe aceleași modele de comportament „repetitive”, „anoste” și „democratice”, ridicând în slăvi așa-zisele „modele demne de urmat”, care au rolul de a promova concepte precum „consumerismul” și „succesul financiar”, orbind pentru totdeauna rasa umană. „Eroii” curajoși, „geniile” și „rebelii culturali” au încetat practic să mai existe din 1980 încoace. În anii 2000, instituțiile religioase/financiare vor duce la bun sfârșit „monopolizarea” „educației” în toate țările occidentale industrializate. Celelalte țări vor cădea și ele în aceeași capcană. Un remediu parțial pentru acest proces de „masificare și mutilare” a societății umane este ca toate instituțiile „educaționale” să ofere cel puțin un **„Curs Alternativ”**, unde toți cei care vor să-și îmbunătățească cunoștințele să poată înțelege filosofile care se opun sistemului *Celor Trei M*.

Enea

Erou troian. Așa cum reiese din poemul epic *Eneida*, scris de Vergilius, Enea era fiul zeiței *Venus* și al lui **Anchises**, un rege neînsemnat al Troiei. Ajutat de puterile divine ale mamei lui, Enea a scăpat de războinicii greci, care au incendiat Troia, după ce au cucerit cetatea cu ajutorul calului troian al lui Odiseu. După o lungă călătorie pe Marea Mediterană, Enea a ajuns pe coasta occidentală a Italiei, la *Lavinium*, în *Latium*, cu o mână de supraviețuitori troieni și cu fiul lui, în vârstă de șase ani, Ascanius (sau Iulus, cum îi spuneau romanii). Enea a fost găzduit de regele *Latinus*, un monarh iubitor de pace. Eroul troian s-a căsătorit în cele din urmă cu fiica acestuia, Lavinia, după ce s-a stabilit în *Latium* împreună cu tovarășii lui troieni și fiul său Iulus, care mai târziu avea să

devină rege și întemeietorul *ginții* Iulia.

Equus

Cal, în *latină*.

Elena din Troia

„Chipul pentru care s-au luptat o mie de corăbii.” Era cea mai frumoasă femeie din Grecia, fiica lui Zeus/*Jupiter* și a Ledei (fiica și soția regilor greci, celebră în Antichitate pentru că a fost sedusă de Zeus, care își luase înfățișarea unei lebede). Elena era sora gemenilor Dioscuri (Castor și Pollux). Ea s-a căsătorit cu regele Menelaus al Spartei (oraș situat în sudul Greciei). Sub auspiciile Afroditei/*Venus*, Elena s-a îndrăgostit de Paris, un prinț chipeș, fiul regelui Priam din Troia, oraș important din *Asia Minor*, situat pe coasta Mării Egee (mare care desparte Grecia de *Asia Minor*). În timpul absenței lui Menelaus, tânăra regină Elena a fugit din Sparta, însoțindu-l pe Paris în Troia. Fratele mai mare al lui Menelaus, Agamemnon, a încheiat o coalitiție cu războinicii și regii greci, care au lansat la apă o mie de corăbii și au asediat Troia timp de zece ani ca s-o aducă pe Elena (împotriva voinței ei) înapoi în Sparta. În timpul asediului, Paris a fost ucis, iar Elena s-a căsătorit cu fratele lui, Deiphobus, pe care l-a părăsit în cele din urmă ca să se întoarcă la Menelaus când Troia a căzut în mâinile grecilor după capcana calului troian, pusă la cale de șiretul rege al Itacăi, Odiseu/Ulise. Ea s-a întors în Sparta cu Menelaus și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, (Vezi *Circe Vrăjitoarea*).

Ajutorul de care s-a bucurat Paris din partea Afroditei s-a datorat celebrei discordii provocate de

Eris, zeița vrajbei. Pentru că a fost singura pe care zeii nu au invitat-o la nunta lui Peleus și a nereidei Thetis (una dintre *nimfele* mării, fiica zeului marin Nereus și mama războinicului grec **Abile**), Eris a aruncat în mijlocul nuntașilor un măr de aur, pe care era scris „Celei mai

frumoase". Hera/*Iuno*, Atena/*Minerva* și Afrodita/ *Venus* au revendicat fiecare mărul, dar Zeus/*Jupiter* i-a încredințat decizia lui Paris. Prințul troian a acordat mărul și titlul de „Cea mai frumoasă” splendidei *Venus*, care venea la banchete goală, purtând doar o centură din aur în jurul taliei zvelte. Drept răsplată, *Venus* l-a ajutat pe Paris s-o cucerească pe Elena, regina Spartei. În războiul care a izbucnit însă ulterior, Hera/*Iuno* și Atena /*Minerva* au rămas adversarele implacabile ale troienilor. *Venus*, care avea deja un fiu, *Enea*, cu regele Troiei, Anchise, și-a ajutat fiul să scape din flăcările care mistuiau Troia și l-a călăuzit spre *Latium*, unde troienii aveau să se căsătorească cu *latinii*, contribuind la dezvoltarea culturii și *civilizației* romane.

Eratos

Cuvânt grecesc, care înseamnă „adolescent, iubitul unui bărbat mai în vârstă” – o relație obișnuită în Grecia, ca și în cea mai mare parte a lumii antice.

Eros

Zeul dragostei și al vieții. Hesiod îl prezintă în poemul său *Teogonia* (circa 800 î.e.n.) ca fiind unul dintre cei patru zei primordiali din mitologia greacă, alături de Gea (Pământul), Tartar (Adâncul Mării) și Uranus (Cerul). Eros reprezintă forța primară a universului, muza iubirii și a atracției sexuale. Cuvântul **erotic** vine de la Eros. Este primul personaj din istorie înfățișat ca un tânăr frumos, gol, înzestrat cu aripi mari, zburând deasupra Pământului și sădind în sufletul tuturor muritorilor dorința de a face dragoste. Una dintre cele mai frumoase statui ale lui Eros o puteți vedea la Londra în vârful coloanei din Piccadilly Circus. Legende grecești spun că Prometeu a zămislit primul om din humă, apoi l-a chemat pe Eros, care i-a insuflat viață și i-a dăruit suflet forme inerte din lut. Când este copil, lui Eros i se mai spune și **Cupidon** și este

înfățișat ca un băiețel drăguț, înzestrat cu aripi și dotat cu arcuri și săgeți, cu ajutorul cărora seamănă dragostea în inima muritorilor. Eros este tatăl, dar și fiul lui *Venus*, zeița iubirii și a sexului.

Etruria

Toscana de astăzi. Regiune pe coasta de vest a Italiei Centrale, care se învecina în sud cu *Latium* (regiunea Romei). Etruria este țărâmul unde s-a dezvoltat *civilizația* încă misterioasă a etruscilor înainte de întemeierea Romei în anul 753 î.e.n. Etruscii și romanii aveau trăsături similare. Ultimul dintre cei șapte regi ai Romei (înainte de instaurarea republicii în anul 509 î.e.n.) era de origine etruscă. Etruscii au avut o contribuție importantă la succesul de care s-a bucurat Roma (vezi *Zidul Servian*). O bună bucată de vreme, după ce ultimul rege etrusc a fost alungat de locuitorii Romei, etruscii au luptat împotriva noii republici romane, dar au fost înfrânți și asimilați.

Femeile etrusce erau extrem de libertine. Erau renumite pentru poftele lor sexuale nestăvilite și pentru faptul că le plăcea să facă dragoste cu numeroși bărbați încă de la o vârstă fragedă. Vara, femeile etrusce obișnuiau să umble goale. Unele familii etrusce susțineau matriarhatul, acest lucru însemnând că mama (**mater**, în *latina*) era capul familiei. Femeile romane au moștenit tradițiile etrusce (și genele lor), contribuind la emanciparea obiceiurilor sexuale ale Romei, în ciuda eforturilor bărbaților (și ale membrilor *boni* în mod special) de a le „fereca” între zidurile casei lor.

Fascinant

Provine din cuvântul *latinesc fascinam*, care însemna **falus**. Astfel, o persoană „fascinantă” este pur și simplu o persoană care atrage foarte mulți oameni, la fel ca în timpul procesiunilor organizate în Antichitate în onoarea simbolului vieții – falusul.

Fascinum (pl. Fascina)

Falus, în *latină*, întruchiparea penisului. În Roma, oamenii confecționau numeroase falusuri, sub formă de amulete din aur sau bronz, sau decorații cu care împodobeau străzile sau casele. În timpul procesiunilor și festivalurilor, participanții defilau pe străzi, purtând cu ei „fascina” uriașe, confecționate din pânză ghipsată sau tuf (rocă vulcanică, tipică Italiei Centrale). Adjectivul *fascinant* derivă din acest cuvânt *latinesc* și înseamnă că oamenii fascinanți atrag alți oameni, așa cum „fascina” purtate la procesiuni atrag tot mulți însoțitori.

Fascis (pl. Fasces)

Simbolul puterii la romani, înfățișat sub forma unui snop de nuiele, legat cu panglici roșii, în care era înfiptă o secure. Dictatorul italian Benito Mussolini a preluat acest simbol antic al Romei și l-a transformat în simbolul Partidului Național Fascist. Astăzi, doi snopi (fasces) mari se pot vedea pe peretele din spatele scaunului președintelui Camerei Reprezentanților din Congresul Statelor Unite. Reprezintă puterea uniunii, deoarece o singură nuia poate fi ușor îndoită sau ruptă în timp ce un snop bine legat nu poate avea aceeași soartă.

Fântâna Comitiei

Fântână mare, rotundă, deschisă, construită din marmură, în partea de nord-vest a *Forumului*, având o serie de trepte sub nivelul solului, unde stăteau oamenii în timpul comitiei (adunarea) *plebeilor*. Când era plină, puteau să încapă până la trei mii de spectatori. Tribuna oratorilor – *Rostra* – cu vedere spre Forum, era locul în care se rosteau cele mai importante discursuri politice.

Felație

Cuvânt de origine *latină*. Practică sexuală care constă în stimularea penisului cu gura sau buzele.

(Vezi *cunnilingus*) Felația presupune să săruți, să lingi

sau să sugi organul masculin, cu pasiune și dragoste, uneori chiar să-l introduci cât mai mult în gură pentru a-i crea senzația bărbatului că a penetrat inima și sufletul unei femei (sau a altui bărbat).

Fellatrix

O femeie (sau un bărbat) care practică *felația*.

Fenicieni

Popor antic din Fenicia, care trăia pe teritoriul Libanului de astăzi. Locuitorii se ocupau cu negoțul pe mare. Fenicienii și-au declarat întotdeauna neutralitatea în fața tuturor conflictelor și au fost mereu în relații foarte bune cu Roma, care le aprecia cunoștințele vaste și serviciile inestimabile pe care le aduceau ca negustori și marinari desăvârșiți.

Florentia

Florența de astăzi, *Toscana*.

Fortuna Huiuisce Diei

Templul zeiței Fortuna, construit în timpul lui Scipio Africanul (în jurul anului 200 î.e.n.) într-un parc de lângă *Via Appia*, în apropiere de sudul Romei.

Forum

Loc de întâlnire. Suprafață în aer liber, înconjurată de clădiri publice și magazine. Forumul din Roma avea două sute douăzeci și opt de metri lungime și patruzeci și cinci de metri lățime și era mărginit de Via Sacra (Strada Sacră) și Via Nova (Strada Nouă). Forum Romanum constituia centrul vieții publice din Roma. Printre alte clădiri, acolo se aflau Senatul (Curia Hostilia), *Fântâna Comitei* (locul de întâlnire al plebeilor, care includea și *Rostra*), Atrium Vestae (Casa *Vestalelor Virgine*), templul lui Castor și Pollux, Domus Publica (reședința lui Pontifex Maximus) și câteva *basilicae*.

Fuga Iepurilor

Ritual de divinație practicat de *druizii* din Britania pentru

a afla-succesul sau eșecul unei căsătorii. Doi iepuri - unul alb și unul negru - erau așezați într-o cutie din lemn, care avea o singură deschizătură. Oamenii îi urmăreau apoi ca să vadă care dintre cei doi iepuri ieșea primul. Dacă ieșea iepurele alb, acest lucru indica succesul în căsnicie. Uneori, dacă ieșea cel negru, căsătoriile erau amânate sau anulate.

Galia (Gallia, în *latind*)

Includea nordul Italiei și Franța de astăzi. **Cele Trei Galii** erau: Gallia Cisalpina (nordul Italiei moderne, din nordul *râului Rubicon* până în Alpi); Gallia Narbonensis (sudul și sud-vestul Franței de astăzi); și Gallia Lugdunensis (centrul și nord-vestul Franței, cu capitala la Lugdunum, Lyonul de astăzi, Franța). În aceste trei Galii, locuiau celții, care însă nu aveau un limbaj scris și nicio *civilizație*. În timp ce locuitorii din jumătatea sudică a Galiilor învățau destul de repede *latina* și obiceiurile romane, triburile din centrul și nordul Galiilor s-au luptat cu romanii până când au fost înfrânte de Iuliu Cezar. Gallia Lugdunensis plus Helvetia, Belgica, Aquitania și Renania Superioară și Inferioară (la vest de râul Rin) au fost cucerite de Iuliu Cezar între anii 59 și 51 î.e.n. Și ocupate doar de zece legiuni romane (aproximativ cincizeci de mii de oameni plus trupele auxiliare). Apoi, **Cele Trei Galii** au fost romanizate. Iuliu Cezar a acordat cetățenia romană Galiei Cisalpine în anul 49 î.e.n. Ceilalți gali au primit și ei cetățenia romană în anul 44 e.n. Printr-un decret dat de împăratul Claudius, care s-a născut în Lugdunum.

Gardă pretoriană

Garda personală a conducătorilor Romei. Unitate militară, alcătuită din patru mii de soldați, aleși pe sprânceană, îmbrăcați în uniformă militară, care activau după aceleași reguli ca în armată.

Garum

Sos de pește marinat, condimentat și sărat, foarte apreciat de gurmanzii romani. Specialitatea orașului Pompei.

Gaudium

Orgasm, extazul suprem al simțurilor. Conracții involuntare ale organelor genitale masculine sau feminine, rezultând în producerea spermei (în cazul bărbaților) și a spasmelor de plăcere ale pelvisului și/sau vaginului (în cazul femeilor). Există mai multe grade ale „gaudiumului”. Femeile pot să atingă orgasmul de mai multe ori decât bărbații. După ejaculare, bărbații trebuie să aștepte cel puțin o jumătate de oră înainte de a încerca să atingă un alt orgasm și rareori reușesc performanța de a-l atinge de cinci sau șase ori într-o noapte de dragoste (și asta în cazul în care sănătatea și vârsta le permit acest lucru, iar pasiunea este răvășitoare), în timp ce o femeie „încinsă”, fără inhibiții și stimulată corespunzător, poate să atingă plăcerea maximă de sute de ori. Puterea extraordinară a sexualității feminine îi pune în umbră pe bărbați. Pentru că nu pot să accepte ideea inferiorității în fața femeilor în această sferă atât de sensibilă și nici ideea că femeile pot să facă sex cu foarte mulți parteneri diferiți – deoarece natura le-a înzestrat cu puteri sexuale uluitoare – bărbații au inventat tot felul de pretexte pentru a controla sexualitatea femeilor.

În timp ce în vremurile clasice, zeii și zeițele iubirii și sexului ofereau consolare, exemple și sfaturi femeilor (și bărbaților) aflați în căutarea experienței minunate a „gaudiumului”, expansiunea *monoteismului sexofob* a distrus în cele din urmă semnificația spirituală a plăcerii sexuale. Femeile, considerate vulnerabile și instabile, au fost supuse unui proces intens de îndoctrinare religioasă, au fost inoculate cu spaima de flăcările iadului și terorizate

de ideea examinărilor fizice și torturilor la cel mai mic indiciu de „practici sexuale păcătoase”. În Evul Mediu, femeile senzuale, considerate desfrânate, erau acuzate de „vrăjitorie” și arse pe rug de sute de mii de preoți „milostivi”, aparținând deopotrivă religiei romano-catolice și protestante. Acești oameni „religioși” sunt activi și astăzi și se erijează în „bastioane” ale moralității în ciuda crimelor abominabile comise în trecut împotriva omenirii. Deși nu și-au cerut niciodată iertare pentru aceste crime, nu mai au puterea de a-i tortura și de a-i ucide pe toți cei care le sfidează *doctrinile*, dar continuă „să spele” creierul femeilor. Disciplina, informațiile eronate, căsătoria și *reprimarea sexuală* sunt cele mai eficiente instrumente pe care le folosesc astăzi ca să controleze sexualitatea femeilor, să le reprime dorințele firești și să le diminueze intensitatea „gaudiumului”.

Gărzile batave

Grup de trei sute de războinici de origine germanică, recrutați pentru prima dată de tatăl lui Caligula, Claudius Drusus Germanicus, *Guvernatorul Celor Trei Galii*, îndeplinind rolul de gărzi de corp. Acești străjeri erau aleși din triburile batave, care trăiau la nord de fluviul Rin, în sudul Olandei de astăzi. Erau neînfricați, foarte bine antrenați și devotați trup și suflet lui Caligula.

Gemina

Numele celei de a XIII-a legiuni staționate în *Colonia Agrippina* în timpul lui Caligula. Toate *legiunile* romane aveau un nume. „Gemina” se bucura de respectul tuturor romanilor, pentru că, sub comanda lui Iuliu Cezar, a ieșit triumfătoare din luptele duse în timpul campaniei galice, împreună cu alte *legiuni*. În plus, Gemina era *legiunea* în care Cezar avea atât de multă încredere, încât a fost singura pe care a luat-o cu el când a traversat *Rubiconul* și a cucerit, alături de ea, *imperiumul* suprem în Imperiul

Roman.

Genius Loci

Spiritul Puterii Procreatoare.

Germalus

Părculeț în apropiere de *Circus Maximus*.

Ghilda Prostituatelor

Era larg răspândită în orașele din Antichitate. Ca oricare altă gildă, și aceasta apăra interesele și bunăstarea membrilor ei. În Roma, Ghilda Prostituatelor era puternică și respectată. Câțiva împărați, printre care și Caligula, au scutit ghilda de plata taxelor și i-au acordat suport financiar. Vezi *lupae*.

Ginta Iulia

Familie întemeiată de fiul lui *Enea*, Iulus, care a devenit regele ținutului *Latium*, regiune unde *Romulus* avea să clădească mai târziu Roma. Regele Iulus este părintele *gintii* Iulia, familia care i-a dăruit Romei pe cel mai mare erou al ei, Iuliu Cezar, creatorul dinastiei *imperiale Iulio-Claudice*.

Gintă

Comunitate de oameni bazată pe rudenia de sânge, ai cărei membri se supun unui singur *pater familias*, capul și părintele *gintii* (*pater* în *latina*).

Gladiatorul trac (Tracia era o regiune din peninsula Balcanică, situată la nord-est de Grecia)

Gladiatorii care abordau acest stil de luptă erau înarmați cu un scut mic și rotund și cu o sabie încovoiată ca o coasă.

Gladium (pl. **Gladia**)

Sabie cu două tăișuri, lungă de șaizeci și trei de centimetri, folosită în luptă de romani.

Goți

Trib de *barbari* blonzi, care se pare că au migrat din Siberia de astăzi și s-au mutat pe teritoriul Ucrainei

moderne într-o perioadă nedeterminată. Prima menționare a acestui trib în analele istorice romane apare în jurul anului 170 e.n., în timpul împăratului Marcus Aurelius. Deoarece istoricii antici ignorau tot ce nu intra în sfera de influență romană, cred că triburile gotice au ajuns în Ucraina de astăzi cu cel puțin două secole mai înainte de a fi remarcați de istorici. De aceea, familia gladiatorului Goran gotul ar fi putut la fel de bine să migreze din Ucraina de astăzi în Mediolanum, capitala *Galiei* Cisalpine, în vremea lui Caligula (37-41 e.n.).

Guvernator

Termen atribuit promagistratului (proconsulului sau propretorului), căruia împăratul îi încredința misiunea de a controla și de a administra una dintre cele patruzeci și patru de provincii ale imperiului.

Hârtie fanniană

Hârtie care în Roma antică se fabrica în Fanum (centrul Italiei). În perioada Evului Mediu, a devenit specialitatea orașului învecinat, Fabriano, unde se produce și astăzi.

Hercule (Herakles în greacă)

Acest mare erou mitologic era fiul lui Zeus// «*piter* și al Alemenei. Alemene era nepoata lui Perseu și - deoarece Perseu era fiul lui Zeus - tânăra Alemene era, de asemenea, strănepoata lui Zeus. Ca să o seducă, Zeus a jurat ca primul fiu, urmaș al lui Perseu, să devină regele Greciei. Dar soția geloasă a lui Zeus, Hera//*uno*, a descoperit aventura și a făcut în așa fel încât un alt copil, urmaș al lui Perseu, bolnăviciosul Eurystheus, să se nască înaintea lui Hercule. Deși încă în leagăn, pruncul Hercule a fost obligat să se apere de furia Herei, sugrumând doi șerpi pe care aceasta îi trimisese să-l omoare. Eurystheus a devenit însă regele Greciei și și-a vărsat mânia asupra lui Hercule, condamându-l să săvârșească cele douăsprezece munci. Ani de zile, Hercule a pribegit prin

țări îndepărtate, ucigând monștri și salvând țărani și fecioare neajutorate. Pe colinele unde avea să fie construită într-o zi Roma, Hercule a ucis un monstru, Cacus (vezi *Scalae Cacî*), ce îi furase cirezile de vite. Eroul a dăruit cu generozitate laptele și carnea acestora primilor latini care s-au stabilit pe *Colina Palatină*. În memoria acestei fapte vitejești, romanii i-au construit lui Hercule unul dintre cele mai vechi locașuri de închinăciune – **Ara Maxima** (= marele altar) în **Forum Boarium** (= piața de vite) – și l-au venerat pe tot cuprinsul imperiului.

Hercule este întotdeauna înfățișat ca un bărbat puternic și musculos, dar nu foarte înalt. Era un gurmand și un băutor prin excelență, dar și un amant extraordinar – printre „iubirile” sale regăsindu-se fete, femei, animale, nimfe, zeități, băieți și chiar alți bărbați la fel de puternici. În general, era bun și milostiv, dar mai cădea uneori pradă mâniei. Deși folosea frecvent un ciomag impunător, arma sa preferată era arcul. Ca „erou”, Hercule era pe jumătate muritor. Moartea a pogorât asupra lui după o aventură pe care a avut-o cu Deianeira, fiica regelui Oereus (un zeu al vinului), care o promisese unui zeu al râului, Achelous. După ce a răpit-o pe Deianeira, Hercule a lăsat-o într-o peșteră și a plecat să caute mâncare. La întoarcere, l-a prins pe centaurul Nessus, o ființă jumătate cal, jumătate om, împreunându-se cu Deianeira și l-a rănit mortal cu săgețile sale otrăvite, înainte de a muri, Nessus i-a spus Deianeirei să-i păstreze sângele care i se scurgea din rană, sub pretextul că cel care va purta un veșmânt îmbibat în sângele lui o va iubi pentru totdeauna. Câțiva ani mai târziu, Hercule s-a îndrăgostit de Iole, fiica unui alt rege de pe meleaguri străine. Aventura devenea serioasă și Deianeira a încercat să-l recucerească pe Hercule al „ei”, trimițându-i o eșarfă îmbibată în sângele lui Nessus. Dar sângele s-a dovedit o otravă puternică, iar eroul a murit la

scurt timp după ce și-a legat eșarfa la gât. Trupul său muritor a fost ars pe rug, iar sufletul lui divin s-a înălțat la ceruri.

Hierodulae

Prostituate sacre, din Grecia, care ofereau străinilor favoruri sexuale gratuite. În celebrul templu al Afroditei/*Venus* din Corint, Grecia, o mie două sute de hierodulae stăteau întotdeauna la dispoziția bărbaților din toate clasele sociale. Familiile nobililor din Grecia le dăruiau templelor, pentru o anumită perioadă, pe aceste prostituate onorabile pentru a intra în grațiile zeilor și zețelor sexului și iubirii.

Imperator

Titlu onorific acordat generalilor romani de către legionari (vezi *legiune*) după o bătălie victorioasă. Mai târziu, a devenit sinonim cu împărat.

Imperium

Puterea conferită de Senat unui consul, proconsul, *dictator* sau împărat. Acești oameni de stat aveau dreptul de a fi în permanență escortați de *lictori* care purtau cu ei *fasces*, simbolul „imperiumului” roman.

Inele din fier

Inelele din fier erau purtate de cuplurile căsătorite din Roma, pe inelarul de la mâna stângă. Schimbul acestor inele în timpul ceremoniilor nupțiale este o invenție romană. Ei credeau că magnetismul fierului va purta sentimentele de iubire spre inima soțului/soției, trecând prin vasele de sânge ale inelarul de la mâna stângă, ce era direct legat de inimă.

Inocenți versus răutate

Piesă de teatru în șase episoade, scrisă de Caligula și pusă în scenă de sora lui, Drusilla, în teatrul bibliotecii lui *Apollo*, situată în zona publică a palatului imperial.

Ishtar

Prima zeiță a iubirii și a sexului pomenită în istoria omenirii. S-a născut și a fost venerată în Babilon încă din anii 2000 î.e.n. Faptele ei legendare au devenit o sursă de inspirație pentru zeița Afrodita (la greci) și *Venus* (la romani). Ishtar era divinizată în temple/bordeluri somptuoase, unde prostituatele sacre ale lui Ishtar, numite **Ishtaritu**, au uimit Antichitatea cu douăzeci de secole înainte de Caligula. Conform legilor babiloniene, toate femeile din Imperiul Babilonian (care cuprindea teritoriul Irakului de astăzi și o parte din Iran) trebuiau să devină Ishtaritu cel puțin o dată în viață și să facă dragoste cu străinii în onoarea zeiței. Nu existau excepții de la această regulă și toate femeile babiloniene se supuneau fericite acestei legi.

Italia

În timpurile romane, Italia cuprindea cizma italiană, fără insulele Sicilia și Sardinia și fără nordul Italiei. Granița de nord a Italiei o constituia *râul Rubicon* și râul Arno (care trece prin Florența și

Pisa). Nordul Italiei de astăzi se numea Gallia Cisalpina (*palia* străjuită de Alpi). În mitologia greco-romană, Italia era o zeitate, fiica lui Zeus/*Jupiter* și a zeiței Europa.

Iuno Lucina întruchiparea lui Iuno, soția lui *Jupiter*, cunoscută sub numele de Hera în mitologia greacă. Templul lui Iuno Lucina era situat pe muntele Cispius și adăpostea birourile și arhivele cu registrul nașterilor cetățenilor romani, dar și o bibliotecă publică.

Iuno Moneta

O altă întruchipare a lui Iuno, soția lui *Jupiter*. Templul lui Iuno Moneta a fost construit deasupra monetăriei romane, unde se băteau monede – *moneta* în *latină* – în diverse forme și din diverse aliaje, asigurându-se astfel monetarul întregului Imperiu Roman.

Iuno Regina

Altă întruchipare a lui Iuno, soția lui *Jupiter*. Aceasta juca rolul de regină a Olimpului.

Iustitium

Perioadă de doliu public.

) aSy

Subvesta (= un soi de body), obținut din fire de în, strâns împletite între ele. Se confecționau pe o insulă din Britania – Jersyca, insula Jersey de astăzi.

Jupiter (sau **Zeus** în mitologia greacă)

Stăpânul celor doisprezece zei și zeițe din Olimp, Zeus abate – cu ajutorul trăsnetului, arma sa supremă – ploaia, vântul, tunetele și fulgerele asupra dușmanilor sau muritorilor care au încălcat un jurământ sacru.

Tatăl său, Cronos, zeul Timpului, cunoscut sub numele de Saturn în religia romană, era regele titanilor. Pentru că i s-a prezis că unul dintre fiii săi îl va detronea, Cronos și-a devorat toți copiii imediat după ce s-au născut. Dar Rhea, soția lui Cronos, l-a salvat pe pruncul Zeus, înlocuind copilul cu o piatră înfășurată în scutece. L-a ascuns apoi pe micuțul zeu într-o peșteră pe insula Creta, unde a fost hrănit de nimfe. Când a ajuns la vârsta maturității, Zeus/*Jupiter* a pus la cale o revoltă împotriva titanilor, ucigându-i aproape pe toți cu trăsnete sale și l-a detronat pe tatăl lui, care s-a prăbușit în abis împreună cu titanii. Apoi, i-a înfrânt pe giganți, fiii Geei și ai lui Tartar (doi dintre cei patru zei primordiali), și a devenit stăpânul suprem al zeilor olimpieni. Din vârful muntelui său divin, Zeus/*Jupiter* observa omniscient acțiunile oamenilor, vedea totul, cârmuia destinele lumii, răsplătea faptele bune și generoase și îi pedepsea pe mincinoși, escroci și hoți – toate scursurile omenirii.

Din Olimp, Zeus căuta femei frumoase – zeițe și muritoare deopotrivă – pe care le seducea apoi în cele mai

inedite moduri. Senzualitatea sa nesățioasă a stârnit mereu discordia și mânia soției sale Hera/*Iuno* (în mitologia romană). Dar Zeus, ca orice bărbat adevărat, n-a renunțat niciodată să-și satisfacă plăcerile trupești și a avut mii de aventuri, luând înfățișarea unor animale, atunci când era cazul, pentru a le putea aborda pe muritoare fără să fie descoperit. Ca s-o seducă pe Hera, înainte de a se căsători cu ea, a luat înfățișarea unui cuc; metamorfozându-se într-o lebedă, a făcut dragoste cu Leda, aventură din care s-a născut *Elena din Troia*; ascunzându-se sub chipul unui taur, a sedus-o pe zeița Europa, dându-i astfel naștere *Italiei*.

Kartli

Ținut din Caucaz (regiune cunoscută și sub numele de Transcaucazia), care corespunde Georgiei de astăzi.

Labia maiora (labiile superioare)

Buzele exterioare ale vulvei, care protejează labiile inferioare (*labia minora*) și orificiul vaginal. „Labia maiora” (sau labiile mari) sunt o zonă puternic erogenă, reacționând imediat la atingeri și mângâieri. În funcție de naționalitatea și clasa din care provin femeile, labiile superioare pot să fie acoperite – într-o măsură mai mare sau mai mică – de păr pubian.

Labia minora (labiile inferioare)

Buzele inferioare ale vulvei, care înconjoară orificiul vaginal. În partea de sus, labiile inferioare se unesc, formând gluga clitoridiană, care acoperă *clitorisul*. Labiile inferioare se înroșesc de obicei când sunt excitate, iar lubrifierea vaginală indică faptul că femeia este pregătită pentru actul sexual. Labiile mici rămân congestionate pe tot parcursul actului sexual.

Lacul Nemi

Lac vulcanic, adânc, perfect rotund, situat între dealurile Albane, la o distanță de douăzeci și patru de kilometri sud

de Roma. Lacul și dealurile înconjurătoare au niște calități ciudate. Pe unele porțiuni ale drumului construit pe malurile lacului, obiectele rotunde și chiar căruțele mici urcă singure la deal, în loc să coboare, sfidând legile gravitației. Fenomenul se datorează magnetismului vulcanic, dar proprietățile lui nu au fost explicate pe deplin. În vremurile romane, în păduricea Aricia din apropiere, oamenii o venerau pe zeița Artemis (sau Diana la romani) prin ritualuri sexuale sălbatice.

Lacul Nemi este renumit pentru două corăbii impresionante, construite de Caligula în cea de a doua jumătate a domniei sale, redecorate (probabil) de Nero. Aceste corăbii au zăcut secole de-a rândul pe fundul lacului până au fost recuperate la sfârșitul anilor douăzeci și expuse într-un muzeu special construit pentru ele în Nemi. Din păcate, în 1944, în timpul retragerii trupelor germane din regiunea Romei, naziștii au aruncat în aer cele două corăbii împreună cu muzeul care le adăpostea. Pentru că nu există niciun argument militar care să justifice acest act de lașitate și barbarie, omenirea nu-i poate uita și nici ierta pe naziști pentru fapta lor. După război, cele două corăbii au fost reconstruite la o scară mai mică, după fotografiile și desenele existente, dar originalele s-au pierdut pentru totdeauna.

Interesul istoricilor pentru aceste corăbii se datorează mărimii lor remarcabile și măiestriei cu care au fost construite – caracteristici cu totul neobișnuite pentru vase de apă dulce. Având șaptezeci și trei de metri lungime și douăzeci și patru de metri lățime, corăbiile erau adevărate vile plutitoare, caracterizate prin perfecțiunea construcției navale, dar și prin rafinamentul și eleganța decorațiunilor interioare. Ambele corăbii erau dotate cu apă curentă, iar băile se remarcău prin conducte din plumb și căzi din marmură. Podelele erau acoperite cu mozaicuri; pereții

sălilor destinate banchetelor și recepțiilor erau consolidate cu marmură și decorate cu fildeș și picturi pe lemn. Peste tot, chiar și în sălile destinate servitorilor, se puteau vedea ornamente din bronz, de o frumusețe uluitoare. Tavanele din lemn erau acoperite cu plăci de ceramică și împodobite cu plăci de cupru. Statuile și ansamblul de colonade alcătuit din coloane spiralate completau frumusețea și extravaganța sălilor de banchete. Existau chiar și pomi fructiferi și viță-de-vie. Corăbiile au fost înghițite de apele lacului în timpul unui cutremur din perioada dinastiei Flaviene (69-96 e.n.).

Lady

Prescurtare de la Ladyssa Tudorus, o prințesă din Britania, care s-a căsătorit cu împăratul Caesar Caligula, primind numele roman de Livia Orestilla.

Autorul crede că titlul de „Lady” provine de la prescurtarea numelui acestei prințese, fiind apoi atribuit femeilor nobile britanice.

Laris (sg. Lar)

Divinități protectoare din mitologia romană, fără formă, sex sau număr. Îndeplineau rolul de spirite protectoare, care vegheau și apărau locuri restrânse (o răscruce de drumuri, o moară sau o tavernă) sau un grup social (o familie, un club sau chiar o națiune). Fiecare roman, *patrician* sau *plebeu*, avea propriul lui Lar, pe care îl venera într-un altar mic, special construit în locuința sa. Larii familiilor sau ginților (numiți **Lares Familiáris**) erau cele mai puternice divinități protectoare, cărora toți romanii trebuiau să li se închine fără să crâcnească.

Latină

Limba scrisă și vorbită de locuitorii din *Latium*, îmbogățită de influențele extraordinare ale limbii grecilor. Cu toate acestea, datorită clarității și simplității alfabetului latin, această limbă a ajuns să fie extrem de apreciată în

Europa de Vest, influențând până în prezent cultura și limbile romanice de vest. În afară de italiană, franceză, spaniolă și portugheză – limbi romanice prin excelență – și limba engleză este alcătuită în proporție de 50% din cuvinte latine – nu doar pentru că Britania a fost mai bine de patru secole o provincie romanizată a Imperiului Roman, ci și pentru că aristocrația britanică a apreciat limba franceză timp de multe secole – din Evul Mediu până în timpurile moderne, iar cărturarii britanici (ca toți învățații din Europa) au scris în latină până în secolul al XVIII-lea. Nu uitați că marele fizician englez Isac Newton a scris celebra sa *Principia Mathematica* (publicată în anul 1687) într-o latină perfectă!

Latinus

Fiu al lui Odiseu și al *vrăjitoarei Circe*, Latinus a devenit regele locuitorilor din Latium și fondatorul neamului *latin*. Cunoscut, de asemenea, și sub numele de *Enea*.

Latium

Regiune a Romei, situată pe coasta de vest a Italiei Centrale, care se învecina la nord cu Toscana (*Etruria*) și la sud cu Campania (ținutul Napoli).

Lavinium

Orășel situat în sudul Romei, la o distanță de patruzeci de kilometri, în apropiere de *Antium*, pe malul mării Toscană (care se numește acum *Marea Tireniană* sau Mare Tirreno în italiană). Legenda spune, și o susțin câteva surse istorice, că Lavinium este locul în care a acostat eroul troian *Enea*, după o lungă călătorie pe mare, după ce Troia a căzut în mâinile grecilor. Vezi *Latinus*.

Lectica (pl. **Lecticae**)

Mijloc de transport purtat de opt oameni. Vezi *litieră*.

Lecticula (pl. **Lecticulae**)

Litieră mai mică, purtată de patru oameni.

Lectus (pl. **Lecti**)

Pat în *latină*. Termenul se referă la divanele din sălile romane de banchet.

Lectus medius

Marele divan dintr-o sală de banchet, flancat de fiecare parte de câte un șir de divane mai mici.

Legat

Cel mai mare rang militar din garda generalului. Toți cei care aveau acest rang erau membri ai Senatului roman, dar răspundeau numai în fața generalului suprem al *legiunii* sau armatei unde activau. Legații se aflau în fruntea *legiunilor*, în timp ce generalii comandau întreaga armată.

Legiune

Legiunea romană era alcătuită din zece *cohorte*, fiecare având propriul ei stindard și Vultur roman. Numărul infanteriștilor din fiecare cohortă varia între trei sute șaizeci și patru sute optzeci de oameni, ajungând chiar la șase sute în unele cazuri. Fiecare cohortă era împărțită în trei manipuli, fiecare având câte o sută douăzeci-două sute de membri. Fiecare manipul era împărțit în două sau trei centurii, fiecare având câte șaizeci-o sută de oameni. Escadroanele de cavalerie – *turmae* sau alae – erau integrate în zece cohorte sau erau ținute separat. Bateriile de artilerie, cu balistele și catapultele, erau de obicei încorporate în cohorte. Legionarii trebuiau să aibă o înălțime de un metru șaptezeci, să știe *latina*, să cunoască istoria și legile romane și să fie niște **fabri** (ingineri) abili. Ei activau de obicei în armată minimum cincisprezece-douăzeci de ani. Provițiile de medicamente și alimente erau, de asemenea, foarte bine organizate. Soțiile și prostituatele însoțeau și ele legiunile într-un convoi alcătuit din cinci sute douăzeci de animale de povară și numeroase căruțe. În timpul lui Caligula, douăzeci și opt

de legiuni activau pe întregul teritoriu al Imperiului Roman. Fiecare legiune avea un nume, ca de exemplu *Gemina*, *Primigenia* etc. Disciplina și cunoașterea la perfecție a fiecărui aspect din viața militară au conferit caracterul invincibil al legiunilor romane.

Lenjerie intimă

În Antichitate, bărbații și femeile nu purtau piese de lenjerie intimă de genul celor pe care le purtăm noi astăzi. Își înfășurau o pânză moale (*bombyx*) în jurul șalelor ca să-și protejeze organele genitale. Se mai numește și **perizoma**.

Libert

Sclav eliberat. Deși era liber și era și cetățean roman (dacă fostul stăpân era cetățean roman), libertul rămânea sub patronajul fostului stăpân. Unii liberti, născuți cu simțul afacerilor și lipsiți de scrupule, au acumulat averi uriașe și au obținut funcții înalte, devenind adesea consilieri și/sau parteneri de afaceri ai foștilor stăpâni.

Lictori

Unități speciale de câte șase-douăzeci și patru de oameni, îmbrăcați în uniforme roșii (sau negre în cazul procesiunilor funerare), care purtau fiecare câte un *fascis* (simbolul puterii la romani) și îi escortau pe consuli sau împărați în toate ocaziile oficiale.

Lingi îns

Limbă.

Lista proscrisilor

Lista „dușmanilor statului”, afișată pe *Rostra* și pe portalul Senatului, de consuli, *dictatori* sau împărați, unde se menționau numele oamenilor acuzați de trădare, ale celor care au participat la conspirații împotriva Romei sau au delapidat fondurile publice. Doar prin simplul fapt că numele lor apăreau pe aceste liste, proscrisii își pierdeau toate drepturile, proprietățile și posesiunile și puteau fi

uciși de oricine.

Litieră (*lectica* în latină)

Pat sau scaun din lemn, acoperit cu perdele, dotat cu picioare de sprijin, necesare în momentul în care era așezat pe pământ, și cu doi pari orizontali, care ieșeau în evidență în fața și în spatele litierei; era purtată de opt oameni, care o apucau de pari și o așezau pe umeri. Înăuntru, salteaua și pernele cu care era echipată *lectica* le permiteau aristocraților să se bucure de o călătorie plăcută. Era un mijloc de locomoție încet, dar confortabil, folosit în Antichitate, dar și în secolul al XV-lea.

Lorica hamata

Correspondență scrisă pe plăcuțe de metal, pe care o foloseau legionarii romani.

Lubrifiere

Secreții vaginale, care indică gradul de excitare al unei femei. În această etapă, procesul de lubrifiere se datorează glandelor Bartholin, situate în prima jumătate a tractului vaginal. Secrețiile produse de aceste glande – mai mult sau mai puțin abundente – au rolul de a atrage/excita bărbații și de a facilita actul sexual. În afară de apropierea unui partener sexual, emoțiile intense, care nu sunt corelate cu sexul, pot, de asemenea, să stimuleze procesul de lubrifiere. În cazul unor cântărețe, acest fenomen apare atunci când fac vocalize sau în timpul competițiilor strânse, când sportivele trăiesc „extazul” victoriei.

Ludi circenses

Curse de care sau toate cursele de cai organizate în *circuri*.

Ludi scaenici

Spectacole de teatru prezentate pe o **scaena** (scenă). Cuvântul „scenariu” provine și el tot din *latină*.

Cuvântul „obscen”, de origine *latină*, care provine probabil de la „ob scaena” = pentru scenă, în scopul de a

fi pus în scenă, se referă la comportamentul sexual uman prezentat pe scenele teatrelor. Conotațiile peiorative ale cuvântului „obsценitate” din limba modernă nu erau cunoscute în Antichitate. Astăzi, termenul „obsценitate” este folosit de *moralişti* ca să condamne reprezentările libere ale sexului și ca să le impună oamenilor *reprimarea sexuală*.

Luni

Astrul ceresc, dar și o zeiță, ca și celelalte corpuri cerești precum Marte, *Venus*, Jupiter, Mercur etc.

Lupa (pl. **Lupae**)

Ad litteram, înseamnă „lupoaică”. Termen care desemnează în mod obișnuit prostituatele din Roma, dintre care majoritatea făceau parte din *Ghilda Prostituatelor*.

Lupanar (pl. **Lupanares**)

Bordel roman. Se numeau așa deoarece acolo lucrau *lupaele*.

Lupercal

Numele lupoacei care i-a salvat pe gemenii *Romulus* și *Remus* din râul Tibru și i-a alăptat. Mai târziu, gemenii au întemeiat Orașul Etern exact în locul în care au fost salvați de Lupercal.

Lupercalia

Carnaval antic roman, cu tente orgiastice, organizat în prima jumătate a lunii februarie.

Magna Mater

Marea zeiță mamă din mitologia asiatică.

Maiestas

Lege romană care condamna jignirile aduse consulilor, împăraților sau Părinților Patriei (*Patres Patriae*) vii sau morți. Defăimătorii erau exilați pentru totdeauna și, uneori, primeau chiar pedeapsa capitală.

Mamillare (pl. **Mandilares**)

Bustieră simplă, confecționată dintr-o bucată de *bombyx*, pe care femeile o înfășurau în jurul pieptului.

Manipul

Subunitate a armatei romane, alcătuită din o sută douăzeci-două sute de oameni. Vezi *legiune*.

Mansiones (sg. **Mansio**)

Hanuri mari, construite la fiecare șaiszeci de kilometri pe marile drumuri ale Imperiului Roman. Deoarece aceasta era distanța pe care un om o putea parcurge pe jos într-o zi, romanii au construit „mansiones” pentru a le oferi adăpost călătorilor osteniți de drum. La jumătatea acestei distanțe (la fiecare treizeci de kilometri), găseai „stationes” ’ mai modeste, care ofereau numai mâncare.

Marames

Personaj fictiv din piesele de teatru romane, asemănător cu o pisică grasă.

Marea Toscană

O parte din Marea Mediterană, situată între coasta de vest a Italiei și insulele Corsica, Sardinia și Sicilia. Astăzi, se numește Marea Tireniană.

Marsi

Trib italic ce trăia în munții Apenini la est de Roma. La fel ca majoritatea triburilor italice, când Roma se afla abia la începuturile ei, și acest popor a luptat împotriva romanilor. Când puterea Romei a crescut, triburile italice i s-au alăturat, iar membrii acestora au devenit cetățeni romani, contribuind la dezvoltarea *civilizației* ei multietnice.

Masonerie

Societate antică secretă care supraveghea construirea marilor clădiri din lume – de la piramidele egiptene până la catedralele Evului Mediu, continuându-și activitatea și în ziua de astăzi. Inițial, doar zidarii și arhitecții erau admiși

ca membri ai acestei societăți; apoi, o grupare a Frăției Masonice, Francmasoneria, îi accepta în sânul ei – după ce depuneau jurământul ritualic al păstrării caracterului ezoteric al societății – pe toți cei care credeau în existența unei Ființe Supreme și a sufletului nemuritor. Francmasoneria nu este o instituție creștină, așa cum cred oamenii. De fapt, Biserica Romano-Catolică a încercat din greu s-o suprimă, fără succes însă. Alături de regii englezi și europeni, dar și de cele mai ilustre personalități și liber-cugetători din Epoca Luminilor, George Washington și mulți dintre Părinții Fondatori ai Americii erau, de asemenea, francmasoni. Simbolul masonic – echerul și compasul puse unul peste altul – se poate vedea în multe tablouri. Un alt simbol masonic – ochiul din vârful unei piramide egiptene – este, de asemenea, bine cunoscut pentru că este imprimat pe bancnota de un dolar.

Mater Libertas (Mama Libertate)

Zeița unui cult promovat de Caligula, care oferea romanilor libertate deplină în alegerea partenerului de viață. Nu mai erai, așadar, îngrădit să-ți petreci viața alături de un soț/soție – cuplul clasic –, ci erai liber să te căsătorești cu cine vrei, după bunul plac, transformându-ți fanteziile în realitate, fără limite și opreliști. Era prima încercare de a liberaliza și „privatiza” instituția căsniciei clasice *monogame*, impuse astăzi de legile totalitare și fanaticii religioși *monoteiști*.

Mens

Minte în *latină*. Ca diminutiv (*mentula*), însemna penis – „minte cea mică”. În germana și franceza de astăzi nu există un cuvânt specific pentru „minte”.

Mentula (pl. Mentulae)

Penis în argoul *latin*.

Meretrix (pl. Meretrices)

Curtezană romană de lux.

Mica moarte

Orgasm puternic, în urma căruia femeia își pierde controlul și trăiește o senzație asemănătoare cu moartea. Vezi *gaudium*.

Mijlocitor (sau **codoș**, **proxenet** sau **pește**)

Persoană care mijlocește prostituția, care le oferă oamenilor posibilitatea de a-și satisface poftele sexuale. Cuvântul englezesc „pander” vine de la „Pandarus”, conducătorul licienilor în războiul troian. În legendele medievale, el joacă rolul de mijlocitor între Troilus (fiul regelui Priam al Troiei, pe care îl ucide eroul grec Ahile) și nepoata lui, Cressida, o tânără troiană.

Milites (sg. **Miles**)

Soldați.

Monogamic („mono” = unic și „gamos” = căsătorie)

Formă de căsătorie legală între un singur bărbat și o singură femeie, uniune în care se interzice existența altor parteneri. Căsătoria monogamă era larg răspândită în lumea greco-romană, dar era „temperată” de posibilitatea de a avea concubine sau *lupae*, dar și de ușurința de a obține divorțul. În timpurile moderne, propaganda agresivă dusă în favoarea căsătoriei monogame este complet înșelătoare și dezgustătoare. Este evident dictată de religiile totalitare și *monoteiste* și de regimurile politico-financiare *monopoliste*, prin intermediul legilor absurde și forțelor de poliție, pentru a înlănțui cuplurile într-o relație cu totul anormală cu scopul – (a) de a menține atenția bărbaților și femeilor asupra certurilor permanente din familia lor;

(b) de a distruge interesul sexual printr-un control reciproc și prin jurăminte absurde de fidelitate sexuală;

(c) de a le restrânge perspectiva și dorința de aventură și revoltă; (d) de a-i obliga să cheltuiască bani într-un mod previzibil, ușor de exploatat; (e) de a-i face să piardă

timpul cu tot soiul de jucării inutile; (f) de a produce tone de gunoaie; (g) de a le închide gura, cu ajutorul așa-ziselor „valori familiale”, ca să le impună cât mai multe taxe și impozite. Ideea potrivit căreia monogamia este necesară ca să facem copii și să-i creștem într-un mod corespunzător nu are sens. Există instituții abilitate pentru asta – cum ar fi centrele de îngrijire zilnică sau grădinițele, dar și familiile numeroase sau un părinte singur ar putea la fel de bine să se ocupe de creșterea copiilor.

Monopol („mono” = unic și „polis” = oraș; în acest caz, afacere)

Consecința dramatică a economiei capitaliste/consumeriste; tendința oricărei afaceri de a fuziona cu rivalii săi pentru a le reduce profiturile și pentru a-și exploata mai bine propriile structuri, personalul și clienții prin fixarea prețurilor. Monopolul nu este neapărat nociv pentru economie, dar prejudiciază independența economică a oamenilor de vreme ce îi împiedică să se bucure de avantajele pieței libere. Țările dezvoltate din lumea modernă au promulgat așa-zisele legi antitrust, dar fisurile legilor permit afacerilor să atingă un anumit grad de monopol în domeniul lor de activitate. În cele din urmă, monopolul duce la dictatură economică și politică. Monopolurile de astăzi sunt favorizate de *monoteism* și *monogamie*, deoarece toți factorii care restrâng orizontul independenței personale contribuie la reducerea statutului oamenilor în simplii consumatori și/sau „unități” de producție.

Monoteism („mono” = unic și „theism” = religie)

Credință religioasă potrivit căreia un singur Dumnezeu este creatorul și stăpânul întregului univers. Această noțiune reductivă era complet necunoscută în lumea antică greco-romană, unde oamenii venerau o multitudine de zei și zeițe. După prăbușirea Imperiului Roman de Apus

(circa 476 e.n.), monoteismul a fost apreciat de regi, pirați și politicieni. Le permitea conducătorilor monoteiști să jefuiască templele bogate ale vechilor zei sub pretextul eradicării „idolatriei”, susținând că încearcă să-i convingă pe oameni să creadă în originea divină a puterii lor, fără să se mai întrebe care zeu le-a conferit această putere. Astăzi, monoteismul le oferă fanaticilor și pseudoartiștilor ocazia de a susține - fluturând ostentativ o carte - că „Dumnezeu” vrea ca toată lumea să-i asculte „poruncile”... renunțând la plăcerile lumești și dăruindu-le preoților/ predicatorilor o sumă importantă de bani sau alte daruri de preț, de care reprezentanții Dumnezeului unic au nevoie ca să-și consolideze crezul și puterea monoteistă. Ca orice alte „sisteme mono”, credința în monoteism reduce activitatea creierului.

Mons Oppius („mons” = munte)

Una dintre *Cele Șapte Coline* din interiorul *pomeriului*. Locul în care împăratul Nero a construit celebra sa *Domus Aurea*, Casa de Aur.

Moraliști

Oameni cu o cultură îndoielnică, ce încearcă să le impună celorlalți semenii anumite principii morale restrictive. De obicei, sunt niște indivizi bolnavi sau stresați, care nu pot să se relaxeze și să se bucure de viață. Apelative precum „ipocriți”, „colerici” sau „gândaci” li se potrivesc de minune. În realitate însă, sunt un geniu al răului, niște criminali periculoși, cu mâinile pătate de sânge pentru toate atrocitățile pe care le-au comis de-a lungul secolelor ca să-și impună concepțiile asupra maselor. Dacă îi scapi de sub control, n-ar ezita să ucidă și să tortureze din nou, așa cum făceau în trecut, în numele „moralității”. De vreme ce crimele lor s-au șters din memoria oamenilor, „grație” manipulării mediei, masele au ajuns să creadă că „moraliștii” sunt „băieți buni”, așa

cum erau *bonii* în timpul lui Caligula.

Morfeu

Zeul viselor. Fiul preferat al lui Hâypnos, zeul somnului. Morfeu trimite forme umane („morphai”

în greacă) în visele oamenilor. Fratele lui, Phantasus, trimite forme de obiecte neînsuflețite, iar un alt frate, Phoebetor, trimite forme de animale. Zeul Hypnos este fiul lui Nyx (Noaptea) și al lui Thanatos (Moartea). Locuiește într-o peșteră pe malurile râului Lethe, râul uitării. În timpul războiului troian, Hera// «m» l-a rugat pe Hypnos să-l adoarmă pe Zeus//*Jupiter* pentru ca ea să-i poată ajuta pe greci împotriva troienilor, care se bucurau de sprijinul Afroditei/Vew «s. După victoria grecilor, Hypnos a primit-o în dar pe Parsithea, una dintre cele trei Grații, în semn de prețuire pentru serviciile sale. Cuvântul „hipnoză” din limba modernă, care ne-a parvenit prin intermediul limbilor greacă și *latină*, vine de la zeul Hypnos, „morfină” de la Morfeu, „fantezie” de la Phantasus și „letal” de la râul Lethe.

Monturi (oameni care sunt gata să moară)

Gladiatori condamnați să lupte până la moarte.

Munera Gladiatoria întreceri de gladiatori. Contrar credinței populare, nu toți gladiatorii care se întreceau în arenă erau obligați să lupte până la moarte. Aceste întreceri îi implicau pe gladiatorii care erau condamnați la moarte pentru că au săvârșit o crimă sau au acceptat să participe de bunăvoie ca să obțină un premiu important sau mai mulți bani. Sclavii gladiatori erau o raritate. Printre alte minciuni pe care Biserica creștină le-a propagat drept adevăruri istorice în Evul

Mediu se înscrie și povestea lui Spartacus. Spartacus este un personaj fictiv, al cărui nume nu este menționat în niciun document istoric. Pentru mai multe detalii referitoare la gladiatori, vezi *Murmillone*, *Retarius*, *Secutor*

și *Trac*.

Muntele lui Venus

Osul pubian sau pubic feminin. Un os pubian protuberant indică de obicei o femeie înzestrată cu o sensibilitate extraordinară a vaginului/*clitorisului* și cu o personalitate senzuală. O femeie care își scoate în evidență muntele lui Venus în timpul contactului fizic cu un partener poate fi considerată „libertină” și „lipsită de inhibiții”, în vreme ce o femeie care își retrace pelvisul indică o persoană rigidă, dominată de inhibiții, ale cărei reacții firești au fost stăvilite de *reprimarea sexuală*.

Murmillone

Gladiator înarmat în stil galic, cu un coif mare, cu creastă și vizieră, cu un scut și o sabie lungă. Un „Murmillone” se coaliza adesea cu un *Secutor* (urmăritor) împotriva unui *Retiarius* (gladiator îmbrăcat cu un șorț scurt și înarmat cu o plasă, gen năvod, în mâna dreaptă și un trident în mâna stângă).

Murus Romuli

Zidul lui *Romulus*, întemeietorul Romei, Annum 1 ab Urbe condita = Anul 1 de la întemeierea Romei = 753 î.e.n.

Mutandole

Nume dat de Petronius Arbiter, arbitrul modei și eleganței din Roma antică, noilor sale piese de lenjerie intimă, asemănătoare cu chiloții de astăzi.

Nero

Numele ultimului împărat al Romei din dinastia *Iulio-Claudică*. Majoritatea istoricilor cred că s-a născut în *Antium* pe 10 decembrie 37 e.n. = AD 37 = Annum DCCXC (790) *aUc*. Cu toate acestea, deși sunt de acord cu locul nașterii lui Nero, contest data nașterii lui și identitatea tatălui său. Conform cercetărilor mele personale, Nero s-a născut la 10 octombrie 38 e.n. = AD 38 = Annum DCCXCI

(791) *aUc.* În *Lady Caligula*, explic circumstanțele nașterii sale și motivul pentru care data de naștere ne-a parvenit eronat. Nero a devenit împărat la vârsta de șaisprezece ani în anul 54 e.n. = AD 54 = Annum DCCCVH (807) *aUc.* Domnia sa, care a durat paisprezece ani, a fost încununată de succes și s-a încheiat odată cu sinuciderea sa în *Domus Aurea* pe când avea treizeci de ani.

Afirmațiile potrivit cărora Nero ar fi cântat la liră în timp ce Roma ardea sunt **complet false** și lipsite de temei. Deși un incendiu a distrus într-adevăr Subura, cel mai cunoscut cartier al orașului, în timpul domniei lui Nero, nu există documente istorice care să ateste faptul că i-a persecutat pe creștini; și în plus, nu existau creștini la Roma în timpul domniei sale. Ca în oricare alt oraș din lume, și la Roma se mai întâmplă să izbucnească incendii fără o cauză exactă, iar locuitorii încep să caute un *țap ispășitor*. În timp ce Nero privea îngrijorat flăcările care mistuiau Subura, grupuri de cetățeni mânioși au acuzat niște străini de producerea incendiului și chiar i-au și linșat pe câțiva dintre ei înainte de intervenția cohortelor urbane, care au restabilit ordinea.

Nimfe

Zeități feminine, inferioare zeițelor. Nu erau nemuritoare, dar trăiau mult timp, fiind mereu tinere și frumoase. Locuiau în păduri, în munți, dar și în apele mărilor, râurilor și lacurilor. Umblau mai mult goale, dansând și venerându-l – împreună cu *satirii* și însoțitorii săi – pe *Dionisos*, zeul vinului și al extazului, cunoscut sub numele de **Bacchus** în mitologia romană. El era zeul adorat al nimfelor. În timpul „Bacchanaliei”, se purtau frumos cu oamenii și mulți bărbați și femei trăiau aventuri fascinante în brațele lor. „Nimfă” este termenul care indică cel mai bine semizeitățile pădurii, în timp ce **naiadele** sunt nimfele râurilor, izvoarelor, fântânilor și fluviilor.

Nimfele mărilor, precum Thetis, mama celebrului războinic grec Ahile, se numesc **nereide**; nimfele munților se mai numesc și **oreade**.

Printre cele mai frumoase legende despre nimfe, se numără și cea a lui **Echo**. Această nimfă a munților, de o frumusețe rară, a păcălit-o pe zeița Hera/*Iuno*, soția geloasă a lui Zeus/*Jupiter*, ținând-o de vorbă și împiedicând-o astfel să-l urmărească pe Zeus, care alerga după nimfe. Când Hera și-a dat seama că l-a pierdut din ochi pe soțul ei, a pedepsit-o pe Echo, luându-i darul vorbirii și lăsându-i doar capacitatea de a repeta ultimele cuvinte pe care i le adresa cineva. Când Echo l-a întâlnit pe frumosul **Narcis**, fiul lui Cephisus, zeul râurilor, și al nimfei Leiriope, s-a îndrăgostit de el, dar el a respins-o, deoarece Echo îi repeta ultimele cuvinte, fără să poată să se exprime. Echo s-a retras în singurătate, sfâșiată de dragostea pentru Narcis, topindu-se puțin câte puțin, până când numai vocea a rămas din ea. Așa s-a născut ecoul. Refuzul lui Narcis de a-i împărtăși dragostea lui Echo a atras asupra lui răzbunarea zeilor, care nu puteau să tolereze oamenii care disprețuiau harul iubirii, indiferent de unde venea acesta. Drept pedeapsă, l-au făcut să se uite într-un heleșteu, unde – fascinat de imaginea pe care o vedea – s-a îndrăgostit de propria înfățișare. De aici s-a născut termenul de „narcisism”, care în psihologie se referă la admirația și dragostea exagerată față de propria persoană fizică, o stare tipică de imaturitate emoțională.

Nonae

Nume dat celei de a șaptea sau a cincea zi a lunii. Pentru a nu îngreuna lectura, autorul folosește Nonae pentru a indica cea de a noua zi a lunii, datorită similitudinii dintre „nouă” și „Nonae”.

Nundinum (pl. **Nundina**)

Târg care avea loc din nouă în nouă zile.

Nunta din Susa

Ceremonie nupțială impresionantă, organizată în anul 323 î.e.n. De Alexandru cel Mare în orașul Susa, lângă Persepolis, capitala Imperiului Persan. În orașul acela, marele cuceritor a oficiat căsătoria simultană dintre zece mii de soldați greci/macedoneni și cincisprezece mii de fete din Persia, Babilon, Arabia și Asia Centrală, culminând cu o orgie de proporții, care a durat zece zile pe întregul cuprins al cetății, câștigându-și faima de cel mai mare act carnal din lumea clasică a eroilor.

Oceanus

Numele zeului oceanului (Atlantic) dincolo de „Coloanele lui *Hercule*” (strâmtoarea Gibraltar).

Odin

Echivalentul lui *Jupiter* în mitologia celtică (din regiunile nordice) și gotică.

Oedipus Rex

Celebra tragedie scrisă de marele dramaturg grec Sofocle în jurul anului 450 î.e.n., unanim considerată cea mai mare tragedie scrisă vreodată. A fost inspirată de drama faraonului Akenathen (circa 1250 î.e.n.), care se pare că și-a ucis tatăl ca să se căsătorească cu mama lui. În timpurile moderne, Sigmund Freud a folosit sintagma „complexul lui Oedip”, referindu-se la piesa antică *Oedipus Rex*, pentru a defini o stare psihologică, în care tinerii își doresc în mod inconștient să-și elimine tații pentru a face dragoste cu mamele lor.

Olysbos

Penis confecționat dintr-o piele tare, folosit pentru dezvirginarea tinerelor sau pentru a lărgi vaginul femeilor înainte de căsătorie; folosit, de asemenea, de locuitoarele insulei grecești Lesbos ca să-și satisfacă poftele sexuale. De la insula **Lesbos** provine și termenul de „lesbiene”, pentru că este locul unde s-a născut poeta **Sappho** (600

î.e.n.), care și-a închinat poeziile tinerelor fete din **thyasos-ul** ei (internat pentru fete). Deși rădăcina cuvântului „olysbos” indică faptul că își are originile în Lesbos, Sappho susținea cu mândrie că nu l-a folosit niciodată ca rivalele sale din alte „internate”. Prefera să abordeze fetele cu sărutări tandre și să le învețe arta iubirii cu ajutorul trupului, buzelor, limbii și degetelor sale.

Oppidum (pl. **Oppida**)

Citadelă romană fortificată.

Oppidum Ubiorum

Numele în *latină* al unui sat întemeiat de Ubis (un trib gal/germanic) pe malul de vest al râului Rin în Germania de astăzi. Satul primitiv a fost cucerit de Iuliu Cezar în jurul anului 56 î.e.n. Caligula i-a schimbat numele original în *Colonia Agrippinensis*. Numele modern Cologne (orașul Köln în engleză) provine de la acest nume latinesc.

Ordo Equester

Ordin al cavalerilor, alcătuit inițial din călăreți iscusiți, iar mai târziu din latifundiari bogați, bancheri și negustori înstăriți, al căror „census” nu trebuia să scadă sub trei sute de mii de sesterți (în jur de trei sute de mii de dolari de astăzi).

Ovație (ovatio în *latină*)

Onoruri acordate de Senat generalilor romani pentru o victorie, când nu îndeplineau condițiile stricte ale unui „triumf”. După cum putem vedea și din termenul latinesc, „ovațiile” presupuneau sacrificarea unei oi. (*ovis*) în locul unui taur alb, așa cum se proceda în cazul unui triumf. Dar în ciuda acestei diferențe, „ovațiile” implicau o paradă a armatelor victorioase, a bogățiilor și a dușmanilor capturați, așa cum se întâmpla în cazul unui triumf deplin.

Paenula (pl. **Paenulae**)

Pelerină lungă cu glugă, purtată de femeile romane.

Papirus

Hârtie de scris obținută din pasta uscată a plantei de papirus, care creștea în Egipt. Oamenii au folosit papirusul vreme îndelungată, scriind pe el cu *stilus* și cerneală.

Pater famili as

Capul familiei sau *gînții* romane. Legea îi dădea dreptul să facă tot ce voia cu membrii familiei sau *gînții* sale. Putea să aplice pedepse severe și chiar pedeapsa capitală tuturor „supușilor” săi (inclusiv sclavilor) fără ca vreo autoritate externă să-i pună la îndoială motivele.

Patrician

Membru al aristocrației romane. Numele provine de la cuvântul latinesc „pater” (tată), referindu-se la faptul că „patricianul” creștea într-o familie paternalistă, adică nobilă.

Pax Romana (Pacea Romană)

Indică o perioadă de pace și prosperitate, care s-a menținut pe întregul cuprins al Imperiului Roman, prin intermediul puterii militare romane, ca și printr-o bună administrație publică, un comerț profitabil și lucrări publice de anvergură, realizate de armata romană. Pax Romana a fost inițiată de împăratul Augustus în jurul anului 20 î.e.n. Și a durat mai bine de trei secole după aceea.

Perduellio înaltă trădare comisă de consulii, senatorii sau alte oficialități publice romane. Se pedepsea cu moartea sau cu exilul pe viață.

Pergament

Hârtie translucidă, obținută dintr-o piele de oaie prelucrată special pentru a se putea scrie pe ea atunci când se redactau documente importante, menite să reziste în timp.

Peristilium (peristil)

Curtea interioară a unei case, înconjurată de o colonadă. Construcție specifică tuturor caselor de vază din Roma.

Pistil

Organul sexual al unei flori, folosit pentru a indica *clitorisul*.

Pețiol

Alt termen care desemnează organul sexual al unei flori, folosit, de asemenea, pentru a indica **clitorisul**.

Pluton

Nu existau plutoane în *legiunile* romane atâta timp cât cea mai mică unitate era centuria alcătuită din șaizeci-o sută de oameni. Autorul folosește acest termen pentru a indica un grup de treizeci-patruzeci de soldați, la fel ca în plutoanele moderne.

Plebei

Cetățeni romani, care aparțineau plebei; nu făceau parte din aristocrația Romei ca *patricienii*. Erau mai numeroși decât *patricienii* și au luptat din greu să obțină drepturi egale. În cele din urmă, unele familii de plebei au devenit foarte bogate, iar la sfârșitul republicii, *patricienii* au ajuns să se bucure de prea puține avantaje. Cu toate acestea, toată lumea îi admira pe *patricieni* pentru gloria pe care au dăruit-o Romei.

Pomerium

Spațiu sacru, păstrat liber de-a lungul *Zidului Servian*, care înconjura cetatea Romei.

Pons

Pod în *latină*.

Populares

Clasa muncitoare.

Porcella

Termen din argoul *latin*, încărcat de conotații tandre sau ironice, care desemnează organele genitale feminine.

Porne (pl. **Pomes**)

Termen grec pentru prostituatele obișnuite, care lucrau cu contract pentru *milocitori* sau pentru proprietarii de

bordeluri. Cuvântul, care poate fi tradus prin „femei cumpărate”, a fost pentru prima oară folosit cu acest sens în anul 600 î.e.n. Și se referea la sclavele „cumpărate” în Atena de **Solon**, care era primarul și legislatorul orașului-stat, dar și părintele recunoscut al democrației. În acea perioadă, prostituatele religioase (*hierodule*) și curtezanele de lux (*hetairai*) erau singurele femei care ofereau străinilor plăceri sexuale. Deși *hierodulele* își îndeplineau misiunea în templele Afroditei/ *Venus* fără compensații bănești, în afară de mâncare, proprietarii templelor cereau donații consistente pentru cele mai bune *hierodule* sau dacă străinii doreau să se bucure de prioritate, de un timp mai îndelungat în compania lor sau de camere mai bune. Curtezanele de lux (*hetairai*) percepeau tarife prea mari și nu erau ușor accesibile. Un adevărat „democrat”, Solon a hotărât să ofere tuturor semenilor săi de sex masculin șansa de a face dragoste fără să plătească.

Din banii publici și cu acordul mării majorități a cetățenilor, Solon „a cumpărat” nenumărate sclave frumoase – „pornes” – de la târgul de sclavi. Apoi, a cumpărat mai multe case din oraș și le-a pus pe fete la treabă. Acum, sexul nu era doar accesibil tuturor locuitorilor Atenei, ci era și gratuit. Așa s-au născut primele bordeluri – inventate de Solon, unul dintre cei mai importanți și mai respectați oameni din întreaga istorie a omenirii. Dar când bărbații au început să ofere „bacșișuri”, cele mai bune „pornes” au strâns destui bani ca să se elibereze din sclavie și au început să se plimbe pe stradă, sumar îmbrăcate, în căutarea clienților. Atunci s-a născut „cea mai veche meserie din lume”, care – după cum vedeți – nu e deloc așa de veche. Câțiva ani, Solon a continuat să cumpere fete de la târgul de sclavi, dar când Atena s-a extins, devenind un oraș mare, nu a mai găsit destule „pornes” ca să umple bordelurile, fiind nevoit în cele din

urmă să renunțe. Termenul de „pornes” a rămas corelat cu cele mai ieftine prostituate și în final, douăzeci și trei de secole mai târziu, a fost folosit de un ziarist francez în componența unui cuvânt nou – „pornografie”. Vezi Anexa 1 pentru istoria cuvântului „pornografie”

porticus (pl. **Porției** = portic)

Galerie exterioară, acoperită, mărginită de o colonadă, uneori cu arcade, care servește ca loc de adăpost sau de plimbare în jurul unei piețe, al unei clădiri sau ca intrare monumentală într-un edificiu. Porticurile sunt extrem de cunoscute și astăzi, în special în Italia, dar și în întreaga Europă.

Post-mortem

După moarte; termen folosit în mod normal pentru a indica o autopsie.

Post-scriptum

Prescurtată PS, această expresie a fost și este încă folosită în majoritatea limbilor pentru a indica un paragraf sau două scrise după ce-ai terminat de redactat o scrisoare, un document etc.

Potestas

Putere publică sau particulară pe care romanii și-o exercitau asupra unor indivizi, căroră le impuneau supunere și respect.

Praefectus praetorium

Comandantul gărzilor pretoriene.

Praetorium

Sediul central al unui *castrum*.

Primus pilus

Cel mai înalt rang al *centurionilor*.

Înțelepciunea străveche.

Pronuba

Femeie laică, ce oficia căsătoriile romane.

Puella

Fată în *latină*.

Quid-pro-quo

Mot-ă-mot, „ceva pentru ceva”. Înseamnă să dai un lucru în schimbul altuia.

Quirites

Fiii zeului roman Quirinus. Termenul se referă de obicei la cetățenii romani care au împlinit vârsta militară.

Râul Rubicon

Acest râu, care izvorăște din munții Apenini și se revarsă în Marea Adriatică la Rimini, traversând ținutul de la vest la est, constituia granița de nord-est a Italiei, care nu includea Italia de Nord, numită *Gallia Cisalpina* (Galia din interiorul Alpilor). Râul Arno, care străbate Italia de la est la vest, din munții Apenini, trecând prin Florența și Pisa, mergând paralel cu Rubiconul, constituia granița de nord-vest. Rubiconul a devenit cunoscut astăzi datorită expresiei „a trece Rubiconul”, în memoria lui Iuliu Cezar, care a luat hotărârea istorică de a-l traversa cu legiunea a XIII-a - *Gemina* - și de a intra în Italia pe data de 16 decembrie în anul 50 î.e.n. (Unii istorici cred că Cezar a traversat Rubiconul o lună mai târziu, pe data de 10 sau 11 ianuarie în anul 49 î.e.n.) Pentru că niciun general roman nu avea voie să intre în Italia cu armata romană fără permisiunea Senatului (iar Cezar nu o avea), decizia acestuia l-a transformat în „dușmanul statului”. Dar pentru că poporul roman îl adora pe Iuliu Cezar - cuceritorul *Guliilor* - cel mai mare erou al istoriei romane - revolta populară împotriva Senatului (controlat de un grup de politicieni corupți - *bont*) i-a netezit drumul spre Roma. Membrii *boni* au părăsit în grabă orașul și s-au refugiat în Grecia, lăsând cetatea și întreaga vistierie romană în mâinile lui Cezar. Un an mai târziu, Cezar s-a îndreptat spre Grecia cu legiunile sale și a înfrânt armata *bonilor*,

condusă de rivalul său, Pompei cel Mare, la Pharsalus (la 29 iunie în anul 48 î.e.n.), fiind apoi ales dictator pe viață. Traversând Rubiconul, Cezar a pus practic capăt republicii și a dat naștere *Romei imperiale*. Expresia „a trece Rubiconul” este și astăzi folosită în diverse limbi pentru a sugera o **acțiune îndrăzneță, sfidătoare**, după care nu mai există cale de întoarcere. Odată ce-ai traversat Rubiconul, nu mai ai alternativă decât să lupti până la capăt pentru victorie sau să mori cu sabia în mână.

Îmi place să menționez adesea povestea podului din calcar pe care Cezar l-a construit peste Rubicon, pod care este și astăzi folosit în Rimini. Cu câteva luni înainte de sfârșitul celui de al Doilea Război

Mondial, armatele germane se retrăgeau din cizma italiană, urmăriți îndeaproape de Aliați. După ce au traversat Rubiconul, trecând de la sud la nord peste podul lui Cezar, cu tancurile și camioanele lor, germanii au pus explozibil sub podul istoric și au încercat să-l arunce în aer ca să încetinească înaintarea Aliaților. Dar podul vechi de două mii de ani a rămas aproape intact, permițându-le Aliaților să-l traverseze cu tancurile și camioanele lor, spre marea uimire a soldaților, care i-au mulțumit lui Cezar pentru rezistența extraordinară a podului. În anii șaizeci, italienii au construit o șosea modernă în zona aceea și un pod mare și modern peste Rubicon. Dar câteva săptămâni mai târziu, după ce noul pod a fost inaugurat, s-a prăbușit, iar traficul a fost din nou deviat, trecând peste podul lui Cezar, până când un alt pod mai rezistent a fost construit.

Remulus și Remus

Fiii gemeni ai vestalei Rea Silva, fiica regelui din Alba Longa, o cetate pe malurile râului Tibru, aflată la o distanță de treizeci și doi de kilometri la nord de viitoarea Romă. Pentru că Rea Silva era o femeie tânără și frumoasă, a devenit iubită zeului Marte (zeul războiului),

pe care îl întâlnea în fiecare noapte în pădure până când a rămas însărcinată cu cei doi gemeni, zeul Marte dispărând la scurt timp după aceea. Între timp, Amulius, unchiul Reei, un om lipsit de inimă, a uzurpat tronul tatălui ei. Când Rea a dat naștere celor doi gemeni, Amulius i-a pus într-un coș împletit din crengi de salcie, pe care l-a lăsat apoi să plutească pe râul Tibru. Purtat de ape, coșul a fost apoi aruncat pe un mal, sub un smochin, la poalele *Colinei Palatine*. O lupoaică (*Lupercal*) a găsit copiii și i-a dus în peștera ei, unde i-a alăptat timp de un an. Într-o zi, în timp ce gemenii se jucau cu ceilalți pui de lup, au trecut pe acolo un țăran, Faustus, și soția lui, Aea Larentia, care i-au salvat pe micuți și i-au crescut cu dragoste, căci știau de la *ancillae* Reei că gemenii erau fiii prințesei. Când cei doi tineri au ajuns la vârsta bărbăției, au strâns o ceată de răboinici latini, renegați și sclavi fugiți de la stăpânii lor, și l-au detronat pe unchiul Amulius.

După ce i-au redat bunicului lor tronul cetății Alba Longa, Romulus și Remus s-au întors la „Peștera lupoaicei” de pe *Colina Palatină* și au hotărât să întemeieze un oraș pentru ei și ai lor „desperados”. Pe tronul cetății, ei l-au așezat pe Romulus. După cum era datina, tânărul rege a luat un plug tras de doi boi albi și a tras brazda care avea să delimiteze așezarea viitoare a cetății, pe care a numit-o Roma după numele său. Remus, pe de altă parte, mâhnit pentru că a fost lăsat deoparte, a luat în derâdere hotărârea fratelui său. Când primele garduri din lemn au fost construite și binecuvântate, Remus a sărit peste ele și l-a provocat pe fratele lui la un duel, din care Romulus a ieșit victorios, ucigându-l pe Remus în fața noilor „romani”. Apoi, după ce le-a răpit pe *sabine* pentru a le oferi răboinicilor săi latini, orașul a început să înflorească, iar Romulus a cârmuit îndelung cetatea Romei. Apoi, într-o zi, pe când avea mai bine de cincizeci de ani, Romulus s-a

dus să vâneze în Mlaștinile Caprelor pe malul vestic al râului Tibru și a fost surprins de o furtună cumplită. Când oamenii i-au observat lipsa, au pornit cu toții în căutarea lui, dar nu l-au găsit nici viu, nici mort. Dispariția lui Romulus a fost considerată o minune, făcându-i pe supușii lui să creadă că zeul Marte l-a luat pe Romulus la el și l-a făcut nemuritor. Drept urmare, Mlaștinile Caprelor au fost numite **Campus Martius** - Câmpul lui Marte - în memoria acestei minuni. De atunci, Campus Martius a devenit pentru romani locul principal de antrenamente și de inițiere în arta războiului, transformând Roma în cea mai mare putere din lume.

Reprimare sexuali

Reducerea sau eradicarea libertății sexuale, obținută de regimurile totalitare (vezi *Cei Trei M*), bazată pe *doctrinae* absurde. În Evul Mediu, reprimarea sexuală a fost impusă de *moralistii* religioși prin intermediul torturilor și masacrelor. Astăzi, este promovată cu ajutorul *cenzurii*, prin controlarea industriei media și a cinematografiei și prin educarea sexofobă a copiilor și tinerilor. Etichetează ca „perversiune” orice practică sexuală fantezistă și îi amenință că se vor îmbolnăvi sau vor arde în focurile iadului pe toți cei care experimentează sexul de dragul sexului.

Reprimarea sexuală a fost inițiată de episcopul creștin Augustin (cunoscut mai târziu sub numele de Sf. Augustin) din Hipona, regiune în Africa de Nord, în anul 410 e.n., când a enunțat teoria uluitoare potrivit căreia „Luxuria est inima Dei” („sexul este dușmanul Domnului”). Reprimarea sexuală a fost apoi impusă călugărilor și, în final, laicilor. S-a observat că - prin reducerea sau eliminarea totală a dorințelor sexuale - oamenii deveneau mult mai supuși în fața autorităților. De aceea, guvernele, politicienii, legislatorii și fanaticii religioși și *monoteiști* o impun și

astăzi pretutindeni în lume, cu o vehemență feroce. Femeilor li se spune încă din fragedă copilărie să respingă favorurile sexuale sau să ceară recompense substanțiale de pe urma actului sexual. Drept urmare, oamenii au ajuns acum să creadă că femeile care au mai mulți iubiți sunt fie bolnave, fie târfe. Printre marile tragedii îndurate de omenire, reprimarea sexuală este cea mai mare, pentru că distruge natura umană și îi reduce pe oameni la statutul de idioți, care nu mai „văd”, nu mai „simt” viața și nu mai înțeleg care este misiunea lor pe pământ; în plus, spre deosebire de atrocitățile comise în cel de al Doilea Război Mondial, nu există procese de la Nürnberg intentate criminalilor care au impus reprimarea sexuală.

Retiarius (omul cu plasa)

Gladiator care se lupta în arenă, îmbrăcat cu un șort scurt și înarmat cu o plasă mare (asemănător cu un năvod) în mâna dreaptă și un trident în stânga.

Rezistență umană

Rezistența încăpățânată pe care au opus-o oamenii de fiecare dată când s-au confruntat cu idei neconvenționale sau cu tipare comportamentale excentrice. Această „armură” este alcătuită în primul rând din instincte defensive, dar și din teama față de nou și față de perspectiva unor posibile confruntări. Este, de asemenea, intensificată – până la limita mâniei, urii și reacțiilor violente/criminale – de ignoranță, gelozie și invidie. Este o trăsătură tipică indivizilor conservatori și în mod deosebit, *moraliştilor sexofobi*, care consideră că este datoria lor „divină” să critice afacerile altor oameni. Când întâlnești persoane de acest gen, cea mai bună metodă de contracarare este să le râzi în față sau să le ataci direct *doctrinile* și personalitatea abjectă. Trebuie să considerăm întotdeauna că „rezistența umană” este un semn de slăbiciune, pe care îl putem elimina cu ușurință dacă îi

recunoaștem „ingredientele”. Printre aceste „ingrediente” ale oamenilor afectați de sindromul „rezistenței umane” este tendința de a arunca vina pe umerii altora pentru propriile greșeli sau defecte. Vezi *șap ispășitor*.

Roma imperiali

Era clasică romană (753 î.e.n.-476 e.n.) se împarte în trei perioade. (I) **Monarhia:** din 753 până în 509 î.e.n. Șapte regi s-au succedat la tron de la *Romulus*, întemeietorul Romei, până la ultimul, arogantul Tarquinius Superbus. (II) **Republica:** din 509 î.e.n. Până în 50 î.e.n., care se încheie în momentul în care Iuliu Cezar trece *Rubiconul*. (IU) **Roma imperială:** din 30 î.e.n. (după sinuciderea lui Marc Antoniu și a Cleopatrei, urmată de singurul „principat” îndelungat instituit de Octavian Augustus) până în 476 e.n. (când armata germanicilor, sub conducerea lui Odoacru, l-a detronat pe Romulus Augustulus, ultimul împărat al Imperiului Roman de Apus). Imperiul Roman de Răsărit (cu capitala la Bizanț/Constantinopol/Istanbul) a continuat să existe până în 1453 e.n., când cetatea a fost cucerită de otomani.

În ciuda splendorii și a realizărilor magnifice ale Romei imperiale, toți scriitorii iudeo creștini și producătorii de show-uri de televiziune și filme „inspirate din istoria romană” înfățișează, din motive propagandistice, într-un mod calomnios și eronat, perioada glorioasă a Romei imperiale. Ideologia falsă și totalitară este orchestrată de Biserica creștină și de alți adepți ai crezului *monoteist*, a căror intenție clară este să-i convingă pe oameni să urască Roma imperială, considerând-o vinovată pentru suferințele îndurate atât de creștini, cât și de evrei. Creștinii acuză Roma imperială pentru presupusa crucificare a lui Iisus Hristos sub ocârmuirea împăratului Tiberius (lucru care n-a fost niciodată dovedit) și pentru că i-ar fi transformat pe creștini în hrană pentru lei. Evreii înfierează Roma

imperială pentru distrugerea Templului din Ierusalim, produsă în anul 70 e.n., în timpul unei revolte a naționaliștilor evrei, înăbușită de viitorul împărat roman Titus. Poveștile pline de culoare (dar complet absurde) despre un centurion roman care „l-a ucis” pe Iisus Hristos, aflat pe cruce, străpungându-l cu lancea sau despre Masada asediată timp de câteva săptămâni, în anul 73 e.n., de legiunea a X-a, „Frentensis”, când rebelii evrei s-au sinucis în clipa în care fortăreața a căzut în mâinile romanilor, sunt de asemenea menite să stârnească indignarea oamenilor creduli împotriva celei mai mari *civilizații* din lume.

Acești fanatici *monoteiști* nu pot să accepte ideea libertății depline de care se bucurau toți locuitorii Romei imperiale – libertatea de a diviniza zeii și zeițele mitologiei antice, dar și alte divinități, printre care și Dumnezeuul religiei iudaice și creștine, cu o singură condiție – nimeni nu trebuia să distrugă aceste crezuri diferite în favoarea unuia singur. Dar indivizii-fățarnici (și criminali) știu foarte bine să exploateze tendința oamenilor de a-i urma orbește pe demagogi, întocmai ca o turmă de oi. De aceea, gloria Imperiul Roman a dispărut pentru totdeauna în Evul Mediu, cu consecințe dezastruoase: masacre, torturi și abuzuri, comise toate în numele religiei.

Rostra (sg. **Rost rum** - *rostru*)

Rostrul era pintenul etravei, prelucrat din lemn de stejar și consolidat cu fier, cu care erau echipate vasele de război pentru a sparge bordajul navelor inamice. După ce a repurtat o victorie importantă pe mare împotriva flotei voscilor (la Antium în 338 î.e.n.), consulul Gaius Maenius a scos rostrurile corăbiilor înfrânte și le-a trimis la Roma, unde le-a fixat în spatele tribunei oratorilor pe *Fântâna Comitiei*, locul de întrunire al plebeilor construit în partea de nord-vest a *Forumului*. De atunci, tribuna oratorilor a

căpătat numele de **Rostra** - pintenii corăbiilor. Ceilalți consuli și amirali au urmat exemplul lui Maenius, umplând zidurile din spatele tribunei cu pinteni de corăbii capturați de la vasele inamice. Pentru că zidurile deveneau neîncăpătoare pentru numărul mare de pinteni capturați după marile victorii pe care romanii le repurtau pe mare, au început să fixeze rostrurile pe coloanele înalte ridicate în jurul **Rostrei**.

Sabine

Femei din tribul antic al sabinilor, care trăia pe dealurile din partea estică a râului Tibru. Sabinii au luptat împotriva romanilor când Roma era doar un orașel din centrul Italiei, apoi au devenit aliații acesteia și au primit cetățenia romană în anul 268 î.e.n. Bărbații romani credeau că sabinele erau extrem de senzuale și nu puteau rezista poftelor ancestrale pe care o simțeau pentru străini. Acest lucru se datora celebrei legende „Raptus Sabinarum” (**Răpirea sabinelor**), cunoscută astăzi sub numele eronat de „Siluirea sabinelor”. Conform istoricului roman Titus Livius (64 î.e.n. -17 e.n.), primii „romani” erau o ceată de tineri latini, care au fugit din diverse orașe și i s-au alăturat lui *Romulus*, întemeietorul și primul rege al Romei. Pentru că nu aveau femei, *Romulus* i-a invitat pe sabini la o petrecere, care s-a încheiat cu răpirea femeilor lor de către romani. Aceștia s-au căsătorit cu sabinele pentru a dăruia noului trib destui moștenitori care să ducă mai departe speța romană.

Sagum (pl. **Saga**)

Pelerină militară, din lână neprelucrată, de culoare maro-închis.

Salut

Salutul militar, oficial al romanilor implică ridicarea brațului drept la un unghi de patruzeci și cinci de grade, cu palma întinsă și cu degetele strânse. O altă formă de salut

presupune să te lovești o dată cu pumnul drept în piept sau să vă prindeți reciproc de braț și să vi le strângeți, așa cum procedăm astăzi când ne strângem mâinile.

Satiri

Ființe desfrânate, jumătate oameni, jumătate țapi, acoperite cu păr, dotate cu coame, copite și coadă de țăp și înzestrate cu organe sexuale impresionante. Trăiau în pădure și făceau dragoste cu fete sau *nimfe* și se distrau pe seama oamenilor. Cuvântul „satiră” vine de la „satir”, deoarece în Grecia antică actorii de comedie și tragedie se deghizau în satiri și făceau parte din cor sau se distrau pe seama diverselor personaje ale piesei.

Scalae Caei (Scara lui Cacus)

Era construită pe *Colina Palatină* și făcea legătura între vârful colinei, Peștera Lupoacei (*Lupercal*) și Vicus Tuscus – zona rezidențială a Romei, aflată la nord-vest de *Circus Maximus*. **Cacus** era un monstru care vărsa foc pe nări (fiul zeului Vulcan) și teroriza ținutul latinilor, jefuind țăranii și negustorii. Și-a construit această scară celebră ca să ajungă – de pe versantul cel mai abrupt – direct pe *Colina Palatină* pentru a-i putea ataca pe locuitori. Într-o zi, Cacus a furat cirezile de vite ale lui *Hercule*, pe care le-a ascuns în bârlogul lui de pe Colina Aventină. Vitele l-au trădat însă pe tâlhar cu mugetele lor, iar *Hercule* l-a ucis.

Scaunele-sedan

Termen care indică o formă mai mică de litieră; asigurau transportul unei persoane sau două, purtate doar de doi oameni, care nu le mai cărau pe umeri.

Sclavie

Dacă urmărim documentarele istorice de la televizor sau filmele artistice, precum *Spartacus* sau *Ben Hur*, ajungem să credem că romanii „au inventat” sclavia și că erau singurii oamenii „răi” care abuzau de sclavi – în special, de fete – pentru a-și satisface poftele sexuale dezgustătoare.

Ca să fac puțină lumină în acest caz, trebuie să le reamintesc cititorilor că sclavia a existat încă de la începutul istoriei (în Sumer, circa 4000 î.e.n.). Toate civilizațiile din lume – fără excepție – au avut sclavi. Majoritatea erau războinici și membri ai triburilor înfrânte, capturați în tot felul de războaie.

Practic, toate națiunile din lume au îndurat sclavia într-o anumită perioadă de timp. Bărbații erau trimiși la muncă silnică în mine sau pe galere. Femeile ajungeau de obicei servitoare sau menajere. Sclavii (ca oricare altă proprietate de valoare) erau bine îngrijiți și tratați cu grijă de vreme ce prețul lor la târguri era destul de mare. La Roma, mulți oameni, care nu aveau alte mijloace de subzistență, se vindeau singuri ca sclavi ca să obțină casă și masă în schimbul muncii lor. Mulți sclavi se împrieteneau cu stăpânii lor, iar sclavii greci, în mod deosebit, îndeplineau rolul de profesori sau poeți pentru membrii aristocrației romane.

Transformarea sclavelor în partenere de sex nu era un motiv de mândrie pentru bărbații din Roma. Sexul nu era un păcat, iar femeile romane erau mereu dornice să aibă cât mai mulți iubiți. Prostiția era larg răspândită și se bucura de un respect deosebit la Roma. Era „legalizată”, iar prostituatele aveau propria lor ghildă, care le oferea protecție. Nicio sclavă nu putea să devină *lupa* sau *meretrix*, bucurându-se de legile *Ghildei Prostituatelor*. Ideea potrivit căreia romanii violau fetele cu o cruzime ieșită din comun a fost răspândită de fanaticii *monoteiști* (creștini) în Evul Mediu. În vremea aceea, Biserica ataca cu virulență tradițiile Romei antice ca să umbrească imaginea zeilor și zețelor greco-romane, care încă se bucurau de popularitate în ciuda mijloacelor de tortură și a crimelor în masă comise de noii „moralisti”, dornici să înfrângă cu orice preț credința *politeistă* rivală. În vremurile moderne,

televiziunea și industria cinematografiei, care sprijină viziunea totalitară a lumii impusă de religiile *monoteiste*, continuă să alimenteze cu aceste minciuni sfruntate mintea maselor ignorante. Cu toate acestea, femeile din ziua de astăzi, pe care „sistemul” le-a inhibat sexual, visează inconștient să fie „înrobite” și „siluite” doar pentru a avea șansa de a se bucura de sex în mod obișnuit. Conform psihanaliștilor și sexologilor din lumea industrializată, imaginea „sclavă/viol” constituie fantezia sexuală primordială pe care o nutresc femeile.

Secure

Toate popoarele din Antichitate au folosit-o pentru tăiatul lemnului, așa cum se procedează și astăzi. Conform istoricilor de seamă, războinicii *celți* (cum sunt *britonii*) porneau la luptă înarmați cu săbii mari, lungi de nouăzeci de centimetri, nu cu „securi de luptă”. Cu toate acestea, cred că Arkana și Kardixa (gărzile de corp imagine, care o însoțeau pe Lady Caligula) preferau să folosească securi cu lama din oțel (și cu mâner din lemn, lung de patruzeci și cinci de centimetri, cu efect letal) în locul săbiilor greoaie și incomode.

Secutor (urmăritor)

Gladiator care avea rolul de a urmări un alt gladiator și de a-l provoca la luptă.

Sesterți

Mici monede din argint, valorând aproape un dolar.

Sexofobie, sexofobic

Fobie (teamă) sau ură puternică față de tot ce ține de sex. Persoană care nu poate să suporte fericirea sexuală a oamenilor și recurge la toate mijloacele posibile (majoritatea criminale) ca să suprimă bucuria pe care o oferă sexul în lume.

Sibilă (din Cumae, un oraș din Campania, în apropiere de Napoli)

Femeie înzestrată cu darul profeției, care trăia într-o peșteră din Cumae. Oracolele (prezicerile) sale erau ascultate cu strictețe. Fiecare sibilă moștenea acest statut de la cea dinaintea ei, care era ținută în peșteră până la moartea ei. În timpul lui Caligula, numele sibilei era Amalthea.

Asodomiza

Acest cuvânt provine de la legendarele orașe Sodoma și Gomora. Deși așa-ziii „sodomști” (bărbați și femei) practicau diverse poziții sexuale, verbul „a sodomiza” indică în mod deosebit sexul anal.

Sphintrie

Perversi sexuali, care practicau scatologia, necrofilia și exhibiționismul public.

Spina

Porțiunea centrală a unei piste de curse, care avea la fiecare capăt câte un obelisc - **meta** - unde participanții trebuiau să vireze în viteză, existând de multe ori pericolul de a se răni.

S.P.Q.R. (Senatus Populusque Romanus în latind)

Senatul și Poporul Romei. Simbolul suprem al Romei și al Imperiului Roman din perioada republicii (circa 500 î.e.n.) până la sfârșitul Imperiului

Roman de Apus (circa 500 e.n.). Astăzi, este folosit ca simbol al Romei, capitala Republicii Italia.

Stibium

Un fel de rimei, obținut dintr-o pudră neagră, dizolvată în apă. O foloseau femeile din Roma pentru a-și contura ochii și pentru a-și înnegri genele și sprâncenele.

Stilus

Instrument de scris din lemn sau metal.

Stoicism

Renumită școală de filosofie fondată la Atena de Zenon din Citium (Cipru) în jurul anului 300 î.e.n. Cuvântul „stoic”

provine de la „Stoa Poikile” (Colonadă pictată) situată lângă *agora* din Atena unde Zenon își ținea prelegerile. Bazându-se pe învățăturile lui Socrate și ale lui *Diogene* Cinicul, stoicismul promovează ideea conform căreia „binele” pentru om nu reprezintă sănătatea, averea sau un alt sistem de valori unde fericirea este sinonimă cu succesul material. Asimilând definiția primordială a fericirii și identificând sistemul de valori morale cu „virtuți” precum înțelepciunea, curajul, dreptatea și cumpătarea, stoicismul transcende granițele tradiționale ale originii, condiției sociale și sexului. Il sfătuiește pe individ să înfrunte cu demnitate adversitățile vieții și îl încurajează să urmeze „legile naturii”, bazându-se pe „spiritul de observație” și „raționament”. Datorită acestor aptitudini, toată lumea este înzestrată cu resurse naturale care o ajută să ducă o viață cumpătată și fericită. Manifestările emoționale sunt consecința unor valori eronate și a slăbiciunilor minții și sufletului uman. Teama, mânia, dorința pasională, mâhnirea, invidia și gelozia sunt generate de o minte bolnavă. Stoicul încearcă să îmbunătățească situația materială a semenilor săi și să le lumineze mintea. Cu toate acestea, valoarea acțiunilor sale constă în „intențiile” lor virtuozose, nu în obținerea succesului lor material.

Stola

Haină lungă, feminină, elegantă și somptuoasă, asemănătoare cu o rochie.

Subligaria

Chiloți militari din în neprelucrat.

Subsito

Joc cu zaruri, unde piesele sunt obținute din cinci oase provenind de la articulațiile oilor.

Subura

Cartier renumit din Roma. În anul 64 e.n., în timpul

domniei împăratului *Nero*, în Subura a izbucnit un incendiu cumplit, care a distrus cartierul aproape în totalitate. Povestea conform căreia *Nero* ar fi incendiat Roma și „ar fi cântat la liră în timp ce orașul era mistuit de flăcări” este o calomnie. Nu există dovezi istorice care să sprijine aceste ipoteze, plătuite probabil mai târziu de creștini, care doreau să defăimeze împărații romani și tradițiile libertine, bazate pe zeii și zeițele lumii greco-romane – o lume atât de frumoasă. În vremea lui *Nero*, nu existau creștini la Roma. În timpul acestui incident, oamenii au căutat un *șap ispășitor*, acuzându-i pe străini și pe evrei de producerea incendiului și poate chiar linșându-i pe câțiva dintre ei. Povestea însă că *Nero* ar fi trimis la moarte numeroși creștini este absolut ridicolă.

Subvesta (pl. **Subvestae**)

Haine care se purtau sub tunică.

Sul de papirus

Era destinat scrierii mesajelor, scrisorilor și cărților în Antichitate. Sulurile de *papirus* aveau la fiecare capăt câte un suport de lemn și erau legate cu o panglică.

Symposium (pl. **Symposia**)

Banchete cu tentă intelectuală, destinate numai bărbaților.

Tabularium

Arhiva documentelor și legilor, o clădire veche și austeră, unde se ajungea urcând niște trepte abrupte, care duceau de la Forum la templul lui *Iuno Moneta*, construit deasupra monetăriei romane, unde se băteau monede – *moneta* în *latină* – în diverse forme și din diverse aliaje, asigurându-se astfel monetarul întregului Imperiu Roman.

Tace!

Taci!

Templul lui Hercules Invictus

Edificiu public, unde romanii îl puteau venera pe Hercule

cel Invincibil, situat în apropiere de *Circus Maximus*.

Thailia, fete thailiene

În ciuda faptului că Thailanda de astăzi a fost cucerită de China câteva secole mai târziu după domnia lui Caligula (37-41 e.n.) și a părerilor unor istorici potrivit cărora comerțul înfloritor dintre Roma, India și China se limita doar la mărfuri, e greu de crezut că instinctul de călător al omului nu i-a impulsionat pe indivizi să străbată cele două mari imperii *civilizate* și să nu ia cu ei câteva sclave frumoase pe care le puteau vinde în schimbul unor produse sau a protecției în Imperiul Roman.

Thailia, ținutul pe care astăzi îl cunoaștem sub numele de Thailanda, nu este menționat în manualele de istorie moderne, dar a existat cu siguranță înainte de cucerirea chineză. Fetele thailiene nu se diferențiau prea mult de cele de astăzi de vreme ce religia budistă a început să se răspândească în India din anul 500 î.e.n. Și a ajuns în Asia de Sud-Est cu câteva secole înainte de domnia lui Caligula. De aceea, este posibil ca două fete thailiene să fi fost aduse la Roma și vândute ca sclave pentru a le oferi stăpânilor lor celebrele lor masaje erotice.

Tocuri înalte

Contrar părerilor anumitor oameni de știință, încălțăminte feminină era extrem de variată în Roma antică. În afară de sandale, cizmarii romani, adevărați maestri ai acestei arte, creau diverse modele de pantofi și cizme feminine. Autorul crede că cele mai frumoase prințese din romanul său au purtat încălțăminte cu tocuri înalte sau tocuri gen stiletto, în stil modern.

Togă

Togile erau purtate doar de cetățenii romani. Această piesă de vestimentație era confecționată din lână ușoară și avea o formă ovală pentru a se putea înfășură pe corp, lăsând însă brațul drept gol și oferind libertate de mișcare

celui stâng. Un bărbat îmbrăcat în togă nu purta lenjerie intimă. Existau foarte multe modele de togi. De la toga simplă și albă - **toga virilis** - până la cele purpurii sau în dungii, purtate de cavaleri, auguri, senatori sau magistrați, în funcție de tradiție. Caligula a fost primul împărat care a purtat togi splendide, după moda orientală, cu pietre prețioase și brodate cu fir de aur, purpurii sau albastre, o noutate pentru romani.

Toscana

Regiune bine cunoscută din centrul Italiei, care în trecut a purtat numele de Etruria. Înzestrată cu plajele *Mării Toscanese*, această regiune pitorească de deal se întinde la nord de *Latium*, ținutul Romei. Capitala Toscanei este Florența, orașul artelor în Italia, tărâmul Renașterii.

Transtiberim

Cartier suprapopulat *A plebeilor* din Roma, situat pe malul vestic al râului Tibru, dincolo *depomerium*.

Tribun (militar)

Funcție militară înaltă, imediat sub cea de legat. În absența consulului sau a legatului său, tribunul (militar) putea să conducă o legiune sau putea să îndeplinească funcția de comandant de cavalerie (prefect). Aceeași funcție o dețineau tribunii și în garda pretoriană.

Triclinium

Divane cu trei locuri, așezate în formă de U în sufrageriile romane.

Tullianum închisoare mică, în apropiere de *Rostra*. În Roma, nimeni nu era condamnat la închisoare. Temnițele îi „găzduiau” doar pentru scurt timp pe infractori înainte de a-și ispăși pedeapsa. Infracțiunile de drept comun erau foarte puține în Roma antică. Cele mai multe, precum crimele de înaltă trădare, conspirațiile și delapidarea fondurilor publice, erau de natură politică. Pedeapsa pentru infracțiunile de drept comun consta în flagelarea publică. Infractorii străini puteau deveni hrană pentru lei din arenă. Sclavii necredincioși, care își trădau stăpânii, puteau fi uciși de aceștia, fără să fie trași la răspundere. Nu orice magistrat îi putea condamna la moarte pe cetățenii romani, dar aceștia puteau fi uciși de oricine dacă erau declarați *proscriși* de un *dictator* sau împărat. Exilul la sute de kilometri de Roma și confiscarea tuturor proprietăților constituiau cele mai severe pedepse pentru cetățenii romani. Exilul reprezenta o perspectivă cumplită pentru oricine.

Tunici

Articol de îmbrăcăminte masculin și feminin, omniprezent în portul popoarelor antice din zona mediteraneană. Tunicile romane erau largi și încinse cu o cingătoare. Tunicile bărbaților erau lungi până la genunchi în timp ce femeile le purtau până la glezne. Deși tunicile reprezintă o piesă vestimentară relativ simplă, în Roma imperială, femeile au început să poarte *stolae* lungi, elegante, croite cu minuțiozitatea specifică romanilor.

Turma (pl. **Turmae**)

Escadron de cavalerie, alcătuit din treizeci și doi de călăreți. Douăsprezece „turmae” însemnau o „ala” (aripă) formată din trei sute patruzeci și opt de călăreți, escadronul strategic folosit în marile bătălii.

Țap ispășitor

Persoană care este trasă la răspundere pentru greșelile

altora. Folosesc această sintagmă cu scopul de a scoate în evidență refuzul oamenilor de a-și recunoaște greșelile, defectele sau crimele, preferând în schimb să arunce vina asupra altcuiva (țapul ispășitor este cel care urmează să fie sacrificat).

Urbe

Oraș în *latină*. Cuvântul „Urbe” era folosit doar pentru cetatea Romei împreună cu sintagma „Caput Mundi” (vârful lumii), capitala Imperiului Roman, Orașul Etern.

Vae victis! („Vai de cei învinși!”)

Citat celebru, aparținând conducătorului *gal* Brennus, care a pătruns împreună cu războinicii săi în Roma (în 390 î.e.n.) și le-a cerut romanilor răscumpărarea în aur.

Veni, vidi, vici

„Am venit, am văzut, am cucerit.” Iuliu Cezar a scris aceste cuvinte celebre într-o scrisoare adresată prietenului său Amantius din Roma, după victoria rapidă pe care a obținut-o asupra armatei uriașe a regelui Pharnaces din Pont (două sute de mii de oameni) în bătălia de la Zela (centrul Turciei de astăzi). Cezar a aruncat în luptă doar trei legiuni de recruți (în jur de cincisprezece mii de oameni), plus o mie de veterani din legiunea a șasea, obținând victoria în ciuda tuturor obstacolelor. Amantius a adus la cunoștința Senatului Romei vestea despre campania lui Cezar în Pont, folosind aceste cuvinte, care au devenit acum sinonime cu o victorie rapidă.

Venus

Autorul folosește uneori cuvântul „Venus” cu sensul de „vulvă”. Venus este însă numele roman al zeiței iubirii la greci, Afrodita. În mitologia greacă, Afrodita/Venus nu este doar zeița sexului și a iubirii, ci și a întregii naturi. Este una dintre cele douăsprezece divinități primordiale de pe muntele Olimp. Hesiod – autorul antic grec al celebrei *Teogonii*, scrise în anul 800 î.e.n. – a conceput o versiune a

nașterii Afroditei care i-a fascinat cu totul pe greci și romani. Cronos – zeul timpului, cunoscut sub numele de Saturn în mitologia romană – îndemnat de mama lui, Gea, l-a castrat pe tatăl său, Uranus (zeul cerului, unul dintre cele patru divinități ale universului alături de *Eros*, zeul iubirii și al vieții; Tartar, zeul adâncurilor mării; și Gea, zeița pământului). După ce și-a castrat tatăl, Cronos/Saturn i-a aruncat testiculele în Marea Mediterană, nu departe de insula Cipru. Sperma lui Uranus a fecundat marea și din ea s-a născut frumoasa Afrodita. Ea s-a înălțat din spuma mării și a ajuns în Cipru plutind pe o scoică, așa cum o înfățișează celebrul tablou al pictorului renașcentist Botticelli – *Nașterea lui Venus din mare*.

Zeița iubirii este mereu tânără, extrem de frumoasă și dornică de aventuri și escapade sexuale. La întâlnirile și banchetele zeilor din Olimp, ea purta doar o „cingătoare de aur” în jurul taliei, fermecându-i pe toți cu trupul ei gol minunat și etalându-și cu mândrie *muntele lui Venus* acoperit de părul pubian seducător. Dorința ei nestăvilită de a face dragoste cu zei, semizeii, eroi și muritori de rând este legendară, la fel ca și caracterul ei răutăcios. Zeus/*Jupiter*, stăpânul Olimpului, a obligat-o pe Afrodita să se căsătorească cu fratele lui, Hefaistos, zeul focului, ce purta numele de Vulcan în mitologia romană. Hefaistos era șchiop, urât, păros, brutal și murdar. În noaptea nunții lor, i-a devastat *cunnusul* fermecător cu membrul său uriaș și *a sodomizat-o* într-un mod dureros. În ciuda manierelor sale brutale, Afroditei îi plăcea organul său impunător și i-a pus la încercare rezistența sexuală. Timp de câteva zile și nopți, a obligat-o să facă neîntrerupt sex cu el, iar țipetele ei de plăcere s-au auzit în toată Grecia, până când Hefaistos s-a declarat înfrânt.

Pentru că era o zeiță adevărată, Afrodita nu voia să pună capăt partidelor de sex doar pentru că soțul ei era

prea obosit sau prea ocupat cu îndeletnicirile sale de fierar. Peste câteva zile, a avut o aventură cu Ares, zeul războiului, sau Marte la romani. Ares era un amant chipeș, puternic și plin de imaginație. Fără să se teamă de Hefaistos, Ares a alergat după Afrodita într-o pădure, a luat-o în brațe, i-a sărutat cu pasiune gura senzuală, s-a bucurat de o *felație* fantastică în schimbul unei partide succulente de *cunnilingus* și a făcut dragoste cu ea ca un armăsar. Hefaistos i-a auzit gemetele și țipetele de plăcere și a căzut pradă geloziei ca orice muritor. A conceput o plasă din aur și i-a prins pe cei doi iubiți în toiul pasiunii. Apoi i-a invitat pe ceilalți nouă zei ai Olimpului să asiste la scena înfocată de iubire. Fără să fie deloc cuprinsă de rușine, Afrodita a declarat mândră că toate femeile au dreptul să aibă câți iubiți își doresc și l-a expediat imediat pe Hefaistos printre răsetele celorlalți zei olimpieni.

Afrodita a avut nenumărați iubiți. Cu zeul olimpian Dionisos sau **Bacchus** la romani, ea a avut un fiu, **Priap**, un zeu venerat, aflat mereu în erecție. În parcuri, au început să apară statui, care îl înfățișau pe Priap cu organul său uriaș în erecție, spre deliciul bărbaților și al femeilor. Cu un alt zeu olimpian, Hermes sau Mercur la romani, ea a dat naștere unei fiice, Hermafrodita, un zeu-zeiță de o frumusețe rară, care avea deopotrivă organe genitale feminine și masculine și care putea să facă dragoste cu parteneri din ambele sexe, chiar și cu el însuși. Venus a mai avut aventuri cu **Adonis**, un vânător semizeu chipeș, și cu **Anchise**, regele muritor al Troiei, care creștea tauri frumoși. Cu Anchise, Afrodita a avut un fiu, celebrul erou troian *Enea*. Când Troia a căzut în mâinile grecilor, ea l-a ajutat pe *Enea* să fugă în *Latium*, Italia, împreună cu fiul lui, Ascanius sau **Iulus** la romani. După moartea lui *Enea*, Iulus a devenit rege și a întemeiat *ginta* Iulia, care - multe secole mai târziu - a dat naștere

dinastiei imperiale Iulio-Claudice.

Sub numele de Venus Pandemon, Venus Obsequens și Venus Erucina, zeița era ocrotitoarea prostituatelor, curtezanelor și a femeilor adultere. Sub numele de Venus Genitrix, era strămoașa divină a *gînții* Iulia și cea mai venerată zeiță din Roma.

Verpa (pl. Verpae)

Penis în argoul roman, aflat de obicei în erecție.

Vestale virgine

Vesta era o zeiță romană, fără mitologie și imagine. Era zeița căminului la romani. Cultul ei era supravegheat de însuși Pontifex Maximus, care le alegea personal pe preotesele Vestei – vestale. Șase vestale vegheau tot timpul focul sacru al Vestei, care nu trebuia sub niciun motiv să se stingă. Vestalele trebuiau să fie romane și virgine. Deoarece fetele își pierdeau *virginitatea* de la o vârstă fragedă, cele care doreau să ajungă vestale erau duse la Colegiu de la șase sau șapte ani. Aici, depuneau jurămintele de castitate, care le permiteau să aibă contacte sexuale superficiale, fără să-și piardă virginitatea. La început, ele îndeplineau rolul de vestale „surogat”, învățând ritualurile împreună cu Pontifex Maximus și familia lui, până când una dintre cele șase vestale cu drepturi depline se retrăgea sau murea.

Vestalele îndeplineau acest rol timp de treizeci de ani, fiind eliberate de sub jurămintele la vârsta de treizeci și șasetreizeci și șapte de ani, ca să mai poată să aducă pe lume copii. Pierderea virginității unei vestale constituia un delict grav. Când o vestală era acuzată că și-a pierdut virginitatea, era judecată în fața unei instanțe speciale, în timp ce iubitul sau iubiții ei își așteptau sentința în fața altei instanțe. Dacă era condamnată, vestala era aruncată într-o celulă subterană, special construită pentru acest scop; i se dădeau o pâine și un urcior de apă, apoi

acoperișul celulei era sigilat, iar ea era lăsată să moară acolo, îngropată de vie. Iubitul sau iubiții ei primeau sentințe maxime în funcție de statutul și cetățenia lor.

Vestibulum (vestibul)

Garderobă.

Vestidias Elegantorum

„Haine pentru oameni eleganți.” Numele unui magazin de haine din *Subura*.

Via Appia (Via = drum)

Vestigiile Viei Appia reprezintă și astăzi o atracție turistică importantă, aflată la periferia sudică a Romei moderne. Întinzându-se pe o distanță de patru sute de kilometri, Via Appia lega Roma de Caieta (oraș-port la Marea Tireniană în nordul Campaniei, ținutul Napoli), apoi traversa sudul Italiei spre Tarent și Brindisi, situate în călcâiul peninsulei italice. Aceste două orașe erau (și încă mai sunt) porturi importante pentru toate vasele care traversează sudul Mării Adriatice, legând Italia de Grecia și Asia Mică.

În timpul expansiunii Imperiului Roman (în jurul anului 200 e.n.), drumurile construite de romani în Europa de Vest, Orientul Mijlociu și Africa de Nord se întindeau pe o distanță de aproape o sută de mii de kilometri (fiind mai lungi decât toate autostrăzile din SUA). Împreună cu Via Appia, celelalte drumuri care porneau de la Roma se numeau (și încă se mai numesc) drumuri „consulare”, deoarece poartă numele consulilor romani care le-au propus spre construcție. **Via Aurelia** (la nord-nord-vest de coasta Toscană spre Genova), **Via Cassia** (la nord spre Florența), **Via Flaminia** (la nord-nord-est spre Rimini pe Marea Adriatică), **Via Salaria** (la nord-est prin orașul Reate spre Picenum), **Via Valeria** (la est prin Alba Fuentia spre Marea Adriatică) sunt folosite și astăzi, păstrându-li-se amplasarea originală, după ce au fost

lărgite și modernizate.

Via Pontina

Fără să fie un drum consular, Via Pontina lega Roma de orașul-port Ostia, îndreptându-se spre coasta de sud-vest a *Mării Toscane*, trecând prin *Lavinium* și *Antium* și oprindu-se la capul Circeo, locul unde se crede că locuia *vrăjitoarea Circe*.

Vicus

O stradă de mărime medie.

Vigiles

Straja de noapte din Roma.

Viol

Practic, în vocabularul romanilor, nu exista cuvântul „viol”. În *latină*, se numea fie „stuprum” (pângărire), fie „vis” (act de violență). Cuvântul englezesc „rape” provine de la „raptus”, care în *latină* înseamnă „răpire”. De obicei, „raptus” se referea la acțiunea pusă la cale de un bărbat care voia să se căsătorească cu o femeie fără aprobarea părinților ei. Pentru că fata era (cu sau fără voia ei) răpită de iubitul ei, părinții erau obligați să accepte căsătoria. În memoria acestor datini, există și astăzi tradiția ca mirele s-o ia în brațe pe mireasă atunci când trece pragul casei sau al hotelului, unde tinerii căsătoriți își vor petrece noaptea nunții. De asemenea, obiceiul ca tinerii însurăței să fugă de la petrecerea de nuntă ca să petreacă luna de miere provine de la acest ritual bine cunoscut de „a-ți răpi” iubita pentru a te căsători cu ea.

În Roma antică, într-o perioadă în care sexul nu era considerat un păcat, ci o dovadă de iubire, bazată pe atracția fizică, femeile erau mult mai dornice să facă sex decât sunt astăzi și asta deoarece mintea lor nu era blocată de *reprimarea sexuală*. Așadar, bărbații nu erau obligați să le „violeze”. Aveau la dispoziție nenumărate prostituate atrăgătoare – așa numitele *lupae* – și tot felul

de bordeluri unde își puteau satisface „instinctele primare”, iar femeile erau, la rândul lor, dornice să aibă cât mai mulți iubiți. Într-un cadru atât de firesc, neîntinat de prejudecățile lumii moderne, bărbații nu-și manifestau violența asupra femeilor decât la cererea expresă a acestora. De fapt, legile romane îi pedepseau pe autorii actelor de violență dacă nu se încadrau în categoria „vis grata puellae” (mot-ă-mot: violență apreciată de o fată), lucru care sugerează faptul că unele fete doreau să fie „obligate să facă sex” – și asta pentru că o scurtă confruntare fizică poate fi mult mai incitantă decât actul sexual în sine.

În timpurile străvechi, în toate armatele din lume, exista obiceiul ca războinicii victorioși să-și împartă prada pe care le-o ofereau orașele cucerite. Cu această ocazie, în timp ce prădau orașul, soldații triumfători „violau” adesea femeile armatelor învinse. Dar pentru că toate femeile din lume aveau această soartă, actul sexual nu se desfășura de obicei prin violență și nici nu avea consecințe negative asupra femeilor învinse.

Virginitate

În ciuda credinței populare insuflată oamenilor naivi de către „*educatorii*” *sexofobi* din lumea modernă, bărbații din Antichitate nu apreciau deloc virginitatea, care era impusă numai fetelor ce aveau să îmbrățișeze anumite culte religioase. Pentru că sexul nu era un păcat, virginitatea nu constituia un motiv de mândrie. Femeile virgine erau o raritate de vreme ce tinerele din Antichitate erau libere să facă sex cu alți tineri sau cu rudele. De obicei, își rupeau singure himenul sau apelau la ajutorul mamelor sau profesorilor, care foloseau în acest scop penisurile confecționate manual.

Marele istoric grec Herodot ne-a lăsat moștenire una dintre cele mai frumoase anecdote despre virginitate.

Vizitând Egiptul în anul 450 î.e.n., a suferit o criză renală. Deoarece grecii credeau că urina unei virgine constituia un remediu pentru această maladie, Herodot i-a rugat pe prietenii săi să-i găsească o virgină, indiferent de vârstă, ca să-i bea urina. Dar, spre surprinderea lui, nici măcar o virgină, cât de mică, nu era de găsit pe tărâmul faraonilor. Istoricul a fost obligat să se întoarcă de urgență în Grecia unde anumite tinere erau obligate să rămână virgine în scopul tratării bolilor de rinichi.

„Zarurile au fost aruncate” („Alea iacta est” în latină)

Citat celebru atribuit lui Iuliu Cezar. Cezar a rostit aceste cuvinte când s-a hotărât să traverseze Rubiconul și să intre cu cea de a XIII-a legiune – Gemina – în Italia pe data de 16 decembrie în anul 50 î.e.n., începându-și astfel (cu o singură legiune) campania victorioasă împotriva lui Pompei și a membrilor *boni* din Roma, care au fugit în grabă, lăsând cetatea și vistieria romană în mâinile lui Cezar. Citatul este și astăzi folosit în diverse limbi pentru a sugera un moment hotărâtor când trebuie să iei o decizie importantă.

Zidul Servian

A fost construit de Servius Tullius, al șaselea dintre cei șapte regi ai Romei, în jurul anului 550 î.e.n. Lung de aproape douăzeci de kilometri, zidul era considerat sacru și înconjura *Cele Șapte Coline* ale Romei pe malul de est al râului Tibru. Zona din interiorul Zidului Servian se numea *pomerium*. Astăzi, se mai pot vedea la Roma porțiuni din acest zid.

ÎN ANTICHITATE, SEXUL NU ERA CONSIDERAT UN PĂCAT!

Domnia de patru ani a tânărului împărat roman Gaius Caesar Caligula (37-41 e.n.) a devenit legendară pentru

petrecherile extravagante, conspirațiile și controversele politice, orgiile și dorința nestăvilită a frumoaselor curtezane. A rămas în istorie ca un nebun: se spune că și-a numit calul consul al Romei, că a fost acuzat de uciderea surorii și amantei sale Drusilla și că a transformat o aripă a Palatului Imperial în bordel. Femeile din anturajul său au fost toate descrise de istorici ca prostituate dezlănțuite.

Lady Caligula, frumoasa mireasă britană de optsprezece ani a împăratului roman, se găsește prinsă în mijlocul apelor învolburate și intrigilor țesute de personajele șocante de la curtea imperială. O poveste necenzurată despre dragoste, politică, pasiune, crimă și obsesii sexuale.

AVERTISMENTUL AUTORULUI: Acest roman istoric poate fi șocant pentru cititorii nefamiliarizați cu moravurile sexuale ale Romei antice sau pentru oricine consideră că scenele sexuale nu trebuie descrise explicit. Ca și în cazul medicamentelor, aveți grijă ca această carte să nu ajungă în mâinile copiilor sau adolescenților! Vă sfătuiesc, de asemenea, să nu o arătați sau s-o împrumutați adulților prea naivi.